JUMĂTATE DE LUME

A doua parte din seria MAREA SFĂRÂMATĂ

„Seria MAREA SFĂRÂMATĂ a devenit una dintre seriile mele favorite din toate timpurile."
JAMES DASHNER

JOE ABERCROMBIE

NAUTILUS fantasy

Joe Abercrombie s-a născut în 1974 în Lancaster, Marea Britanie, și a urmat Universitatea din Manchester, unde a studiat psihologia. A activat apoi în domeniul producției TV, înainte de a deveni editor de film liber-profesionist. În 2002 a început să scrie *Tăișul sabiei* (Nemira, 2011). Cartea a fost publicată în 2006 în treisprezece țări și a fost urmată de alte două volume, *Fără îndurare* (Nemira, 2013) și *Puterea armelor* (Nemira, 2013), care au încheiat trilogia în 2008. A mai publicat volumele *Best Served Cold* (2009), *The Heroes* (2011) și *Red Country* (2012). Cea mai recentă serie a autorului este trilogia *Marea Sfărâmată*, al cărei prim volum a apărut în 2014.

Joe Abercrombie

Jumătate de lume

Pentru Eve

Vitele pier,
Rudele pier,
Orice om e muritor.
Însă știu un lucru:
Că niciodată nu piere
Gloria faptelor mărețe.
Din „Hávamál“,

Discursul Celui Prea Înalt

I Proscriși

Cei vrednici

El ezită doar o clipă, de ajuns însă ca Thorn să-l lovească în testicule cu rama scutului.

Chiar și peste vacarmul iscat de ceilalți băieți, care strigau la ea că va pierde, îl auzi pe Brand gemând.

Tatăl lui Thorn îi spunea mereu că *momentul în care te vei opri va fi momentul în care vei muri*, iar ea își trăise viața, fiindu-i bine, dar și rău, de cele mai multe ori ascultând de acel sfat. Așa că strânse din dinți și scoase un mârâit războinic – expresia ei favorită, la urma urmei – și se repezi la Brand mai hotărâtă ca oricând.

Îl izbi cu umărul, iar scuturile se ciocniră și se frecară unul de celălalt, în timp ce el se dădu înapoi împleticindu-se pe plajă, aruncând nisip în toate părțile cu călcâiele și schimonosindu-se de durere. Încercă să o lovească, dar ea se lăsă în jos și-și roti sabia din lemn izbindu-l chiar în pulpă, sub marginea cămășii din zale fluturânde.

Spre lauda lui, Brand nu căzu, nici măcar nu țipă, ci doar sări în spate și se strâmbă. Thorn scutură din umeri, așteptând să vadă dacă Maestrul Hunnan va striga victorie pentru ea, însă el stătea tăcut precum statuile din Sala Zeilor.

Unii instructori se purtau de parcă săbiile de antrenament chiar erau reale, strigându-le să se oprească doar atunci când, în mod normal, o sabie din oțel ar fi urmat să dea o lovitură decisivă. Însă lui Hunnan îi plăcea să-și vadă elevii puși la pământ și răniți, pentru a le servi ca învățătură de minte. Doar zeii știau, Thorn învățase pe propria piele destule lecții în careul de antrenament al lui Hunnan. Era și ea bucuroasă să predea câteva.

Așa că îi aruncă lui Brand un zâmbet zeflemitor – a doua ei expresie favorită, de fapt – și strigă la el:

— Hai, lașule!

Brand era puternic ca un taur și știa să se lupte foarte bine, însă se clătina, era obosit, iar Thorn se asigurase că panta plajei era de partea ei. Îl țintui cu privirea, evită o lovitură, apoi alta, după care alunecă pe sub sabia ce-i trecu pe deasupra capului cu o mișcare moale, lăsându-i lui Brand o parte a trupului expusă. *Cel mai bun loc în care să-ți înfigi sabia este în spatele inamicului tău*, îi spunea întotdeauna tatăl său, însă partea laterală a corpului era la fel de bună. Sabia ei din lemn se izbi de coastele lui Brand cu o bufnitură de buștean care crapă, făcându-l să se clatine neajutorat, iar pe ea, să rânjească mai larg ca niciodată. Nu există plăcere mai mare pe lumea asta decât să lovești pe cineva așa cum trebuie.

Își sprijini talpa cizmei pe dosul lui, împingându-l în genunchi în apa ultimului val, împrăștiind stropi în toate părțile, iar marea care se retrăgea îi luă cu ea sabia și i-o aruncă apoi pe plajă, lăsând-o împotmolită în buruieni.

Thorn veni mai aproape și Brand se chirci, uitându-se în sus la ea, cu părul ud lipit de față și cu dinții însângerați de la lovitura cu capul în figură pe care o primise mai devreme. Poate c-ar fi trebuit să-i pară rău pentru el. Însă trecuse mult timp de când Thorn nu își mai permitea să aibă păreri de rău.

În schimb, îi apăsă gâtul cu sabia ei din lemn crestată la vârf și zise:

— Ei bine?

— În regulă, îi răspunse el dându-i sabia la o parte lipsit de

putere, de-abia fiind în stare să-și tragă sufletul ca să vorbească. Sunt terminat.

— Ha! îi strigă ea în față.

— Ha! strigă ea și la băieții descurajați din jurul careului de antrenament.

— Ha! strigă ea chiar și la Maestrul Hunnan și-și înălță triumfătoare sabia și scutul în aer, agitându-le către cerul din care cădea o ploaie măruntă și deasă.

Urmară doar câteva aplauze anemice și câteva murmure. Aici mai fuseseră aplaudate victorii mult mai puțin importante cu mult mai mult entuziasm, însă Thorn nu se afla aici pentru aplauze.

Ea se afla acolo pentru a câștiga.

Câteodată o fată este atinsă de Mama Război, pusă între băieți în careul de antrenament și învățată să lupte. Printre copiii mai mici există întotdeauna câteva, însă cu fiecare an ce trece ele se transformă în lucruri mai potrivite, apoi se întorc împotriva acelor lucruri, după care se țipă la ele, sunt bruscate, intimidate și bătute, până când buruienile dezonorante sunt exterminate și doar florile glorioase ale bărbăției mai rămân.

Dacă vanstermanii trec granița, dacă insularii debarcă în urma unui raid, dacă hoții sosesc în miez de noapte, femeile Gettlandului găsesc imediat săbii și luptă până-și dau viața, ba chiar unele dintre ele o fac cu mare succes. Întotdeauna a fost așa. Însă când o femeie a trecut ultima dată testele, a făcut jurămintele și și-a câștigat locul într-un raid?

Existau povești. Existau cântece. Însă nici chiar Bătrâna Fen, care era cea mai în vârstă persoană din Thoriby și, ziceau unii, din lume, nu mai văzuse vreodată asemenea lucru de-a lungul zilelor sale fără de număr.

Până acum.

Toată munca aia. Tot disprețul. Toată durerea. Însă Thorn trecuse peste ele. Închise ochii, simțind cum vântul sărat dinspre Marea Mamă îi săruta chipul transpirat și gândindu-se ce mândru ar fi fost tatăl ei.

— Am trecut, șopti ea.

— Încă nu.

Thorn nu-l văzuse niciodată pe Maestrul Hunnan zâmbind. Însă nu-i mai văzuse nici încruntătura atât de sumbră.

— Eu hotărăsc testele pe care o să le dai. Eu hotărăsc când o

să le treci.

Se uită la băieții de vârsta ei. Băieți de șaisprezece ani, unii deja mândri pentru că trecuseră testele cu bine.

— Rauk. Tu ești următorul care se va lupta cu Thorn.

Rauk înălță dintr-o sprânceană, apoi o privi pe Thorn și ridică din umeri.

— De ce nu? zise el și păși printre colegii lui în careul de antrenament, legându-și scutul strâns și înhățând o sabie de antrenament.

Era un tip crud și abil. Nu la fel de puternic ca Brand, însă nici pe departe la fel de ezitant. Totuși, Thorn îl mai învinsese și…

— Rauk, continuă Hunnan, ațintindu-și degetul cu încheieturi groase și plimbându-l de colo până colo, Sordaf și Edwal.

Scânteia triumfului se scurse din Thorn precum picăturile de apă dintr-o cadă spartă. Urmă un murmur general printre băieți, în timp ce Sordaf – mare, încet și cu puțină imaginație, dar oricând pregătit să calce în picioare pe cineva căzut la pământ – păși cu greutate pe nisip, făcându-și de lucru cu degetele-i groase prin cataramele cămășii sale din zale.

Edwal – rapid, cu umeri înguști și cu plete maronii – nu se mișcă din loc. Thorn crezuse întotdeauna despre el că se numără printre cei mai de treabă.

— Maestre Hunnan, noi suntem trei…

— Dacă vrei un loc în raidul Regelui, zise Hunnan, o să faci ceea ce trebuie.

Cu toții își doreau un loc. Și ei își doreau un loc în raid, aproape la fel de mult ca Thorn. Edwal privi încruntat în stânga și-n dreapta, însă nimeni nu zise nimic. Ieși ezitant dintre ceilalți și ridică de jos o sabie din lemn.

— Nu e corect.

Thorn se obișnuise ca mereu să aibă pe chip o expresie de dârzenie, oricât i-ar fi fost sorții de potrivnici, însă acum glasul îi sună ca un behăit disperat. Ca al unui miel neajutorat, mânat spre cuțitul măcelarului.

Hunnan o ignoră pufnind.

— Careul ăsta e un câmp de luptă, fato, iar câmpul de luptă nu e corect. Consideră asta ca pe ultima ta lecție aici.

Urmară câteva chicote răzlețe. Probabil dinspre cei pe care-i umilise când îi învinsese. Brand privea de sub câteva șuvițe rebele de păr, mângâindu-și cu o mână gura însângerată. Alții își

țineau privirile în pământ. Cu toții știau că nu este corect. Nu le păsa.

Thorn își încleștă fălcile, își ridică mâna cu care ținea de obicei scutul către săculețul de la gât și îl strânse cu putere. Era ea singură împotriva lumii de mult timp, mai mult decât își aducea aminte. Thorn era o luptătoare, și nimic altceva. Le va oferi o luptă pe care n-o vor uita prea curând.

Rauk smuci din cap înspre ceilalți, iar ei începură să se împrăștie, căutând să o înconjoare. Probabil că nu era cea mai proastă idee. Poate că, dacă ar fi lovit suficient de repede, l-ar fi ales pe unul dintre ei și și-ar fi putut crea o urmă de șansă împotriva celorlalţi doi.

Îi privi în ochi, încercând să-și dea seama ce vor face în continuare. Edwal, indecis, stând mai retras. Sordaf pregătit, cu scutul ridicat. Rauk, legănându-și sabia, parcă arătând-o mulțimii.

Să scape măcar de zâmbetul ăla al lui. Să i-l transforme într-unul însângerat, iar atunci o să fie satisfăcută.

Zâmbetul îi păli atunci când ea scoase strigătul de luptă. Rauk îi pară prima lovitură cu scutul, dându-se un pas în spate, apoi mai pară o lovitură, făcând să sară așchii, după care Thorn îl păcăli cu o mișcare a ochilor, făcându-l să-și înalțe scutul, lăsându-se în jos în ultimul moment și dându-i o lovitură ca de coasă în șold. El zbieră, răsucindu-se într-o parte și lăsându-și ceafa expusă. Ea își ridica deja sabia.

Văzu o fulgerare cu coada ochiului și auzi un trosnet grețos. De-abia simți când căzu la pământ. Însă, deodată, nisipul îi veni cu repeziciune în întâmpinare, după care se trezi holbându-se prostește la cer.

Asta e problema când te repezi la unul singur și-i ignori pe ceilalți doi.

Pescărușii țipau în văzduh, rotindu-se.

Turnurile orașului Thoriby se conturau negre pe cerul strălucitor.

Mai bine te-ai ridica de jos, îi zise tatăl ei. *N-o să câștigi nimic zăcând pe spate*.

Thorn se rostogoli leneș, cu săculețul alunecându-i de sub guler și legănându-se la capătul șnurului, simțind cum fața întreagă îi zvâcnește.

Apa năvăli rece în sus pe plajă și în jurul gleznelor ei. Îl văzu

pe Sordaf tropăind spre ea și auzi o trosnitură ca de ramură ce se rupe.

Încercă apoi cu greutate să se ferească, dar cizma lui Rauk o izbi în coaste și-o rostogoli, făcând-o să tușească.

Valul se retrase departe de ea, în timp ce sângele îi gâdila buza superioară, scurgându-se, pic-pic, pe nisipul umed.

— Să ne oprim? spuse Edwal.

— Am zis eu să vă opriți? se auzi glasul lui Hunnan, iar Thorn își încleștă pumnul în jurul mânerului sabiei, adunându-și puterile pentru un ultim efort.

Îl văzu pe Rauk venind către ea și-l apucă de picior când încercă să o lovească, strângându-i-l la piept. Se ridică iute, mârâind la el, iar el pică pe spate, fluturând din mâini.

Se împletici către Edwal, mai mult prăbușindu-se decât atacând, în timp ce Marea Mamă, Pământul Tată, chipul încruntat al lui Hunnan și fețele iscoditoare ale băieților îi jucau în fața ochilor. El o prinse, mai degrabă susținând-o în picioare decât încercând să o doboare. Ea îl înhăță de umăr, cu încheieturile mâinilor răsucite, cu sabia smulsă din mână, lăsându-se pe spate, căzând în genunchi și ridicându-se, cu scutul lovindu-i-se de corp la capătul legăturii de care era ținut. Se răsuci, scuipând și înjurând, după care încremeni.

Sordaf stătea drept, cu sabia atârnată legănându-i-se ușor, și se holba.

Rauk zăcea proptit în coate pe nisipul umed, privind cu ochii căscați.

Brand stătea între ceilalți băieți, cu gura căscată, holbându-se cu toții.

Edwal deschise gura, însă îi ieși doar un bolborosit ciudat, ca un vânt. Scăpă sabia de antrenament jos și săltă cu greutate o mână, pentru a-și pipăi gâtul.

Acolo se găsea mânerul sabiei lui Thorn. Lama din lemn se rupsese când Sordaf călcase pe ea și tot ce rămăsese era o așchie lungă. Așchia era înfiptă în gâtul lui Edwal, din vârf prelingându-se picături roșii.

— Zei, șopti cineva.

Edwal căzu în genunchi și scuipă o spumă însângerată pe nisip.

Maestrul Hunnan îl prinse când se prăbuși pe o parte. Brand și încă vreo câțiva se adunară în jurul lor, strigând cu toții în

același timp. Thorn de-abia le deslușea cuvintele peste bubuitul propriei inimi.

Rămase în picioare clătinându-se, cu fața pulsându-i și cu părul ciufulit fluturându-i în ochi din cauza vântului, întrebându-se dacă nu cumva totul era un coșmar. Cu siguranță asta era. Închise ochii. Se rugă să fie așa.

Ca atunci când o conduseseră la trupul tatălui ei, palid și rece sub cupola Sălii Zeilor.

Însă totul fusese real, ca și acum.

Când deschise ochii, băieții încă mai erau îngenuncheați în jurul lui Edwal, așa că tot ce putu vedea erau cizmele lui, nemișcate. Șiroaie negre se scurgeau în nisip, apoi Marea Mamă trimise un val și le făcu roșii, apoi roz, apoi le mătură și le făcu să dispară.

Pentru prima dată după mult timp, Thorn se simți speriată cu adevărat.

Hunnan se ridică încet și tot încet se răsuci. El privea întotdeauna încruntat, mai ales pe ea. Însă acum avea o lucire în ochi, așa cum fata nu mai văzuse niciodată la el.

— Thorn Bathu! își îndreptă spre ea un deget înroșit. Te numesc ucigașă.

Între umbre

— Fă ce se cuvine, i-a zis lui Brand mama sa în ziua în care a murit. Stai în lumină.

Nu prea înțelesese ce înseamnă să faci ce se cuvine la vârsta de șase ani. Nu era sigur că începuse să-și dea seama nici acum, când avea șaisprezece ani. La urma urmei, iată-l aici, irosind ceea ce-ar fi trebuit să fie cel mai mare motiv de mândrie pentru el în încercarea de a-și da seama care e lucrul cel mai potrivit pe care să-l facă.

Era o mare onoare să fie de gardă lângă Jilțul Negru. Să fie acceptat ca războinic al Gettlandului în fața zeilor și-a oamenilor. Doar se străduise din greu, nu? îşi vărsase sângele pentru asta? îşi câștigase poziția? îşi aducea aminte că, de când se știa, visul lui fusese să stea echipat alături de frații săi pe pietrele sfinte ale Sălii Zeilor.

Dar nu se simțea ca și cum ar fi stat în lumină.

— Mă îngrijorează raidul acesta asupra insularilor, zicea Părintele Yarvi, făcând un gest larg cu mâna pentru a-și susține argumentul, așa cum se părea că o fac toți Preoții. Marele Rege a interzis ca săbiile să fie scoase din teacă. O să fie foarte nemulțumit.

— Marele Rege interzice orice, zise Regina Laithlin, cu o mână pe burta ei umflată, de gravidă, și e nemulțumit de tot ce se întâmplă.

Alături de ea, Regele Uthil se aplecă în față în Jilțul Negru.

— Între timp, le poruncește insularilor, vanstermanilor și tuturor lingăilor pe care îi poate supune să-și scoată săbiile din teacă împotriva noastră.

O furie intensă îi cuprinse pe bărbații și femeile de vază ai Gettlandului adunați în fața postamentului. Cu o săptămână înainte, vocea lui Brand s-ar fi auzit cel mai tare dintre toate.

Însă acum nu se putea gândi decât la Edwal, cu sabia de lemn înfiptă în gâtul din care-i curgea un șuvoi roșu, în timp ce scotea zgomotul acela ca un guițat de porc. Ultimul pe care avea să-l mai scoată vreodată. Și la Thorn, clătinându-se pe nisip, cu părul lipit de fața-i murdară de sânge și cu falca atârnându-i, când Hunnan o numea ucigașă.

— Două dintre corăbiile mele, luate!

O negustoreasă, cu o cheie ca o bijuterie legănându-se la gât, își agita pumnul în direcția postamentului:

— Și nu doar încărcătura pierdută, ci și echipajul omorât!

— Iar vanstermanii au trecut granița din nou! se auzi un răcnet puternic dinspre mulțimea de bărbați adunați în sală. Și ferme incendiate, plus oameni vrednici de-ai Gettlandului luați sclavi!

— Grom-gil-Gorm a fost văzut acolo! strigă cineva, și simpla menționare a numelui umplu cupola Sălii Zeilor de murmure pline de blesteme. Cel Care Frânge Săbiile însuși!

— Cu sânge trebuie să plătească insularii, mârâi un războinic cu un singur ochi, apoi vanstermanii și Cel Care Frânge Săbiile la rândul lor.

— Normal că trebuie! strigă Yarvi la mulțimea ce bombănea, ridicându-și mâna stângă schiloadă, asemănătoare cu un clește de crab, pentru a-i calma, însă întrebările sunt când și cum. Cei înțelepți își așteaptă rândul, iar noi nu suntem în niciun caz pregătiți pentru un război cu Marele Rege.

— Trebuie să fim întotdeauna pregătiți pentru război. Uthil își răsuci cu blândețe mânerul sabiei, făcând ca lama dezgolită să scânteieze în semiîntuneric: Sau niciodată.

Edwal fusese întotdeauna pregătit. Un bărbat care îl sprijinea pe cel de lângă el, așa cum orice războinic al Gettlandului se cuvenea s-o facă. Sigur trebuia să moară pentru asta?

Lui Thorn nu-i păsa de nimic ce-i trecea dincolo de lungul nasului, iar rama scutului ei în testiculele încă dureroase ale lui Brand nu-l făcuse pe acesta să simtă vreo afecțiune pentru ea. Însă ea luptase până în ultima clipă, deși fără sorți de izbândă, așa cum un războinic al Gettlandului trebuia s-o facă. Sigur merita să fie numită ucigașă pentru asta?

Se foi, aruncând o privire vinovată la impunătoarele statui ale celor șase Zei Înalți, ridicându-se și parcă judecând deasupra Jilțului Negru. Ridicându-se și parcă judecându-l pe el. Se foi de parcă el l-ar fi ucis pe Edwal și-o numise pe Thorn ucigașă. Însă el doar privise.

Privise și nu făcuse nimic.

— Marele Rege ar putea chema o jumătate de Lume să se lupte cu noi, zicea Părintele Yarvi, răbdător precum un instructor de arme ce le explică noțiunile de bază unor copii. Vanstermanii și throvenmanii i-au jurat credință, inglezii și cei din Ținuturile de Jos se închină Zeiței lui Unice, Bunica Wexen leagă noi alianțe și în Sud. Suntem înconjurați de dușmani și ne trebuie aliați pentru a…

— Oțelul este răspunsul.

Cu vocea sa tăioasă ca o lamă, Regele Uthil îl făcu pe Preot să amuțească.

— Oțelul trebuie să fie întotdeauna răspunsul. Adună bărbații Gettlandului. Le vom preda acelor insulari ce ciugulesc cadavre o lecție pe care nu o vor uita prea curând.

În partea dreaptă a sălii, bărbații încruntați aprobau cu încântare bătându-se cu pumnii în piepturile acoperite cu zale, iar în partea stângă, femeile cu părul lucind de pomezi își murmurau furioase susținerea.

Părintele Yarvi își plecă fruntea. Sarcina sa era să vorbească în numele Tatălui Pace, însă chiar și el rămăsese fără cuvinte. Mama Război era la conducere astăzi.

— Oțelul este răspunsul.

Brand ar fi trebuit să jubileze. Un raid de amploare, precum în

cântece, iar el să ia parte la acesta ca războinic! Dar el încă se mai afla blocat pe o latură a careului de antrenament, încercând să-și dea seama ce-ar fi putut face altfel.

Dacă n-ar fi ezitat. Dacă ar fi lovit nemilos, așa cum trebuia să lovească un războinic, ar fi învins-o pe Thorn și acolo s-ar fi sfârșit totul. Ori dacă ar fi vorbit cu Edwal atunci când Hunnan îi pusese pe toți trei împotriva uneia singure, poate că ei toți, împreună, l-ar fi făcut să se răzgândească. Însă el nu rostise niciun cuvânt. Pentru a înfrunta un dușman pe câmpul de luptă îți trebuie curaj, însă îi ai alături pe prietenii tăi. Să-ți înfrunți prietenii de unul singur, pentru asta ți-ar trebui un alt soi de curaj. Unul pe care Brand nici nu pretindea că-l are.

— Și mai avem problema cu Hild Bathu, zise Părintele Yarvi, făcându-l pe Brand să tresară de parcă ar fi fost un hoț prins cu mâna pe o pungă.

— Cine? întrebă regele.

— Fiica lui Storn Headiand, zise Regina Laithlin. Își spune Thorn[1].

— A făcut mai mult decât să înțepe pe cineva în deget, zise Părintele Yarvi. A ucis un băiat în careul de antrenament și este numită ucigașă.

— Cine i-a spus așa? întrebă Uthil.

— Eu i-am spus.

Catarama din aur de la pelerina Maestrului Hunnan scânteie în timp ce pășea în raza de lumină de la marginea postamentului.

— Maestre Hunnan!

Un zâmbet nu prea des văzut se ivi în colțul gurii regelui.

— Îmi amintesc cu claritate luptele noastre din careul de antrenament.

— Amintiri neprețuite, regele meu, deși unele dureroase pentru mine.

— Ha! Ai fost martor la această crimă?

— Îmi testam elevii cei mai în vârstă pentru a stabili care sunt cei vrednici să ni se alăture în raid. Thorn Bathu se afla printre ei.

— S-a făcut de râs, încercând să-i ia locul unui războinic! strigă o femeie.

— Ne-a făcut de râs pe toți, zise alta.

---

[1] „Ghimpe“, în limba engleză (n. tr.).

— Locul unei femei nu e pe câmpul de luptă! veni o voce aspră dinspre bărbați și câteva capete din ambele părți ale sălii încuviințară.

— Oare Mama Război nu e femeie ea însăși? arătă cu degetul Regele înspre Zeii Înalți ce vegheau deasupra lor. Noi doar îi arătăm alternativele. Mama Corbilor îi alege pe cei vrednici.

— Iar ea n-a ales-o pe Thorn Bathu, zise Hunnan. Fata are un temperament înveninat.

„Foarte adevărat“, gândi Brand.

— A picat testul la care am supus-o.

„Parțial adevărat.“

— S-a năpustit, în ciuda sfatului meu, pe Edwal și l-a ucis.

Brand clipi. „Nu chiar o minciună, însă departe de adevăr.“

Barba argintie a lui Hunnan se mișca în timp ce scutura din cap.

— Și așa am pierdut doi învățăcei.

— Neglijent din parte ta, zise Părintele Yarvi.

Instructorul își încleștă pumnii, însă Regina Laithlin vorbi înainte ca el să deschidă gura.

— Care ar fi pedeapsa pentru o astfel de crimă?

— Să fie zdrobită cu pietre, regina mea.

Preotul rostise cuvintele cu calm, de parcă ar fi pomenit despre zdrobirea unui cărăbuș, nu a unei persoane, o persoană pe care Brand o cunoștea aproape de când se știa. Una pe care n-o plăcea tot cam de atâta timp, însă chiar și așa.

— Va vorbi cineva de aici în apărarea lui Thorn Bathu? întrebă cu glas tunător regele.

Ecourile vocii sale se pierdură, lăsând în urmă tăcerea ca de mormânt. Acum era momentul să fie rostit adevărul. Să facă ce se cuvine. Să stea în lumină. Brand privi de-a lungul Sălii Zeilor, cu vorbele gâdilându-i buzele. Îl văzu pe Rauk unde stătea, zâmbind. Și pe Sordaf, cu fața-i pufoasă, neclintită ca o mască. Niciunul nu scoase nici cel mai mic sunet.

Și nici Brand.

— E o povară să poruncești moartea cuiva atât de tânăr.

Uthil se ridică din Jilțul Negru, iar zalele zăngăniră și fustele foșniră, în timp ce toată lumea, cu excepția reginei, îngenunche.

— Însă nu ne putem abate de la ce-i corect, doar pentru că așa ceva cere eforturi.

Părintele Yarvi se înclină și mai adânc.

— Voi face ca legea să fie respectată așa cum se cuvine.

Uthil întinse mâna către Laithlin și, împreună, coborâră treptele postamentului. Cât despre soarta lui Thorn Bathu, zdrobirea cu pietre era ultima hotărâre.

Brand se holba nevenindu-i să creadă. Fusese sigur că unul dintre băieți va vorbi, pentru că erau cu toții destul de cinstiți. Sau că Hunnan va mărturisi ce se întâmplase, pentru că era un instructor demn de respect. Că regele sau regina vor căuta să afle adevărul, pentru că erau înțelepți și corecți. Zeii n-ar permite ca o astfel de nedreptate să se petreacă. Cineva ar face ceva.

Probabil că, la fel ca el, cu toții așteptau ca altcineva să îndrepte lucrurile.

Regele pășea țeapăn, ținându-și sabia scoasă în mâini și cu privirea-i oțelită neabătându-se nici la dreapta, nici la stânga. Cele mai mici gesturi de încuviințare ale reginei erau primite ca niște daruri și cu un singur cuvânt dădea de înțeles că acea persoană sau alta se va putea bucura de favoarea de a fi invitată la reședința ei administrativă pentru a discuta probleme foarte importante. Veneau din ce în ce mai aproape, foarte aproape.

Brand își auzea inima bubuindu-i în urechi. Deschise gura. Regina își aținti privirea-i de gheață asupra lui pentru o clipă, iar Brand, într-o tăcere rușinată și rușinoasă, îi lăsă pe cei doi să treacă de el.

Sora lui îi spunea mereu că nu depinde de el să facă lumea mai dreaptă. Însă, dacă nu de el, atunci, de cine?

— Părinte Yarvi! se trezi spunând mult prea tare, apoi, când Preotul se întoarse către el, murmură mult prea încet: Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

— Despre ce, Brand?

Asta îi dădu o clipă de răgaz. Nu-și imaginase niciodată că Yarvi ar fi putut avea o idee cât de mică despre cine era el.

— Despre Thorn Bathu.

Tăcere lungă. Poate că Preotul era doar cu câțiva ani mai mare decât Brand, palid și cu părul spălăcit, de parcă toată culoarea s-ar fi scurs din el, atât de sfrijit, încât o briză ceva mai puternică l-ar fi măturat cu totul, și cu mâna-i schiloadă lipită de corp, însă de aproape era ceva înfricoșător în privirea Preotului. Ceva care-l făcu pe Brand să se piardă cu firea.

Însă acum nu mai putea da înapoi.

— Ea nu e o criminală, murmură el.

— Regele crede că este.

Pe zei, își simțea gâtul uscat, însă Brand se sforță, așa cum îi șade bine unui războinic.

— Regele n-a fost pe nisip. Regele n-a văzut ce-am văzut eu.

— Ce ai văzut?

— Ne luptam ca să câștigăm un loc în raid…

— Să nu-mi mai spui niciodată ceva ce deja cunosc.

Lucrurile nu prea evoluau chiar așa cum spera Brand că o vor face. Însă așa rămâi cu speranțele.

— Thorn s-a luptat cu mine, iar eu am ezitat… ea ar fi trebuit să-și câștige locul. Însă Maestrul Hunnan a pus alți trei băieți împotriva ei.

Yarvi aruncă o privire înspre mulțimea care ieșea cu încetineală din Sala Zeilor și veni un pic mai aproape.

— Trei în același timp?

— Edwal era unul dintre ei. În niciun caz ea n-a avut intenția să-l omoare…

— Cum s-a descurcat împotriva celor trei?

Brand clipi, prins pe picior greșit.

— Ei bine… le-a făcut o pagubă mai mare decât i-au făcut ei.

— Fără îndoială. De curând am încercat să-i consolez pe părinții lui Edwal și le-am promis dreptate. Ea are șaisprezece ierni, deci?

— Thorn? Brand nu era sigur ce treabă avea asta cu sentința ei. Cred… că da.

— Și a rezistat de una singură în careul de antrenament în tot acest timp împotriva băieților? îl măsură de sus până jos pe Brand. Împotriva bărbaților?

— De obicei face mai mult decât doar să reziste.

— Probabil că e foarte înverșunată. Foarte hotărâtă. Foarte încăpățânată.

— Ceea ce pot eu să spun e că face numai ce vrea ea. Brand își dădu seama că nu era de niciun ajutor și murmură slab: Însă… nu e o persoană rea.

— Nimeni nu este, pentru mama lui. Părintele Yarvi scoase un oftat greu. Ce vrei să fac eu?

— Ce… ce vreau eu?

— Să eliberez această fată care aduce necazuri și să fac

dușmani din Hunnan și din familia băiatului sau s-o zdrobesc cu pietre și să le fac pe plac? Ce propui?

Brand nu se așteptase să i se ceară o propunere.

— Cred... că ar trebui să urmezi litera legii?

— Legea? Părintele Yarvi pufni. Legea este mai degrabă asemănătoare cu Marea Mamă decât cu Tatăl Pământ, întotdeauna alunecoasă. Legea este o marionetă de-a păpușarului, Brand, ea spune ceea ce spun eu că trebuie să spună.

— Am crezut doar că ar trebui să spun cuiva... cum să mă exprim... adevărul?

— De parcă adevărul ar fi ceva de preț. Pot găsi o mie de adevăruri sub fiecare frunză căzută toamna, Brand, fiecare își are propriul adevăr. Însă tu nu te-ai gândit decât la cum să treci povara adevărului tău asupra mea, nu-i așa? Mulțumesc din suflet, căci să previn ca Gettlandul să nu pornească la război împotriva întregii Mări Sfărâmate nu era de ajuns.

— Am crezut... că asta se cuvenea să fac.

Dintr-odată, să facă ce se cuvine nu mai părea ceva atât de nobil, ca o lumină strălucitoare ce trebuia urmărită, la fel de strălucitoare ca Soarele Mamă, ci devenea o lucire înșelătoare în întunecimea Sălii Zeilor.

— Ce se cuvine pentru cine? Pentru mine? Pentru Edwal? Pentru tine? Așa cum fiecare are propriul adevăr, fiecare are convingerea lui despre ce se cuvine și ce nu. Yarvi se apropie și mai mult, vorbind ceva mai blând. Dacă Maestrul Hunnan va ghici că tu ai împărțit adevărul cu mine, ce va urma? Te-ai gândit la consecințe?

Consecințele începeau să-și croiască loc în mintea lui Brand, reci precum zăpada proaspăt așternută. Ridică privirea și văzu lucirea din ochii lui Rauk în umbrele din sala ce se golea.

— Un om care nu se gândește decât la cum să facă ce se cuvine, dar care nu se gândește deloc la consecințe... Părintele Yarvi își ridică mâna schiloadă și-l împunse în piept pe Brand cu degetu-i îndoit. Acela este un om periculos.

Și Preotul se răsuci, cu capătul toiagului său făurit de elfi ciocănind pe pietrele lustruite ca sticla de trecerea anilor, lăsându-l pe Brand să se holbeze în semiîntuneric, mai îngrijorat ca niciodată.

Nu se mai simțea deloc de parcă ar fi stat în lumină.

Dreptate

Thorn stătea pe podea și se uita la degetele murdare de la picioare, palide în întuneric precum niște viermi.

N-avea nici cea mai mică idee de ce-i luaseră cizmele. Doar nu putea să scape, legată de glezna stângă cu un lanț prins într-un perete ce mustea de apă și cu încheietura de la mâna dreaptă legată cu un lanț prins de un alt perete. De-abia reușea să atingă ușa celulei, așa că nici vorbă s-o smulgă din balamale. În afară de a-și rupe cojile de sub nasul rupt până când îi dădea sângele, tot ce îi rămânea era să stea pe podea și să se gândească.

Activitățile sale cel mai puțin plăcute.

Trase cu putere aer în piept furioasă. Pe zei, ce duhnea locul ăsta! Paiele putrede și rahatul de șobolan puțeau, găleata pe care nu se deranjau niciodată să o golească, la fel ca și mucegaiul și fierul ruginit, iar după două nopți petrecute aici cel mai tare puțea ea.

În fiecare zi s-ar fi scăldat în golf, luptându-se cu Marea Mamă, sau s-ar fi cățărat pe stânci, luptându-se cu Pământul Tată, ori ar fi alergat, ar fi vâslit sau s-ar fi antrenat cu vechea sabie a tatălui său în curtea casei lor, luptându-se cu stâlpii ciuntiți cu sabia și închipuindu-și, în timp ce așchiile zburau, că erau dușmanii Gettlandului, Grom-gil-Gorm sau Styr cel din Insule ori poate chiar Marele Rege însuși.

Dar astăzi nu va roti nicio sabie. Începuse să creadă că își rotise deja sabia pentru ultima dată. Se părea că totul era foarte departe de a fi corect. Însă în final, așa cum zicea Hunnan, un războinic nu se poate baza pe ce e corect.

— Ai un vizitator, zise temnicera, o matahală de femeie cu o duzină de lanțuri zăngănitoare în jurul gâtului și cu o mutră ca un sac plin cu securi. Însă trebuie să fie o vizită scurtă, și deschise ușa ce scârțâi prelung.

— Hild!

De astă dată Thorn nu-i mai zise mamei sale că renunțase la acest nume la vârsta de șase ani, când își înțepase tatăl cu propria lui sabie, iar el o numise ghimpe. Avu nevoie de toată puterea care-i mai rămăsese să-și depărteze picioarele și să se

ridice, copleșită de dureri și obosită și, dintr-odată, rușinată de starea în care se afla, deși nu avea niciun rost.

Chiar dacă ei nu-i păsa deloc de situația în care se afla, știa că mamei sale îi păsa.

Când Thorn păși cu dificultate în lumină, mama sa își apăsă gura cu o mână palidă.

— Pe zei, ce ți-au făcut?

Thorn schiță un gest cu mâna către față, cu lanțurile zornăind.

— Asta s-a petrecut în careul de antrenament.

Mama ei veni mai aproape de gratii. Avea ochii înroșiți de plâns.

— Ei spun că ai omorât un băiat.

— N-a fost crimă.

— Totuși, ai omorât un băiat?

Thorn înghiți cu dificultate, simțindu-și gâtul uscat.

— Pe Edwal.

— Pe zei! șopti mama ei din nou, cu buza tremurândă. O, zei, Hild, de ce n-ai putut...

— Să fiu altcineva? termină Thorn în locul ei. Cineva ușor de acceptat, cineva normal. O fată ce și-ar dori să nu mânuiască ceva mai greu decât un ac, care să se îmbrace în mătase din Sud în loc de zale și care să nu aibă alte visuri decât să poarte la gât cheia de la casa unui bărbat bogat.

— M-am așteptat la asta, zise mama ei, cu amărăciune. Încă de când ai pășit în careul de antrenament. Încă de când l-am văzut pe tatăl tău mort, m-am așteptat la asta.

Thorn își simți obrajii mișcându-se fără voia ei.

— Atunci poți fi mulțumită că ai avut atâta dreptate.

— Crezi că sunt mulțumită că s-a întâmplat asta? Se spune că îmi vor zdrobi cu pietre singurul copil.

Pe Thorn o trecură fiorii. Îi trebui un mare efort să reușească să înghită. De parcă deja așezau pietre grămadă, peste ea.

— Cine spune?

— Toată lumea spune.

— Părintele Yarvi?

Preotul era vocea legii. Părintele ar fi cel care ar stabili sentința.

— Nu știu. Nu cred. Încă nu.

Încă nu, asta mai era singura ei speranță. Thorn se simți atât

de slăbită, încât de-abia mai fu în stare să se agațe de gratii. Era obișnuită să arate dârzenie, oricât de speriată ar fi fost. Însă Moartea e o doamnă pe care cu greu o poți înfrunta cu dârzenie. Cel mai greu.

— Mai bine ai pleca. Temnicera începu să o tragă pe mama lui Thorn cu blândețe.

— O să mă rog, strigă ea, cu fața brăzdată de lacrimi. O să mă rog Tatălui Pace pentru tine!

Thorn voia să zică: „Blestemat fie Tatăl Pace!“ însă nu reușea nici să tragă aer în piept. Renunțase la zei când îi lăsaseră tatăl să moară, în ciuda tuturor rugăciunilor ei, însă acum un miracol părea să fie cea mai bună șansă a ei.

— Îmi pare rău, zise temnicera, închizând ușa cu umărul.

— Nici pe departe atât de rău pe cât îmi pare mie, bănuiesc.

Thorn închise ochii și se sprijini cu fruntea de gratii, strângând cu putere în mână săculețul aflat sub cămașa murdară. Săculețul în care ținea oasele de la degetele tatălui său.

Nu avem mult timp, iar timpul în care ai păreri de rău pentru tine însăți este un timp irosit. Ținea orice cuvânt rostit de el vreodată aproape de inima ei, însă, dacă existase vreun moment potrivit pentru păreri de rău față de ea însăși, acum ar fi trebuit să fie. Cu greu părea că există dreptate. Cu greu părea că e corect. Însă încearcă să-i spui lui Edwal ce este corect. Oricum ai lua-o, ea îl omorâse. Nu sângele lui i se usca acum pe mânecă?

Ea îl ucisese pe Edwal. Iar acum ei o s-o ucidă pe ea.

Auzi o discuție, slab, dincolo de ușă. Vocea mamei ei – implorând, lingușind, plângând. Apoi vocea unui bărbat, rece și liniștită. Nu putu desluși ce se vorbea, însă păreau a fi cuvinte grele. Tresări când ușa se deschise, repezindu-se înapoi în întunericul celulei sale, iar Părintele Yarvi păși peste prag.

Era un bărbat ciudat. Un bărbat în rol de Preot era aproape la fel de rar ca o femeie în careul de antrenament. Număra doar câțiva ani mai mult decât Thorn, însă avea o privire îmbătrânită. O privire care văzuse multe lucruri. Se depănau povești stranii despre el. Că stătuse în Jilțul Negru, dar că renunțase la el. Că făcuse un jurământ greu de răzbunare. Că își ucisese Unchiul, pe Odem, cu sabia curbată pe care o purta mereu cu el. Se spunea că e la fel de șiret ca Tatăl Lună, un om în care e greu să ai încredere și pe care niciodată nu-l poți păcăli. Iar în mâinile

sale – sau, cel puțin, în mâna lui sănătoasă, întrucât cealaltă era doar o grămăjoară contorsionată – stătea acum viața ei.

— Thorn Bathu, zise el. Ești numită criminală.

Reuși doar să încuviințeze, respirând cu repeziciune.

— Ai ceva de spus?

Poate ar fi trebuit să-și scuipe sfidarea. Să râdă în fața Morții. Se spunea că tatăl ei o făcuse, atunci când sângerase de moarte la picioarele lui Grom-gil-Gorm. Însă tot ce-și dorea era să trăiască.

— N-am vrut să-l omor, bolborosi ea. Maestrul Hunnan a pus trei băieți să se lupte cu mine. N-a fost o crimă!

— O diferență neimportantă pentru Edwal.

Destul de adevărat, știa și ea. Clipea din ochii plini de lacrimi, rușinată de propria-i lașitate, însă nu se putea abține. Cât de mult își dorea acum să nu se fi dus la careul de antrenament, ci să învețe cum să zâmbească și cum trebuie să numere monede, așa cum își dorise mereu mama sa. Însă nu poți obține nimic cu dorințe.

— Te rog, Părinte Yarvi, dă-mi o șansă, spuse privind în ochii lui gri-albăstrui, calmi și reci. Voi accepta orice pedeapsă. Mă voi căi. Jur!

El înălță o sprânceană.

— Ar trebui să fii atentă ce jurăminte faci, Thorn. Fiecare jurământ este un lanț atârnat de gâtul tău. Eu am jurat să mă răzbun pe ucigașii tatălui meu, iar jurământul încă mai atârnă greu asupra mea. Și al tău s-ar putea să ajungă să atârne greu.

— Mai greu decât pietrele cu care o să mă zdrobească?

Își deschise palmele și le ridică atât cât îi permiteau lanțurile.

— Fac un jurământ de soare și de lună. Voi îndeplini orice serviciu vei crede tu de cuviință pentru mine.

Preotul îi privi încruntat mâinile jegoase care se tot apropiau, din ce în ce mai mult. Se uită încruntat în ochii ei, din care izvorau lacrimi de disperare. Își întoarse încet capul într-o parte, de parcă ar fi fost un negustor ce-i aprecia valoarea. În final, scoase un oftat prelung.

— Of, foarte bine!

Tăcere, în timp ce Thorn răsucea pe toate părțile spusele lui.

— N-o să mă zdrobiți cu pietre?

El flutură din mâna-i beteagă, al cărei singur deget se mișcă în sus și-n jos.

— Mie mi-e greu să le ridic pe alea mari.

O tăcere și mai lungă, destul de lungă încât ușurarea ei să se transforme în suspiciune.

— Deci… care-i sentința?

— O să mă gândesc eu la ceva. Eliberează-o!

Temnicerul își supse dinții, de parcă să desfacă un lacăt îi provoca o rană, însă făcu așa cum i se poruncise. Thorn își frecă urmele lăsate de cătușa din oțel la încheietura mâinii, simțindu-se ciudat de ușoară fără greutatea ei. Atât de ușoară, încât se întrebă dacă visează. Închise ochii strâns, apoi gemu atunci când temnicera îi aruncă cizmele, lovind-o în burtă. Nu era un vis, deci.

Nu se putu abține să nu zâmbească în timp ce și le trăgea în picioare.

— Nasul tău pare a fi rupt, zise Părintele Yarvi.

— Nu e pentru prima oară.

Dacă va scăpa din asta doar cu un nas rupt, s-ar simți binecuvântată, chiar așa.

— Lasă-mă s-arunc o privire.

Preotul era în primul rând un vindecător, așa că Thorn nici nu tresări atunci când el veni mai aproape și-i atinse oasele de sub ochi cu blândețe, încruntându-se de concentrare.

— Au, murmură ea.

— Îmi pare rău, te-a durut?

— Doar un pi…

El îi presa cu putere nara, împingându-și fără milă degetul mare în șaua nasului ei. Thorn gemu, căzând în genunchi, după care urmară un trosnet și o durere fierbinte și profundă, în timp ce lacrimile începură să-i curgă tot mai dese.

— Acum s-a rezolvat, zise el, ștergându-și mâna pe cămașa ei.

— Zei! scânci ea, pipăindu-și fața ce-i zvâcnea.

— Câteodată, puțină durere pe moment poate rezolva multe mai încolo.

Părintele Yarvi se îndrepta deja spre ușă, așa încât Thorn se ridică în picioare, încă întrebându-se dacă nu era o păcăleală, și se luă după el.

— Îți mulțumesc pentru bunătate, murmură ea în timp ce trecu pe lângă temniceră.

Femeia îi aruncă o privire severă.

— Sper să nu mai ai nevoie de ea vreodată.
— Fără supărare, dar și eu sper.
Apoi Thorn îl urmă pe Părintele Yarvi de-a lungul coridorului prost luminat și în sus pe scări, clipind în lumină.
O fi avut el doar o mână, însă picioarele îi mergeau destul de bine, păstrându-și ritmul rapid de-a lungul curții citadelei, în timp ce briza făcea crengile bătrânului cedru să șoptească deasupra lor.
— Ar trebui să mă duc să vorbesc cu mama, zise ea, grăbind pasul ca să-l ajungă.
— Am vorbit eu deja. I-am spus că te-am găsit nevinovată de crimă, însă ai făcut un jurământ să mă slujești pe mine.
— Dar… cum ai știut că eu o să…
— Este treaba unui preot să știe ce o să facă oamenii. Părintele Yarvi pufni. Deocamdată încă nu ești o fântână prea greu de explorat, Thorn Bathu.
Trecură pe sub Poarta Urlătoare, ieșiră din citadelă, ajungând în oraș, coborând de-a lungul stâncii pe care era construită fortăreața, către Marea Mamă. Merseră când pe trepte, când pe alei înguste, căci panta era abruptă printre casele înghesuite și printre oamenii îngrămădiți între ele.
— N-o să particip la raidul Regelui Uthil, nu-i așa?
O întrebare prostească, fără îndoială, însă acum, că ieșise din umbra Morții, era lumină suficient de puternică pentru a jeli năruirea visurilor sale.
Părintele Yarvi nu părea să aibă chef să jelească.
— Fii mulțumită că nu te duci în pământ.
O luară în jos, pe Strada Nicovalelor, unde Thorn petrecuse multe ore privind cu jind la arme, precum un pui de cerșetor la brutărie. Acolo pe unde trecuse stând pe umerii tatălui ei, umflându-se în pene de mândrie atunci când făurarii îl implorau să le bage în seamă rezultatul muncii. Însă acum metalul strălucitor expus în fața fierăriilor părea doar că-și bate joc de ea.
— N-o să fiu niciodată un războinic al Gettlandului.
Vorbise încet și cu părere de rău, însă auzul lui Yarvi era fin.
— Atât timp cât ești în viață, ce-o să devii depinde doar de tine, în primul rând. Preotul își frecă ușor câteva urme vagi ce-i rămăseseră pe gât. Întotdeauna există o cale, obișnuia Regina Laithlin să-mi spună.

La simpla menționare a numelui, Thorn se trezi că merge un pic mai semeț. N-o fi fost Laithlin o războinică, însă lui Thorn nu-i venea în minte nimeni pe care să-l admire mai mult.

— Regina de Aur este o femeie pe care niciun om nu îndrăznește să n-o ia în serios, spuse ea.

— Așa e ea. Yarvi îi aruncă o privire piezișă lui Thorn. Învață să împaci încăpățânarea cu simțul realității și poate, într-o bună zi, o să devii și tu la fel.

Ziua aceea părea a fi foarte departe. Pe oriunde treceau, oamenii se ploconeau și murmurau neauzit „Părinte Yarvi“, dându-se la o parte pentru a-i face loc Preotului Gettlandului, însă clătinau din cap furioși când o vedeau pe Thorn furișându-se după el, jegoasă și umilită. Ieșiră apoi prin porțile orașului, către docurile pline de agitație. Se strecurară printre marinari și comercianți de toate națiile din jurul Mării Sfărâmate, ba chiar și de dincolo de ea. Thorn se apleca pe sub plasele pescarilor din care picura apa și ocolea cu grijă capturile lucitoare și încă vii.

— Unde mergem? întrebă ea.

— La Skekenhouse.

Ea se opri brusc, cu gura căscată, fiind aproape dărâmată din picioare de o roabă ce trecea pe lângă ea. În viața ei nu plecase la o distanță mai mare de o jumătate de zi de mers de Thoriby.

— Sau ai putea să rămâi aici, îi aruncă Yarvi peste umăr. Deja au pietrele pregătite.

Fata înghiți în sec, apoi se repezi să-l ajungă din urmă.

— Vin și eu.

— Ești la fel de înțeleaptă pe cât ești de frumoasă, Thorn Bathu.

Asta era ori un compliment dublu, ori o insultă dublă, iar ea suspecta mai mult că e varianta din urmă. Scândurile vechi ale cheiului scârțâiau sub cizmele lor, iar apa sărată se lovea de pilonii acoperiți cu verdeață de dedesubt. O corabie se legăna lipită de chei, mică, dar elegantă, având pictați niște porumbei albi la pupa-i înaltă și la proră. Judecând după scuturile strălucitoare aliniate de ambele părți, era echipată și gata de plecare.

— Acum plecăm? întrebă ea.

— Sunt chemat de către Marele Rege.

— Marele... Rege? Ea aruncă o privire la veșmintele cu care era îmbrăcată, țepene de la jegul din celula de sub pământ și

acoperite cu o crustă din sângele ei și-al lui Edwal. Pot cel puțin să mă schimb?

— N-am vreme pentru mândria ta.

— Put.

— O să te târâm în spatele corabiei ca să-ți îndepărtăm putoarea.

— Chiar?

Preotul înălță dintr-o sprânceană.

— N-ai pic de simț al umorului, nu?

— Să înfrunți moartea te poate face să-ți pierzi apetitul pentru glume, murmură ea.

— Acum e momentul în care ai cea mai mare nevoie de el. Un bătrân bine clădit era preocupat să dezlege funia de la proră, pe care o aruncă la bord, în timp ce ei urcau pe navă. Însă nu-ți face griji. Marea Mamă o să-ți facă mai multă baie decât ai tu nevoie până să ajungem la Skekenhouse.

Bătrânul era luptător, Thorn își dădu seama de asta după atitudinea lui și după fața-i lată și bătută de vreme și de război.

— Zeii au crezut de cuviință să-mi ia mâna stângă, cea puternică. Yarvi își ridică gheara răsucită și flutură din singurul deget pe care-l mai avea. Dar mi l-au dat pe Rulf în schimb. Îl bătu pe bătrân cu palma pe umărul cărnos. Cu toate că n-a fost deloc ușor, sunt destul de mulțumit cu ce-am obținut.

Rulf își arcui o sprânceană stufoasă.

— Vrei să știi părerea mea despre asta?

— Nu, zise Yarvi, sărind la bordul corabiei.

Thorn nu putu decât să ridice din umeri către războinicul cu barbă argintie și să sară și ea la bord.

— Bine ai venit pe *Vântul din Sud*.

Își plimbă limba prin gură și scuipă peste bord.

— Nu mă simt prea bine-venită.

Probabil vreo patruzeci de vâslași cu părul sur stăteau pe cuferele lor, privind-o nu prea amabil, iar ea își dădu imediat seama ce gândeau despre ea. *Ce caută fata asta aici?*

— Aceleași concepții oriunde m-aș duce, murmură ea.

Părintele Yarvi încuviință din cap.

— Așa e viața. O greșeală o faci rareori o singură dată.

— Pot să pun o întrebare?

— Am senzația că și dacă aș spune nu, tu tot ai întreba.

— Recunosc, nu sunt o fântână prea greu de explorat.

— Atunci vorbește.
— Ce caut eu aici?
— Ei, sfinți și femei extrem de înțelepte au tot pus această întrebare timp de o mie de ani și tot n-au găsit vreun răspuns.
— Încearcă să vorbești cu Brinyolf, Cel Ce Alcătuiește Rugile, despre acest subiect, mormăi Rulf, îndepărtând corabia de chei cu capătul unei sulițe. O să te plictisească de moarte cu vorbăria lui despre motive și ocazii.
— Cine ar putea să deslușească marele proiect al zeilor? murmură Yarvi, privind încruntat spre orizontul îndepărtat, de parcă ar fi putut găsi răspunsurile scrise în nori? La fel de bine ai putea întreba unde au plecat elfii.
Bătrânul rânji la Yarvi, și Yarvi îi întoarse rânjetul. Fără îndoială, replicile astea nu le schimbau între ei pentru prima dată.
— Foarte bine! zise Thorn. Vreau să spun: de ce m-ai adus pe corabia asta?
— Aha! Yarvi se întoarse către Rulf. Tu de ce crezi că, în loc să o luăm pe calea mai simplă și s-o las să fie zdrobită, ne-am pus în schimb viețile în pericol și am adus-o la bordul corabiei mele pe faimoasa criminală Thorn Bathu?
Rulf se sprijini un moment în suliță, scărpinându-se în barbă.
— Chiar n-am nicio idee.
Yarvi se uită la Thorn cu ochii holbați.
— Dacă nu-mi împărtășesc gândurile nici măcar propriei mele mâini stângi, de ce le-aș împărtăși uneia ca tine? Doar puți.
Thorn se scărpină la tâmple.
— Trebuie să stau jos.
Rulf își așeză o mână părintească pe umărul ei.
— Înțeleg.
O îmbrânci atât de puternic spre cel mai apropiat cufăr, încât ea căzu scheunând pe spate, în poala bărbatului aflat acolo.
— Asta e vâsla ta.

Familie

— Ai întârziat.
Rin avea dreptate. Tatăl Lună zâmbea larg, copiii lui, stelele, licăreau pe țesătura cerului, iar cocioaba strâmtă era luminată

doar de jarul rămas de la foc, în timp ce Brand se apleca pe sub intrarea joasă.

— Îmi pare rău, soră.

Se cocoșă pentru a se așeza pe banca lui și se lăsă cu greutate pe ea, gemând prelung, chinuindu-se să-și scoată picioarele din cizme și rășchirându-și degetele de la picioare pentru a și le încălzi la foc.

— Dar Harper a avut mai multă turbă de adunat, apoi Bătrâna Fen a avut nevoie să o ajut să care niște bușteni înăuntru. Doar nu era s-o las să-i taie ea singură, iar securea ei era neascuțită, așa că a trebuit să i-o ascut, iar când ne întorceam, o osie de la căruța lui Lem s-a rupt, așa că vreo câțiva dintre noi a trebuit să-l ajutăm...

— Problema ta este că faci din problema oricui problema ta.

— Îi ajuți pe oameni. Poate când o să ai nevoie o să te ajute și ei pe tine.

— Poate. Rin făcu un gest cu capul înspre oala așezată jos, lângă jăratic. Ai cina acolo. Doar zeii știu, nu mi-a fost ușor să-ți opresc și ție ceva.

El o plesni peste genunchi când se aplecă să ia oala.

— Dar fii binecuvântată că mi-ai oprit și mie, soră!

Lui Brand îi era îngrozitor de foame, însă își aduse aminte să murmure o rugăciune către Tatăl Pământ pentru mâncare. Ținea minte cum era să nu aibă deloc.

— Este bună, zise el, înghițind lacom.

— A fost mai bună imediat ce-am gătit-o.

— Încă mai e bună.

— Nu, nu mai e.

El ridică din umeri în timp ce curăța cu grijă oala, dorindu-și să mai fi avut.

— Lucrurile vor sta altfel de acum înainte, din moment ce-am trecut testele. Oamenii se întorc bogați după ce iau parte la un raid ca ăsta.

— Oamenii vin la fierărie de fiecare dată înainte de un raid, spunându-ne cât de bogați se vor întoarce. Câteodată nu se mai întorc deloc.

Brand rânji.

— N-o să scapi de mine așa ușor.

— Nici nu-mi doresc asta. Așa prost cum ești, tu ești singurul membru al familiei care mi-a mai rămas.

Răscoli după ceva aflat în spatele ei și-l scoase la lumină. O piele de animal, pătată și ruptă.

— Pentru mine? zise el, întinzându-se pe deasupra focului ce încă dogorea slab pentru a o apuca.

— Să-ți țină de urât în mărețele tale aventuri. Să-ți aducă aminte de casă. Să-ți aducă aminte de familie. Ăsta e scopul ei.

— Tu ești singura familie de care am nevoie.

Înfășurat în pielea de animal se afla un cuțit, dintr-un oțel ce lucea. Un pumnal de luptă cu lama lungă și dreaptă, cu garda lucrată în forma unei perechi de șerpi încolăciți unul în jurul celuilalt și cu butonul în forma unui cap de dragon ce-și arată colții.

Rin se ridică în picioare, nerăbdătoare să vadă cum îi stă cu darul dat de ea.

— Într-o zi o să-ți făuresc o sabie. Deocamdată, asta e tot ce am putut să fac.

— Tu l-ai făcut?

— Gaden m-a ajutat cu mânerul. Însă oțelul e lucrat doar de mine.

— E o operă de artă, Rin.

Cu cât îl studia mai atent, cu atât mai mult îi plăcea, văzând toate detaliile, fiecare solz al șerpilor, un colț al dragonului îndreptat spre el, oțelul strălucitor ca argintul, terminat într-un tăiș mortal. De-abia îndrăznea să-l atingă. Părea un obiect prea fin pentru mâinile lui murdare.

— Pe zei, este lucrătura unui maestru!

Ea se așeză la loc, de parcă știa deja că așa este.

— Cred că am găsit o metodă mai bună pentru a realiza turnarea. O metodă mai fierbinte. Într-un vas din argilă. Os și cărbune pentru a transforma fierul în oțel, nisip și sticlă pentru a îndepărta mizeria și a lăsa oțelul pur. Însă totul depinde de căldură… nu mă asculți.

Brand ridică din umeri, cerându-și scuze.

— Pot roti un ciocan așa cum trebuie, însă nu pot să pricep magia din el. Ești un fierar de zece ori mai bun decât am fost eu vreodată.

— Gaden zice că am fost atinsă de Cea Care Izbește Nicovala.

— Probabil că e mai mult decât ușurată că am renunțat la fierărie și că te-a luat pe tine ca ucenic.

— Eu am un dar.

— Darul modestiei.

— Modestia este pentru cei care nu au cu ce se mândri.

El cântări pumnalul în mână, simțindu-i greutatea și ținându-l în echilibru.

— Surioara mea, stăpâna fierăriei. N-am avut niciodată un dar mai de preț. Nu că aș fi avut prea multe. Mi-aș dori să am ceva să-ți dau în schimb.

Ea se întinse la loc pe canapea și-și așeză mai bine pătura zdrențuită în jurul picioarelor.

— Tu mi-ai oferit tot ce am acum.

El tresări.

— Nu prea mult, este?

— N-am de ce să mă plâng.

Ea își întinse pe deasupra focului mâna puternică, aspră și cojită de la munca în fierărie, iar el i-o apucă și i-o strânse.

Brand își drese glasul, uitându-se în jos, la podeaua din pământ bătătorit.

— O să fii în regulă cât timp sunt plecat în acest raid?

— O să fiu ca o înotătoare care și-a dat jos armura.

Ea își luă o expresie batjocoritoare, însă el putea să vadă ce se afla dincolo de aceasta. Ea avea cincisprezece ani, n-avea altă familie în afară de el și era speriată, ceea ce-l făcea și pe el să fie speriat. Speriat din cauza luptei. Speriat să-și lase în urmă casa. Speriat s-o lase singură.

— O să mă întorc, Rin. Înainte să-ți dai seama.

— Încărcat de comori, fără îndoială.

El îi făcu cu ochiul.

— Cântece închinate faptelor mele de vitejie și o duzină din cei mai buni sclavi insulari cărora o să le fiu stăpân.

— Unde o să doarmă?

— În impunătoarea casă din piatră pe care o să ți-o cumpăr sus, în apropierea citadelei.

— O să am o cameră pentru haine, zise ea mângâind peretele din nuiele cu vârfurile degetelor.

Casa pe care o aveau nu era mare lucru, însă doar zeii știau cât de recunoscători erau pentru ea. Existaseră zile când tot ce avuseseră deasupra capului fusese doar cerul liber.

Brand se întinse pe laviță, ținându-și genunchii îndoiți, fiindcă picioarele îi atârnau mult dincolo de capătul laviței în ultimul timp, și începu să-și tragă pe el peticul de pătură urât mirositor.

— Rin, se trezi el spunând, cred că am făcut ceva prostesc.

Nu era bun la ținut secrete. Mai ales față de ea.

— Ce mai e de data asta?

El începu să-și facă de lucru cu găurile din pătură.

— Am spus adevărul.

— Despre ce?

— Thorn Bathu.

Rin își acoperi fața cu palmele.

— Ce s-a petrecut între tine și ea?

— Ce vrei să spui? Nici măcar nu-mi place.

— Nimeni nu o place. E o pacoste pentru toată lumea. Însă pare că nu te poți abține de la a tot da peste ea.

— Văd că zeii par că s-au obișnuit să ne tot aducă unul aproape de celălalt.

— Ai încercat să te îndrepți în direcția opusă? Ea l-a ucis pe Edwal. L-a ucis. E mort, Brand.

— Știu. Am fost acolo. Însă n-a fost crimă. Ce-ar fi trebuit să fac, spune-mi, din moment ce tu ești cea deșteaptă. Să-mi țin gura-nchisă, ca toți ceilalți? Să-mi țin gura închisă și s-o las să fie zdrobită cu pietre? N-am putut suporta o asemenea povară! îşi dădu seama că era foarte aproape să țipe, clocotind de furie, așa că se sforță să coboare vocea. N-am putut.

Se lăsă tăcerea în timp ce se uitau unul la altul încruntați și focul se stingea, trimițând în sus un nor de scântei.

— De ce ajungi mereu să fii tu cel care îndreaptă lucrurile?

— Bănuiesc că nimeni altcineva nu o face.

— Ai fost întotdeauna un băiat bun.

Rin se răsuci pe spate, uitându-se la gaura pentru fum din tavan și la fâșia de cer plin de stele ce se vedea prin ea.

— Acum ești un bărbat bun. Asta e problema ta. N-am mai văzut niciodată un bărbat mai bun care să facă fapte bune și care să obțină rezultate mai proaste. Cui i-ai spus povestea ta?

El înghiți în sec, găsind dintr-odată foarte interesantă gaura pentru fum.

— Părintelui Yarvi.

— Of, pentru numele zeilor, Brand! Nu-ți plac jumătățile de măsură, nu?

— Nu le-am priceput niciodată rostul, murmură el. Îndrăznesc să sper că o să funcționeze, totuși? o linguși el, disperat ca ea să-i spună că da.

Ea stătea doar întinsă, uitându-se la tavan, așa că el luă din nou pumnalul, privind cum strălucea oțelul lucios în care se reflectau flăcări de toate culorile.

— Chiar e o operă de artă, Rin.

— Culcă-te, Brand.

Îngenunchind

— Dacă ai îndoieli, îngenunchează.

Locul în care Rulf ținea cârma corabiei se afla pe platforma de la pupa *Vântului din Sud,* ținând rama-cârmă înfiptă la subraț.

— Îngenunchează mult și îngenunchează des.

— Să îngenunchez, murmură Thorn. Am înțeles.

Avea una dintre vâslele din spate, locul cu cel mai mult de muncă și cel mai puțin onorant, chiar sub privirea lui mereu atentă. Ea se răsucea întruna, sforțându-se să privească peste umăr pentru a vedea Skekenhouse-ul, însă de sus cădea o ploaie fină ca o ceață ce nu-i dădea voie să zărească decât fantome în întuneric. Siluetele fantomatice ale vestitelor ziduri ale elfilor. Și spectrul abia vizibil al impunătorului Turn al Preoteselor.

— Ai putea doar să te foiești de colo până colo în genunchi pe timpul călătoriei, zise Rulf. Și, pentru numele zeilor, să-ți ții gura închisă. Pentru că, prin comparație cu a o supăra pe Bunica Wexen, zdrobirea cu pietre va părea floare la ureche.

Thorn văzu siluetele strânse pe chei în timp ce alunecau din ce în ce mai aproape. Siluetele deveniră oameni. Oamenii deveniră războinici. O gardă de onoare, deși arătau mai degrabă ca niște gărzi pregătite să-i escorteze către închisoare, în timp ce *Vântul din Sud* era amarată, iar Părintele Yarvi și echipajul său murat se străduiau să înainteze pe cheiul alunecos din cauza ploii.

La cele șaisprezece ierni ale sale, Thorn era mai înaltă decât cei mai mulți bărbați, însă cel care păși în față putea fi numit cu ușurință un gigant, cu cel puțin un cap mai înalt decât ea. Părul lung și barba aveau o nuanță mai închisă, dată de ploaie, doldora de fire argintii, iar blana albă petrecută după umeri era plină de stropi de apă.

— Ca să vezi, Părintele Yarvi!

Vocea sa cântată era mai mult decât ciudată, pentru că era ditai omul.

— Anotimpurile au trecut prea repede de când n-am mai schimbat vreo vorbă.

— De trei ani, zise Yarvi, înclinându-se. Din acea zi în Sala Zeilor, regele meu.

Thorn clipi. Auzise că Marele Rege era un bătrânel pricăjit, pe jumătate orb și speriat de propria-i hrană. Caracteristicile acelea păreau categoric o nedrepte. Ea învățase să judece forța unui om în careul de antrenament și se îndoia acum, că văzuse pe altcineva mai puternic. Un războinic și el, luându-se după cicatrice și după nenumăratele săbii atârnate în tecile de la centura prinsă cu o cataramă din aur. Iată un bărbat care chiar arăta ca un rege.

— Îmi amintesc prea bine, zise el. Toată lumea a fost foarte, foarte nepoliticoasă cu mine. Ospitalitatea gettlanderilor, nu, Mamă Scaer?

O femeie rasă în cap ce stătea lângă umărul lui se uita la Yarvi și la echipajul său de parcă erau niște grămezi de bălegar.

— Și asta cine e? întrebă el când ochii i se opriră la Thorn.

La iscat lupte era expertă, însă orice altă conduită îi era străină. Când mama ei încercase să-i explice cum ar trebui să se comporte o fată, când să se încline, când să îngenuncheze și când să dețină controlul, ea încuviințase din cap și se gândise doar la săbii. Dar Rulf îi zisese să îngenuncheze, așa că ea căzu în genunchi neîndemânatică pe pietrele ude ale cheiului, trecându-și mâinile prin părul ud și aproape împiedicându-se în propriile picioare.

— Regele meu. Mare… rege, este o…

Yarvi pufni.

— Ea e Thorn Bathu. Noul meu bufon.

— Cum se descurcă?

— Puține râsete până acum.

Gigantul rânji.

— Eu nu sunt decât un rege umil, copilă. Eu sunt micul rege al Vansterlandului și numele meu este Grom-gil-Gorm.

Lui Thorn i se făcu rău de la stomac. De ani de zile visase să-l întâlnească pe ucigașul tatălui său. Niciunul din visuri nu se desfășurase așa cum se petreceau lucrurile acum. Îngenunchease la picioarele Celui Care Frânge Săbiile, al Celui

Care Lasă Copiii Orfani, cel mai aprig dușman al Gettlandului, care chiar și acum mai conducea atacuri peste graniță. Văzu lanțul petrecut în jurul gâtului gros de patru ori, de care atârnau mânerele smulse de la săbiile dușmanilor doborâți. Unul dintre ele, știa sigur, luat de la sabia pe care o ținea acasă. Avuția sa cea mai de preț.

Se ridică încet în picioare, încercând să-și adune bruma de demnitate destrămată. N-avea niciun mâner de sabie pe care să-l apuce, însă își înălță bărbia înspre el, de parcă ar fi fost lama unei săbii.

Regele Vansterlandului se uită în jos de parcă era un câine de vânătoare ce privea o pisicuță zbârlită.

— Sunt destul de obișnuit cu dispreţul gettlanderilor, însă asta are o privire de gheață.

— De parcă ar avea ceva greu ce-o apasă, zise Mama Scaer.

Thorn strânse săculețul de la gât.

— Tu mi-ai omorât tatăl.

— Aha, făcu Gorm ridicând din umeri. Sunt o mulțime de copii care ar putea spune asta. Cum se numea?

— Storn Headiand.

Se aștepta la batjocuri, amenințări, furie, însă fața lui aspră se lumină.

— Aa, dar ăla a fost un duel de pomină! Îmi amintesc fiecare fandare și fiecare lovitură. Headiand a fost un războinic destoinic, un dușman demn de luat în seamă! În diminețile reci ca asta încă mai simt rana pe care mi-a făcut-o la picior. Însă Mama Război mi-a fost alături. A suflat asupra mea pe când mă aflam în leagăn. S-a prezis că niciun om n-o să mă poată omorî și așa a fost.

Se uită în jos la Thorn, răsucind alene de mai multe ori unul dintre mânerele de sabie în jurul lanțului, ținându-l între degetul mare și arătător:

— Fiica lui Storn Headiand, crescută așa înaltă! Anii trec repede, nu, Mamă Scaer?

— Întotdeauna, zise Preoteasa, privind-o pe Thorn cu ochii mijiți, de un albastru-intens.

— Însă nu ne putem baza mereu pe zilele de glorie de altădată.

Gorm făcu un gest larg și pompos cu mâna, invitându-i să pornească.

— Marele Rege așteaptă, Părinte Yarvi.
Grom-gil-Gorm îi conduse de-a lungul cheiului ud și Thorn se luă greoi după ei, înfrigurată, udă, amărâtă și neputincioasă, căci încântarea de a vedea cel mai impunător oraș al Mării Sfărâmate pierise cu totul. Dacă ai putea ucide un om doar uitându-te urât la spatele lui, Cel Care Frânge Săbiile s-ar fi prăbușit însângerat prin Ultima Poartă în acea zi, însă o încruntătură nu ține loc de sabie, iar ura lui Thorn nu-i făcu rău decât ei.
Echipajul *Vântului din Sud* trecu printre două porți falnice, intrând într-un culoar cu ziduri acoperite cu arme de la podeaua lustruită până la tavanul splendid. Săbii străvechi, mâncate de rugină. Sulițe cu cozi sfărâmate. Scuturi lovite și crăpate. Armele care aparținuseră munților de cadavre pe care Bail Constructorul se cățărase până la locul în care devenise întâiul Mare Rege. Armele oștirilor măcelărite de urmașii săi când cuceriseră cu forța toate teritoriile dintre Yutmark și Ținuturile de Jos, până la Inglefold și jumătate din Marea Sfărâmată. Sute de ani victorioși și, chiar dacă săbiile, securile și coifurile despicate n-au glas, împreună duc un mesaj mai elocvent decât orice șoaptă a unei Preotese, mai asurzitor decât orice răget al oricărui instructor.
Să i te opui Marelui Rege era o idee foarte proastă.
— Trebuie să spun că sunt surprins, zise Părintele Yarvi, să-l găsesc pe Cel Care Frânge Săbiile în rol de ușier al Marelui Rege.
Gorm îi aruncă o încruntătură piezișă.
— Cu toții trebuie să îngenunchem în fața cuiva.
— Totuși, unii dintre noi îngenunchează mai ușor decât alții.
Gorm se încruntă și mai tare, însă cea care a vorbit prima a fost Mama Scaer.
— Bunica Wexen poate fi extrem de convingătoare.
— V-a convins să vă rugați și Zeiței Unice, deja? întrebă Yarvi.
Scaer scoase un pufnet atât de zgomotos, încât era o minune că nu-și suflase mucii direct pe piept.
— Nimic nu mă va smulge din îmbrățișarea însângerată a Mamei Război! răcni Gorm. Asta este o promisiune.
Yarvi zâmbi de parcă stătea la taclale cu prietenii.
— Și unchiul meu a rostit exact aceleași cuvinte. Sunt atât de multe lucruri care unesc Gettlandul și Vansterlandul. Ne rugăm

în același mod, vorbim la fel, ne luptăm la fel. Doar un râu îngust ne desparte.

— Și sute de ani de tați morți și de fii morți, murmură Thorn, de-abia auzită.

— Șșșșt! șuieră Rulf de lângă ea.

— Avem un trecut însângerat, zise Yarvi. Însă conducătorii buni trebuie să lase trecutul în urmă și să privească în viitor. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât devin mai convins că strădaniile noastre doar ne slăbesc pe amândoi și îi lasă pe alții să profite.

— Deci, după atâtea bătălii, trebuie să ne unim forțele?

Thorn văzu cum colțul gurii lui Gorm se destinde într-un zâmbet.

— Și să dansăm deasupra morților noștri pentru a-ți clădi tu un viitor glorios?

Zâmbete și dansuri, iar Thorn tot arunca priviri înspre armele de pe ziduri, întrebându-se dacă ar putea smulge o sabie din suporturi și să i-o înfigă lui Gorm în căpățână înainte ca Rulf s-o oprească. Ar fi o realizare demnă de un războinic al Gettlandului.

Însă Thorn nu era un războinic al Gettlandului și nici nu va mai fi vreodată.

— Țeși un vis frumos, Părinte Yarvi, zise Gorm oftând. Însă ai mai țesut odată niște visuri frumoase pentru mine. Trebuie să ne trezim cu toții și, de ne place să îngenunchem sau nu, zorile îi aparțin Marelui Rege.

— Și Preotesei sale, zise Mama Scaer.

— Mai ales ei.

Cel Care Frânge Săbiile deschise larg ușile enorme din capătul culoarului.

Thorn își aminti singura ocazie când stătuse în Sala Zeilor din Gettland, uitându-se la cadavrul palid și rece al tatălui ei, încercând să-i strângă suficient de tare mâna mamei ei, pentru a o face să înceteze cu suspinele. Păruse cea mai încăpătoare cameră din lume, prea mare pentru ca mâinile oamenilor s-o poată construi. Însă mâinile elfilor construiseră Camera Șoaptelor. Cinci Săli ale Zeilor ar fi putut încăpea înăuntru, lăsând suficient spațiu pentru însămânțarea unui lan de orz de dimensiuni respectabile. Zidurile sale din piatră netedă și sticlă prelucrate de elfi se ridicau mult, mult în sus, până se pierdeau

în semiîntunericul cețos de deasupra.
Șase statui impunătoare ale zeilor înalți îi priveau încruntate de sus, însă Marele Rege nu li se mai închina lor, iar cioplitorii lui fuseseră tare ocupați. Acum a șaptea statuie se ridica mai înaltă decât toate. Zeița celor din Sud, Zeița Unică, nici bărbat, nici femeie, nici zâmbitoare, nici plină de lacrimi, cu brațele larg desfăcute într-o îmbrățișare amplă, uitându-se în jos cu indiferență plictisită, contemplând faptele jalnice ale omenirii.
Oamenii erau adunați în capătul mai îndepărtat al sălii, într-un balcon făcut de elfi dintr-un metal argintiu, aflat la o înălțime cât zece staturi de om, iar, la încă pe-atât mai sus, într-un balcon similar, alți oameni de-abia se vedeau. Thorn văzu vanstermani cu părul lung, împletit în cozi, și throvenmani cu inele din argint, ce țineau loc de monede, prinse în partea de sus a brațelor. Văzu insulari cu chipuri asprite de vreme, oameni masivi din Ținuturile de Jos și inglezi cu bărbi răvășite. Văzu femei suple, despre care-și dădu seama că erau shende, și negustori durdulii din Sagenmark. Mai văzu emisari cu fețe întunecate din Catalia sau din Imperiul din Sud, ori chiar și mai de departe, probabil.
Toți oamenii din lume, se părea, adunați aici cu unicul scop de a-l linge în fund pe Marele Rege.
— Cel mai de seamă dintre oameni! zise Yarvi. Cel care stă între zei și regi! Mă târăsc la picioarele tale!
Aproape că se trânti lipindu-se cu fața de pământ, ecourile stârnite de vocea sa răspândindu-se în spațiul larg de deasupra și împrăștiindu-se în mii și mii de șoapte care-i dăduseră sălii acest nume.
Cuvintele fuseseră mai mult decât măgulitoare la adresa celui mai de seamă dintre oameni. Era o rămășiță veștejită pe tronul său supradimensionat, cu fața-i uscată și osoasă și cu barba doar niște lațe răzlețe. Doar ochii săi ofereau o oarecare senzație de viață, strălucitori și cruzi, în timp ce se uita cu o căutătură aspră la Preotul din Gettland.
— Acum cazi în genunchi, proasto! șuieră Rulf, apucând-o pe Thorn de centură și trăgând-o în jos, lângă el.
Și chiar la timp. O bătrână deja străbătea spațiul vast ce se întindea între ei și ea. Avea o față rotundă și mămoasă, cu riduri adânci sub ochi, de la râs, părul alb, tuns scurt, o robă aspră, de culoare gri, pe care o târa pe podea călcând atât de apăsat, încât tivul i se transformase în fâșii murdare. Avea la gât un lanț

fin, de care erau atârnate niște hârtii mâzgălite cu rune.

— Am înțeles că Regina Laithlin a rămas grea.

Nu arăta deloc ca o eroină, dar, pentru numele zeilor, vorbea cu un glas de eroină. O voce joasă, calmă, puternică, deși nu depunea pic de efort. O voce care cerea atenție. O voce care poruncea supunere.

Chiar și în genunchi, Yarvi reuși să se încline și mai adânc.

— Zeii au binecuvântat-o, onorată Bunică Wexen.

— Un moștenitor pentru Jilțul Negru, poate?

— Nu putem decât să sperăm că va fi.

— Transmite-i cele mai calde felicitări Regelui Uthil din partea noastră, zise Marele Rege cu un glas hârșâit, deși nu se citea niciun semn de căldură sau de felicitare pe fața-i sfrijită.

— Sunt onorat să i le transmit, iar ei să le primească. Pot să mă ridic?

Cea mai sus-pusă dintre Preotese îi zâmbi cu căldură și ridică o palmă, pe care Thorn văzu tatuate cercuri în interiorul altor cercuri, alcătuite din scris mărunt.

— Îmi place cum stai acolo, zise ea.

— Am primit vești îngrijorătoare dinspre nord, murmură Marele Rege, îndoindu-și buza și lingându-și o gaură căscată în locul unui dinte din față. Am auzit că Regele Uthil plănuiește un atac de amploare împotriva insularilor.

— Un atac, regele meu? Yarvi părea nedumerit de ceea ce era deja știut de toată lumea în Thoriby. Împotriva iubiților noștri vecini din Insulele Mării Sfărâmate? îşi scutură brațul, făcându-și mâna schiloadă să fluture a nepăsare. Regele Uthil are un temperament războinic și vorbește adesea în Sala Zeilor despre atacuri acolo și dincolo. Nu se ajunge niciodată la vreun rezultat, credeți-mă, eu îi sunt întotdeauna alături, netezind calea Tatălui Pace, așa cum m-a învățat Mama Gundring.

Bunica Wexen își dădu capul pe spate și scoase un hohot de râs, bogat și dulce ca melasa, ecoul făcând să pară că o întreagă armată de oameni chicotea.

— O, chiar ești amuzant, Yarvi!

Îl lovi cu rapiditatea unui șarpe. Cu palma deschisă, dar suficient de tare încât să-l dărâme pe o parte. Sunetul loviturii ricoșă de balcoanele de deasupra la fel de ascuțit ca șfichiuiturile scoase de un bici.

Thorn căscă ochii și, fără să se gândească, țâșni în picioare.

Sau pe jumătate, cel puțin. Mâna lui Rulf se ridică și ea și o înșfăcă de cămașa udă, trăgând-o înapoi în genunchi, făcându-i blestemele să se transforme într-un cârâit urât.

— Jos, mârâi el abia auzit.

Dintr-odată părea a fi un loc foarte singuratic centrul acelei podele imense și goale, iar Thorn își dădu seama de numărul impresionant de oameni înarmați care erau strânși acolo, ceea ce-i făcu gura să se usuce și spatele să-i transpire.

Bunica Wexen se uită la ea, fără a fi speriată sau supărată. Doar puțin curioasă, de parcă ar fi avut în față o specie de furnică necunoscută.

— Cine e această… persoană?

— O prostănacă lipsită de însemnătate, ce a jurat să mă slujească. Yarvi se ridică din nou în genunchi, ținându-și mâna sănătoasă la gura însângerată. Iartă-i imprudența, nu prea știe pe ce lume se află, dar este foarte loială.

Bunica Wexen privi în jos cu la fel de multă căldură ca a Soarelui Mamă, însă răceala din vocea ei îi îngheță lui Thorn sângele în vine.

— Loialitatea poate fi o mare binecuvântare sau un blestem greu, copilă. Totul depinde de cel căruia îi ești loial. Există o anumită ordine a lucrurilor. *Trebuie* să existe o ordine, însă voi, gettlanderii, uitați unde vă e locul în ea. Marele Rege a interzis ca săbiile să fie scoase din teacă.

— Am interzis-o, veni ca un ecou vocea Marelui Rege, o voce ce se transformă într-un foșnet slab, care de-abia putu fi auzit în sala aceea imensă.

— Dacă le veți declara război insularilor, le veți declara război și Marelui Rege și Preoteselor sale, zise Bunica Wexen. Le veți declara război inglezilor, celor din Ținuturile de Jos, throvenmanilor și vanstermanilor, lui Grom-gil-Gorm, Cel Care Frânge Săbiile, cel despre care s-a prezis că niciun bărbat nu-l va putea ucide. Arătă cu degetul înspre ucigașul tatălui lui Thorn, aflat lângă ușă, ce nu părea deloc în largul lui cu un genunchi în podea. Îi veți declara război chiar și Împărătesei din Sud, care în cele din urmă a stabilit și ea o alianță cu noi. Bunica Wexen deschise brațele larg pentru a cuprinde lărgimea întregii săli, întreaga legiune de ocupanți ai ei, iar acum Părintele Yarvi și echipajul său zdrențăros chiar păreau a fi o turmă amărâtă pierdută între ei. Chiar veți declara război la jumătate de lume,

gettlanderilor?

Părintele Yarvi rânji ca un neghiob.

— Din moment ce suntem servitorii credincioși ai Marelui Rege, nenumărații și puternicii lui aliați nu pot fi decât o asigurare în plus.

— Atunci, spune-i unchiului tău să nu-și mai zornăie sabia. Dacă ar scoate-o din teacă fără binecuvântarea Marelui Rege…

— Oțelul va fi răspunsul meu, croncăni Marele Rege, cu ochii-i lăcrimoși ieșiți din orbite.

Vocea Bunicii Wexen căpătă o intonație care lui Thorn îi făcu părul măciucă.

— Și va urma o încleștare cum nu s-a mai văzut de la Distrugerea Lumii încoace.

Yarvi se înclină atât de adânc, încât aproape se lovi cu nasul de podea.

— O, preaînaltă și preabinevoitoare bunică, cine și-ar dori ca o asemenea urgie să se dezlănțuie? Acum pot să mă ridic?

— Încă ceva, înainte de toate, veni o voce calmă din spatele lui.

O femeie tânără se îndrepta spre ei cu pași rapizi, o femeie subțire, cu păr bălai și zâmbet nervos.

— O cunoști pe Sora Isriun, cred, zise Bunica Wexen.

Era prima dată când Thorn îl vedea pe Yarvi rămas fără cuvinte.

— Eu… tu… te-ai alăturat Preoteselor?

— E un loc potrivit pentru distruși și deposedați. Ar trebui să știi.

Isriun scoase o cârpă și-i șterse lui Yarvi sângele din colțul gurii. O atingere blândă, însă expresia din ochii ei numai blândă nu era. Acum suntem din nou o familie.

— A trecut testul acum trei luni, fără să răspundă greșit la nicio întrebare, zise Bunica Wexen. Deja are o mulțime de cunoștințe despre relicvele lăsate de elfi.

Yarvi înghiți în sec.

— Mi-am dat seama.

— Cea mai de preț însărcinare pentru Preotese este să le protejeze, spuse Isriun. Și să protejeze lumea de o a doua distrugere. Își lipi mâinile subțiri una de alta: O cunoști pe hoața și criminala Skifr?

Yarvi clipi, de parcă de-abia înțelegea întrebarea.

— Se poate să fi auzit numele…

— Este căutată de către Preotese. Expresia de pe chipul lui Isriun deveni și mai ucigătoare: A pătruns între ruinele elfilor din Strokom și a sustras relicve de acolo, dinăuntru.

Un șuierat prelung se auzi de peste tot din sală, o șoaptă plină de teamă ce se răspândi până la balcoane. Oamenii făceau gesturi evlavioase în dreptul pieptului, murmurau rugăciuni și clătinau din cap îngroziți.

— Ce timpuri am ajuns să trăim? șopti Părintele Yarvi. Ai cuvântul meu, dacă aud cel mai mic zvon despre apariția lui Skifr, porumbeii mei vă vor da de veste imediat.

— Ce ușurare! zise Isriun. Pentru că, dacă cineva va cădea la o înțelegere cu ea, mă voi asigura că va fi ars de viu, adăugă și își împleti degetele, strângându-le cu nervozitate atât de tare, încât încheieturile i se albiră. Și știi și tu cât de tare mi-ar displăcea să te văd arzând.

— Atunci, avem ceva în comun amândoi, zise Yarvi. Pot să plec acum, oh, tu, cel mai iubit om dintre muritori?

Marele Rege părea să-și fi lăsat capul pe o parte, probabil adormit deja.

— O voi lua ca pe o aprobare.

Se ridică în picioare, odată cu Rulf și cu echipajul său, urmați, în sfârșit, și de Thorn. Părea că întotdeauna rămâne în genunchi când ar trebui să stea în picioare și rămânea în picioare când mai degrabă ar fi trebuit să cadă în genunchi.

— Încă nu e prea târziu să faci dintr-un pumn o palmă întinsă, Părinte Yarvi. Bunica Wexen clătină cu tristețe din cap. Odată, am avut mari așteptări de la tine.

— Ce păcat, așa cum Sora Isriun îți poate confirma, că de multe ori am fost o cruntă dezamăgire! În timp ce se întorcea, în glasul lui Yarvi se strecură o umbră fină de asprime. În fiecare zi mă străduiesc să devin mai bun.

Afară ploaia cădea cu putere, ceea ce făcea ca Skekenhouse-ul să pară tot o siluetă fantomatică.

— Cine era femeia aia, Isriun? întrebă Thorn în timp ce se grăbea să-l ajungă din urmă.

— Cândva a fost verișoara mea. Fața lui Yarvi, atât cât o zărea Thorn, era teribil de încordată. După care am fost logodiți. Apoi ea a jurat să mă vadă mort.

Thorn înălță o sprânceană.

— Probabil că ai fost un iubit pe cinste.

— Nu putem avea cu toții darul tău cel prețios. El se uită pieziș la ea, încruntat. Ar trebui ca data viitoare să te gândești înainte să sari în apărare mea.

— Momentul în care te vei opri va fi momentul în care vei muri, murmură ea.

— În momentul în care nu te-ai oprit aproape că ne-ai omorât pe toți.

Știa că el are dreptate, însă tot se simțea iritată.

— Poate nu s-ar fi ajuns la asta dacă le-ai fi zis că insularii ne-au atacat, la fel și vanstermanii, și că nu ne-au mai lăsat de ales decât să...

— Știau destul de bine asta. Doar Bunica Wexen i-a asmuțit împotriva noastră.

— De unde...

— Ea a tunat și-a fulgerat prin cuvinte pe care nu le-a rostit. Intenția ei este să ne zdrobească și nu mai pot să fac nimic ca s-o împiedic.

Thorn își scărpină tâmplele. Părea că Preoții nu spun niciodată ceea ce pare că spun.

— Dacă ea e dușmanul nostru, de ce nu ne-a omorât chiar acolo, când eram în genunchi?

— Pentru că Bunica Wexen nu vrea să-și vadă copiii omorâți. Ea vrea să-i vadă supuși. Întâi îi trimite pe insulari să ne atace, apoi pe vanstermani. Speră să ne momească să întreprindem o acțiune nesăbuită, iar Regele Uthil este gata să-i facă pe plac. Îi va lua destul timp să-și adune toate forțele, însă asta doar pentru că are atât de multe de adunat. Cu timpul, va trimite jumătate de lume împotriva noastră. Dacă vrem să-i rezistăm, ne vor trebui aliați.

— Unde găsim aliați?

Părintele Yarvi zâmbi.

— Printre inamicii noștri, unde altundeva?

Zalele cadavrului

Băieții se adunaseră.

Bărbații se adunaseră, își dădu seama Brand, căci, deși încă nu le crescuse barba, dacă acum nu erau bărbați, după ce

trecuseră testele și erau gata să-și facă jurămintele, când o să fie?

Se adunaseră pentru ultima dată sub comanda Maestrului Hunnan, care-i învățase, îi testase și-i modelase cu forța, așa cum obișnuia Brand să modeleze fierul la fierăria lui Gaden. Se adunaseră pe plaja pe care se antrenaseră atât de des, însă acum săbiile lor nu mai erau din lemn.

Erau adunați acolo și îmbrăcați cu noul lor echipament de război, cu ochii strălucitori și cu respirația tăiată la gândul că vor naviga pentru a participa la primul lor raid. La gândul că-l vor lăsa în urmă pe Tatăl Pace și că-și vor vărsa intestinele și-și vor rupe tendoanele în gura roșiatică a soației lui, Mama Război. Și că vor dobândi faimă și glorie, un loc la masa Regelui și în cântecele compuse pentru războinici.

Și, pe de-asupra, că se vor întoarce bogați.

Unii dintre ei erau deja gătiți ca niște eroi, binecuvântați cu familii care le cumpăraseră zale din cele mai fine, săbii puternice și echipament ce strălucea orbitor. Cu toate că recunoștea că era mai mult decât binecuvântat că o are și că nu o merită, Brand nu o avea decât pe Rin, așa că împrumutase cămașa din zale de la Gaden în schimbul promisiunii că-i va ceda o zecime din prada pe care o va lua: o cămașă de zale luată de la un cadavru, lipsită de strălucire de la atâta purtat, modificată din greu și încă largă la subsuori. Însă avea o secure de nădejde, bună și cu lama ascuțită ca un brici, iar scutul pentru care economisise un an întreg era proaspăt pictat de către Rin cu un cap de dragon, așa că arăta la fel de bine ca al oricui altcuiva.

— De ce un dragon? îl întrebase Rauk, cu o sprânceană arcuită a batjocură.

Brand râse.

— De ce nu un dragon? Ar fi fost nevoie de mai mult decât disprețul unui prost ca să-i strice ziua primului său raid.

Și nu era vorba despre orice raid. Era cel mai mare raid din istoria recentă. Mai mare chiar și decât cel condus de Regele Uthrik asupra Sagenmarkului. Brand mersese în vârful picioarelor pentru a-i vedea din nou pe bărbații strânși mult mai jos pe țărm, unde metalul sclipea în soare și fumul de la focuri se ridica în rotocoale către cer. Cinci mii, spusese Hunnan, iar Brand se holbase la degetele acestuia, încercând să cuprindă cu

mintea faptul că fiecare deget însemna o mie de oameni. Îl lua cu amețeală, de parcă ar fi contemplat un hău.

Cinci mii. Zei, ce mare trebuie să fie lumea!

Erau acolo oameni bine echipați pe seama unor meseriași sau negustori, sau frății zdrențăroase ce se revărsaseră în jos de pe munte. Erau bărbați cu chipuri mândre și mânere de săbii argintate și bărbați cu chipuri murdare și sulițe din cremene. Erau bărbați cu cicatrice de o viață și bărbați care nu mai vărsaseră sânge în viața lor.

Era o priveliște pe care n-o vedeai prea des și jumătate din Thoriby se adunase pe coastele din afara zidurilor orașului pentru a privi la ei. Mame și tați, soții și copii, strânși acolo ca să-și vadă băieții, soții și părinții și ca să se roage pentru siguranța lor și pentru întoarcerea lor încărcați cu bogății. Familia lui Brand ar fi și ea acolo, fără îndoială. Adică doar Rin. Își strânse pumnii, cu privirea în vânt.

O s-o facă să fie mândră. Jură că o s-o facă mândră.

Senzația generală era că urma o petrecere de nuntă, nicidecum o pregătire pentru război, căci aerul era plin de fum și de nerăbdare, peste tot răsunau cântece, glume și discuții aprinse. Cei Care Alcătuiau Rugile își făceau loc prin metode proprii prin mulțime, dând binecuvântări contra cost, și mai erau și negutători ce depănau minciuni despre cum toți marii războinici plecau cu toate cele necesare la război. Nu doar războinicii încercau să mai câștige un bănuț în plus de pe urma raidului Regelui Uthil.

— Pentru un bănuț de cupru îți voi aduce noroc de arme bune, zise o cerșetoare ce vindea săruturi norocoase, iar pentru încă unul îți voi aduce și noroc de vreme bună. Pentru un al treilea bănuț…

— Tacă-ți gura! o repezi Maestrul Hunnan, gonind-o de acolo. Vorbește Regele.

Se auzi un zornăit de echipament când toți oamenii se întoarseră cu fața către vest. Înspre mulțimea de tumuli ai înaintașilor de mult dispăruți, ce se înălța deasupra plajei, întinzându-se în depărtări până ce se transformau în grămăjoare nivelate de vânt.

Regele Uthil stătea drept și înalt în fața lor pe dune, iarba înaltă mângâindu-i cizmele, strângându-și drăgăstos sabia din oțel de culoare gri, de parcă ar fi strâns în brațe un copil bolnav.

Nu avea nevoie de alte elemente decorative, erau suficiente cicatricele de pe față rămase în urma nenumăratelor bătălii. Nu avea nevoie de bijuterii, îi era suficientă strălucirea din ochi. Iată un bărbat care nu știe ce-i aia teamă sau îndurare. Iată un rege pe care orice războinic ar fi mândru să-l urmeze până în pragul Ultimei Porți și dincolo de ea.

Regina Laithlin îi stătea alături, cu mâinile pe pântecele umflat, cu cheia din aur pe piept, cu păru-i auriu răsfirat de briză și fluturând ca un drapel, arătând la fel de puțin teamă sau îndurare ca și soțul ei. Se spunea că aurul ei cumpărase jumătate din oamenii și din corăbiile aflate acolo, și ea nu era o femeie care să scape din ochi propria investiție.

Regele făcu încet în față doi pași, plin de emfază, lăsând tăcerea absolută să se prelungească și entuziasmul să crească până când Brand reuși să-și audă propriul sânge bubuindu-i în urechi.

— Oare văd câțiva bărbați ai Gettlandului? răcni el.

Brand și micul grup de proaspăt războinici erau norocoși să se afle suficient de aproape de el ca să-l audă. În depărtare, căpitanii fiecărei corăbii transmiseră cuvintele regelui către echipajele lor și bătaia vântului le purtă mai departe, pe toată întinderea țărmului.

O agitație puternică izbucni din rândul războinicilor adunați acolo și armele fură ridicate în sus, înspre Soarele Mamă, alcătuind o pădure lucitoare. Uniți cu toții, într-o singură mișcare. Cu toții pregătiți să-și dea viețile pentru camaradul de alături. O fi avut Brand o singură soră, însă atunci simți că are alături de el, pe nisip, cinci mii de frați, un amestec dulceag de furie și dragoste care-i umezi ochii și-i încălzi inima, făcând ca în acea clipă să simtă că merită să moară pentru ei.

Regele Uthil ridică mâna pentru a se face liniște.

— Ce mult mă bucură să văd atâția frați laolaltă! Războinici bătrâni și înțelepți testați de multe ori pe câmpul de luptă și tineri războinici curajoși, testați în ultimul timp în careul de antrenament. Cu toții adunați cu un scop nobil în fața zeilor, în fața strămoșilor mei.

Își deschise brațele larg, indicând totodată și mormintele din spatele său:

— Și oare au semănat vreodată mai tare cu niște gazde atotputernice?

— Nu! strigă cineva, acompaniat de câteva râsete, iar alții i se alăturară, strigând sălbatic: Nu!

Uthil ridică din nou mâinile pentru a face liniște.

— Insularii au trimis corăbii împotriva noastră. Au furat de la noi, ne-au transformat copiii în sclavi și ne-au vărsat sângele pe pământul nostru fertil.

Izbucni un murmur de furie.

— Ei au fost cei care i-au întors spatele Tatălui Pace, ei au fost cei care au deschis ușa pentru Mama Război, ei au fost cei care au transformat-o în oaspetele nostru.

Murmurul crescu, se umflă, un mârâit animalic care-și făcu loc și în gâtul lui Brand.

— Însă Marele Rege spune că noi, cei din Gettland, nu trebuie să fim niște gazde primitoare pentru Mama Corbilor! Marele Rege spune că săbiile *noastre* trebuie să rămână băgate în teci. Regele Suprem spune că trebuie să înghițim aceste insulte în tăcere! Spuneți-mi, bărbați ai Gettlandului, care ar trebui să fie răspunsul nostru?

Cuvântul izbucni dintr-o mie de guri ca un răcnet asurzitor, și glasul lui Brand bubui și el:

— Oțelul!

— Da!

Uthil își strânse sabia și mai tare, apăsându-i mânerul gros de obrazul său adânc ridat, de parcă ar fi fost chipul unei iubite.

— Oțelul trebuie să fie răspunsul! Haideți să aducem o zi însângerată peste insulari, fraților. O zi pe care o vor plânge când își vor aduce aminte de ea!

După asta se îndreptă către Marea Mamă, cu căpitanii cei mai apropiați și cu războinicii palatului său ținându-se aproape, bărbați faimoși cu nume vestite, bărbați despre care Brand visase că li se va alătura într-o zi. Oameni ale căror nume încă nu ajunseseră pe buzele barzilor se înghesuiră în calea regelui pentru a-l întrezări măcar o dată, pentru a-i atinge măcar pelerina, pentru ca ochii lui cenușii să se oprească un moment asupra lor. Se auziră strigăte: „Regele de Fier!“ și „Uthil!“, până când se transformară într-o scandare: „Uthil! Uthil!“, fiecare bătaie punctată de o izbire a oțelului armelor.

— E timpul să vă alegeți viitorul, băieți!

Maestrul Hunnan scutură un sac din pânză groasă, în care se auzeau zornăind plăcuțe. Băieții îl înconjurară, împingându-se și

guițând ca niște porci la vremea hrănirii și, luând câte una odată, Hunnan bâjbâi în interiorul sacului cu degetele-i strâmbe și le dădu câte o plăcuță la fiecare, pe care ei o înșfăcau cu mâini lacome. Discuri din lemn, fiecare având gravat un semn ce se potrivea monștrilor de pe prorele nenumăratelor nave, spunându-i fiecărui băiat – sau fiecărui bărbat – cărui căpitan îi jurase credință, cu care echipaj va naviga, va vâsli și alături de care va lupta.

Cei care își primiseră plăcuțele le țineau ridicate cât mai sus și chiuiau triumfători, unii se contraziceau care primise corabia mai bună sau căpitanul mai capabil, iar alții râdeau și se îmbrățișau, aflând că Mama Război fusese de partea lor și-i făcuse camarazi de vâsle.

Brand așteptă, cu mâna întinsă și cu inima bubuind. Beat de nerăbdare datorită cuvintelor regelui, la gândul raidului ce se apropia, la gândul că nu mai era un băiat, nu mai era sărac și nici singur. Beat la gândul că va face ceea ce se cuvine, că va sta în lumină și că va avea întotdeauna alături o familie de războinici.

Brand așteptă în timp ce camarazilor săi li se repartizau locurile – băieți pe care îi plăcea sau pe care nu-i plăcea, luptători buni sau nu chiar buni. Așteptă până când cei care mai așteptau se împuținară, la fel ca și plăcuțele din sac, întrebându-se dacă era lăsat la urmă pentru că-și câștigase un loc pe corabia regelui, cel mai râvnit loc dintre toate. În timp ce Hunnan îl ignora, lui îi creșteau speranțele. Își câștigase locul, nu? Muncise pentru el, îl merita? făcuse ceea ce trebuia să facă orice războinic al Gettlandului?

Rauk era ultimul dintre ei, având un zâmbet forțat pe chipul înmărmurit când văzu că Hunnan scoate lemn din sac pentru el, nu argint. Apoi mai rămase doar Brand. Singura mână încă întinsă era a lui, cu degetele tremurând. Băieții deveniră tăcuți.

Apoi Hunnan zâmbi. Brand nu-l mai văzuse niciodată zâmbind până atunci, așa că se trezi zâmbind și el.

— Asta e pentru tine, zise instructorul în timp ce își scotea din sac încet-încet, mâna plină de cicatrice căpătate în lupte. Își scoase mâna pentru a-i arăta…

Nimic.

Nicio lucire de la argintul regelui. Nici lemn. Doar sacul gol, întors pe dos pentru a-i arăta cusăturile destrămate.

— Credeai că n-o să aflu? zise Hunnan.

Brand își lăsă mâna să cadă. Cu toții îl priveau acum, o știa. Toți ochii ațintiți asupra lui, făcându-l să-și simtă fața arzând, de parcă ar fi fost pălmuit.

— Ce să afli? murmură el, deși știa prea bine ce.

— Că ai vorbit cu schilodul de Yarvi despre ce s-a petrecut în careul meu de antrenament.

Tăcere, în timp ce Brand se simțea de parcă intestinele îi vor ieși prin fund.

— Thorn nu e o ucigașă, reuși să spună.

— Edwal e mort și ea l-a ucis.

— Ai supus-o unui test pe care nu putea să-l treacă.

— Eu stabilesc testele, zise Hunnan. De tine depinde dacă le treci. Și tu l-ai picat pe acesta.

— Am făcut ceea ce trebuia.

Sprâncenele lui Hunnan se înălțară. Nu era supărat. Era surprins.

— Continuă să-ți spui asta, dacă te ajută. Însă am dreptul să judec și eu. Ceea ce trebuie făcut pentru bărbații pe care îi învăț cum să lupte. În careul de antrenament vă asmuțim unul împotriva celuilalt, însă pe câmpul de luptă trebuie să vă fiți alături, iar Thorn Bathu se luptă cu toată lumea. Ar fi trebuit să moară bărbați ca să se poată juca ea cu săbiile. Le e mai bine fără ea. Și le e mai bine și fără tine.

— Mama Război alege cine luptă, zise Brand.

Hunnan doar ridică din umeri.

— Atunci, poate găsește ea o navă pentru tine. Ești un luptător bun, Brand, însă nu și un om bun. Un om bun îi este alături camaradului său. Un om bun ține șirul strâns.

Poate că Brand ar fi trebuit să mârâie: „Nu e corect“, așa cum o făcuse Thorn când Hunnan îi năruise speranțele. Însă Brand nu era prea vorbăreț și chiar atunci nu mai avea ce spune. Nu mai era urmă de mânie în el, când de fapt avea nevoie de ea. Nu scoase nici măcar un chițăit de șoricel în timp ce Hunnan îi întoarse spatele și se îndepărtă de el. Nici măcar nu-și încleștă pumnii în timp ce băieții își urmau instructorul în direcția mării. Băieții cu care se antrenase timp de zece ani.

Unii se uitară la el cu dispreț, alții surprinși. Unii dintre ei îl bătură cu părere de rău pe umăr în timp ce trecură pe lângă el. Însă cu toții trecură pe lângă el. Pe plajă în jos, către valurile

înspumate, către locurile lor câștigate cu greu, pe corăbiile legănându-se pe apă. Înspre jurămintele lor de credință, către raidul la care Brand visase toată viața. Rauk plecă ultimul, cu o mână strânsă lejer în jurul mânerului noii lui săbii, rânjind peste umăr.

— Ne vedem după ce ne întoarcem, bănuiesc.

Brand rămase acolo singur pentru mult timp, nemișcat. Singur, în zalele de împrumut, cu pescărușii țipând deasupra întinderii de nisip, pustie acum, văzând numai urmele lăsate de cizmele oamenilor pe care îi crezuse frații săi. Singur, mult timp după ce ultima corabie se îndepărtase de țărm și ajunsese departe, pe mare, ducând cu ea și speranțele lui Brand.

Așa rămâi mereu, cu speranțe.

Otravă

Cea Care Îngână Vântul stârnea un vânt al naibii de năprasnic pe drumul înapoi dinspre Skekenhouse, iar ei normal că deveniseră un grup de oameni uzi fleașcă.

Vâsliră cu furie în timp ce Rulf îi ocărî cu vocea-i puternică până răgușí, vâslele li se încurcară una într-alta și începură cu toții să răsufle greu căscând gura ca peștii, leoarcă de stropii sărați ai Mării Mamă. Thorn era mai mult decât îngrozită, însă bineînțeles că pe față nu i se citea decât curaj. Singura expresie era una de dârzenie, deși chipul îi era verde, căci tangajul navei ce aducea cu un cal neîmblânzit o făcu repede să-i fie mai rău decât îi fusese vreodată în viață. Părea că tot ce mâncase până acum îi venise înapoi pe gât și i se împrăștiase pe vâslă, pe genunchi, jumătate ieșindu-i pe nas.

Iar pe Thorn o mai rodea ceva și pe dinăuntru, mult mai tare. Valul amețitor de recunoștință că-i fusese redată viața trecuse destul de repede, lăsând-o să rumege însă amarul adevăr că dăduse la schimb un viitor de mândră războinică pentru unul ca servitoare a Preotului, pusă în jug de propriul jurământ prea grăbit, și asta pentru rațiuni pe care Părintele Yarvi nu avea nicio intenție să le destăinuie.

Pentru ca totul să devină și mai greu, putea simți cum se apropie acea perioadă din lună, prin abdomen îi treceau junghiuri, pieptul o durea, ceea ce-o făcea și mai furioasă decât

de obicei. Râsul plin de batjocură al membrilor echipajului după ce vomase ar fi putut s-o facă să ucidă pe cineva dacă ar fi reușit să-și desfacă strânsoarea nemiloasă a degetelor de pe vâslă.

Așa că sări cu picioare ezitante pe cheiul din Yaletoft, unde pietrele Throvenlandului erau pline de bălțile lăsate în urmă de furtuna de noaptea trecută, ce acum străluceau în soarele de dimineață. Se strecură cu greutate prin mulțime, cu capul între umeri, simțind că fiecare strigăt ascuțit al vânzătorilor ambulanți, fiecare țipăt de pescăruș, fiecare zdrăngănit de căruță sau bocănit de butoi era un cuțit înfipt în ea, iar bătăile prea entuziaste pe spate și chicotele sarcastice ale bărbaților care ar fi trebuit să-i fie camarazi o răneau și mai adânc.

Știa ce gândeau. *Ce te aștepți atunci când pui o fată în locul unui bărbat*? Iar ea murmura blesteme și jura să se răzbune crunt, însă nu îndrăznea să ridice capul de teamă să nu vomite din nou.

Ce mai răzbunare ar fi fost!

— Să nu ți se facă rău în fața Regelui Fynn, zise Rulf, în timp ce se apropiau de sala cu tavan înalt, al cărei acoperiș impozant era susținut de grinzi suflate cu aur și minunat sculptate, însă Thorn n-avea dispoziția necesară de a admira sculptura în lemn. E cunoscut pentru temperamentul său necioplit.

Însă Preoteasa lui Fynn, Mama Kyre, fu cea care îi întâmpină în capul celor douăsprezece trepte, fiecare cioplită din marmură de culori diferite. Era o femeie foarte frumoasă, înaltă și suplă, cu un zâmbet amabil, care însă nu-i ajungea și la ochi. Îi aducea aminte lui Thorn de mama ei, ceea ce însemna o bilă neagră încă de la început. Thorn avea încredere în foarte puțini oameni, însă doar câțiva aveau zâmbete amabile și niciunul nu arăta ca mama ei.

— Salutări, Părinte Yarvi! zise frumoasa Preoteasă a Regelui Fynn. Ești întotdeauna bine-venit în Yaletoft, însă mă tem că regele nu poate să te vadă.

— Mă tem că tu l-ai sfătuit să nu mă vadă, răspunse Părintele Yarvi, punând o cizmă udă pe treapta cea mai de jos. Mama Kyre nu negă. Atunci, aș putea s-o întâlnesc pe Prințesa Skara? Nu cred să fi avut mai mult de zece ani atunci când am văzut-o ultima dată. Eram veri pe-atunci, înainte să dau proba pentru a deveni Preot…

— Însă ai luat testul, zise Mama Kyre, și ai renunțat complet la familie, mai puțin la Preoție, la fel cum am făcut și eu. În orice caz, Prințesa este plecată.

— Mi-e teamă că tu ai trimis-o departe când ai auzit că vin.

Mama Kyre nu negă nici de data asta.

— Bunica Wexen mi-a trimis un șoim, așa că știam de ce vii încoace. Nu spun că nu simt o oarecare solidaritate.

— Solidaritatea ta e plăcută, Mamă Kyre, însă ajutorul din partea Regelui Fynn cu privire la necazurile care vor urma ar fi mult mai plăcut. Ar putea preveni necazul cu totul.

Mama Kyre păru încurcată, așa cum ar fi părut cineva care n-are nici cea mai mică intenție să te ajute. În același mod în care se comporta mama lui Thorn atunci când aceasta îi povestea despre năzuințele sale de-a deveni o eroină.

— Știi doar că stăpânul meu te iubește și pe tine, și pe nepoata lui, Regina Laithlin, zise ea. Știi doar că s-ar pune cu jumătate de lume pentru a-ți sta alături. Însă știi și că nu se poate împotrivi dorințelor Marelui Rege.

O mare de cuvinte, femeia asta, însă ăsta era rolul Preoteselor, iar Părintele Yarvi era și el departe de genul care spune lucrurile direct.

— Așa că mă trimite pe mine, sfâșiată de regret, să-ți interzic audiența, dar să vă ofer cu umilință tuturor hrană, căldură și adăpost sub acoperișul său.

Ceea ce, în afară de hrană, suna destul de bine pentru Thorn.

Sala Regelui Fynn era denumită Pădurea, fiind înțesată de coloane impunătoare, despre care se spunea că fuseseră aduse în josul Râului Divin de la Kalyiv, apoi sculptate spectaculos și pictate cu scene din istoria Throvenlandului. Cumva un pic mai puțin spectaculoase erau nenumăratele gărzi ce-i priveau cu atenție pe membrii zdrențărosului echipaj al *Vântului din Sud* în timp ce aceștia își târșâiau pașii prin fața lor, Thorn fiind cea mai zdrențăroasă, cu mâna apăsată pe pântecele care o durea.

— Primirea noastră la Skekenhouse n-a fost… călduroasă.

Yarvi se aplecă aproape de Mama Kyre și Thorn îi auzi șoapta:

— Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi putut spune că sunt în pericol.

— Nu te pândește niciun pericol aici, Părinte Yarvi, te asigur.

Mama Kyre făcu un semn înspre două dintre cele mai amenințătoare gărzi pe care le văzuse Thorn vreodată, care

păzeau ușa unei încăperi ce mirosea a fum stătut.

— Aici aveți apă, le arătă un butoi de parcă era cel mai prețios dar posibil. Sclavii vă vor aduce mâncare și bere. O cameră pentru echipajul tău este deja pregătită. Fără îndoială, vei dori să pleci odată cu prima rază de-a Soarelui Mamă, pentru a prinde refluxul și a-i duce veștile Regelui Uthil.

Yarvi își frecă nefericit părul de culoare deschisă cu podul palmei sale schiloade.

— Pare că te-ai gândit la toate.

— O Preoteasă capabilă este întotdeauna pregătită.

Și Mama Kyre îi lăsă acolo, închizând ușa în urma ei, și doar răsucitul cheii în broască mai lipsi pentru a-i face să se simtă ca niște prizonieri.

— O primire pe-atât de călduroasă pe cât te-ai așteptat, mormăi Rulf.

— Fynn și Preoteasa lui sunt la fel de previzibili ca Tatăl Lună. Sunt precauți. Că doar trăiesc în umbra puterii Marelui Rege.

— O umbră tare lungă, zise Rulf.

— Și care se tot lungește cu timpul. Arăți cam verde la față, Thorn Bathu.

— Sunt dezgustată de atâta dezamăgire că nu am găsit aliați în Throvenland, zise ea.

Părintele Yarvi afișă un zâmbet extrem de subțire.

— Vom vedea.

Thorn deschise ochii brusc în întuneric, agitată.

Era acoperită de transpirație rece, așa că dădu pătura la o parte, simți umezeala lipicioasă a sângelui între picioare și șuieră o înjurătură.

Alături, Rulf scoase un sforăit deosebit de sonor și se întoarse pe cealaltă parte. Îi putea auzi pe ceilalți membri ai echipajului respirând, foindu-se, mormăind în somn, băgându-se unul într-altul într-o amestecătură de membre, la fel de înghesuiți ca peștii pe tarabă la piață.

Nu făcuseră niciun aranjament special pentru ea și nici ea nu ceruse vreunul. Nu voia niciunul. În orice caz, nimic cu excepția unei cârpe noi pe care să și-o îndese în pantaloni.

Se poticni pe coridor, cu părul încâlcit și cu un nod dureros în stomac, cu cureaua desfăcută, cu catarama lovind-o peste coapse și cu o mână băgată în pantaloni pentru a vedea cât de

rea e sângerarea. Tot ce mai avea nevoie pentru a opri batjocura era o pată întinsă în jurul vintrelor, așa că îl blestemă pe Cel Care Împrăștie Sămânța pentru a-i fi adus asta pe cap, le blestemă pe proastele de femei care credeau că ăsta era un motiv de bucurie, și cel mai tare pe mama sa, apoi mai blestemă…

În umbra anticamerei era un om.

Era îmbrăcat în negru și stătea lângă butoiul cu apă. Într-o mână ținea capacul acestuia. În cealaltă avea un vas. De parcă tocmai ce turnase ceva înăuntru. Locul nu era luminat decât de o lumânare cu ceara șiroind și omul avea o privire tare strâmbă, însă lui Thorn i se păru că se uită drept la ea.

Încremeniseră amândoi, el cu vasul deasupra apei, ea cu mâna băgată în pantaloni, apoi bărbatul spuse:

— Cine ești?

— Cine sunt? Cine ești tu?

Să știi unde ți-e cea mai apropiată armă, obișnuia tatăl ei să-i spună, așa că ochii îi fulgerară către masa pe care încă zăceau împrăștiate resturile cinei, nu că ea ar fi făcut mai mult decât să ciugulească. Un cuțit de tăiat friptura era înfipt în lemnul mesei, cu lama scurtă scânteind. Nu chiar o sabie de erou, însă, când ești surprins noaptea cu cureaua desfăcută, iei ce ai la îndemână.

Își scoase încet mâna din pantaloni și tot ușor se apropie de masă și de cuțit. Bărbatul îndepărtă și el încet vasul, cu ochii fixați asupra ei sau, cel puțin, în apropierea ei.

— N-ar trebui să fii aici, zise el.

— *Eu n-ar* trebui? Ce puneai în apa noastră?

— Ce faci cu cuțitul ăla?

Ea-l smulse din masă și îl aținti spre el, cu mâna tremurândă, după care rosti cu glas subțire:

— E otravă acolo?

Omul aruncă deoparte capacul butoiului și păși înspre ea.

— Să nu faci vreo prostie, fato.

Când se întoarse, ea văzu că are o sabie la centură și că mâna dreaptă i se îndreaptă către mâner.

Atunci probabil că se panică. Sau probabil gândi cu mai multă luciditate decât o făcuse vreodată. Înainte să-și dea seama, se repezi la el, îl apucă de încheietură cu o mână și-i înfipse cuțitul în piept cu cealaltă.

Nu-i fu deloc greu s-o facă. Ba chiar mult mai ușor decât s-ar fi gândit.

Bărbatul expiră cu o șuierătură puternică, cu sabia scoasă doar pe sfert din teacă, cu ochii privind mai cruciș ca niciodată, încercând s-o apuce de umăr.

— Tu...

Se prăbuși pe spate, trăgând-o și pe ea peste el.

Thorn îi dădu mâna la o parte și se forță să se ridice. Hainele lui negre se închiseră și mai mult la culoare pe măsură ce sângele se impregna în ele, căci cuțitul îi era înfipt în inimă până la mâner.

Închise ochii strâns, însă când îi deschise, el încă se mai afla acolo.

Nu era un vis.

— O, zei! murmură ea.

— Ei rareori ajută.

Părintele Yarvi stătea încruntat în ușă.

— Ce s-a întâmplat?

— Avea otravă la el, murmură Thorn, indicând cu un deget tremurător vasul căzut pe jos. Sau... cred că avea...

Preotul se apropie de cadavru.

— Ai un obicei să omori oameni, Thorn Bathu.

— Ăsta e un lucru rău, zise ea cu o voce foarte slabă.

— Depinde mai degrabă de persoană.

Yarvi se ridică încet în picioare, se uită de jur împrejurul camerei, se apropie de ea și o privi în ochi.

— Te-a lovit?

— Ei bine... nu...

— Ba da.

O lovi cu putere cu pumnul în gură și ea se prăbuși peste masă. El deja deschisese ușa larg.

— Sânge vărsat în Sala Regelui Fynn! La arme! La arme!

Primul sosi Rulf, care clipi, uitându-se în jos la cadavru, și zise calm:

— Arată bine.

Apoi sosiră gărzile, holbându-se la mort și scoțând armele.

Apoi ajunseră și marinarii, cu părul ciufulit, frecându-și bărbile țepoase și murmurând rugăciuni.

Și la sfârșit veni și Regele Fynn.

Thorn chiar își făcuse loc printre cei puternici de când îl

omorâse pe Edwal. Cunoscuse cinci Preoți și trei Regi, dintre care unul Mare, și singurul care o impresionase fusese cel care-i ucisese tatăl. O fi fost Fynn renumit pentru furia lui, însă primul lucru care o izbi pe Thorn fu trupul diform al Regelui Throvenlandului. Bărbia i se pierdea în gât, gâtul i se unea cu umerii, umerii cu burta, iar părul rar era o încâlceală fluturândă, așa cum sărise din patul regal.

— Să cazi în genunchi nu este punctul tău forte, nu-i așa? șuieră Rulf, trăgând-o pe Thorn în jos, cum stăteau și ceilalți. Și, pentru numele zeilor, leagă-ți nenorocita aia de curea!

— Ce s-a întâmplat aici? răcni regele, stropindu-și cu scuipat gărzile ce tresăriră.

Thorn își ținea ochii plecați în timp ce-și făcea de lucru cu catarama. Să fie zdrobită cu pietre părea un lucru inevitabil acum. Era sigură de asta. Probabil că și restul echipajului. Le văzuse expresiile de pe chipuri. *Asta se întâmplă dacă-i dai o sabie unei fete. Chiar și una mică*.

Mama Kyre, impecabilă chiar și în ținuta de noapte, ridică vasul căzut între degetul mare și arătător, îl adulmecă și strâmbă din nas.

— Îh! Otravă, regele meu.

— Pe zei!

Yarvi își lăsă mâna să cadă pe umărul lui Thorn. Aceeași mână cu care doar ce-o pocnise.

— Dacă n-ar fi fost reacția rapidă a acestei fete, eu și echipajul meu am fi putut trece prin Ultima Poartă înainte de zorii zilei.

— Căutați în orice colț al castelului! zbieră Regele Fynn. Spuneți-mi cum a intrat ticălosul ăsta înăuntru!

Un luptător care îngenunchease lângă cadavru pentru a-i scotoci prin haine ridică o palmă în care sclipeau arginții.

— Monede, regele meu. Turnate în Skekenhouse.

— În ultimul timp sunt cam prea multe lucruri ce vin din Skekenhouse în castelul meu.

Fălcile tremurânde ale lui Fynn căpătară o tentă roșie.

— Monedele Bunicii Wexen, șoimii Bunicii Wexen și, totodată, cererile Bunicii Wexen. Cereri adresate mie, Regele Throvenlandului.

— Dar gândește-te la bunăstarea supușilor voștri, regele meu, încercă să-l convingă Mama Kyre, cu zâmbetul încă prezent,

însă acum de-abia îi atingea gura, iar ochii, nici atât. Gândește-te la Tatăl Pace, la Tatăl Porumbeilor, cel care face din pumn…

— Am înghițit destule insulte în numele Tatălui Pace.

Roșeața se întinsese și în obrajii Regelui Fynn.

— Odată, Marele Rege era primul dintre frați. Acum dă porunci ca un tată. Cum ar trebui oamenii să lupte. Cum ar trebui femeile să facă negoț. Cum ar trebui să ne rugăm cu toții. Temple înălțate Zeiței Unice au răsărit în tot Throvenlandul precum ciupercile după ploaie, iar eu mi-am ținut gura!

— A fost înțelept să procedezi așa, zise Mama Kyre, și ar fi înțelept să…

— Acum Bunica Wexen trimite asasini pe pământul meu?

— Regele meu, n-avem nicio dovadă…

Fynn țipă, întrerupându-și Preoteasa, cu fața-i bucălată devenind din rozalie roșu-aprins:

— În propria mea casă? Ca să-mi otrăvească oaspeții?

Împunse cu degetul ca un cârnat înspre cadavru.

— Sub propriul meu acoperiș, pe cei aflați sub protecția mea?

— Aș recomanda prudență…

— Așa faci întotdeauna, Mamă Kyre, însă există o limită a răbdării, iar Marele Rege a trecut peste ea!

Roșu tot la față, acum îl apucă pe Yarvi de mâna sănătoasă:

— Spune-i iubitei mele nepoate, Regina Laithlin, și onoratului ei soț că au un prieten de nădejde în mine. Un prieten, orice ar fi! Jur!

Mama Kyre nu mai avea niciun zâmbet pregătit acum, însă Părintele Yarvi avea unul cu siguranță.

— Prietenia ta este tot ce-ți cer și ei. Și-i ridică regelui mâna în sus.

Gărzile aclamară această alianță neașteptată dintre Throvenland și Gettland cu o oarecare surprindere, în timp ce echipajul *Vântului din Sud* o primi cu o mare ușurare, iar Thorn Bathu trebui să o aplaude cel mai tare dintre toți. Uciderea accidentală a unui om făcuse din ea o răufăcătoare. Uciderea unui alt om, dar cu intenție făcuse din ea o eroină.

Însă tot ce putea face era să se uite încruntată la cadavru în timp ce era târât afară și să aibă senzația că era ceva tare ciudat în toate acestea.

Brand era beat-criță.

Fusese deseori așa în ultimul timp.

Să încarce marfă la docuri fusese cea mai bună slujbă pe care o găsise, iar o zi ca asta îl înseta, desigur. Așa că începuse să bea și descoperise că are un adevărat dar pentru asta. Se părea că moștenise ceva de la tatăl său, până la urmă.

Raidul se dovedise un succes răsunător. Insularii se bizuiseră într-atât că bunăvoința Marelui Rege îi va ocroti, încât îi surprinseseră complet nepregătiți, așa că jumătate din corăbii fuseseră capturate, iar cealaltă jumătate, arsă. Brand îi privise pe războinicii Gettlandului fălindu-se pe străzile sinuoase din Thoriby atunci când debarcaseră, încărcați cu prăzi, acoperiți de glorie și felicitați de la toate ferestrele. Auzise că Rauk luase doi sclavi și că Sordaf își însușise o apărătoare pentru mână din argint. Auzise că Uthil îl târâse pe bătrânul Rege Styr gol-goluț din castelul lui, îl făcuse să îngenuncheze și să depună un jurământ de soare și unul de lună că nu va mai scoate niciodată sabia din teacă împotriva unui gettlander.

Doar vești despre fapte eroice, ceva parcă desprins din cântece, și nu există nimic pe lumea asta care să te facă să simți că propriile eșecuri dor mai tare decât succesele altora.

Brand merse împleticindu-se ba pe o alee, ba pe alta, printre case, și urlă la stele. Mai urlă cineva. Poate stelele, poate vreun om de la o fereastră. Nu-i păsa. Nu știa nici încotro se îndreaptă. Nici nu părea că mai contează.

Era pierdut.

— Îmi fac griji, spusese Rin.

— Ia încearcă să vezi cum e să ai toate visurile spulberate, o repezi el.

Ce i-ar mai fi putut spune și ea?

Încercase să-i dea pumnalul înapoi.

— Nu am nevoie de el și nici nu-l merit.

— L-am făcut pentru tine, spusese ea. Sunt mândră de tine, orice-ar fi.

Nimic n-o putea face să plângă, însă atunci avea lacrimi în ochi, iar lacrimile îl dureau mai mult decât îl duruseră toate bătăile pe care le încasase, și fuseseră multe.

Așa că-i ceru lui Fridlif să-i umple cana din nou. Și din nou. Și

din nou. Iar Fridlif clătină din capul ei cu păr cenușiu, văzând o viață tânără irosită așa, însă nu era prima dată, desigur. Să umple căni era munca ei.

Cel puțin, când era beat, Brand putea să pretindă că ceilalți trebuiau învinuiți. Hunnan, Thorn, Rauk, Părintele Yarvi, zeii, stelele de deasupra, pietrele de sub picioare. Treaz, trebuia să se gândească la faptul că el provocase toate astea.

Se izbi de un zid în întuneric și se învârti în loc, mânia izbucnindu-i năvalnic și răcnind: „Am făcut ce se cuvenea!“ Dădu să izbească cu pumnul în zid și rată, ceea ce era bine, și căzu în șanț, ceea ce nu era la fel de bine.

Apoi se trezi că se sprijină în mâini, simțindu-se rău.

— Tu ești Brand?

— Eram, zise el, ridicându-se pe genunchi și văzând silueta unui om sau doi, cine știe.

— Același Brand care s-a antrenat cu Thorn Bathu?

El pufni când auzi, însă pufnetul îi făcu greață și aproape vomită din nou.

— Din păcate.

— Atunci, asta este pentru tine.

Apa rece îl plesni peste față și el scuipă, încercând să se ridice și alunecând la loc în şanţ. O căldare goală se rostogoli într-o parte pe pavaj. Brand își dădu părul din ochi și în raza unei lămpi văzu un chip plin de riduri, de încrețituri și de cicatrice și acoperit de barbă.

— Ar trebui să te pocnesc pentru asta, ticălos bătrân, zise el, însă nu prea merita efortul să se ridice iar.

— Însă apoi te-aș pocni și eu, iar o față spartă nu ți-ar rezolva problemele. Cunosc. Am încercat și eu.

Bătrânul își așeză mâinile pe genunchi și se aplecă aproape de el:

— Thorn a zis că ai fost cel mai bun dintre cei cu care s-a antrenat. Nu-mi pari a fi cel mai bun la nimic, băiete.

— Timpul n-a fost darnic.

— Timpul nu este darnic niciodată. Un luptător continuă să lupte, chiar și așa. Am crezut că ești și tu un luptător?

— Am fost, zise Brand.

Bătrânul înălță o mână mare.

— Bun. Mă numesc Rulf și am o luptă pentru tine.

Făcuseră din depozitul luminat de torțe un careu de antrenament, cu funii întinse pe jos, pe scânduri, marcându-i marginile. Nu mai erau la fel de mulți spectatori cum fusese obișnuit Brand, însă cei care se aflau acolo îl făcură pe Brand să-și dorească să se simtă rău din nou.

Pe unul dintre taburete, cu cheia de la trezoreria regatului lucindu-i la piept, stătea Laithlin, Regina de Aur a Gettlandului. Alături de ea era omul care fusese odată fiul ei și care acum era Preotul ei, Părintele Yarvi. În spatele lor se aflau patru sclavi cu zgărzi din argint – doi inglezi uriași, cu securi imense atârnate la centuri și cu încruntături aprige pe fețele lor dăltuite în piatră, și două fete ca două jumătăți ale unei nuci, ambele cu plete împletite, atât de lungi, încât le țineau înfășurate pe mâini.

Și, sprijinindu-se de peretele mai îndepărtat, cu o cizmă așezată pe zidul de piatră și cu zâmbetul acela batjocoritor și puțin cam strâmb pe buze, se afla ultimul adversar pe care l-ar fi preferat Brand: Thorn Bathu.

Și, ce era cel mai ciudat, deși petrecuse destule ore de beție învinovățind-o pentru toate necazurile lui, Brand se bucura să-i vadă chipul. Mai bucuros decât fusese de mult timp încoace. Nu pentru că o plăcea chiar atât de mult, ci pentru că imaginea ei îi reamintea de o perioadă în care el încă era mulțumit de sine. Când putea să-și imagineze viitorul și când îi plăcea ce vedea. Când se mândrea cu speranțele sale și lumea părea plină de provocări.

— Am crezut că n-o să mai ajungi aici.

Ea își trase pe mână legăturile unui scut și înșfăcă o sabie din lemn.

— Am crezut că te-au zdrobit cu pietre, zise Brand.

— Încă există o posibilitate destul de mare, zise Părintele Yarvi.

Rulf îl lovi pe Brand cu mâna între omoplați și-l trimise împiedicându-se în careu.

— Haide, sari pe ea, băiete!

Brand știa că nu are cea mai rapidă gândire și acum se afla și mai departe de asta, însă pricepu ce trebuie să facă. Parcurse distanța până la armele de antrenament aproape în linie dreaptă și alese o sabie și un scut, conștient fiind că ochii reginei îi analizau fiecare mișcare.

Thorn deja analiza ce trebuie să facă.

— Ești o priveliște vrednică de milă, zise ea.

Brand privi în jos la vestă, udă și cam pătată de vomă, și trebui să încuviințeze.

— Așa-i.

Cuta ce-i apăruse la gură deveni un adevărat rânjet.

— Nu mi-ai zis tu mereu că după primul atac o să fii un om bogat?

Asta îl duru.

— Nu m-am dus.

— Nu mi te imaginam un laș.

Ceea ce-l duru și mai tare. Știuse întotdeauna cum să-l înțepe.

— N-am fost ales, zise el încruntat.

Thorn izbucni în râs, fără îndoială ca s-o impresioneze pe regină. Nu obosea niciodată să peroreze despre cât de mult o admiră pe această femeie.

— Iată-mă plină de invidie, așteptându-mă să te găsesc umflându-te în pene ca un erou și tot ce găsesc este un băiat cerșetor?

Brand simți pe loc o furie rece, alungându-i beția mai repede decât apa rece ca gheața. Făcuse mai mult decât să cerșească, fără îndoială. Însă adevărul doare cel mai tare.

Thorn încă mai chicotea la gândul că e foarte isteață.

— Ai fost întotdeauna un idiot. Hunnan mi-a furat locul, tu cum i-ai dat cu piciorul la al tău?

Lui Brand i-ar fi plăcut să-i spună cum și-l pierduse pe al lui. I-ar fi plăcut să-i arunce în față adevărul, însă nu putu să pronunțe cuvintele pentru că începuse să mârâie ca un animal, să mârâie din ce în ce mai tare, până când camera zumzăi de la mârâitul lui și pieptul începu să-i vibreze, cu buzele trase înapoi și cu fălcile încleștate atât de strâns, încât părea că dinții i se vor fărâma, iar Thorn se uita încruntată la el peste marginea scutului, de parcă Brand înnebunise. Poate chiar înnebunise.

— Începeți! strigă Rulf, iar el sări la ea, lovindu-i sabia cu putere și izbindu-i atât de tare scutul, încât săriră așchii din el.

Ea se răsuci rapid, căci întotdeauna era mortal de rapidă, lăsându-și suficient spațiu pentru a lovi cu sabia, însă de data asta el nu mai ezită.

El primi lovitura în umăr, de-abia simțind-o, și răcni în timp ce înaintă orbește, împingând-o înapoi și dezechilibrând-o, cu

ramele scuturilor frecându-se una de cealaltă, aproape ridicând-o de la pământ în timp ce ea se împiedică de funie și se izbi de zid. Ea încercă să-și elibereze sabia, însă el i-o ținea trecută peste umărul său, cu neputință de folosit, și-i prinse scutul cu mâna stângă, trăgându-i-l în jos. Prea apropiați pentru arme, el își aruncă sabia de antrenament într-o parte și începu s-o lovească cu pumnul, punându-și toată furia și dezamăgirea în lovituri, de parcă ea ar fi fost Hunnan, și Yarvi, și toți așa-zișii lui prieteni, cei care nu făcuseră absolut nimic decât să-i fure locul, să-i fure viitorul.

O lovi într-o parte și o auzi gemând, o lovi din nou și ea se chirci, cu ochii bulbucați, o lovi din nou și ea se prăbuși greoi la pământ, tușind și vomitând la picioarele lui. Probabil c-ar fi continuat s-o lovească și cu picioarele dacă Rulf nu l-ar fi prins de gât cu un braț gros și nu l-ar fi tras înapoi.

— E suficient, cred.

— Așa-i, murmură el, lăsându-se moale. Mai mult decât suficient.

Își desfăcu scutul de pe braț, șocat dintr-odată de ce făcuse și nicidecum mândru de el, știind prea bine cum te simți când ești tu cel care încasează o bătaie ca asta. Poate că moștenise ceva mai mult de la tatăl său. Nu se simțea de parcă ar fi stat în lumină în acel moment. Chiar deloc.

Regina Laithlin oftă prelung, în timp ce Thorn tușea și scuipa bale într-o parte, și se răsuci pe taburet.

— Mă întrebam când o să ajungi.

Și doar atunci remarcă Brand încă un privitor, ascuns în umbră, într-un colț, sub o pelerină din zdrențe de diferite nuanțe de gri.

— Întotdeauna când sunt cel mai puțin dorită și așteptată. Un glas de femeie de sub glugă, cu un accent ciudat. Sau când mi-e foame.

— Ai văzut-o? întrebă Yarvi.

— Am avut îndoielnicul privilegiu.

— Ce crezi?

— Ea este un dezastru. Este doar mândrie și mânie. Are prea multă încredere în ea și totodată prea puțină. Nu se cunoaște pe sine însăși.

Silueta își trase gluga în jos. O femeie cu piele negricioasă, cu o față la fel de slabă ca foametea și cu părul ras, de rămăseseră

doar tuleie. Se scobi în nas cu arătătoru-i lung și examină rezultatele cu atenție, apoi le aruncă pe jos.

— Fata e proastă ca o buturugă. Mai rău. Cele mai multe buturugi au demnitatea de-a putrezi fără să deranjeze pe nimeni.

— Sunt chiar aici, reuși Thorn să șuiere stând în genunchi.

— Chiar unde te-a lăsat băiatul beat.

Femeia îi aruncă lui Brand un zâmbet ce părea să conțină prea mulți dinți.

— Pe el îl plac, totuși, este frumos și disperat. Combinația mea favorită.

— Se poate face ceva cu ea? întrebă Yarvi.

— Întotdeauna se poate face ceva, dacă depui suficient efort.

Femeia se desprinse de lângă perete. Avea cel mai ciudat mod de-a merge – șerpuind, smucindu-se, pășind țanțoș – de parcă dansa după o muzică doar de ea auzită.

— Cât de mult efort ești dispus să răsplătești ca să-mi pierd timpul cu carcasa ei fără valoare, aceasta-i întrebarea? Deja îmi ești dator, la urma urmei.

Un braț lung țâșni de sub pelerină, ținând ceva în palmă.

Era o cutie cât o mână de copil, probabil – închisă la culoare, pătrată, perfectă, cu un scris cu litere din aur săpat în capac. Brand își simți ochii atrași de ea. Îi trebui un efort să nu se tragă mai aproape, să o vadă mai bine. Și Thorn privea cu atenție. Și Rulf. Și sclavii reginei. Cu toții fascinați și înfricoșați în același timp, de parcă se uitau la o rană îngrozitoare. Niciunul dintre ei nu putea să citească, desigur, însă nu trebuia să fii Preot ca să-ți dai seama că pe cutie erau litere de-ale elfilor. Litere scrise înainte de Sfărâmarea Zeiței.

Părintele Yarvi înghiți în sec și, cu singurul deget de la mâna-i schiloadă, deschise cutia. Orice ar fi fost înăuntru iradia o lumină slabă. O lumină ce se lovea de adânciturile de pe fața Preotului în timp ce acesta rămase cu gura căscată, reflectându-se în ochii ce începură să se caște ai Reginei Laithlin, despre care cu o clipă înainte Brand crezuse că nimic n-ar putea s-o surprindă.

— Pe zei! șopti ea. O ai.

Femeia făcu o reverență pretențioasă, iar tivul pelerinei sale stârni un norișor de rumeguș de pe podeaua depozitului.

— Livrez ce am promis, cea mai de preț regină a mea.

— Deci încă funcționează?
— Vrei s-o fac să meargă?
— Nu, zise Părintele Yarvi. Fă-o să meargă pentru Împărăteasa din Sud, nu înainte.
— Mai e chestiunea cu privire la…
Fără să-și ia ochii de la cutie, Regina scoase o foaie de hârtie împăturită.
— Toate datoriile îți sunt anulate.
— Singura chestiune pe care o aveam în minte.
Femeia cu piele neagră se încruntă când o luă între degete.
— Am fost numită vrăjitoare înainte, însă aici chiar e o vrăjitorie, să închizi o așa cantitate de aur într-o bucățică de hârtie.
— Vremurile se schimbă, murmură Părintele Yarvi, și închise cutia, făcând lumina din ea să dispară.
Numai atunci își dădu seama Brand că-și ținuse respirația, așa că expiră încet-încet.
— Găsește un echipaj pentru noi, Rulf, știi de care.
— Din cei duri, bănuiesc, zise bătrânul războinic.
— Vâslași și luptători. Proscriși și disperați. Oameni care nu se înmoaie la vărsarea de sânge sau la vederea lui. Călătoria este lungă și așteptările nu pot fi mai mari de-atât. Vreau oameni care n-au nimic de pierdut.
— Genul meu de echipaj!
Femeia cu pielea neagră se plesni cu palma peste pulpă:
— Trece-mă prima pe listă!
Se strecură printre taburete, păși țanțoș până lângă Brand și, pentru o clipă, gluga zdrențăroasă i se dădu la o parte și Brand întrezări sclipirea oțelului.
— Pot să-ți cumpăr o băutură, tinere?
— Cred că băiatul a băut destul.
Ochii cenușii ai Reginei Laithlin erau ațintiți asupra lui, la fel ca și ochii celor patru sclavi, așa că Brand înghiți în sec, simțindu-și dintr-odată gura foarte uscată.
— Deși primul meu soț mi-a dăruit doi fii, pentru care voi fi întotdeauna recunoscătoare, el bea prea mult. Ceea ce-l răpune pe un bărbat rău. Pe unul bun îl distruge.
— Eu… am decis să mă las, regina mea, bălmăji Brand.
Știu atunci că n-o să se mai întoarcă la ale sale. La cana cu bere, la cerșit sau la încărcatul pe docuri.

Femeia cea neagră își dezumflă obrajii de dezamăgire în timp ce se îndrepta către ușă.

— Tinerii din ziua de azi nu mai au nicio ambiție în ei.

Laithlin o ignoră.

— Felul în care lupți îmi amintește de un vechi prieten.

— Mulțumesc…

— Nu-mi mulțumi. A trebuit să îl ucid.

Regina Gettlandului îi întoarse spatele, cu sclavii urmând-o numaidecât.

— Am un echipaj de adunat.

Rulf îl luă pe Brand sub aripă.

— Și, fără îndoială, șanțului i s-a făcut dor de tine…

— Se va descurca și fără mine.

Rulf era puternic, însă Brand nu se mișca. Își aduse aminte cum se simțise când se luptase, cum fusese când câștigase și atunci fu sigur că știe care e lucrul ce se cuvine să fie făcut, mai sigur decât fusese în toată viața lui.

— Norocul să fie cu tine, bătrâne, zise el. Acum trebuie să strângi cu unul mai puțin.

Rulf pufni.

— Asta n-o să fie o plimbărică de două zile, băiete, nici măcar un raid asupra insularilor. Ne îndreptăm către îndepărtatul Râu Divin și apoi în jos, pe Râul Interzis, prin ținuturile înalte și dincolo de ele. Mergem să vorbim cu Prințul Kalyivului. Să cerem o audiență la Împărăteasa din Sud, în chiar inima Primului dintre Orașe! Tot felul de pericole în această călătorie, chiar și dacă nu urmărești să creezi alianțe împotriva celui mai puternic om din lume. Vom fi plecați luni de zile. Dacă o să ne mai întoarcem vreodată.

Brand înghiți în sec. Pericole, fără îndoială, dar și ocazii prielnice. Oamenii se umpleau de glorie pe Râul Divin. Oamenii câștigau averi dincolo de el.

— Ai nevoie de vâslași? zise el. Pot să trag de-o vâslă. Ai nevoie să ridice cineva ceva greu? Pot să ridic o greutate. Ai nevoie de luptători?

Brand arătă cu capul înspre Thorn, care reușise să se scoale în picioare, tresărind când își masă coastele rănite.

— Pot să lupt. Ai nevoie de oameni care n-au nimic de pierdut? Nu căuta în altă parte.

Rulf deschise gura, însă Părintele Yarvi i-o luă înainte.

— Drumul poate fi dificil, însă trebuie să netezim calea pentru Tatăl Pace. Mergem să găsim aliați.

Preotul încuviință ușor din cap către Brand.

— S-ar putea să avem nevoie la bord de un om ce se mai gândește din când în când să facă ce se cuvine. Dă-i o plăcuță, Rulf.

Bătrânul războinic se scărpină în barba cenușie.

— Al tău o să fie cel mai prost loc, băiete. Cel mai prost loc, pentru cele mai mici recompense. Ultima vâslă.

Își smuci capul către Thorn.

— Față în față cu creatura aia.

Thorn îi aruncă o încruntătură aprigă lui Brand și scuipă, însă pe el îl făcu doar să surâdă. Își văzu iar viitorul deschizându-se și-i plăcu ce văzu. În comparație cu munca de hamal pe docuri, îi plăcea foarte mult ce vedea.

— Abia aștept.

Îi smulse din mână lui Rulf plăcuța cu porumbelul Preoteselor săpat pe o parte și strânse degetele dureros de tare în jurul ei.

Se părea că Mama Război găsise un echipaj pentru el în cele din urmă. Sau poate Tatăl Pace îi găsise.

II Divin și interzis

Prima lecție

Vântul din Sud se clătina pe valuri, expunându-și vâslele și pânzele noi, de curând vopsită și aprovizionată cu produse proaspete, puternică și elegantă ca un câine de curse și cu porumbeii Preoteselor scânteind alb, orbitor la prora înaltă și la pupă. Era, fără discuție, o corabie mândră. O corabie potrivită unor scopuri nobile, demne să li se închine cântece.

Din păcate, noul ei echipaj nu era deloc pe măsura ei.

— Par a fi…

Mama lui Thorn găsea întotdeauna un mod delicat de-a spune lucrurilor pe nume, însă chiar și ea rămase blocată.

— Un grup *pestriț*.

— Înfricoșător este cuvântul asupra căruia m-am oprit eu, mormăi Thorn.

La fel de bine s-ar fi putut opri pe drum asupra unor descrieri

ca disperat, dezgustător sau din topor. Toate trei păreau potrivite pentru adunătura ce se târa la bordul *Vântului din Sud* sau pe cheiul de lângă ea, ridicând saci și butoaie, trăgând de funii, împingând, răcnind, râzând, amenințând, totul sub privirea vigilentă a Părintelui Yarvi.

Luptători, fără-ndoială, însă arătând mai degrabă ca niște bandiți, decât ca niște luptători. Oameni cu multe cicatrice și cu puține scrupule. Oameni cu bărbi desfăcute în două sau împletite în codițe, rași în feluri ciudate sau cu părul decolorat și ciuntit și ridicat în țepi. Oameni ale căror veșminte erau zdrențuite, dar cu brațele musculoase, cu gâtul gros și cu degete bătătorite scânteind de cercuri din aur și argint, arătând lumii cât de prețioși se credeau.

Thorn încerca să-și imagineze muntele de cadavre pe care ceata asta ar fi putut să-l strângă laolaltă, însă nici ea nu era una ușor de intimidat. Mai ales când nu mai avea încotro. Își lăsă jos cufărul cu tot ce avea în el, cu sabia veche a tatălui ei înfășurată într-o pânză uleiată așezată deasupra. Afișă cea mai dârză expresie, se duse la cel mai mătăhălos om pe care îl zări și-l bătu pe umăr.

— Eu sunt Thorn Bathu.

— Eu sunt Dosduvoi.

Se trezi că se uită cu asprime la una dintre cele mai mari căpățâni pe care le văzuse vreodată, cu trăsături mici adunate în centrul figurii bucălate, care se înălța atât de mult deasupra, ei încât la început crezu că proprietarul ei stă cocoțat pe o cutie.

— Ce ghinion te aduce pe aici, fată? întrebă el, cu un dram de tristețe în glas.

Thorn își dori să aibă un alt răspuns, însă se răsti:

— Navighez cu tine.

Fața lui se strânse parcă și mai mult când se încruntă:

— De-a lungul Râului Divin, spre Kalyiv și dincolo de el?

Ea-și ridică bărbia în sus așa cum făcea de obicei.

— Dacă nava va pluti cu așa multă carne la bord.

— Înseamnă că va trebui să echilibrăm băncile cu unii ceva mai mici.

Vorbele veniră de la un bărbat ce era exact opusul lui Dosduvoi: mic și dur, în timp ce Dosduvoi era mare și moale. Avea cel mai ascuțit smoc de păr și cea mai nebunească privire pe care le văzuse Thorn vreodată, cu ochi de un albastru

strălucitor, lucind umezi și îngropați adânc în orbite.

— Numele meu este Odda, faimos în jurul Mării Sfărâmate.

— Faimos pentru ce?

— Pentru tot felul de motive, răspunse el, arătându-le un zâmbet galben și lupesc, iar ea văzu că avea dinții din față piliți anume ca niște colți și cu striații care arătau ca e un ucigaș. De-abia aștept să navighez alături de tine.

— Și eu la fel, reuși Thorn să croncăne, făcând un pas înapoi fără să vrea și aproape împiedicându-se de cineva din spate.

Odda privi în sus în timp ce ea se întorcea, iar Thorn, cu expresia dârză sau nu, se dădu iar înapoi, făcându-se mică. O cicatrice enormă începea de la coada ochiului, care era tras mult într-o parte, expunând pleoapa roz pe dinăuntru, se arcuia de-a lungul obrazului nebărbierit și trecea prin centrul ambelor buze. Ca să înrăutățească și mai mult lucrurile, ea își dădu seama, după părul lui, lung și împletit în cozi trase în jurul feței, că vor naviga alături de un vansterman.

El îi întâmpină spaima prost disimulată cu o privire goală și strâmbă, mai îngrozitoare decât orice mârâit, și-i spuse cu blândețe:

— Eu sunt Fror.

Thorn putea să se arate slabă sau să se umfle în pene și înțelese că nu avea de ales, așa că își umflă obrajii și se răsti:

— Cum ai căpătat cicatricea?

— Cum ai căpătat *tu* cicatricea?

Thorn se încruntă.

— Ce cicatrice?

— Asta-i fața pe care ți-au dăruit-o zeii? Și, cu un zâmbet subțire, vanstermanul se întoarse la încolăcitul funiei.

— Tatăl Pace să ne ocrotească, scheună mama lui Thorn în timp ce trecea de el. Înfricoșători este un cuvânt potrivit pentru ei.

— Ei vor fi cei înfricoșați de mine în curând, zise Thorn, dorindu-și, nu pentru prima dată, ca, dacă afirmi ceva suficient de încrezător, să se și îndeplinească.

— Ăsta este un lucru bun?

Mama ei se holba la un bărbat cu capul ras, ce avea tatuate pe față crimele comise, ce scotea un râs spart alături de un prieten osos cu brațe acoperite de bube ce se cojeau.

— Să le fie teamă de tine unor astfel de oameni?

— Mai bine să se teamă ei de tine decât să fii tu cel care se teme.

Cuvintele tatălui său și, ca de obicei, mama sa era pregătită pentru ele.

— Astea sunt singurele alegeri pe care le ai în viață?

— Astea sunt cele două alegeri ale unui războinic.

Ori de câte ori Thorn schimba mai mult de zece cuvinte cu mama ei, ajungea să apere o poziție imposibil de apărat. Știa ce va urma. *De ce să te lupți atât de tare ca să devii un războinic, când tot ce poți câștiga este teamă?* Însă mama ei își ținu gura, palidă și speriată, făcând-o pe Thorn să se simtă din ce în ce mai vinovată, deși furia îi era în creștere. Ca întotdeauna.

— Poți să te întorci în orice clipă acasă, se răsti Thorn.

— Vreau să-mi văd singurul copil cum pleacă. Poți să-mi oferi măcar asta? Părintele Yarvi spune că s-ar putea să fiți plecați un an. Vocea mamei sale căpătă o inflexiune enervantă. Dacă o să te mai întorci vreodată…

— Porumbițele mele, nu vă fie teamă!

Thorn sări în sus când cineva îi cuprinse umerii un braț. Femeia ciudată care-o urmărise pe Thorn luptându-se cu Brand acum câteva zile își băgă căpățâna cu tuleie cenușii între ea și mama sa:

— În mod înțelept, Părintele Yarvi a încredințat educația fiicei tale în mâinile mele iscusite.

Thorn nu-și imaginase că moralul ei ar putea scădea și mai mult, însă zeii găsiseră o cale.

— Educația?

Femeia le îmbrățișă și mai strâns, mirosind ca un amestec de transpirație, mirodenii, ierburi aromate și pișat.

— Aici eu o să predau, iar tu ai să înveți.

— Și cine… Mama lui Thorn îi aruncă o privire nervoasă femeii zdrențăroase: Sau ce… ești?

— În ultima perioadă, o hoață. Când asta transformă nervozitatea în alarmare, adăugă senină: dar și o ucigașă experimentată, de asemenea! Și navigatoare, luptătoare în ring, astronomă, exploratoare, istoric, poetă, șantajistă, fabricant de bere… Probabil c-am uitat vreo câteva. Să nu mai pomenesc și un profet amator desăvârșit!

Bătrâna râcâi o pată de găinaț proaspăt de pe un pilon, îi încercă textura cu degetul mare, îl mirosi îndeaproape, păru pe

punctul de a-l gusta, apoi hotărî că mai bine nu și șterse mizeria negru cu alb de mantia-i zdrențuită.

— De rău augur, mormăi ea, uitându-se la pescărușii ce se roteau. Adăugați la toate astea experiența mea de netăgăduit în… — făcu o rotire sugestivă din șolduri – *artele romantice* și puteți să vă dați seama, porumbițele mele, că sunt puține lucruri care s-o intereseze pe o tânără din ziua de azi pe care eu să nu fiu mai mult decât îndreptățită să i le predau fiicei tale.

Pe Thorn ar fi trebuit să o bucure rara priveliște a mamei sale rămase fără cuvinte, însă amuțise, la rândul ei.

— Thorn Bathu! Rulf își făcu loc cu umerii prin înghesuială. Ai întârziat! Mișcă-ți fundul slăbănog de pe chei și apucă-te să muți sacii ăia, prietenul tău, Brand deja… Înghiți în sec: Nu știam că ai o soră.

Thorn plescăi din limbă cu acreală:

— Mamă.

— Cu siguranță nu!

Rulf își netezi barba cu degetele, încercând zadarnic să îmblânzească încâlceala maro cu gri:

— Dacă poți suporta un compliment din partea unui luptător bătrân și simplu, frumusețea ta luminează aceste docuri ca o lampă în amurg.

Aruncă o privire la cheia de argint de la pieptul ei.

— Soțul tău trebuie să fie…

Mama lui Thorn putu să suporte complimentul. Ba chiar se agăță de el cu ambele mâini.

— Mort, zise ea repede. Se împlinesc opt ani de când i-am ridicat un tumul.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse el, deși numai îndurerat nu părea. Eu sunt Rulf, cârmaciul de pe *Vântul din Sud*. O fi părând echipajul dur, însă am învățat să nu mă încred niciodată într-unul slab. Eu i-am ales pe acești oameni și fiecare știe să-și vadă de treabă. Thorn va vâsli chiar sub nasul meu și o voi trata la fel de gingaș și de grijuliu ca pe propria mea fiică.

Thorn își dădu ochii peste cap, însă era un efort zadarnic.

— Ai copii? întrebă mama ei.

— Doi fii, însă au trecut ani buni de când nu i-am mai văzut. Soarta m-a despărțit de familia mea de prea mult timp.

— Ar fi vreo șansă să te separe și de a mea? mormăi Thorn.

— Șșșt, șuieră mama ei, fără să-și ia ochii de la Rulf și, mai

ales, de la lanțul gros de aur pe care îl purta. Ar fi o mare ușurare să știu că un om de încredere va avea grijă de siguranța fiicei mele. Așa arțăgoasă cum e ea, Hild este tot ce am.

Multe vânturi puternice și, fără îndoială, o mare cantitate de bere tare îi rumeniseră obrajii lui Rulf, însă lui Thorn i se păru că îl vede roșind chiar și așa.

— Probabil că mulți nu vor fi de acord cu încrederea ce mi se poate acorda, dar să am grijă de confortul fiicei tale va fi cea mai mare străduință a mea.

Mama lui Thorn afișă un zâmbet prostesc.

— Ce altceva am mai putea promite?

— Zei, șuieră Thorn, întorcându-le spatele.

Singurul lucru care-i displăcea mai tare decât să fie cocoloșită era să fie ignorată.

Brinyolf, Cel Ce Alcătuia Rugile, sacrificase un animal nevinovat și mânjise cu sânge monstrul de la prora *Vântului din Sud*, înroșindu-și încheieturile și cerând binecuvântarea de la Marea Mamă, de la Cea Care Găsește Cursul și de la Cel Care Ghidează Săgeata, precum și de la alte douăsprezece zeități mai mici, de ale căror nume Thorn nici nu mai auzise înainte. Ea nu fusese niciodată genul care să se roage și se îndoia tare mult că vremea ar fi trebuit s-o intereseze și ea prea tare.

— Cum ajunge o fată într-un echipaj de luptători?

Se răsuci ca să vadă un băiat ce se uita la ea. Thorn socoti că avea cam paisprezece ani. Era slab, cu ochi strălucitori și stăpânit de o agitație nervoasă, cu un ciuf de păr nisipiu și cu primele tuleie de barbă pe maxilaru-i ascuțit.

Se încruntă la el.

— Vrei să spui că n-ar trebui să fiu aici?

— Nu depinde de mine cine este ales, zise și ridică din umeri, nici speriat, nici disprețuitor. Doar întreb cum ai ajuns aici.

— Las-o în pace!

O femeie micuță și subțire îi dădu băiatului o palmă după ureche.

— Nu ți-am spus să-ți cauți ceva de făcut?

Câteva piese din bronz se legănau pe un șnur în jurul gâtului, în timp ce-l conducea către *Vântul din Sud*, ceea ce spunea despre ea că ori este o comerciantă, ori avea în grijă o magazie, deci o persoană în care se poate avea încredere.

— Eu sunt Safrit, zise ea, înfigându-și mâinile în șolduri.

Băiatul cu întrebările este fiul meu, Koll. Încă mai trebuie să-și dea seama că începi să devii conștient de dimensiunea propriei ignoranțe cu cât înveți mai mult. Nu vrea să facă rău.

— Nici eu, zise Thorn, însă se pare că fac destul de mult chiar și așa.

Safrit rânji.

— Este un obicei pentru unii dintre noi. Eu mă aflu aici ca să am grijă de provizii, să gătesc și să păzesc încărcătura. Jos labele, înțelegi?

— Credeam că ținta noastră este să câștigăm prieteni de partea Gettlandului? Ducem și o încărcătură cu noi?

— Blănuri, roua copacilor, fildeș de morsă, printre... alte lucruri.

Safrit aruncă o privire încruntată înspre cufărul îmbrăcat în fier ce era legat cu un lanț aproape de catarg.

— Misiunea noastră este în primul rând de a vorbi în numele Tatălui Pace, însă Regina Laithlin a finanțat această expediție.

— Ha! Și iată o femeie care în viața ei n-a ratat ocazia de-a obține câștig!

— De ce aș face-o?

Thorn se întoarse din nou și se pomeni uitându-se în ochii reginei, de la o distanță nu mai mare de un pas. Unii oameni sunt mai impresionanți de la depărtare, însă Laithlin reprezenta exact opusul, strălucind ca Soarele Mamă și aspră precum Mama Război, cu impresionanta cheie de la trezorerie lucindu-i pe piept, cu sclavii, cu gărzile și cu servitorii strânși dezaprobator în spatele ei.

— O, zei... adică, iartă-mă, regina mea. Thorn se fâstâci grăbindu-se să cadă într-un genunchi, deja îmbujorată, își pierdu echilibrul și aproape se prăvăli peste fusta de mătase a lui Laithlin încercând să și-l recapete. Îmi pare rău, nu m-am priceput niciodată prea bine să îngenunchez...

— Poate ar trebui să exersezi.

Regina era pe-atât de diferită de mama lui Thorn pe cât era posibil pentru două femei de aceeași vârstă – nu exagerat de moale și circumspectă, ci dură și strălucitoare ca un diamant șlefuit și directă ca un pumn în față.

— Este o onoare să navigăm sub protecția ta, îndrugă Thorn. Jur să-l slujesc pe fiul tău cât pot de bine... pe Părintele Yarvi, adică, zise ea dându-și seama că el nu mai era fiul ei, să-l

servesc cât pot de bine pe Preotul tău…

— Tu ești fata care a jurat să-l bată pe acel băiat chiar înainte ca el să te bată pe tine. Regina de Aur ridică o sprânceană. Proștii se laudă cu ce vor face. Eroii o și îndeplinesc.

Îl chemă aproape pe unul dintre servitori cu un pocnet din degete și începu să murmure instrucțiuni în timp ce deja se îndepărta.

Probabil că Thorn nici nu s-ar mai fi ridicat din genunchi dacă Safrit nu ar fi apucat-o de subsuori și n-ar fi ridicat-o în sus.

— Cred că te place.

— Cum îi tratează pe cei pe care nu îi place?

— Roagă-te să nu afli niciodată.

Safrit se luă cu mâinile de cap când văzu că fiul ei se cățărase pe catarg cu agilitatea unei maimuțe și că stătea cocoțat pe vergă mult deasupra lor, verificând nodurile ce țineau pânza legată.

— Pentru numele zeilor, Koll, dă-te jos de-acolo!

— Mi-ai spus să mă fac util! strigă și el la ea, desprinzându-și ambele mâini din jurul trinchetului[2] pentru a ridica din umeri cu nonșalanță.

— Și cât de util te vei face când vei plonja spre neființă, prostule?

— Sunt așa de bucuros că ai hotărât să ne însoțești.

Thorn se mai întoarse o dată, pentru a-l găsi pe Părintele Yarvi alături de ea și pe bătrâna chealǎ lângă el.

— Am făcut un jurământ, nu-i așa? murmură Thorn drept răspuns.

— Să îndeplinești orice serviciu consider eu că ți se potrivește, dacă-mi amintesc bine.

Femeia neagră chicoti încet, doar pentru ea.

— O, dar ordinea asta a cuvintelor este groaznic de vagă.

— Nu-i așa? zise Yarvi. Mă bucur să văd că faci cunoștință cu echipajul.

Thorn aruncă o privire în jurul lor și strâmbă când își văzu mama încă antrenată în conversația cu Rulf.

— Pare a fi o frăție unită de scopuri nobile.

— Se pune prea mare preț pe noblețe. Ai întâlnit-o pe Skifr, nu?

— Tu ești Skifr?

---

[2] Catargul de la prora unei nave cu pânze; arbore mic (n. tr.).

Thorn o privi pe femeia cu piele neagră dintr-un alt unghi:

— Hoața de relicve? Criminala? Cea atât de căutată de Bunica Wexen?

Skifr își adulmecă degetele, încă mânjite cu ceva de culoare gri, și se încruntă de parcă n-ar fi putut ghici cum au ajuns acolo rămășițele de găinaț.

— Cât despre faptul că sunt numită o hoață, relicvele doar zăceau pe jos în Strokom. Lăsați-i pe elfi să mă acuze! Despre acuzația că aș fi o criminală, ei bine, diferența dintre criminală și eroină constă în cine sunt cei omorâți. Iar despre faptul că sunt căutată, ei bine, caracterul meu plăcut m-a făcut întotdeauna populară. Părintele Yarvi m-a tocmit ca să fac… anumite lucruri, însă, printre altele, pentru motive numai de el știute – și-și îndesă un deget arătător lung în pieptul lui Thorn –, să te învăț să lupți.

— Pot să lupt, mârâi Thorn, adoptând atitudinea cea mai războinică de care era în stare.

Skifr își dădu capul ras pe spate și începu să râdă.

— Nu tropăitul ăla caraghios pe care l-am văzut eu. Părintele Yarvi mă plătește să te fac mortală.

Și, cu o viteză năucitoare, Skifr o plesni pe Thorn cu palma peste față, suficient de puternic încât s-o dărâme peste un butoi.

— Pentru ce-a fost asta? zise ea, cu o mână apăsată peste obrazul amorțit.

— Prima ta lecție. Să fii întotdeauna pregătită. Dacă te pot lovi, meriți să fii lovită.

— Presupun că același lucru este valabil și pentru tine.

Skifr îi zâmbi larg.

— Desigur.

Thorn se repezi la ea, dar întâlni doar aerul. Se împiedică, cu brațele răsucite la spate și șipcile murdare ale cheiului o izbiră în față. Strigătul ei de luptă se transformă într-un țipăt șocat și apoi, în timp ce degetul mic îi era răsucit cu brutalitate, într-un geamăt prelung de durere.

— Încă mai crezi că nu te pot învăța nimic?

— Nu! Nu! scânci Thorn, zbătându-se neajutorată în timp ce junghiuri arzătoare îi străbăteau toate încheieturile brațului. Sunt dornică să învăț!

— Și prima ta lecție?

— Dacă pot fi lovită, o merit!

Degetul îi fu eliberat.

— Durerea este cel mai bun profesor, așa cum o să descoperi în curând.

Thorn se ridică cu greu în genunchi, scuturându-și mâna ce-i pulsa, pentru a-l găsi pe vechiul ei prieten, Brand, stând în picioare în fața ei, cu un sac pe umeri și cu un rânjet pe față.

Skifr îi răspunse tot cu un rânjet.

— Amuzant, nu?

— Puțin, zise Brand.

Skifr îl plesni și pe el cu palma peste obraz și el se împletici în spate, lovindu-se de un stâlp, scăpându-și sacul pe picior și rămânând acolo, clipind prostește.

— Mă înveți cum să lupt?

— Nu. Dar nu văd niciun motiv pentru care n-ar trebui să fii și tu pregătit.

— Thorn? Mama ei îi întindea mâna ca să o ajute. Ce s-a întâmplat?

Thorn îi ignoră mâna dinadins.

— Bănuiesc că ai ști, dacă te-ai uita după fiica ta, în loc să-i faci ochi dulci cârmaciului nostru.

— Pe zei, Hild, tu chiar nu poți să ierți nimic, nu?

— Tatăl meu îmi zicea Thorn, la naiba!

— A… tatăl tău, da, lui i-ai ierta orice…

— Poate doar pentru că este mort.

Ochii mamei lui Thorn erau deja plini de lacrimi, ca de obicei.

— Câteodată mă gândesc că ai fi mai fericită dacă aș fi murit și eu cu el.

— Câteodată mă gândesc că aș fi!

Și Thorn își luă cufărul, în care se auzea sabia tatălui ei zdrăngănind, și-l așeză pe umeri și plecă tropăind înspre corabie.

— Îmi place temperamentul ei dificil, o auzi pe Skifr spunând în urma sa. În curând o să reușim să-l canalizăm în direcția care trebuie.

Urcară la bord unul câte unul și își așezară cuferele la locul lor. Spre dezgustul lui Thorn, Brand se așeză la vâsla din spatele ei, cei doi aproape căzând unul în poala celuilalt din cauza formei pe care o aveau pereții navei.

— Să nu care cumva să-mi atingi nici măcar cotul! mârâi ea,

într-o dispoziție mai sumbră ca oricând.
Brand doar clătină obosit din cap.
— N-aș putea să mă arunc în mare, pur și simplu?
— Ai putea? Ar fi perfect.
— Pe zei! murmură Rulf, așezat la locul lui, pe platforma de deasupra lor. O să trebuiască să stau să vă ascult cum vă repeziți unul la altul tot drumul până la Râul Divin, ca o pereche de pisici gata de împerechere?
— Mai mult decât probabil, zise Părintele Yarvi, mijind ochii și privind în sus.
Cerul era acoperit de nori groși, iar Soarele Mamă de-abia era o pată după ei.
— Proastă vreme ca să pornim la drum!
— Ghinion de vreme rea! bombăni Dosduvoi de la vâsla lui așezată undeva în mijlocul navei. Groaznic ghinion de vreme rea!
Rulf expiră zgomotos, dezumflându-și obrajii cu barbă cenușie.
— Pe o vreme ca asta mi-aș fi dorit s-o fi avut pe Sumael cu noi.
— Pe o vreme ca asta și pe orice fel de vreme, zise Părintele Yarvi, oftând din greu.
— Cine e Sumael? murmură Brand.
Thorn ridică din umeri.
— De unde dracu' să știu eu? Mie nu-mi spune nimeni nimic.
Regina Laithlin îi privi ținându-și o palmă pe pântecele umflat de sarcină, apoi dădu scurt din cap către Părintele Yarvi și se întoarse îndreptându-se către oraș, cu ceata de sclavi și de servitori precipitându-se în urma ei. Oamenii care alcătuiau echipajul erau genul nestatornic, așa că doar o mulțime amărâtă și puțin numeroasă rămăsese să-și ia rămas-bun de la ei. Mama lui Thorn era în această mulțime, cu lacrimile brăzdându-i obrajii și cu mâna ridicată în semn de adio până când cheiul rămase o pată în depărtări, apoi Citadela din Thoriby rămase doar o crăpătură zdrențuită, apoi Gettlandul se pierdu încet-încet, dispărând dincolo de linia cenușie ce reprezenta locul unde Marea Mamă se unea cu cerul.
Ce trebuie să știi despre vâslit este că stai cu spatele la direcția de înaintare. Privind întotdeauna înspre trecut, niciodată înspre viitor. Întotdeauna văzând ce ai pierdut, niciodată ce ai

de câștigat.

Thorn afișă expresia de dârzenie, ca întotdeauna, însă o expresie de dârzenie poate fi ceva trecător. Rulf miji ochii în față, către orizont. Brand continuă să tragă de vâslă. Dacă vreunul dintre ei o văzu cum își șterge lacrimile cu mâneca nu avu nimic de zis.

A doua lecție

Roystock era o harababură împuțită de magazine din lemn, așezate unele peste altele și înghesuite pe o insulă putredă din gura Râului Divin. Locul dădea pe dinafară de cerșetori zgomotoși și de pirați plini de sine, de docheri cu mâini aspre și de negustori cu limba mieroasă. Cheiurile sale precare erau sufocate de corăbii bizare cu echipaje pestrițe și cu încărcături și mai bizare, care își făceau provizii de apă și de mâncare și care dădeau la schimb bunuri și sclavi.

— La dracu’, am nevoie de o băutură! mârâi Odda, în timp ce *Vântul din Sud* se freca de cheiul de care era legată, iar Koll sărea pe mal pentru a o lega mai bine.

— M-aș putea lăsa convins să vin cu tine, zise Dosduvoi. Atât timp cât nu este vorba și despre zaruri. N-am noroc la zaruri.

Brand ar fi putut jura că *Vântul din Sud* se mai ridicase câteva degete din apă după ce acesta sărise pe mal.

— Nu vii și tu cu noi, băiete? îl întrebă uriașul.

Era o tentație grozavă după infernul acela de muncă epuizantă și de cuvinte grele, vreme proastă și temperamente dificile prin care trecuseră de-a lungul drumului prin Marea Sfărâmată. Speranțele lui Brand într-o călătorie minunată se dovediseră până acum mai minunate decât călătoria în sine, echipajul se dovedise a fi mai puțin prietenos și mai puțin unit pentru îndeplinirea unui țel comun decât un cuib de vipere, scuipând venin unul la altul ca și cum călătoria lor era o întrecere ce n-ar fi putut avea decât un singur câștigător.

Odda scuipă dezgustat.

— Un singur pahar de băutură n-a făcut rău nimănui!

— Unul singur n-a făcut, zise Rulf.

— Să mă opresc la unul singur este problema mea, zise Brand.

— De altfel, am ceva mai bun de făcut pentru el.

Skifr alunecă printre Brand și Thorn, cu un braț lung încolăcit în jurul gâturilor celor doi.

— Înhățați niște arme, mlădițele mele. Deja ar fi trebuit să începem lecțiile de mult!

Brand gemu. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se bată. Mai ales cu Thorn, care-i dăduse peste vâslă de fiecare dată când el trăgea de ea și îl îngânase la fiecare cuvânt de când plecaseră din Thoriby, dornică, fără îndoială, să egaleze scorul. Dacă echipajul era alcătuit din vipere, ea era cea mai veninoasă dintre toate.

— Vreau să vă întoarceți cu toții înainte de prânz! zbieră Yarvi, în timp ce majoritatea echipajului dispărea pe aleile Roystockului, după care mormăi în barbă către Rulf: Dacă rămânem peste noapte, nu reușim să-i mai strângem ca să plecăm iar la drum. Safrit, ai grijă să nu ucidă nimeni. Și, mai ales, să nu se omoare unul pe altul.

Safrit era preocupată să-și prindă la centură un cuțit aproape cât o sabie, unul pe care categoric știa să-l mânuiască.

— Un om înclinat spre autodistrugere va găsi o cale, mai devreme sau mai târziu.

— Atunci, ai grijă să fie mai târziu.

— Îmi imaginez că nu prea știi cum aș putea să fac asta.

— Limba ți-e suficient de ascuțită ca să faci un copac să o ia din loc.

Replica îl făcu pe Koll să se hlizească precum un nebun în timp ce înnoda parâma.

— Însă, dacă n-ai succes cu vorba, știm amândoi că nu ești chiar atât de timidă încât să nu-i înțepi cu pumnalul ăla al tău în loc de ea.

— Bine, dar nu fac niciun jurământ, zise Safrit și dădu din cap înspre Brand. Încearcă să-mi ții fiul ce flirtează cu Moartea departe de catargul ăla, bine?

Brand se uită la Koll, iar băiatul îi arătă un rânjet pe jumătate drăgăstos, pe jumătate poznaș.

— Cred că n-ai nicio idee cum să fac asta.

— Dacă aș avea… pufni Safrit și, oftând, porni înspre oraș, în timp ce Rulf îi punea pe cei care trăseseră paiele mai scurte să frece puntea.

Brand sări pe cheiul ale cărui scânduri solide îi părură

nesigure după lunga perioadă petrecută pe apa în mișcare, gemând în timp ce-și dezmorțea mușchii înțepeniți de la vâslit și-și scutura hainele întărite de sare.

Skifr se uita încruntată la Thorn, cu mâinile în șolduri.

— Trebuie să-ți prindem pieptul cu ceva?

— Ce?

— Pieptul îi poate crea probleme în luptă unei femei, sărind încolo și-ncoace ca niște saci de nisip. Skifr întinse mâna și, înainte ca Thorn să se poată feri, o strânse ca să aprecieze ce și cum. Nu contează. N-o să fie o problemă pentru tine.

Thorn se uită urât la ea.

— Mulțumesc pentru asta.

— Nu-i nevoie să-mi mulțumești, sunt plătită ca să te învăț!

Bătrâna sări înapoi la bordul *Vântului din Sud*, lăsându-i pe Brand și pe Thorn să se mai înfrunte o dată din priviri, cu armele din lemn în mână, el mai aproape de oraș, ea cu spatele la mare.

— Ei, copii? Așteptați o invitație cu șoim cu tot?

— Aici?

Thorn privi încruntată la cei câțiva pași de chei îngust dintre ei, sub care clipocea Marea Mamă, lovindu-se de pilonii ce-l susțineau.

— Unde în altă parte? Luptați!

Cu un mârâit amenințător, Thorn se puse pe treabă, însă cu atât de puțin spațiu, tot ce reuși fu să-l împungă puțin. Lui Brand îi era ușor să-i pareze loviturile cu scutul, împingând-o înapoi cu un sfert de pas de fiecare dată.

— Nu-l gâdila! lătră Skifr. Omoară-l!

Privirea lui Thorn căuta o deschidere în apărarea lui Brand, însă acesta nu-i oferea niciun spațiu, înaintând, îmboldind-o către capătul cheiului. Ea-l ataca cu sălbăticia-i obișnuită, făcând scuturile să se lovească și să se frece, însă el era pregătit, folosindu-și greutatea ca s-o împingă implacabil în spate. Ea mârâi și scuipă, cu cizmele răcâind scândurile acoperite de mușchi, lovindu-l cu sabia, însă loviturile îi erau lipsite de forță.

Era ceva inevitabil. Cu un țipăt disperat, Thorn se prăbuși dincolo de marginea cheiului și plescăi în brațele primitoare ale Mării Mamă. Brand se repezi după ea, dându-și seama deodată că asta n-o să facă mai suportabil anul de vâslit alături de ea.

Până la Kalyiv mai era cale lungă, iar acum acesta începea să arate mai îndepărtat ca oricând.

Echipajul începu să chicotească atunci când văzură rezultatul. Koll, care, ca de obicei, se cățărase pe verga[3] *Vântului din Sud* în ciuda avertismentelor mamei sale, strigă de-acolo. Skifr își duse degetul mijlociu și pe cel mare la tâmple și începu să și le frece ușor.

— De rău augur.

Thorn își aruncă scutul pe chei și se cățără pe o scară acoperită cu cochilii de scoici, udă până la piele și albă de furie.

— Pari abătută, zise Skifr. Cumva testul nu este corect?

Thorn scuipă printre dinții încleștați:

— Câmpul de luptă nu este corect.

— Așa multă înțelepciune din partea cuiva atât de tânăr! Skifr îi oferi sabia de antrenament. Încă o încercare?

A doua oară ajunse în mare chiar mai repede. A treia oară sfârși cu spatele printre vâslele de pe *Vântul din Sud*, încurcându-se printre ele. A patra oară izbi în scutul lui Brand atât de tare încât rupse capătul sabiei de antrenament. Apoi el o făcu să plonjeze iar de pe chei.

Deja o mulțime gălăgioasă se strânsese pe chei pentru a privi. Unii din echipajul lor, alții de pe alte corăbii, câțiva locuitori ai orașului veniți să râdă de fata ce era aruncată în apa mării. Erau și niște pariuri în desfășurare cu privire la rezultat.

— Hai să ne oprim, o imploră Brand. Te rog.

Singurele rezultate pe care el le întrevedea erau fie furia ei și mai aprigă, fie căderea lui în mare, și niciunul dintre ele nu-l atrăgea în mod special.

— La naiba cu rugămințile tale! mârâi Thorn, pregătindu-se pentru încă o încercare.

Fără îndoială că ar fi continuat să plonjeze în mare până la apariția Tatălui Lună dacă i s-ar mai fi oferit ocazii, însă Skifr îi apăsă blând, cu un deget, sabia ruptă în jos.

— Cred că i-ai distrat destul pe bunii cetățeni ai Roystockului. Ești înaltă și puternică.

Thorn își împinse maxilarul în față.

— Mai puternică decât cei mai mulți dintre bărbați.

— Mai puternică decât majoritatea băieților din Careul de

---

[3] Bară (de lemn sau de metal) așezată perpendicular pe catargul unei corăbii, folosită la susținerea unor vele (n. tr.).

Antrenament, însă… Skifr arătă înspre Brand cu o mână leneşă: Care este lecţia?

Thorn scuipă pe scânduri, ştergându-şi un firicel de salivă de pe obraz, şi păstră o tăcere îmbufnată.

— Îţi place atât de mult gustul de apă sărată încât să-ţi doreşti să-l înfrunţi încă o dată? Skifr se duse până la Brand şi-l apucă de braţe: Uită-te la gâtul lui. Uită-te la umerii lui. Care este lecţia?

— Că este mai puternic.

Fror stătea cu braţele atârnând peste bordul *Vântului din Sud*, cu cârpa şi cu piatra de curăţat în mâini. Probabil că era pentru prima dată când Brand îl auzea vorbind.

— Chiar aşa! strigă Skifr. Îndrăznesc să spun că vanstermanul ăsta foarte tăcut ştie multe despre lupte. Cum ai căpătat cicatricea aia, porumbelule?

— Mulgeam un ren şi a căzut peste mine, zise Fror. I-a părut tare rău după aia, însă răul fusese deja făcut.

Brand se întrebă dacă acesta nu cumva făcuse un semn cu ochiul său cel strâmb.

— Un adevărat semn de erou, atunci, mormăi Thorn, strângând din buze.

Fror ridică din umeri.

— Cineva trebuie să facă rost de lapte.

— Şi cineva trebuie să-mi ţină haina. Skifr îşi dădu jos pelerina zdrenţuită şi i-o aruncă în braţe.

Era suplă ca un bici, îngustă în talie ca o viespe, strânsă de jur împrejur cu cârpe rupte în fâşii, legată cu curele şi cu cordoane, burduşită cu cuţite şi cu cârlige, cu săculeţe şi cu instrumente ascuţite, cu beţişoare, tije, hârtii şi instrumente al căror rost Brand nici măcar nu-l putea ghici.

— N-aţi mai văzut niciodată o bunică fără pelerină pe ea?

Şi scoase de la spate o secure cu mânerul subţire, dintr-un lemn întunecat la culoare, şi cu o lamă terminată cu un cârlig. O armă minunată, cu şiruri şerpuitoare de litere ciudate săpate în oţelul strălucitor. Îşi ridică în sus cealaltă mână, cu degetul mare îndoit în jos şi cu celelalte degete strânse peste el.

— Asta este sabia mea. O lamă bună de amintit în cântece, nu? Aruncă-mă în mare, băiete, dacă poţi.

Skifr începu să se mişte. Făcea mişcări derutante, ca un beţiv ce se clatină, moale ca o păpuşă, legănând securea în faţă şi în

spate, lovind în scânduri și aruncând așchii din ele. Brand privea la ea peste marginea scutului, încercând să găsească un tipar în mișcări, însă n-avea nicio idee unde ar fi putut pune următorul pas. Așa că așteptă o mișcare mai largă a securii, apoi ținti o lovitură precaută înspre ea.

Nici nu-i veni să creadă cât de repede se mișcă. Sabia lui din lemn o rată la o distanță cât un fir de păr, în timp ce ea se repezi în față, îi prinse marginea scutului cu securea aia cu cârlig și i-l trase într-o parte, alunecă pe sub sabia lui și-l lovi puternic în piept cu vârful degetelor, făcându-l să geamă și să dea în spate, clătinându-se pe călcâie.

— Ești mort, zise ea.

Securea fulgeră în jos și Brand mișcă scutul ca s-o pareze. Însă lovitura nu mai veni. În schimb, tresări când degetele lui Skifr îl împunseră în testicule și, uitându-se în jos, îi văzu fața zâmbindu-i batjocoritor, privindu-l de sub rama de jos a scutului.

— Ești mort a doua oară.

Încercă s-o împingă la o parte, însă la fel de bine ar fi putut împinge briza. Cumva alunecă în jurul lui, degetele lovindu-l sub ureche și făcându-i întreaga parte a corpului să pulseze.

— Mort.

Îl lovi în rinichi cu muchia palmei în timp ce încerca să se întoarcă.

— Mort.

El se întoarse către ea, cu dinții dezgoliți, repezind sabia înspre gâtul ei, însă ea dispăruse. Ceva îl apucă de gleznă, strigătul războinic i se transformă într-un gâlgâit șocat și continuă să se rotească, complet dezechilibrat, îndreptându-se înspre marginea cheiului…

Se opri, sufocându-se, simțind că ceva îl apucă de gât.

— Ești cel mai mort băiat din Roystock.

Skifr avea un picior pe călcâiul lui și lama cu cârlig a securii înfiptă în guler pentru a-l împiedica să cadă, aplecată mult pe spate pentru a-i contrabalansa greutatea. Era ținut pe loc, neajutorat, atârnând deasupra apei reci a mării. Gloata ce privea la ei amuțise, aproape la fel de uimiți de performanța lui Skifr pe cât era și Brand.

— N-o să învingi un bărbat puternic cu forța ta, la fel cum n-o să pot eu să te înving pe tine cu tinerețea mea, șuieră Skifr către Thorn. Trebuie să fii mai pregătită să lovești și mai rapidă

când lovești, trebuie să fii mai dură și mai șireată, trebuie să cauți întotdeauna să ataci și trebuie să lupți fără onoare, fără conștiință, fără milă. Înțelegi?

Thorn încuviință încet. Dintre toți cei din careul de antrenament, ea urâse cel mai mult să fie învățată. Însă se dovedise cea mai rapidă când fusese vorba să învețe.

— Ce s-a întâmplat aici?

Dosduvoi terminase cu hoinăreala și rămăsese holbat la Brand, care atârna bolborosind deasupra valurilor înspumate.

— Se antrenează, strigă Koll, care-și desfăcuse o mână de pe catarg pentru a plimba cu îndemânare o monedă de cupru de pe o articulație a degetelor pe alta. De ce te-ai întors așa de repede?

— Am pierdut groaznic de mult la zaruri. Se scărpină trist pe brațu-i gros, de unde dispăruseră o mulțime de inele de argint. Groaznic noroc, ce mai.

Skifr scoase un șuierat dezgustat.

— Cei care au ghinion ar trebui să compenseze cu bun-simț.

Își răsuci încheietura, lama securii sfâșie gulerul cămășii lui Brand și fu rândul lui să plonjeze bătând din mâini în apa rece. Rândul lui să se urce pe scară. Rândul lui să stea în picioare, cu apa picurând de pe el, sub privirea disprețuitoare a mulțimii.

Își dădu seama că-i displăcea să fie rândul lui chiar mai mult decât îi displăcuse lui Thorn.

Vanstermanul îi aruncă lui Skifr mantia înapoi.

— O performanță impresionantă.

— Ca un act magic!

Koll aruncă moneda în sus, însă o rată când s-o prindă și aceasta licări în jos, căzând în mare.

— Magie?

Bătrâna întinse mâna rapid și prinse moneda lui Koll în aer, între arătător și degetul mare.

— Asta a fost antrenament, experiență și disciplină. Poate că ar trebui să îți arăt ceva magic în altă zi, însă să sperăm că nu va fi cazul, spuse ea și aruncă moneda mult în sus și Koll râse când o prinse în mână. Magia are un preț pe care nu ți-ai dori să-l plătești.

Skifr se îmbrăcă la loc cu pelerina, scuturând-o un pic.

— Stilul ăsta de luptă pe care l-ai învățat, îi zise ea lui Thorn, să stai în rând cu scutul, cu zalele și cu sabia grea, nu ți se

potrivește. Nu e făcut pentru tine.

Skifr îi smulse scutul din mână lui Thorn și-l aruncă zăngănind printre cuferele de pe *Vântul din Sud*.

— Vei lupta cu arme mai ușoare și mai rapide. Vei lupta cu o armură mai ușoară.

— Cum o să stau într-un rând de apărători fără scut?

— Să stai? întrebă Skifr lărgind ochii cât două farfurioare. Tu ești o ucigașă, fato! Tu ești furtuna, tot timpul în mișcare! Tu te grăbești să-ți întâmpini inamicul sau să-l păcălești să vină el să te întâmpine, pe terenul pe care tu ți l-ai ales, în modul pe care tu ți l-ai ales, ca să-l ucizi.

— Tatăl meu a fost un războinic faimos, și el întotdeauna spunea…

— Unde e tatăl tău?

Thorn se încruntă o clipă, cu gura deschisă pe jumătate, atingând blând cu o mână grămăjoara de sub cămașa udă, apoi o închise.

— A murit.

— Deci cam atât despre experiența lui.

Skifr aruncă înspre ea securea cu coadă lungă și Thorn o prinse în aer, cântărind-o în mână și rotind-o într-o parte și-n alta.

— Ce înseamnă literele de pe lamă?

— Spun în cinci limbi „pentru un luptător, orice trebuie să fie o armă“. Bun sfat, dacă ești suficient de înțeleaptă să-l urmezi.

Thorn încuviință din cap, încruntată.

— Eu sunt furtuna.

— Deocamdată, mai mult o briză, spuse Skifr. Dar suntem de-abia la început.

A treia lecție

Râul Divin.

Thorn își aducea aminte cum asculta fascinată poveștile tatălui ei despre călătorii în susul și în josul surorii sale, Râul Interzis, cu ochii strălucitori în timp ce șoptea despre bătălii disperate, duse împotriva unor oameni ciudați, despre înfrățiri mărețe ce fuseseră făcute în creuzetul pericolului și despre depozite de aur ce așteptau să fie capturate. Dintotdeauna

visase să facă propria ei călătorie, păstrând în minte ca pe o vrajă magică numele tuturor acelor locuri, ce debordau de putere și de mister: ținuturile înalte, Kalyiv, Primul dintre Orașe.

Nu mai trebuie precizat că visurile ei nu includeau funduri și mâini zgâriate de la vâslit, nici roiuri nesfârșite de musculițe lacome, nici cețuri atât de dese, încât tot ce puteai zări de pe uscat erau doar crâmpeie fugitive și chiar și atunci îți dădeai seama că sunt de fapt doar mlaștini amărâte și codri deși, la vederea cărora nu se bucura nici măcar în Gettland.

— Mă așteptam la mai multă distracție, mormăi Thorn.

— Cu atât mai rămâi, cu speranțele, murmură Brand.

Mai era încă mult până să-l ierte pentru că o umilise de față cu Regina Laithlin sau pentru toate căderile în apa rece a golfului din Roystock, însă acum trebui să pufnească sumbru a aprobare.

— O să fie destulă distracție înainte să facem cale-ntoarsă, zise Rulf, dându-i un ghiont ramei-cârmă. Distracție atât de multă, încât o să cerșiți puțină plictiseală. Dacă reușiți să supraviețuiți.

Soarele Mamă se scufunda dincolo de coroanele zdrențuite ale copacilor când Părintele Yarvi porunci ca *Vântul din Sud* să poposească peste noapte, așa că Thorn putu în sfârșit să se oprească din vâslit, aruncându-și vâsla cu putere peste genunchii lui Brand și frecându-și palmele pline de bășici.

Scoaseră corabia din apă, apucând-o de funia de la proră cu un efort comun și stângaci, căci terenul era atât de mlăștinos, încât era greu de spus unde se termina râul și unde începea uscatul.

— Adunați ceva lemne pentru foc, strigă Safrit.

— Lemn uscat? întrebă Koll, lovind cu piciorul resturile putrede aduse de râu și strânse pe mal.

— De obicei ia foc ceva mai repede.

— Tu nu, Thorn.

Skifr se sprijinea de una dintre vâslele de rezervă de pe *Vântul din Sud*, a cărei lamă se afla mult deasupra capului ei.

— Ziua îi aparții lui Rulf, dar la asfințit și în amurg ești a mea. Ori de câte ori va fi puțină lumină, va trebui să profităm de șansă ca să te antrenezi.

Thorn miji ochii spre cerul la apus și se așeză pe vine pe pământul închis la culoare.

— Tu numești asta lumină?
— Dușmanii tăi o să aștepte dimineața, dacă te pot ucide pe întuneric?
— Care dușmani?
Skifr miji și ea ochii.
— Luptătorul adevărat trebuie să considere pe toată lumea dușman.
Genul de lucru pe care Thorn obișnuia să i-l declare mamei sale cu nepăsare. Auzit din gura altcuiva, nu mai părea deloc amuzant.
— Atunci, eu când mă odihnesc?
— În cântecele despre marii eroi auzi de multe ori despre odihnă?
O privi pe Safrit cum le aruncă celor din echipaj felii mari de carne și-și simți gura inundată de salivă.
— Câteodată auzi despre mâncare.
— Antrenamentul cu stomacul plin este aducător de ghinion.
Nici măcar Thorn nu mai avea chef de luptă după o lungă zi de întrecere cu Brand la vâslă. Însă presupunea că vor termina mai repede dacă vor începe mai repede.
— Ce trebuie să facem?
— Eu voi încerca să te lovesc. Tu vei încerca să nu fii lovită.
— Cu o vâslă?
— De ce nu? Să lovești sau să nu fii lovit este esența luptei.
— N-are cum să existe vreo cale de a-mi da seama pe cont propriu cum stă treaba, mormăi Thorn.
Nici măcar nu icni când Skifr își repezi mâna în față și-o plesni peste obraz. Deja se obișnuia cu asta.
— Vei fi lovită, și atunci când o să fii lovită, forța loviturii nu trebuie să te clatine, durerea cauzată de ea nu trebuie să te încetinească, șocul nu trebuie să te facă să ai îndoieli. Trebuie să înveți să lovești fără milă. Trebuie să înveți să fii lovită fără teamă. Skifr lăsă vâsla în jos, astfel încât lama acesteia să stea suspendată la nivelul pieptului lui Thorn. Totuși, te sfătuiesc să te ferești din calea ei. Dacă poți.
Cu siguranță încercă. Thorn se feri, șerpui, sări, se rostogoli, apoi se împiedică, se clătină, alunecă, se zbătu. La început ea speră să alunece pe lângă vâslă și s-o pună jos pe Skifr, însă se trezi curând că doar să se ferească din calea vâslei îi lua toată voința și toată energia din ea. Vâsla se repezea spre ea din

toate direcțiile, o lovea în cap, în umeri, o împungea în coaste, în stomac, o făcea să geamă, să gâfâie și să horcăie, în timp ce-i mătura picioarele de sub ea și-o trimitea de-a berbeleacul.

Mirosul mâncării făcute de Safrit îi agasa stomacul revoltat, iar membrii echipajului mâncau și beau, întinzându-și degetele spre căldura focului, proptindu-se mai comod în coate, privind, chicotind, făcând pariuri cât de mult va mai rezista ea. Și toate astea până când soarele mai arunca doar o lucire apoasă dinspre vest, la orizont, iar Thorn era udă fleașcă și acoperită din cap până-n picioare cu noroi, tremurând, plină de vânătăi și simțindu-și pieptul gata să explodeze de fiecare dată când respira.

— Ți-ai dori să ai ocazia să mă lovești și tu pe mine? întrebă Skifr.

Dacă mai exista un singur lucru care ar fi impulsionat-o pe Thorn să țină iar o vâslă, acesta ar fi fost ocazia de-a o lovi pe Skifr cu una.

Însă bătrâna avea alte idei.

— Brand, adu-mi bara aia.

El râcâi ce mai rămăsese din zeama din castron, se ridică în picioare înfășurat într-o pătură și aduse cu el ceva, lingându-și dinții. O bară din fier turnată grosolan, cam de lungimea unei săbii, dar de cel puțin cinci ori mai grea.

— Mulțumesc, îi zise ea, cu vocea-i veninoasă plină de sarcasm.

— Ce-aș putea să fac?

Ei nu-i venea în minte decât aceeași expresie de neajutorare pe care el o avusese pe plaja din josul orașului Thoriby atunci când Hunnan pusese trei băieți împotriva ei, ca să-i spulbere visurile.

— Ce faci tu întotdeauna?

Nu era corect, probabil, însă nici situația ei nu i se părea prea corectă. Nu că ar fi fost cineva vreodată corect față de ea.

El încruntă din sprâncene și deschise gura de parcă ar fi vrut să-i zică vreo două. Apoi păru că se gândește mai bine și se întoarse înapoi la foc, trăgându-și pătura strâns în jurul umerilor cocoșați.

— Așa! strigă ea după el, du-te și stai jos!

O tentativă de insultă, din moment ce și ei i-ar fi plăcut să facă asta la fel de mult.

Skifr își trase un scut pe braț.

— Ei, și-acum? Lovește-mă.

— Cu asta? zise Thorn, făcând un efort doar ca să ridice obiectul ăla nenorocit. Mai degrabă aș folosi vâsla.

— Pentru un luptător, orice trebuie să fie o armă, îți amintești? Skifr răpăi cu încheieturile degetelor pe fruntea lui Thorn. Orice. Pământul. Apa. Stânca aia. Țeasta lui Dosduvoi.

— Ce? mormăi uriașul, uitându-se în sus.

— Capul lui Dosduvoi ar fi o armă înfricoșătoare, crede-mă, zise Odda. Dur ca o piatră și la fel de solid dintr-o parte în alta.

Câteva chicote, deși lui Thorn nu i se părea mai deloc o remarcă amuzantă. Râsul părea o limbă străină în timp ce cântărea bucata aia de fier din mâna ei.

— Pentru moment, aia este arma ta. Te va face să ai mai multă forță.

— Credeam că nu pot să câștig prin forță.

— Poți pierde prin slăbiciune. Dacă poți face bara aia să mă lovească suficient de repede, sabia ta va deveni la fel de rapidă ca fulgerul și la fel de mortală. Începe. Skifr căscă ochii foarte larg și zise cu un glas subțire și mușcător, imitând-o pe Thorn: Sau sarcina asta nu e corectă?

Thorn își încordă maxilarul și mai tare decât de obicei, se așeză bine pe picioare și, cu un mârâit războinic, trecu la treabă. Era departe de a fi ceva frumos. Câteva lovituri, și brațul o ardea de la gât și până în vârful degetelor. Parcă trasă de bara aia, aruncă într-o parte bulgări mari de noroi, unul ateriză în foc și stârni o ploaie de scântei și un urlet de supărare din partea echipajului.

Skifr executa dansul ei șerpuitor, evitând eforturile molatice ale lui Thorn cu mare lejeritate, lăsând-o pe fată să se împleticească în urma ei, din când în când parând bara cu lovituri ușoare ale scutului, lătrând instrucțiuni pe care Thorn de-abia le mai înțelegea, nicidecum să le mai și urmeze.

— Nu, tu încerci să conduci atacul, tu trebuie să urmezi arma. Nu, mai mult efort din încheietură. Nu, cotul înăuntru. Arma este o parte a corpului tău! Nu, arcuit, arcuit, așa. Nu, umărul ridicat în sus. Nu, picioarele mai depărtate. Ăsta e terenul tău! Fii stăpâna lui! Ești regina noroiului! Încearcă din nou. Nu. Încearcă din nou. Nu. Încearcă din nou. Nu, nu, nu, nu, nu. Nu!

Thorn scoase un țipăt ascuțit și aruncă arma pe pământul ud,

iar Skifr țipă și ea, izbindu-se de Thorn cu scutul și trântind-o pe jos, cu picioarele desfăcute.

— Niciodată să nu lași garda jos! Acela e momentul în care vei muri. Înțelegi?

— Înțeleg, șuieră Thorn ca răspuns printre dinții strânși, simțind gust de sânge.

— Bun. Hai să vedem dacă mâna ta stângă are mai multă vlagă în ea.

Când Skifr anunță fără tragere de inimă terminarea antrenamentului, Tatăl Lună zâmbea pe cer și noaptea era stăpânită de neobișnuita muzică a broaștelor. În afară de câțiva care făceau de pază, ceilalți din echipaj dormeau scoțând tot felul de zgomote, înveliți în pături normale sau din lână, ori în blănuri, sau, cei mai norocoși, în saci din piele de focă, înălțând sforăituri tunătoare și aburi de la respirație în lumina arămie a focului pe sfârșite.

Safrit stătea jos, cu picioarele încrucișate, în timp ce Koll dormea cu capul în poala ei și cu mâna dusă în păru-i nisipiu, iar pleoapele i se mișcau cu rapiditate în timp ce visa. Îi întinse un castron.

— Ți-am păstrat și ție ceva.

Thorn de-abia își mai ținea capul drept, cu fața încă tensionată. Putea ignora senină supărarea, durerea și furia, însă gestul acesta mărunt de bunătate o făcu să scoată un scurt plânset sugrumat.

— O să fie totul bine, zise Safrit, bătând-o ușor pe genunchi. O să vezi.

— Mulțumesc, șopti Thorn, ștergându-și lacrimile, apoi duse la gură tocana rece, lingând zeama de pe degete.

I se păru că vede lucind în întuneric ochii lui Brand, care-l împinse pe Odda ce mieună ca un pisoi în somn, mișcându-se apoi și el un pic pentru a-i face loc. Thorn ar fi dormit bucuroasă și între cadavre în acel moment, așa că doar pică pe pământul ce se păstra cald de la corpul lui Brand, nemaideranjându-se să-și scoată nici măcar cizmele.

Era aproape adormită când Skifr o înveli blând cu pătura.

Furia zeilor

Zilele se pierdeau într-un amestec de vâslit, de lemn ce scârțâia și de apă ce clipocea lovindu-se de învelișul *Vântului din Sud*, în timp ce mușchii maxilarului lui Thorn se încordau la fiecare tragere de vâslă, ochii lui Rulf se îngustaseră până deveniseră doar niște fante în timp ce-și arunca privirea în susul râului, Părintele Yarvi își ținea mâna schiloadă strânsă la spate în mâna-i bună, Koll punea întrebări întruna, iar Safrit îl mustra în loc să-i răspundă, se spuneau povești în jurul focului, iar umbrele se tot mișcau pe chipurile pline de cicatrice ale membrilor echipajului, peste toate făcându-se auzit murmurul constant al instrucțiunilor lui Skifr, alături de zornăitul, de mormăitul și de zăngănitul antrenamentului lui Thorn, toate în timp ce Brand cădea ușor în brațele somnului.

Nu putea spune că o place, însă era nevoit să admire felul în care ea se descurca, luptând întotdeauna indiferent de sorții de izbândă, întotdeauna ridicându-se de jos indiferent de câte ori fusese pusă la pământ. Asta însemna curaj. Care îl făcea să-și dorească să semene și el un pic mai mult cu ea.

Din când în când trăgeau la mal, în sate care erau ori independente, ori cu un stăpân. Colibe cu acoperișuri din fân aparținând pescarilor, ghemuite în meandrele râului, adăposturi din garduri de nuiele pe care păstorii le împărțeau cu animalele la umbra pădurii tăcute, adăposturi care făceau din locuința pe care Brand o împărțea cu Rin un adevărat palat, răscolind în el dorul de casă. Părintele Yarvi căuta să obțină lapte, bere și capre vii, căci se părea că el cunoaște toate limbajele oamenilor sau ale sălbăticiunilor, însă puține zâmbete erau schimbate de o parte ori de cealaltă. Or fi fost zâmbetele gratis, însă acolo se părea că oamenii cam rămăseseră fără ele, în partea aceea a Râului Divin.

Trecură pe lângă corăbii ce se îndreptau spre nord, ale căror echipaje erau uneori posace și foarte atente, alteori le făceau cu mâna și-i salutau. Oricare le-ar fi fost atitudinea, Rulf își păstra privirea vigilentă asupra lor până dispăreau în zare, cu arcul său negru pregătit într-o mână, un obiect înfricoșător și mare cât un stat de om, confecționat din coarnele striate ale vreunei sălbăticiuni pe care Brand nici n-o văzuse, nici nu-și dorea să fi văzut-o vreodată.

— Par destul de prietenoși, spuse el, după o întâlnire cât de cât fructuoasă.

— O săgeată din partea unui arcaș zâmbitor te face la fel de mort, zise Rulf, lăsându-și arcul la loc, sprijinit de rama-cârmă[4]. O parte dintre aceste echipaje se vor întoarce acasă cu o încărcătură bogată, însă altele vor da greș, căutând să îndrepte soarta călătoriei prin capturarea unei nave bogate, pentru a vinde ca sclavi frumoasa pereche de vâslași de pe locurile din spate.

Thorn își înălță capul pentru a-l privi pe Brand.

— Vor găsi o singură frumusețe la vâsla din spate de pe această navă.

— Ai fi mai frumoasă dacă nu te-ai mai uita așa de urât, zise Rulf, ceea ce-i aduse o altă căutătură urâtă, așa cum și intenționase de fapt.

— Probabil că prora ornată cu însemnele Preoteselor îi îndepărtează pe pirați, zise Brand, lăsându-și securea jos, sprijinită de partea din spate a cufărului său.

Thorn pufni în timp ce-și băga la loc sabia în teacă.

— Mai degrabă armele noastre mereu pregătite.

— Așa-i, spuse Rulf. Chiar și cei certați cu legea sunt luați de val în locuri neapărate de legi. Există o limită a influenței Preoteselor. Însă autoritatea oțelului se întinde în toate porturile. Ai o sabie tare bine lucrată, Thorn.

— A tatălui meu.

După o clipă de gândire, i-o întinse.

— Probabil că a fost un mare războinic.

— A fost un Păzitor Ales al Regelui, zise Thorn, radiind de mândrie. El a fost cel care m-a făcut să-mi doresc să lupt.

Rulf se uită apreciativ la lamă, destul de folosită și bine întreținută, apoi se încruntă când văzu mânerul, care era o bucată de fier fără formă, greu de ținut în mână.

— Nu cred că ăsta a fost mânerul ei original.

Thorn se uita departe, la pomii deși, cu maxilarul încordat.

— A avut unul mai bun, dar acum este atârnat de lanțul lui Grom-gil-Gorm.

Rulf înălță din sprâncene, după care urmă o tăcere stânjenitoare în timp ce-i dădea sabia înapoi.

— Și tu, Brand? A fost și tatăl tău un războinic?

Brand se uita încruntat la un bâtlan ce se bălăcea în apa puțin

---

[4] Vâslă supradimensionată folosită la direcționarea unei nave înainte de inventarea cârmei (n. tr.).

adâncă din apropierea malului celălalt.

— Putea să dea o lovitură sau două.

Rulf expiră zgomotos, lămurit că subiectul acela era încheiat.

— Atunci, să vâslim!

Thorn scuipă peste parapet în timp ce se pregătea să înhațe bine vâsla.

— Vâslit nenorocit! Jur că, după ce mă întorc în Thoriby, nu mă mai ating niciodată de o vâslă.

— Demult, un om înțelept mi-a zis să trag câte o dată, pe rând.

Părintele Yarvi era chiar în spatele lor. Erau destule lucruri rele când te aflai la vâsla din spate, însă unul dintre cele mai neplăcute era că nu știai niciodată cine ar putea fi în spatele tău.

— Ai vâslit și tu destul de mult, nu? murmură Thorn în timp ce se îndoia pentru următoarea tragere.

— Hei! Rulf îi lovi vâsla cu piciorul și-o făcu să tresară. Roagă-te să nu trebuiască să afli niciodată ce știe el despre vâslit!

— Las-o în pace! Părintele Yarvi zâmbea în timp ce-și freca încheietura atrofiată. Nu este ușor să te afli în pielea lui Thorn Bathu. Și va deveni și mai dificil.

Râul Divin se îngustă și pădurea păru să se închidă deasupra malurilor. Copacii deveniră mai bătrâni și mai înalți, înfigându-și rădăcinile contorsionate în apa ce curgea cu viteză mică și lăsând să atârne crengi cioturoase mult în jos. Așa că, în timp ce Skifr o dărâma pe Thorn peste bord cu o vâslă, restul echipajului întindea pânza și dădea jos catargul, așezându-l pe lung printre cufere, pe niște suporți. Pentru că nu mai putea să se cațăre pe el, Koll își scoase cuțitul și începu să-l cioplească. Brand se aștepta să vadă niște crestături copilărești, însă fu uimit când văzu scrijelite animale, plante și războinici, ce-și intersectau traiectoriile de-a lungul unor trasee întortocheate pe toată lungimea catargului.

— Fiul tău are talent, îi spuse el lui Safrit când aceasta le aduse apă pe rând, tuturor.

— Tot felul de talente, fu ea de acord, însă o minte ca de molie. Nu-l pot face să se concentreze asupra unui lucru mai mult de două secunde.

— De ce se numește Divin? zise Koll încruntat, oprindu-se din lucru ca să se uite în susul râului, rotindu-și cuțitul între degete

din nou și din nou, confirmând într-un fel spusele mamei sale. Nu văd mai nimic sfânt la el.

— Am auzit că se numește așa din cauză că Zeița Unică l-a binecuvântat să fie el deasupra tuturor apelor, bubui Dosduvoi.

Odda ridică dintr-o sprânceană, uitându-se la hățișul umbros ce înconjura apa pe ambele maluri.

— Ți se pare că e ceva binecuvântat?

— Elfii cunoșteau adevăratele nume ale acestor râuri, zise Skifr, care-și amenajase un fel de pat în mijlocul încărcăturii, pe care să stea mai comod. Le numim Divin și Interzis pentru că astea sunt numele cele mai apropiate de ceva ce limbile noastre grosolane pot inventa.

Simțul umorului păli la menționarea elfilor, iar Dosduvoi mormăi o rugăciune, în timp ce Brand făcu un semn de închinăciune în dreptul inimii.

Odda era mai puțin evlavios.

— Să mă piș pe ei de elfi!

Sări de pe cufărul lui, trăgându-și pantalonii în jos și trimițând un arc gălbui peste parapetul corabiei. Unii râseră, alții, dintre cei aflați în spatele lui, țipară supărați atunci când câteva picături, aduse de o rafală de vânt, îi stropiră.

Când unui om îi vine să se ușureze, îi face de multe ori și pe alții să simtă nevoia, așa că destul de repede Rulf porunci ca nava să se oprească în mijlocul râului, în timp ce jumătate din echipaj stătea lipit de parapet, cu dosurile păroase la vedere. Thorn își trase vâsla din apă, ceea ce însemna că o azvârli în poala lui Brand, și-și dădu pantalonii jos, expunând o bucată de coapsă albă și musculoasă. Știa că nu trebuie să se uite, însă Brand nu se putu opri să n-o facă, așa că ajunse să arunce câte o privire cu coada ochiului în timp ce ea se ridică și-și trase fundul peste parapetul navei.

— Sunt complet luat prin surprindere! strigă Odda la ea, în timp ce se așeza la locul lui.

— Că mă piș?

— Că o faci stând pe vine. Eram sigur că ascunzi o puțulică prin pantaloni.

Câteva chicote veniră dinspre bănci.

— Și eu am crezut la fel despre tine, Odda, spuse Thorn și își trase pantalonii în sus și-și strânse cureaua. Înseamnă că amândoi suntem dezamăgiți.

Un râs sănătos străbătu întreaga corabie. Koll scoase un nechezat amuzat, Rulf bătu cu palma în fiara de la proră apreciativ și Odda râse cel mai tare dintre toți, dându-și capul pe spate pentru a-și arăta gura plină de dinți cu striații. Safrit o plesni cu palma pe spate pe Thorn în timp ce aceasta se așeza rânjind pe cufărul ei și Brand își dădu seama că Rulf avusese dreptate. Nu era nimic urât la ea când zâmbea.

Rafala de vânt care-i udase pe camarazii de vâslă ai lui Odda fusese prima dintr-un lung șir. Cerurile se întunecară și Cea Care Îngână Vântul trimise un cântec rece asupra corabiei, stârnind unde de-a lungul apelor calme ale Râului Divin și făcându-i părul lui Brand să-i biciuiască fața. Un nor de păsărele își luă zborul, un stol alcătuit din câteva mii de păsări micuțe rotindu-se și învârtejindu-se pe fondul cerului întunecat.

Skifr își strecură o mână în interiorul hainei sale zdrențuite pentru a pipăi harababura de rune, amulete și simboluri sfinte din jurul gâtului.

— Ăsta e un semn de rău augur.

— Cred că vine furtuna, murmură Rulf.

— Am văzut grindină cât capul unei femei căzând din nori ca aceștia.

— Oare ar fi mai bine să scoatem nava din râu? întrebă Părintele Yarvi.

— Să o întoarcem cu fundul în sus și să ne adăpostim sub ea, zise Skifr, cu ochii ațintiți asupra norilor, precum și i-ar fi ținut un războinic asupra inamicului ce avansa spre el. Și asta repede.

Scoaseră *Vântul din Sud* din apă pe următoarea limbă de prundiș, în timp ce Brand tresări când vântul rece începu să bată mai tare, iar picături mari de ploaie îl loviră peste față.

Mai întâi traseră în jos catargul și pânza, apoi scoaseră proviziile și cuferele, armele și scuturile. Brand îl ajută pe Rulf să dea jos monștrii de la provă cu ciocane și cu pene, după care îi înfășurară cu grijă în pânză dată cu ulei, în timp ce Koll o ajuta pe Thorn să bage vâslele în furcheți[5], în așa fel încât să le poată folosi pe post de pârghii pentru a ridica nava. Părintele Yarvi desfăcu lanțurile de la cufărul înfășurat în benzi metalice, ajutat de Dosduvoi, ale cărui vene de la gât se umflară când îl ridică

[5] Piesă metalică în formă de furcă, fixată în copastie, care servește drept sprijin vâslei sau ramei în timpul vâslitului (n. tr.).

pe umăr. Rulf indică locurile în care șase butoaie masive trebuiau rostogolite, în jurul echipamentului lor strâns grămadă, în timp ce Odda mânuia cu îndemânare fantastică o lopată pentru a săpa gropi în care prora cea înaltă și pupa urmau să fie așezate.

— Aduce-ți-o încoace! urlă Rulf, iar Thorn rânji în timp ce sărea peste parapetul navei.

— Pari destul de fericită, luând în considerare toate astea, zise Brand, gâfâind în timp ce aluneca prin apa rece.

— Mai degrabă car pe sus zece corăbii decât să mă antrenez cu Skifr.

Ploaia începu și mai tare, așa că nu prea mai conta dacă te aflai în râu sau nu, căci erau cu toții uzi fleașcă, cu părul și bărbile lipite de piele, cu hainele atârnând pe ei și cu fețele contorsionate de efort și asudate.

— Niciodată să nu navighezi pe o navă pe care nu o poți căra! mârâi Rulf printre dinții strânși. Sus! Sus! Sus!

Și fiecare strigăt era acompaniat de un cor de mormăituri, de mârâituri și de gemete. Fiecare bărbat și fiecare femeie trăgeau adunându-și puterile, în timp ce cordoanele din jurul gâtului lui Skifr se ondulau, dinții striați ai lui Odda erau dezgoliți într-un mârâit animalic și chiar și Părintele Yarvi trăgea cu mâna sănătoasă.

— Răsturnați-o! răcni Rulf și toți se opintiră, scoțând-o din apă. Însă ușor acum! Ca un iubit, nu ca un bătăuș!

— Dacă o răstorn ca un iubit, capăt un pupic? strigă Odda.

— O să te pup eu cu pumnul, șuieră Thorn printre dinții strânși.

Se făcuse un întuneric ca de amurg, iar Cel Care Trimite Tunetul bombănea în depărtări, în timp ce ei răsturnau *Vântul din Sud* cu susul în jos, prora și pupa săpând adânc în terenul mlăștinos. Acum o apucară de contrachilă[6], care era răsturnată, și o cărară pe mal, cu cizmele plescăind în noroiul alunecos.

— Ușor! strigă Părintele Yarvi. Ușor! Un pic mai mult spre mine! Da! Acum jos!

Așezară nava peste butoaie, iar Odda țipă și scutură din mână, căci i-o așezaseră peste degete, însă el fu singurul rănit, iar acum *Vântul din Sud* se odihnea, așezată pe spate. Uzi, cu

---

[6] Grindă longitudinală, alipită la chilă, pe care o dublează la partea superioară (n. tr.).

dureri și gâfâind, se strecurară cu toții sub carenă și se ghemuiră strânși unul într-altul în întuneric.

— Bună treabă! zise Rulf, vocea sa având un ecou ciudat. Recunosc că am putea face un echipaj din grămada asta de proști de aici.

Scoase un chicotit, iar ceilalți i se alăturară, apoi toți râdeau, se băteau cu palmele pe spate și se îmbrățișau, pentru că știau că făcuseră o treabă bună, fiecare muncind pentru celălalt și fiind astfel legați unii de alții datorită colaborării.

— Nava asta a devenit o încăpere maiestuoasă, zise Dosduvoi, bătând ușor cu palma în scândurile de deasupra capului.

— O încăpere pentru care sunt extrem de recunoscător pe o vreme ca asta, spuse Odda.

Ploaia îi bombarda acum, curgând în șuvoaie dese ca o perdea și scurgându-se în jos de pe contrachila *Vântului din Sud*, care devenise streașina acoperișului lor. Auziră fulgerul trăsnind aproape și vântul urlând rece ca gheața pe sub butoaie. Koll se înghesui și mai tare în ei și Brand își puse brațul în jurul lui, așa cum o strângea lângă el și pe Rin când erau copii și n-aveau niciun acoperiș deasupra capului. O simți pe Thorn strânsă lângă el de cealaltă parte, duritatea ca de lemn a umărului ei lipit de al lui mișcându-se în timp ce trăgea aer în piept, și-și dori să-și pună o mână în jurul ei, însă nu-și dorea pumnul ei în față.

Probabil că ar fi trebuit să profite de ocazie și să-i spună că el fusese cel care se dusese la Părintele Yarvi. Că pierduse locul în raidul regelui din această cauză. Probabil că ar fi făcut-o să se gândească de două ori înainte să-l împungă din nou cu vâsla, măcar asta, ori să înceteze cu insultele.

Însă zeii știau mai bine că el nu se pricepea să spună lucrurilor pe nume, iar zeii știau și mai bine că ea nu era cea căreia să-i poți spune tot ce-ți dorești și, cu cât trecea mai mult timp și evenimentele se estompau, cu atât devenea mai dificil să-i spună ce avea de spus. Nu părea că e lucrul cel mai potrivit de făcut s-o îndatoreze în acest fel.

Așa că rămase tăcut, lăsând-o în schimb să-și apese umărul de umărul lui, apoi o simți tresărind când ceva greu se izbi de chilă.

— Grindină, șopti Skifr.

Răpăitul deveni și mai zgomotos, din ce în ce mai zgomotos, lovituri ca de securi izbite de scuturi, iar membrii echipajului priveau temători în sus sau se ghemuiau, făcându-se mici, la pământ, ori își puneau mâinile deasupra capului.

— Uitați-vă la asta.

Fror ridică o piatră ce se rostogolise sub navă, o bucată de gheață diformă și plină de țepi, de mărimea unui pumn. În semiîntunericul de dincolo de navă Brand putea vedea grindina lovindu-se de pământ, sărind și rostogolindu-se.

— Crezi că zeii sunt furioși pe noi? întrebă Koll.

— Este ploaie înghețată, zise Părintele Yarvi. Zeii îi urăsc pe cei care nu fac planuri cum trebuie și-i ajută pe cei care au prieteni de nădejde, săbii bune și bun-simț. Fă-ți mai puține griji în legătură cu ce pot face zeii și mai multe legate de ce poți tu să faci, ăsta e sfatul meu.

Însă, chiar și așa, Brand putea auzi o mulțime de rugăciuni. Încercase și el, însă nu fusese niciodată prea bun când să aleagă zeii potriviți. Skifr, mai ales, se văicărea în cel puțin trei limbi, însă niciuna nu-i era cunoscută lui Brand.

— Te rogi la Zeița Unică sau la mai mulți zei? întrebă el.

— La toate. La zeul pește al banyailor, la cele trei spirite ale shendilor, la marele Thopal, cel cu opt brațe, cel despre care alyukii cred că va devora lumea la sfârșitul timpului. Se spune că n-ai niciodată suficienți prieteni, așa-i, băiete?

— Așa... cred.

Dosduvoi privea cu tristețe potopul.

— Am ajuns s-o venerez pe Zeița Unică deoarece preoții ei mi-au prezis că voi avea mai mult noroc.

— Și cum a funcționat? întrebă Koll.

— Până acum, tot ghinion, zise uriașul. Dar poate că nu m-am dedicat eu suficient venerării ei.

Odda scuipă.

— Niciodată n-o să te poți prosterna suficient de mult pentru a o satisface pe Zeița Unică.

— Din acest punct de vedere, ea și Bunica Wexen sunt foarte asemănătoare, murmură Yarvi.

— Tu la cine te rogi? murmură Brand către Thorn, în timp ce buzele ei se mișcau fără zgomot, ținând strâns ceva ce atârna de un șnur în jurul gâtului.

Îi văzu ochii lucind în timp ce-i aruncă o încruntătură.

— Eu nu mă rog.
— De ce?
Ea rămase tăcută o clipă.
— M-am rugat pentru tatăl meu. În fiecare dimineață și în fiecare noapte, fiecărui zeu al cărui nume îl știam. La zeci de zei nenorociți m-am rugat. Și el tot a murit.
Și se întoarse cu spatele la el, depărtându-se un pic și lăsând întunericul între ei.
Iar furtuna continuă.

Pregătit sau mort

— Pe zei! șopti Brand.
Ruinele elfilor erau adunate pe ambele maluri ale râului, turnuri ce se înălțau semețe, blocuri și cuburi, sticla lăsată de elfi, acum spartă, strălucind când razele plăpânde ale soarelui se loveau de ea.
Râul Divin avea o albie atât de largă aici, încât era aproape ca un lac, cu dinți de piatră sparți și degete de metal ieșind din apa puțin adâncă. Totul era acoperit cu plante agățătoare, peste tot răsăreau mlădițe de copaci, sufocate de grămezi de rugi străvechi. Nicio pasăre nu țipa, nici măcar o insectă nu bâzâia pe deasupra apelor nemișcate precum sticla neagră, doar câte o undă slabă acolo unde lamele vâslelor se cufundau în apă și totuși lui Thorn i se făcu pielea de găină, căci se simțea de parcă era privită de la fiecare fereastră goală.
Toată viața fusese avertizată să nu se apropie de ruinele elfilor. Era singurul lucru asupra căruia mama și tatăl ei căzuseră mereu de acord. Oamenii riscau în fiecare zi să-și facă navele să eșueze, apropiindu-se prea mult de coastele Gettlandului pentru a păstra distanța față de insula bântuită, Strokom, de care Preotesele interziseră oricui să se apropie. Boala pândea acolo, și moartea, și lucruri mult mai rele, căci elfii mânuiseră o magie suficient de puternică, încât s-o sfărâme pe Zeiță și să distrugă lumea.
Și iată-i aici, patruzeci de oameni neînsemnați călare pe o crenguță goală, vâslind prin mijlocul celor mai mari ruine ale elfilor pe care le văzuse Thorn vreodată.
— Pe zei! scânci Brand din nou, răsucindu-se ca să privească

peste umăr.

În fața lor era un pod, dacă un lucru de o asemenea dimensiune putea fi numit pod. Probabil că traversase râul, demult, într-un singur arc amețitor, un drum îngust clădit între două turnuri maiestuoase, fiecare dintre ele făcând din cel mai înalt turn din citadela din Thoriby un pitic. Însă podul se prăbușise cu secole în urmă, blocuri de piatră mari cât casa atârnând la capătul unor funii din metal, legănându-se ușor și scoțând un scârțâit slab, foarte slab, în timp ce ei vâsleau pe sub el.

Rulf strânse mai tare rama-cârmă, cu gura atârnându-i larg deschisă, în timp ce se holba la unul dintre turnurile înclinate, ghemuit de parcă se aștepta ca acesta să se prăbușească și să zdrobească micuța corabie și echipajul ei de furnici, trimițându-i în neființă.

— Dacă ai avea vreodată nevoie să ți se aducă aminte ce mărunt ești, murmură el, acesta ar fi un loc potrivit.

— E un întreg oraș, șopti Thorn.

— Orașul elfilor, Smolod.

Skifr se urcă pe platforma de lângă rama-cârmă, privindu-și unghiile, de parcă uriașele ruine ale elfilor de-abia ar fi meritat vreun comentariu.

— Înainte de Sfărâmarea Zeiței adăpostea mii de oameni. Mii de mii. Scânteia de la lumina magiei lor, iar aerul era plin de cântecele mașinăriilor și de fumul furnalelor imense. Scoase un oftat prelung. Toate pierdute. Toate trecute. Dar așa se întâmplă cu toate lucrurile. Mare sau mic, Ultima Poartă este singura certitudine din viață.

O foaie de metal îndoit ieșea din râu la capătul unor piloni ruginiți, pe care erau săgeți vopsite, acum scorojite, alcătuite din literele necunoscute și groase ale elfilor. Arătau tulburător de asemănător cu un avertisment, unul despre care Thorn nu înțelegea la ce se putea referi.

Rulf aruncă o rămurică peste parapet, privind-o cum plutea, îndepărtându-se, pentru a calcula viteza de mers, și încuviință greoi. Pentru prima dată nu mai fu nevoit să strige la ei încurajator – adică insulte – pentru a face *Vântul din Sud* să se miște mai repede. Corabia însăși părea să șoptească rugăciuni, jurăminte și farmece din partea echipajului, rostite într-o duzină de limbi. Chiar și Skifr, care avea întotdeauna ceva de zis despre

orice zeu sau despre orice întâmplare, nu mai avea prea multe de spus.

— Păstrați-vă rugăciunile pentru mai încolo! zise ea. Aici nu e niciun pericol.

— Niciun pericol? cârâi Dosduvoi, făcând un semn sfânt în dreptul pieptului și încurcându-și vâsla cu cea a omului din fața sa.

— Am petrecut o groază de timp între ruinele elfilor. Explorarea lor a fost una dintre multele mele îndeletniciri.

— Unii ar numi asta erezie, spuse Părintele Yarvi, uitându-se în sus pe sub sprâncene.

Skifr zâmbi.

— Erezia și progresul sunt adesea foarte asemănătoare. Nu avem nicio Preoteasă în Sud care să se amestece în astfel de treburi. Oamenii bogați ar plăti generos pentru o relicvă sau două de-a elfilor. Împărăteasa Theofora însăși are o colecție bogată. Însă ruinele din Sud au fost de multe ori curățate prea bine. Cele din jurul Mării Sfărâmate încă mai au multe de oferit. Unele dintre ele sunt încă neatinse tocmai de la Sfărâmarea Zeiței. Lucrurile care pot fi găsite acolo…

Ochii i se abătură asupra acelui cufăr acoperit cu fâșii de metal, legat cu lanțuri în apropierea bazei catargului, și Thorn se gândi la cutie și la lumina dinăuntrul ei. Oare lumina aceea fusese scoasă din adâncurile interzise ale unui loc asemănător cu acesta? Oare în ea se afla o magie care ar putea să distrugă lumea? Un tremur îi cuprinse tot corpul când se gândi la asta.

Însă Skifr zâmbi și mai larg.

— Dacă pornești suficient de pregătit în explorarea unui oraș al elfilor, vei găsi mai puține pericole decât într-un oraș al oamenilor.

— Se spune că ești vrăjitoare.

Koll suflă un norișor de rumeguș de pe ultima porțiune de scrijelituri și se uită în sus.

— Așa se spune? Skifr căscă ochii larg, făcând albul să apară de jur împrejur. Adevărul și minciuna sunt greu de separat în expresia *se spune*.

— Ai zis că știi să folosești magia.

— Și este adevărat. Suficient de multă să pot face rău, însă nu suficient de multă încât să pot face bine. Așa stă treaba cu magia.

— Ai putea să-mi arăți ceva?

Skifr pufni.

— Ești tânăr și imprudent și nu știi ce ceri, băiete.

Vâsliră în umbra unui zid enorm, cu baza scufundată în apa râului și cu vârful fărâmat și terminat într-un ghem de metal contorsionat. Rânduri peste rânduri de ferestre imense ce se căscau goale.

— Aceleași forțe care au ridicat acest oraș l-au redus la o ruină. Există riscuri teribile, cu costuri teribile. Întotdeauna există și costuri. Câte nume de zei cunoști?

— Pe toate.

— Atunci, roagă-te la toți să nu ajungi vreodată să vezi asemenea magie! spuse Skifr, încruntându-se la Thorn. Scoate-ți cizmele.

Thorn clipi.

— De ce?

— Ca să iei o binemeritată pauză de la vâslit.

Thorn se uită la Brand și el ridică din umeri. Își traseră amândoi vâslele din apă și după aia ea își scoase cizmele. Skifr se dezbrăcă de haină, o împături și o atârnă peste rama-cârmă. Apoi își scoase sabia. Thorn nu o mai văzuse afară din teacă, o sabie lungă, subțire, ușor curbată, în care Soarele Mamă arunca sclipiri ucigașe.

— Ești gata, porumbițo?

Pauza de la vâslit nu mai păru așa de ademenitoare.

— Gata pentru ce? întrebă Thorn, cu o voce dintr-odată foarte slabă.

— Un luptător este ori pregătit, ori mort.

Cu o ultimă fărâmă de instinct, Thorn ridică repede vâsla în sus, lama sabiei lui Skifr mușcând din lemn chiar între mâinile lui Thorn.

— Ești nebună! scheună ea în timp ce se împleticea în spate.

— Nu ești chiar prima care o spune.

Skifr fentă în stânga și în dreapta și o făcu pe Thorn să sară peste catargul culcat jos.

— O iau ca pe un compliment.

Rânji și-și repezi sabia în față și în spate, făcându-i pe vâslași să sară speriați din calea ei.

— Dacă iei totul ca pe un compliment… n-o să te simți niciodată insultată.

Țâșni iar în față și o făcu pe Thorn să se strecoare pe sub catarg, cu respirația tăiată când auzi sabia lui Skifr lovind catargul o dată, de două ori.

— Sculpturile mele! țipă Koll.

— Învârte-te în jurul lui! mârâi Skifr.

Thorn se împiedică în lanțurile ce țineau cufărul înfășurat în fier și căzu în poala lui Odda, îi smulse scutul din suport, blocă o lovitură cu ambele mâini, înainte ca Skifr să i-l smulgă și s-o trântească pe spate cu o lovitură de picior.

Thorn înșfăcă un colac de funie și i-l aruncă bătrânei în față, se repezi la sabia lui Fror, însă acesta o plesni peste mână.

— Găsește-o pe a ta!

— E în cufăr! guiță ea, rostogolindu-se peste vâsla lui Dosduvoi și cuprinzându-l cu mâinile, pentru a putea privi peste umărul lui imens.

— Zeiță, ajută-mă! icni acesta, în timp ce sabia lui Skifr țâșni pe lângă coastele lui, întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, făcându-i o gaură în cămașă, iar Thorn se feri disperată, rămânând fără spațiu, în timp ce prora sculptată și Părintele Yarvi, care zâmbea urmărind reprezentația, se apropiau de ea implacabil.

— Stop! strigă Thorn, ridicând o mână tremurătoare. Te rog! Dă-mi o șansă!

— Oare demonii din Ținuturile de Jos se opresc în fața inamicilor lor? Oare Strălucitorul Yilling se oprește dacă-i spui „te rog“? Oare Grom-gil-Gorm oferă șanse?

Skifr împunse iar cu sabia și Thorn sări pe lângă Yarvi, se balansă pe fila de bordaj, făcu un pas și un salt disperat, pe deasupra navei, până pe coada vâslei din față. O simți îndoindu-se sub greutatea ei, iar vâslașul se sforță să o țină dreaptă. Se bălăbăni spre următoarea, cu piciorul gol îndoindu-se disperat pe lemnul alunecos și cu mâinile întinse pentru a-și menține echilibrul. Să ezite, să analizeze, să se îndoiască însemna o condamnare. Nu putea decât să fugă făcând sărituri mari, apa lucind pe dedesubt, vâslele scârțâind și bocănind în suporturi și cu uralele echipajului răsunându-i în urechi.

Scoase un țipăt subțire de entuziasm inconștient, vântul strecurându-i-se în gură. Să alerge pe vâsle era o realizare extraordinară, despre care se cânta adeseori, dar care rareori era încercată. Sentimentul de triumf fu scurt, totuși. *Vântul din Sud* nu avea decât șaisprezece vâsle pe o parte, așa că rămase

repede fără spațiu de alergat. Ultima se apropie cu repeziciune și Brand se întinse peste parapet, străduindu-se să-și întindă degetele. Ea încercă apoi cu disperare să-i apuce mâna întinsă, el o prinse de mânecă…

Vâsla o izbi cu putere într-o parte, mâneca i se sfâșie și ea plonjă cu capul înainte în râu, după care ieși imediat la suprafață, gâfâind și stârnind bule de aer.

— Un efort lăudabil! strigă Skifr, stând dreaptă pe platforma de lângă rama-cârmă, cu brațele pe umerii lui Rulf. Iar înotul este un exercițiu mai bun decât vâslitul! Vom face o oprire peste câteva mile și te vom aștepta acolo!

Thorn lovi cu palma în apă, furioasă.

— Mile?

Furia ei nu încetini *Vântul din Sud*. Singurul efect obținut fu înaintarea și mai rapidă. Brand privea neajutorat de la pupă, cu brațele atârnându-i peste parapet, ridicând din umeri.

Glasul lui Skifr pluti pe deasupra apei.

— O să am grijă de cizme pentru tine!

Mârâind blesteme, Thorn începu să înoate, lăsând ruinele tăcute în urmă.

Puțină mâncărime

Brand se izbi tare de pământ, sabia de antrenament sărindu-i din mână, apoi se rostogoli mormăind pe coastă în jos și rămase întins pe spate, gemând, în urechi răsunându-i strigătele de batjocură ale echipajului.

Stând întins acolo, uitându-se la cerul ce se întuneca treptat, plin de vânătăi pulsânde și cu demnitatea franjuri, se gândi că probabil ea îi agățase glezna. Însă el nu-și dăduse deloc seama de intențiile ei.

Thorn își împlântă sabia cu vârful în solul acoperit cu turbă unde-și amenajaseră careul de antrenament și-i întinse mâna.

— Asta e a treia la rând deja sau a patra?

— A cincea, mormăi el, așa cum bine știi.

O lăsă să-l ajute să se ridice. Nu fusese niciodată în stare să arate prea multă mândrie, iar duelurile cu ea dovedeau această stare de fapt cu prisosință.

— Pe zei, ai devenit rapidă. Tresări când își îndreptă spinarea,

încă dureroasă de la cizma ei. Ca un șarpe, dar fără îndurare.

Thorn rânji și mai tare când îl auzi și-și șterse o dâră de sânge de sub nas, singura urmă pe care i-o lăsase el în cinci înfruntări. El nu intenționase să sune ca un compliment, însă era evident că ea așa o luase, la fel ca și Skifr.

— Consider că tânărul Brand a fost îndeajuns pedepsit pe ziua de azi, îi anunță bătrâna pe cei din echipaj. Poate există printre voi un bărbat suficient de îndrăzneț încât să-și încerce puterile cu ucenica mea?

Nu cu mult timp în urmă ar fi râs cu toții în hohote la auzul provocării. Bărbați care jefuiseră pe toate coastele Mării Sfărâmate. Bărbați care trăiseră doar cu sabia în mână, luptând în tot felul de conflicte și care denumeau zidurile din scuturi casă. Bărbați care vărsaseră suficient sânge încât să facă să plutească o corabie mare, puși acum să se lupte cu o fată cu limba ascuțită.

Nimeni nu mai râdea acum.

Timp de săptămâni întregi o urmăriseră cum se antrenează ca un demon, pe toate tipurile de vreme. O urmăriseră doborâtă la pământ, o urmăriseră ridicându-se de jos, din nou și din nou, până când și ei obosiseră tot urmărind-o. Timp de o lună de zile merseseră la culcare cu sunetul de arme izbite în urechi, ca un cântec de leagăn, și se treziseră auzindu-i țipetele războinice în loc de cucurigul cocoșului. Zi de zi o urmăriseră devenind mai rapidă, mai puternică și mai îndemânatică. Teribil de îndemânatică, acum, cu sabia și cu securea în mâini, după ce deprinsese și acea mișcare clătinată a lui Skifr, încât nu mai puteai să-ți dai seama unde ea sau armele sale ar putea ajunge în următorul moment.

— Nu mă pot gândi la niciunul, zise Brand în timp ce se lăsa în jos tresărind lângă foc, pipăindu-și ușor o rană proaspătă de la cap.

Thorn își trecu sabia din lemn de pe un deget pe altul cu dexteritate, așa cum ai fi putut face cu o scobitoare.

— Niciunul dintre voi nu are curaj?

— Blestemați fie zeii! zise Odda țâșnind în sus de lângă foc. O să-ți arăt eu de ce este în stare un bărbat!

Odda îi arătă urletul pe care îl poate scoate un bărbat adevărat atunci când este lovit cu o sabie din lemn direct în vintre, apoi îi arătă cu un efort de care nici Brand nu fusese în

stare cum un bărbat adevărat poate mușca din propriul scut, apoi îi arătă spatele unui bărbat adevărat care plonjează printr-un tufiș de mure direct într-o baltă murdară.

Se săltă pe coate și suflă apă pe nas, acoperit din cap până-n picioare cu noroi.

— Ți-a ajuns?

— Mi-a ajuns.

Dosduvoi se aplecă greoi să ridice sabia căzută a lui Odda și se ridică, arătându-și respectabila înălțime, cu pieptu-i imens plin de mușchi. Sabia din lemn părea minusculă în pumnu-i mare și cărnos.

Thorn își împinse bărbia în față, uitându-se urât la el.

— Copacii impunători cad cel mai greu.

O fi fost ea o pacoste pentru toată lumea, însă Brand se trezi zâmbind. Oricât ar fi fost sorții împotriva ei, nu dădea niciodată înapoi.

— Copacul ăsta ripostează, zise Dosduvoi în timp ce adopta o postură războinică, cu cizmele imense depărtate mult una de alta.

Odda se așeză la loc, pipăindu-și un braț rănit.

— Povestea ar fi arătat cu totul altfel dacă lamele ar fi fost ascuțite, ascultă ce-ți spun!

— Așa-i! zise Brand. O poveste scurtă, la sfârșitul căreia mori.

Safrit era ocupată să-i tundă părul fiului ei, clincănind din foarfeci.

— Nu te mai foi! se răsti ea. Doar așa voi termina mai repede.

— Părul trebuie tuns, Koll. Brand își lăsă mâna pe umărul băiatului. Ascult-o pe mama ta.

Aproape că adăugă „ești norocos că ai una“, însă se abținu. Unele lucruri e mai bine dacă le lași nespuse.

Safrit gesticulă cu foarfeca înspre Brand.

— O să-ți aranjez și ție barba după ce termin.

— Atât timp cât nu te apropii cu foarfeca aia de mine, zise Fror, făcându-și de lucru cu o codiță, aproape de cicatricea de pe față.

— Războinici! pufni Safrit. Mai nefolositori decât fetele nemăritate! Multe dintre fețele astea ar trebui ținute ascunse de ochii lumii, însă un băiat arătos ca tine n-ar trebui să se ascundă după tufișul ăla.

Brand își trecu degetele prin barbă.

— S-a cam îndesit în ultimele săptămâni. A început să mă cam mănânce, să fiu sincer.

Un strigăt de veselie se auzi când Dosduvoi își ridică sabia mult în aer și Thorn se aruncă printre picioarele lui desfăcute, se răsuci și-i dădu un picior zdravăn în fund, făcându-l pe uriaș să se clatine.

Rulf își scărpină o parte a gâtului înțepată de insecte și plină de iritații.

— Pe toți ne mănâncă un pic.

— Nu putem evita o serie de pasageri nedoriți de-a lungul unei călătorii ca asta. Odda scotoci în partea din față a pantalonilor, unde se scărpină zdravăn. Încearcă și ei să găsească cea mai ușoară cale către sud, ca și noi.

— Se tem că un război cu Marele Rege al păduchilor este pe cale să izbucnească, zise Safrit, și caută aliați printre musculițe. Și strivi una cu o lovitură de palmă peste ceafă.

Fiul ei își scutură câteva smocuri de păr nisipiu tăiat, însă chica lui părea în continuare tot rebelă.

— Oare chiar putem găsi aliați pe acolo?

— Prințul Kalyivului poate strânge atât de mulți pirați și jefuitori, încât praful stârnit de copitele cailor lor blochează lumina soarelui, zise Odda.

Fror îl aprobă.

— Și am auzit că Împărăteasa din Sud are atât de multe corăbii încât poate forma cu ele un pod peste mare.

— Nu este vorba despre corăbii sau despre cai, zise Brand, frecându-și ușor bătăturile din palme. Este vorba despre comerțul care se face pe Râul Divin. Sclavi și blănuri se duc într-un sens, argint și mătase se întorc pe celălalt. Și argintul poate câștiga războaie, la fel de bine ca oțelul. Își dădu seama că toți ceilalți se uitau la el și se opri stânjenit. Așa îmi povestea Gaden… la fierărie…

Safrit zâmbi, jucându-se cu obiectele atârnate la gât.

— La cei tăcuți trebuie să fii atent.

— Apele liniștite sunt cele mai adânci, zise Yarvi, cu ochii săi deschiși la culoare ațintiți asupra lui Brand. Bogăția înseamnă putere. Averea Reginei Laithlin se află la originea invidiei Marelui Rege. El poate închide Marea Sfărâmată pentru corăbiile noastre. Poate sugruma comerțul Gettlandului. Cu Prințul Kalyivului și Împărăteasa de partea sa, ne-ar putea închide și

Râul Divin. Ne-ar suprima fără să scoată sabia din teacă. Cu Prințul și cu Împărăteasa de partea noastră, argintul încă mai curge.

— Bogăția este putere, murmură Koll pentru sine însuși, de parcă încerca aceste cuvinte, căutând să vadă adevărul din ele. Apoi privi în sus, la Fror. Cum ai căpătat cicatricea?

— Am pus prea multe întrebări, zise vanstermanul, zâmbind cu fața la foc.

Safrit se aplecă deasupra lui Brand, trăgându-l ușor de barbă, clincănind din foarfecă. Se simțea ciudat, având pe cineva atât de aproape de el, privindu-l cu atenție și mângâindu-i fața cu degete blânde. Îi spunea întotdeauna lui Rin că-și aduce aminte de mama lor, însă erau doar povești repetate la nesfârșit, distorsionate de trecerea timpului, căci el își aducea aminte de povești, însă nu și de cum se petrecuseră. Rin fusese cea care îl tunsese întotdeauna, iar el atinse cuțitul făcut de ea, simțind dintr-odată dorul de casă. Dor de coliba pentru care munciseră împreună din greu, de lumina flăcărilor pe chipul surorii sale, și îngrijorarea pentru ea se prăvăli asupra lui atât de năvalnic, încât tresări dintr-odată.

Safrit tresări și ea.

— Te-am tăiat?

— Nu, croncăni Brand. Mi s-a făcut dor de casă, atâta tot.

— Ai pe cineva special care te așteaptă, ei?

— Doar familia mea.

— Un băiat așa frumos ca tine, nu-mi prea vine să cred.

Dosduvoi pusese în sfârșit capăt fentelor lui Thorn apucând-o de părul desfăcut, iar acum o prinse de curea cu mâna cealaltă, o ridică în aer ca pe un balot de paie și o aruncă într-un șanț.

— Unii dintre noi sunt blestemați să aibă ghinion în dragoste, zise Rulf sumbru, în timp ce Skifr strigă pauză și se duse să se uite după ucenica ei în șanț. Eu am lipsit de la fermă prea mult timp și soția mea s-a măritat din nou.

— Ghinion în dragoste pentru tine, poate, murmură Safrit, aruncând un smoc din barba lui Brand în foc, dar noroc pentru ea.

— Ghinionul în dragoste este să juri că nu vei avea parte de dragoste niciodată. Părintele Yarvi scoase un oftat. Pe măsură ce îmbătrânesc, încep să consider din ce în ce mai mult că grija plină de dragoste a Bunicii Wexen nu poate ține loc de dragoste.

— Eu am avut o soție, zise Dosduvoi, lăsându-se în jos lângă foc și căutându-și cu grijă o poziție confortabilă pentru fundul îndurerat, însă a murit.

— Nu este ghinion dacă a murit strivită de corpul tău masiv, zise Odda.

— Nu e amuzant, zise uriașul, deși, luând în considerare nechezăturile celorlalți, era în minoritate.

— Eu n-am avut soție, zise Odda. Nu cred în ele.

— Eu mă îndoiesc că le-ai putea convinge tu pe ele, zise Safrit. Deși îmi pare rău pentru mâna ta, obligată să-ți fie amantă în tot acest timp.

Odda își arătă zâmbetul lui de lup, cu dinții săi striați și strălucind în lumina focului.

— Să nu-ți pară. Mâna mea este o parteneră înțelegătoare și întotdeauna disponibilă.

— Și, spre deosebire de noi, restul, nu este descurajată de respirația ta îngrozitoare.

Safrit mătură câteva fire de păr rămase din barba proaspăt tunsă a lui Brand și se așeză la locul ei.

— Am terminat cu tine.

— Pot să-ți împrumut foarfeca? întrebă Skifr.

Safrit aruncă o privire înspre miriștea scurtă de pe căpățâna ei.

— Nu prea pare că ai avea ce să tai.

— Nu pentru mine.

Bătrâna arătă cu capul înspre Thorn, care se târâse afară din șanț și se mișca nesigură pe picioare, strâmbându-se în timp ce-și freca scalpul care o durea și pe care părul îi stătea zbârlit, în toate direcțiile.

— Cred că un alt miel de-al nostru are nevoie de foarfecă. Dosduvoi a dovedit că smocul ăla reprezintă o slăbiciune.

— Nu.

Thorn își aruncă armele din lemn aproape distruse la pământ și-și aranjă câteva șuvițe după ureche, un gest neobișnuit din partea ei, căreia părea că nu-i pasă niciodată de cum arată.

Skifr înălță din sprâncene.

— Nu mi-aș fi imaginat că vanitatea este unul dintre numeroasele tale defecte.

— I-am făcut mamei mele o promisiune, zise Thorn, înhățând o felie groasă de carne și îndesându-și o jumătate în gură, cu

degetele murdare.

Poate că nu reușise să învingă trei oameni odată, însă Brand nu avea nicio îndoială că i-ar fi întrecut la mâncat.

— Nu mi-am imaginat că bagi în seamă opiniile mamei tale chiar atât de mult, zise Skifr.

— Nu le bag în seamă. A fost întotdeauna o pacoste pentru mine. Întotdeauna mi-a spus cum trebuie să fac anumite lucruri, niciodată însă așa cum aș fi vrut eu să le fac.

Thorn rupea cu dinții din felia de carne, așa cum ar fi rupt un lup dintr-un cadavru, mâncând și vorbind în același timp, aruncând cu firimituri în toate părțile.

— Mereu m-a bătut la cap cu ce cred oamenii despre mine, ce îmi vor face, cum aș putea fi rănită, cum aș putea s-o fac de râs. Mănâncă așa, vorbește așa, zâmbește așa, pișă-te așa.

Ascultând, Brand se gândi doar la sora lui, rămasă singură și fără cineva care să aibă grijă de ea, și fu cuprins de furie.

— Pe zei! mârâi el. Există vreo binecuvântare pe lumea asta pe care tu să n-o tratezi ca pe un blestem?

Thorn se încruntă când îl auzi, cu obrajii umflându-i-se în timp ce mestеca.

— Ce vrei să spui?

El lătră cuvintele, dezgustat dintr-odată de ea:

— Că ai o mamă căreia îi pasă de tine și o casă în care ești în siguranță și tot găsești ceva de care să te plângi!

Toți păstrară o liniște stânjenitoare. Părintele Yarvi miji ochii, Koll îi deschise larg pe-ai săi, iar Fror înălță din sprâncene, surprins. Thorn înghiți încet în sec, arătând șocată, de parcă ar fi fost pălmuită. Mai rău. Că doar era tot timpul pălmuită.

— Urăsc toată *lumea* asta nenorocită, murmură ea, smulgând o altă felie din mâna lui Safrit.

Nu era chiar cea mai potrivită replică, așa că Brand nu-și putu ține gura.

— Nu-ți face griji! spuse trăgându-și pătura în sus pe umeri și întorcând spate. Și ea simte cam la fel pentru tine.

Blestemați să fie!

Thorn strâmbă din nas când simți mirosul mâncării, apoi clipi ca să se trezească și-și dădu imediat seama că e-n neregulă

ceva. Cu greu își putea aminti când se trezise ultima dată fără îndemnul blând al cizmei lui Skifr.

Poate că vrăjitoarea bătrână avea o inimă, la urma urmei.

Visase că un câine o lingea pe o parte a capului și încerca să scape de această amintire în timp ce-și dădea păturile la o parte. Poate că visele erau mesaje de la zei, însă cu niciun chip nu reușea să distingă vreun înțeles al visului pe care tocmai îl avusese. Koll stătea pe vine aproape de marginea apei, mormăind în timp ce curăța oalele.

— Neața, zise ea, întinzându-se cu voluptate și aproape plăcându-i durerea prelungă ce-i străbătu brațele și spatele.

În primele zile de-abia mai fusese în stare să se miște dimineața, de la efectul cumulat al vâslitului și al antrenamentelor, însă mușchii începuseră să i se întărească de la muncă, iar acum îi avea duri ca funia și ca scândura.

Koll se uită în sus și ochii i se lărgiră.

— Ăă…

— Știu. Skifr m-a lăsat să dorm.

Rânji, plimbându-şi privirea peste râu. Pentru prima dată, Divin părea un nume demn de el. Anul trecea și Soarele Mamă era deja strălucitor și fierbinte, păsările ciripeau în pădure și insectele pluteau leneșe pe deasupra apei. Crengile copacilor ce atârnau deasupra malului erau încărcate de flori albe și Thorn trase în piept mirosul florilor, inspirând și expirând cu voioșie.

— Am o senzație că ziua de azi va fi una plăcută, spuse ciufulindu-i părul lui Koll, apoi se întoarse și aproape că dădu peste Brand.

El se uita la ea, cu o expresie de neajutorare.

— Thorn, eu…

— Să cazi mort.

O jumătate de noapte stătuse întinsă, trează, gândindu-se ce vorbe grele să-i arunce, însă, când sosise momentul, tot ce putu să zică fură aceste cuvinte. Trecu pe lângă el, îndreptându-se către focul lângă care se strânseseră membrii echipajului.

— Să mâncați bine, zicea Rulf. Probabil că în cursul zilei de azi vom ajunge în ținuturile înalte. O să aveți nevoie de toată energia și chiar de mai mult de-atât când o să cărăm… ăă…

Se opri, holbându-se, în timp ce Thorn se apropie, înhăță un castron și se uită în oală.

— Nu-i nevoie să vă opriți pentru mine, zise ea.

Se holbau cu toții la ea, ceea ce începea s-o facă să se simtă nervoasă.

Apoi Odda pufni, stropind cu mâncare în toate părțile.

— Arată ca o perie cu jumătate din peri smulși.

— Ca un miel tuns pe jumătate, zise Dosduvoi.

— Ca o salcie cu jumătate din ramuri tăiate, murmură Fror.

— Mi-a plăcut asta, zise Odda. A fost poetică. Ar trebui să mai scoți din astea.

— Tu ar trebui să scoți mai puține, însă lucrurile sunt așa cum sunt.

O adiere pluti pe deasupra râului, neobișnuit de rece pe o parte a capului lui Thorn, ceea ce-o făcu să arunce o privire încruntată în jos și să vadă că umărul îi era acoperit cu păr. Își atinse scalpul cu o mână, temându-se de ce-ar putea găsi acolo. Pe o parte avea părul încurcat în obișnuita-i coadă dezordonată. Partea stângă avea doar niște smocuri de păr, făcându-i degetele să tremure în timp ce-și freca ceea ce semăna cu niște cucuie pe căpățână.

— Ai dormit pe partea dreaptă. Skifr se aplecă peste umărul ei, apucând o bucată de carne din oală între degetul mare și arătător. Am făcut tot ce-am putut ca să nu te trezesc. Arăți așa de împăcată când dormi.

Thorn se holba la ea.

— Ai spus că n-o să mă obligi s-o fac!

— Și de aceea am făcut-o eu.

Bătrâna zâmbi de parcă îi făcuse o mare favoare lui Thorn.

Deci cam atât cu vrăjitoarea care avea o inimă și, de asemenea, cu ziua cea plăcută. Thorn nu prea știa ce să aleagă între a plânge, a țipa sau a o mușca de față pe Skifr. În cele din urmă nu reuși decât să scoată un gâlgâit sugrumat, după care o porni furioasă spre râu, cu râsul echipajului răsunându-i în urechi, strângând din dinți și ținându-se cu o mână de capul acoperit cu păr pe o parte și complet chel pe partea cealaltă.

Obiectul la care mama lui Thorn ținea cel mai mult era o oglindă cu rama din argint. Thorn o necăjea mereu, spunându-i că iubea oglinda pentru că era atât de vanitoasă, însă știa de fapt că adevărul era că oglinda fusese un dar de la tatăl ei, adus cu mult timp în urmă din Primul dintre Orașe. Thorn urâse întotdeauna să se privească în ea. Avea fața prea lungă și obrajii prea supți, nasul prea ascuțit și privirea prea furioasă. Însă ar fi

schimbat bucuroasă imaginea din oglindă cu gluma aceea strâmbă ce se uita acum la ea din apa nemișcată de la marginea râului.

Și-o aminti pe mama sa cum îi cânta blând în timp ce-i pieptăna părul și pe tatăl ei zâmbind în timp ce le privea. Își aminti râsul și căldura brațelor în jurul ei. Familia ei. Casa ei. Apucă săculețul pe care-l purta și se gândi că a ține la gât oasele de la degetele tatălui său era un gest vrednic de milă. Însă era tot ce-i mai rămăsese. Clătină cu amărăciune din cap uitându-se la propria imagine mutilată, în timp ce un alt chip apăru în spatele ei – înalt, suplu și lipsit de culoare.

— De ce m-ai adus aici? întrebă ea, plesnind cu mâna imaginile din apă și împrăștiindu-le.

— Ca să facem aliați din dușmanii noștri, zise Părintele Yarvi. Ca să facem rost de ajutoare pentru Gettland.

— În caz că n-ai observat, eu nu sunt prea pricepută la a-mi face prieteni.

— Toți avem defectele noastre.

— Atunci de ce m-ai adus pe mine? De ce s-o plătești pe Skifr ca să mă învețe?

Preotul se așeză pe vine alături de ea.

— Ai încredere în mine, Thorn?

— Da. Mi-ai salvat viața. Deși, uitându-se în ochii lui de un albastru-deschis, se întrebă cât de mult ar putea avea încredere într-un om atât de șiret. Și am făcut un jurământ. Ce alegere am?

— Niciuna. Așa că ai încredere în mine. Aruncă o privire în sus, la dezastrul din părul ei. Ar putea trece ceva timp până o să te obișnuiești, dar cred că îți stă bine. Ciudată și aprigă. Unică în felul tău.

Ea pufni.

— E ceva neobișnuit, trebuie să recunosc.

— Unii dintre noi sunt neobișnuiți. Mereu am crezut că ești bucuroasă că reziști. Pari să-ți tragi seva din batjocură, ca floarea din îngrășământ.

— Este mai dificil decât pare, murmură ea. Să porți întotdeauna o expresie dârză.

— Știu asta, crede-mă.

Stătură așa, acolo, lângă apă, pentru o vreme, în tăcere.

— Mă ajuți să-mi rad și cealaltă parte?

— Eu zic s-o lași așa.
— Așa? De ce?
Yarvi arătă cu capul înspre echipaj.
— Blestemați să fie ei, de-aia!
— Blestemați să fie! murmură Thorn, luând apă cu mâna și netezindu-și părul pe care încă îl mai avea.
Trebuia să recunoască faptul că începea să-i placă ideea. Să rămână așa, pe jumătate rasă, ciudată și aprigă, o provocare la adresa oricui se uita la ea.
— Blestemați să fie! Și fornăi un râset.
— Nu că o să fii singura din echipaj care o să aibă o înfățișare neobișnuită. Și, oricum – Yarvi mătură câteva fire de păr rămase pe umărul ei cu mâna lui schiloadă – părul crește la loc.

Fusese o zi grea la vâsle, luptând împotriva unui curent furios pe măsură ce Râul Divin se îngusta și malurile îi deveneau mai abrupte, în timp ce Rulf cel încruntat se străduia să strecoare corabia printre stânci acoperite cu spumă albă. În acea seară, când apusul se contura rozaliu deasupra dealurilor acoperite de păduri, ajunseră în ținuturile înalte.
Pe malul râului se afla un sat ciudat, dezvoltat datorită comerțului făcut cu echipajele în trecere, în care nicio casă nu era asemănătoare cu alta. Unele erau construite din scânduri, altele din piatră, altele din turbă, la fel ca gorganele eroilor din vechime. Era adăpost pentru oamenii din preajma Mării Sfărâmate care se opriseră din drumul lor spre sud, al oamenilor din Kalyiv și din Imperiu care se opriseră din drumul lor spre nord, al oamenilor din triburile pădurii și probabil că și cei din Neamul Călăreților se blocaseră pe acolo în drumurile lor către est sau către vest. Semințe purtate de vânt din jumătate de lume, ajunse să prindă rădăcini, prin cine știe ce noroc bizar, aici.
Fără să conteze veșmintele sau obiceiurile lor, oricât de abili deveniseră în a smulge monede de la călători, totuși Părintelui Yarvi îi curgea sângele Reginei de Aur prin vene și știa cea mai bună metodă de negociere cu ei. Se târgui cu fiecare în propria lui limbă, acum zăpăcindu-i cu zâmbete cuceritoare și după aceea cu o indiferență rece, până când îi făcu să se întreacă în a-l copleși cu prețuri care mai de care mai mici. Când în sfârșit închirie opt boi cu barbă uriași de la conducătoarea satului, o

făcu să rămână clipind neîncrezătoare la cele câteva monede din palmă, prea puține după părerea ei.

— Părintele Yarvi nu e prost, zise Brand în timp ce-l privea aplicându-și magia lui cea de toate zilele.

— Este cel mai șiret om pe care l-am cunoscut vreodată, răspunse Rulf.

Aproape de râu se afla un depozit de lemne care nu mai puteau fi folosite – role și tălpige, catarge și vâsle rupte, chiar și o chilă veche și deformată cu câteva rămășițe de file de bordaj încă prinse de ea, oasele unei corăbii care coborâse pe râu mult prea avariată și care fusese dezmembrată. Echipajul își făcu de lucru cu securi și cu dălți și atunci apăru Tatăl Lună, ei deja trăseseră *Vântul din Sud* pe mal, montaseră de-a lungul chilei tălpige și coborâseră toată încărcătura în două căruțe închiriate.

— Acum ne antrenăm? întrebă Thorn, în timp ce privea echipajul revenind la treburile lor obișnuite de zi cu zi, strângându-se în jurul focului, și la Koll, care stârnea hohote de râs imitând una din poveștile mai mult ca sigur inventate ale lui Odda.

Skifr se uită la ea cu un ochi ce lucea în lumina ce pălea treptat.

— Este târziu și mâine avem munci grele de dus la bun sfârșit. Vrei să ne antrenăm?

Thorn împinse niște bucăți mari de talaș cu degetele de la picioare.

— Poate doar puțin?

— Vom face o ucigașă din tine, totuși. Ia armele.

Rulf îi smulse pe toți din așternuturi la prima geană de lumină, cu respirația vizibilă în aerul umed.

— Sus, gogomanilor! Vă așteaptă cea mai grea zi din viața voastră.

Nu existase nicio zi ușoară de când plecaseră din Thoriby, însă cârmaciul lor avea dreptate. Căratul corabiei peste un munte era exact la fel de grea pe cât suna.

Se agățară gemând de funii, traseră icnind de vâslele răsucite pentru a fi transformate în mânere de apucat, își proptiră umerii sub chilă atunci când tălpigele nu mai făcură față, trăgând unul de celălalt într-un efort comun, duhnind, înjurând și luându-se la harță. Chiar și cu patru boi înhămați în față, la proră, ajunseră destul de repede plini de vânătăi de la căzături și de la frecarea

cu funiile, biciuiți de crengi și plini de așchii.

Safrit mergea în fața lor, pentru a le curăța drumul de crengi căzute. Koll alerga sub chilă și pe dinafară cu o găleată cu catran și cu grăsime de porc, pentru ca tălpigele să alunece. Părintele Yarvi striga la văcari în limba lor, căci ei nu strigau niciodată la boii lor, ci doar fredonau îndemnuri cu voci joase.

În sus, tot mai sus, pe drumul abia vizibil și plin de pietre și de rădăcini. Unii dintre ei se mai aventurau înarmați printre copacii din jurul corabiei, uitându-se după bandiții care puteau aștepta în pădure echipaje bune de prins în ambuscadă, pentru a le jefui și a-i vinde pe membrii acestora ca sclavi.

— Să vinzi membrii unui echipaj ca sclavi este mult mai profitabil decât să vinzi lucruri membrilor unui echipaj, asta-i sigur.

Și Odda scoase un oftat meditativ, de parcă ar fi vorbit din propria experiență.

— Sau decât să tragi o corabie prin pădure, mormăi Dosduvoi.

— Păstrează-ți energia pentru ridicat, mârâi Rulf printre dinții încleștați. O să ai nevoie de ea.

Pe măsură ce dimineața trecea, Soarele Mamă începea să bată fără milă și muște mari și grase prinseră să roiască în jurul boilor ce trudeau în față și al echipajului ce trudea sub chilă. Transpirația curgea șiroaie pe scalpul lui Thorn, acum acoperit cu câteva fire țepoase, îi picura din sprâncene și-i uda vesta, iritându-i rău sfârcurile. Mulți dintre cei din echipaj se dezbrăcaseră până la brâu, iar unii dintre ei chiar până mai jos. Odda se opintea având pe el doar cizmele, expunând cel mai păros dos arătat vreodată de vreun om sau animal.

Thorn ar fi trebuit să fie atentă unde își punea piciorul, însă ochii îi alunecau mai tot timpul înspre Brand. În timp ce alții bombăneau și se împiedicau, scuipând înjurături, el continua să se opintească, cu ochii ațintiți în față și cu părul umed lipit de fălcile strânse, cu mușchii săi mari încordându-se pe umerii acoperiți cu picături de sudoare, muncind în timp ce trăgea toată greutatea fără să se plângă. Chiar acolo, în fața ei, era doar forță. Aceeași forță pe care o avusese și tatăl ei, solidă și tăcută precum Tatăl Pământ. Își aminti de ultimele cuvinte pe care i le adresase Regina Laithlin. *Proștii se laudă cu ce vor face. Eroii o fac*. Și Thorn aruncă încă o privire înspre Brand și-și dori să semene mai mult cu el.

— Da, chiar așa, murmură Safrit în timp ce ținea plosca la buzele crăpate ale lui Thorn, pentru ca aceasta să poată bea fără să dea drumul la funie. Ăsta e un băiat pe cinste.

Thorn își abătu privirea într-o parte, primi jumătate de gură de apă în jos pe beregată și aproape că se înecă.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Sigur că nu. Safrit își împinse limba în obraz. De aceea cred că nici nu te uiți întruna la el.

O dată chiar trecură pe lângă o corabie cărată în sens opus de o mulțime de oameni din Ținuturile de Jos scăldați în transpirație și se salutară dând din cap, însă nu-și irosiră puterile pentru vorbe de salut. Thorn nu mai avea energie de irosit, cu pieptul în flăcări și cu fiecare mușchi înțepenit de durere. Chiar și unghiile degetelor de la picioare o dureau.

— Nu mă omor cu... vâslitul, mârâi ea, însă sunt al naibii de sigură că mai degrabă... aș vâsli pe o corabie... decât să o car în spate.

Cu un ultim efort săltară *Vântul din Sud* peste o creastă înaltă și ajunseră pe teren drept, tălpigele oprindu-se în cele din urmă.

— Ne vom opri aici, pentru moment! anunță Părintele Yarvi.

Urmă un cor de gemete recunoscătoare, iar oamenii legară funiile în jurul copacilor din jur, trântindu-se apoi pe jos, printre rădăcinile noduroase.

— Slavă zeilor! șopti Thorn, pipăindu-și spatele plin de dureri. Coasta dealului, în jos, va fi mult mai ușoară. Trebuie să fie.

— Bănuiesc că vom afla când vom ajunge acolo, zise Brand, cu mâna streașină la ochi.

Terenul se lăsa în jos în față, însă, mai departe, greu de distins din cauza ceții, se înălța din nou. Se înălța pe pante împădurite, mult, din ce în ce mai mult, către o creastă chiar mai înaltă decât cea pe care se aflau acum.

Thorn se uita la ea, cu falca atârnându-i, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

— Mi se pare din ce în ce mai mult că zdrobirea cu pietre ar fi fost alegerea mai puțin dureroasă.

— Încă nu e prea târziu să te răzgândești, zise Părintele Yarvi. Poate că n-avem noi prea mult confort pe aici, însă sunt sigur că găsim pietre.

Echipajul care se târî cu greu din așternuturi era morocănos și ostenit, plin de dureri și de vânătăi de la truda de ieri, și o altă zi la fel de grea îl aștepta în față. Nici Odda nu mai avea glume de spus, în timp ce contempla drumul lung de străbătut în josul coastei împădurite a dealului, la capătul căreia scânteia un luciu de apă, prin pâcla depărtării.

— Cel puțin, avem de coborât, zise Brand.

Odda pufni în timp ce se întorcea cu fața la el.

— Ha!

Brand înțelese în curând ce voia Odda să spună. În susul pantei provocarea era să tragi după tine *Vântul din Sud*. În josul pantei era să o oprești să vină peste tine, ceea ce presupunea la fel de multă muncă și mult mai mult pericol. Drumul sinuos nu era suficient de larg pentru ca boii să le poată fi de ajutor, așa că o duzină dintre oameni își înfășurară cârpe în jurul brațelor și-așa pline de usturimi, își încolăciră funii în jurul antebrațelor jupuite și în jurul umerilor căptușiți cu bucăți de pături și se aliniară paralel cu corabia, câte șase pe fiecare parte. Se sforțau s-o mențină în poziție dreaptă pe măsură ce înaintau ușor de-a lungul pantei denivelate, în timp ce Koll mergea în fața lor cu găleata, strecurându-se cu îndemânare să ungă tălpigele ori de câte ori vedea că acestea începeau să fumege.

— Drepți, bombănea Rulf, ridicând mâna. Drepți!

— Mai ușor de zis decât de făcut, gemu Brand.

Îi fusese dată o funie, bineînțeles. Problema cu puterea de a ridica greutăți mari este că, atunci când e nevoie ca greutățile mari să fie ridicate, oamenii se dau la o parte din calea ta și-ți zâmbesc. Făcuse ceva munci grele ca să câștige o coajă de pâine pentru el și pentru Rin, însă nu mai muncise atât de tare în viața lui, cu o parâmă de cânepă udă de transpirație petrecută în jurul unui antebraț, peste umeri, apoi în jurul celuilalt antebraț, tăindu-l la fiecare pas, cu picioarele tremurându-i, cu cizmele alunecând pe pământul nesigur și cu frunzele înșelătoare și acele de pin căzute, tușind de la praful stârnit de Odda în fața lui și tresărind la blestemele lui Dosduvoi, aflat în spatele lui.

— Oare când ajungem la râul ăla nenorocit? mârâi Odda peste umăr, în timp ce așteptau ca un copac căzut să fie îndepărtat

din drum.

— În curând vom putea face corabia să plutească în râul provenit de la transpirația mea. Brand scutură din cap și transpirația îi căzu cu picături mari din părul umed.

— Imediat după ce Safrit ne-aduce apa, se scurge pe spatele meu, până între buci, zise Dosduvoi în spatele lui. Ai de gând să ne spui cum ai căpătat cicatricea, Fror?

— M-am tăiat când mă bărbieream, strigă vanstermanul de pe partea cealaltă a navei, apoi, după o lungă pauză, adăugă: Niciodată să nu vă bărbieriți cu securea.

Thorn se afla în spate, una dintre cele cinci persoane ce cărau catargul parțial cioplit. Brand îi putea simți ochii ca niște săgeți ațintiți asupra spatelui său și presupuse că încă era furioasă pe el pentru ce spusese despre mama ei. Nu prea putea s-o învinovățească. Doar nu Thorn fusese cea care plecase de lângă Rin și-o lăsase pe aceasta să se descurce singură, nu? Se părea că ori de câte ori Brand își pierdea cumpătul, el era furios, de fapt, pe el însuși. Știa că trebuie să-și ceară scuze, însă cuvintele nu-i veneau niciodată ușor pe buze. Câteodată petrecea zile întregi încercând să găsească cuvintele potrivite, însă, când în sfârșit ajungea să deschidă gura, cuvintele greșite țâșneau ca un șuvoi.

Oftă.

— Bănuiesc că ar fi cel mai bine dacă n-aș mai scoate nicio vorbă.

— N-ai auzi niciun afurisit de protest din partea mea, murmură Thorn, iar el era pe cale să se întoarcă și să-i arunce o vorbă usturătoare pe care imediat după aceea ar fi regretat-o, când simți o zdruncinătură în frânghie, care-l trase făcându-l să se împleticească până într-o grămadă de frunze, abia reușind să se țină pe picioare.

— Ușor! răcni Dosduvoi și smuci puternic de frânghia lui.

Un nod alunecă, scoțând un plesnet ca de bici, iar el țipă șocat și căzu pe spate cu putere.

Odda scheună în spate „Zei!“, în timp ce era tras cu forță înainte, dărâmându-l pe cel din fața lui și făcându-l să scape funia, al cărei capăt porni să se agite precum o vietate.

Urmă un cor de bătăi din aripi când o pasăre își luă zborul către cer și *Vântul din Sud* porni la vale, iar unul dintre oameni începu să țipe când funia lui îl tăie pe umeri și-l răsuci în loc,

trântindu-l pe Fror într-o parte și făcând ca greutatea neașteptată să-i tragă pe ceilalți după ea ca pe niște popice.

Brand îl văzu pe Koll aplecat cu găleata în mână, holbându-se terorizat în timp ce prora înaltă se năpustea asupra lui, încercând să se ferească și alunecând pe spate sub chila ascuțită.

Nu era vreme de gândit, iar de gândit de două ori nici nu putea fi vorba. Poate că era mai bine așa. Tatăl său îi spunea mereu lui Brand că nu e genul care gândește prea mult.

Sări de pe drum, stârnind un norișor de frunze și își înfășură funia în jurul celui mai apropiat copac, un monstru cu trunchi gros și cu rădăcini noduroase înfipte adânc în coasta dealului.

Oamenii din ambele laturi ale navei țipau unul la altul, scândurile gemeau, lemnul plesnea, însă Brand nu le dădu nicio atenție, ci își propti o cizmă de copac, apoi și pe cealaltă. Cu un icnet își încordă picioarele și spinarea, ajungând într-o poziție dreaptă, sprijinindu-se în funiile de pe umeri, întinzându-le la maximum, în așa fel încât ajunse să pornească și el din trunchiul copacului, precum o creangă.

Măcar dacă ar fi fost și el făcut din lemn. Funia zbârnâi ca o coardă de harpă și ochii i se bulbucară în cap din cauza încordării, parâma din cânepă frecându-se de coaja copacului, alunecându-i din mână și sfâșiindu-i pielea. Strânse tare din dinți și închise ochii, apucând apoi cârpele din jurul funiei. Strângându-le la fel de tare ca Moartea care-i înhață pe muribunzi.

Prea multă greutate de ridicat. Mult prea multă, însă, odată ce totul depinde de tine, mai ai de ales?

Și mai multe scrâșnete în urechile sale în timp ce *Vântul din Sud* se mișca, iar greutatea crescu și mai mult, din ce în ce mai mult, smulgându-i un geamăt prelung, însă știa că, dacă și-ar lăsa genunchii sau brațele să se îndoaie o singură dată, funia l-ar tăia în două.

Deschise ochii pentru o clipă. Lumina soarelui strălucind printre frunze. Sângele pompând prin pumnii tremurânzi. Funia fumegând în jurul trunchiului copacului. Glasuri răsunând în depărtare. Șuieră, în timp ce funia se răsuci, apoi vibră, alunecând din nou, mușcându-i din carne la fel de implacabil ca un fierăstrău.

Nu putea să renunțe. Nu-și putea dezamăgi echipajul. Oasele

îi trosniră atunci când parâma îi tăie umerii, brațele, mâinile, pornită să-l rupă în bucăți, iar respirația întretăiată îi irită pieptul, făcându-l să gâfâie printre dinții încleștați.

Nu putea să renunțe. Nu putea să-și dezamăgească familia. Tot trupul îi tremura, fiecare mușchi din corp străbătut de arsuri din cauza efortului.

Nimic pe lumea asta, decât el și funia. Nimic, decât efortul, durerea și întunericul.

Apoi auzi glasul lui Rin, blând, în ureche.

— Dă-i drumul.

Clătină din cap, scâncind, opintindu-se.

— Dă-i drumul, Brand!

O secure bubui în lemn și el se prăbuși, lumea întorcându-se cu susul în jos. Brațe puternice îl prinseră, îl lăsară jos, slăbit ca un copil, moale ca o cârpă.

Thorn, cu Soarele Mamă în spate, strălucind palid într-o parte a capului ei.

— Unde e Rin? șopti el, însă vocea îi sună doar ca un croncănit.

— Poți să renunți.

— Îhî!

Pumnii lui încă mai strângeau ceva. Îi trebui un efort considerabil să-și lase degetele pulsânde să se desfacă, îndeajuns pentru ca Thorn să deznoade funia, o funie întunecată la culoare din pricina sângelui.

Ea tresări și țipă:

— Părinte Yarvi!

— Îmi pare rău, croncăni el.

— Ce?

— N-ar fi trebuit să spun așa ceva… despre mama ta…

— Taci, Brand!

Urmă o pauză, apoi voci neinteligibile în depărtare și o pasăre scoțând ciripituri dintre crengile de deasupra.

— Chestia care mă arde cel mai tare este că încep să cred că ai avut dreptate.

— Am avut?

— Nu te lăsa purtat de val. Mă-ndoiesc că se va mai întâmpla.

Oamenii se strângeau în jurul lui, siluete nedeslușite privind de sus la el.

— Ați mai văzut vreodat’ așa ceva?

— De el a atârnat întreaga greutate pentru un moment.
— O ispravă despre care să se cânte, cu siguranță.
— Deja mă gândesc la un cântec, veni glasul lui Odda.
— Mi-ai salvat viața, zise Koll, privindu-l cu ochi căscați larg, murdar de catran pe obraz.
Safrit îi duse plosca la buze lui Brand.
— Corabia l-ar fi zdrobit.
— Corabia s-ar fi zdrobit ea însăși, zise Rulf. Și atunci n-am mai fi dus niciun ajutor în Gettland.
— Și am fi avut noi înșine nevoie de ajutor.
Chiar și să înghită necesita un mare efort.
— Doar… am făcut ce-ar fi făcut oricine altcineva.
— Mi-ai adus aminte de un vechi prieten de-al nostru, zise Părintele Yarvi. Brațe puternice. Suflet mare.
— O tragere pe rând, zise Rulf, cu glas înecat.
Brand se uită în jos la ce făcea Preotul și simți că-i vine rău. Arsurile de la funie se răsuceau în jurul brațelor sale precum niște șerpi roșii încolăciți în jurul unor crengi albe, neregulate și însângerate.
— Te doare?
— Doar o furnicătură.
— Doar o nenorocită de furnicătură! urlă Odda. Ați auzit? Ce rimează cu furnicătură?
— O să te doară mai tare în curând, zise Părintele Yarvi. Și-ți va lăsa și niște cicatrice.
— Urme ale unei mari izbânzi, murmură Fror, cel care, când venea vorba de cicatrice, trebuia să fie recunoscut ca expert. Urmele unui erou.
Brand tresări când Yarvi îi înfășură bandaje în jurul antebrațelor, tăieturile arzându-l acum cu furie.
— Ce mai erou! murmură el, în timp ce Thorn îl ajuta să se ridice. M-am luptat cu o funie și am pierdut.
— Nu. Părintele Yarvi strecură un ac prin bandaje și-și lăsă mâna schiloadă pe umărul lui Brand. Te-ai luptat cu o corabie. Și ai câștigat. Ține asta sub limbă. Și strecură o frunză uscată în gura lui Brand. O să-ți ușureze durerea.
— Nodul a alunecat, zise Dosduvoi, uitându-se clipind la capătul zdrențuit al funiei sale. Ce ghinion nenorocit mai e și ăsta?
— Ghinionul ce-i afectează pe oamenii care nu-și verifică

nodurile îndeajuns de bine, zise Părintele Yarvi, privindu-l cu răceală. Safrit, fă loc pentru Brand în căruță! Koll, stai cu el! Ai grijă să nu fie pornit pe alte fapte eroice.

Safrit pregăti un pat printre provizii, din păturile echipajului. Brand încercă să-i spună că poate să meargă, însă vedeau cu toții că nu poate.

— O să stai întins acolo și-o să-ți placă! se răsti ea la el, cu degetul înfipt în fața lui.

Și asta fu tot. Koll se așeză pe un butoi lângă el și căruța o porni la vale, cu Brand tresărind la fiecare zdruncinătură.

— Mi-ai salvat viața, murmură băiatul, după un timp.

— Ești rapid. Te-ai fi dat la o parte din calea ei.

— Nu, nu m-aș fi dat. Priveam prin Ultima Poartă. Lasă-mă să-ți mulțumesc, cel puțin.

Se uitară unul la altul pentru o clipă.

— Mi se pare corect, zise Brand. Mi-ai mulțumit.

— Cum de-ai devenit așa puternic?

— Prin muncă, bănuiesc. La docuri. La vâslă. În fierărie.

— Ai lucrat în fierărie?

— Pentru o femeie pe nume Gaden. A preluat fierăria soțului ei după ce acesta a murit și s-a dovedit de două ori mai pricepută decât el.

Brand își aduse aminte cum ținea ciocanul în mână, răsunetul scos de nicovală, dogoarea cărbunilor. Nu-și imaginase vreodată că îi vor lipsi, însă îi lipseau.

— Este o afacere bună prelucrarea fierului. Sincer.

— De ce ai renunțat?

— Mereu am visat să devin războinic. Să câștig un loc în cântece. Să mă alătur unui echipaj.

Brand îi privi pe Odda și pe Dosduvoi ciorovăindu-se sub greutatea funiilor, pe Fror clătinând din cap a dezgust, și zâmbi.

— Aveam în minte imaginea unui echipaj mai curat decât ăsta, însă trebuie să accepți familia care îți este dată.

Durerea se micșora, însă părea că frunza lui Yarvi îi făcea limba mai grea.

— Mama mea a murit când eram mic. Mi-a spus să fac ce se cuvine. Tatăl meu nu m-a vrut…

— Tatăl meu a murit, zise Koll. Cu mult timp în urmă.

— Ei bine, acum îl ai pe Părintele Yarvi. Și pe toți frații ăștia în jurul tău. Brand îi surprinse privirea lui Thorn pentru o secundă,

înainte ca ea să se încrunte către copaci. Și pe Thorn ca soră, dacă asta te încălzește cu ceva.

Koll îi arătă rânjetul lui scurt.

— O binecuvântare cu dus și-ntors, să știi.

— Cele mai multe binecuvântări sunt așa. Are ghimpi, dar cred că ar lupta până la moarte pentru oricare dintre noi.

— Categoric, îi place să se lupte.

— Cu siguranță îi place.

Roțile căruței scârțâiau, încărcătura zdrăngănea, membrii echipajului țipau unul la altul. Apoi Koll mai spuse, în șoaptă:

— Deci ești fratele meu?

— Așa cred. Dacă vrei și tu.

— Bănuiesc că se putea și mai rău.

Băiatul ridică din umeri, de parcă nu prea avea importanță. Însă Brand credea că avea importanță.

Cu o ultimă opintire, Vântul din Sud alunecă în apele învolburate ale Râului Interzis, ceea ce avu ca rezultat câteva aclamații răzlețe.

— Am reușit, zise Brand, de-abia venindu-i să creadă. Noi am reușit asta?

— Da. O să le poți povesti nepoților că ai cărat în spate o corabie peste ținuturile înalte. Rulf își șterse transpirația de pe frunte cu brațul său gros. Însă mai avem și de vâslit pe ziua de azi! strigă el, făcând aclamațiile să înceteze brusc. Hai să urcăm încărcătura la bord și să străbatem câteva mile înainte de apusul soarelui!

— În picioare, leneșule!

Dosduvoi îl smuci pe Brand jos din căruță, făcându-l să stea pe picioarele-i nesigure.

Părintele Yarvi vorbea cu șeful bouarilor în doar zeii știau ce limbă ciudată, după care amândoi izbucniră în râs și se îmbrățișară.

— Ce-a zis? întrebă Brand.

— Să avem grijă cu Neamul Călăreților, spuse Părintele Yarvi, pentru că sunt sălbatici și periculoși.

Thorn privi încruntată la boi, eliberați de povară dintr-odată.

— Nu văd partea amuzantă.

— L-am întrebat ce le spune el celor din Neamul Călăreților când face negoț cu ei.

— Și?
— Aveți grijă cu cei din Neamul Navigatorilor, pentru că sunt sălbatici și periculoși.
— Cine sunt cei din Neamul Navigatorilor? întrebă Koll.
— Noi suntem, zise Brand, strâmbându-se în timp ce se cățăra la bordul *Vântului din Sud*. Noi suntem.
Fiecare articulație și fiecare tendon îl durea, dar se îndreptă cocoșat, cu un târșâit de moșneag, înspre locul său, la pupă, lăsându-se să cadă pe cufărul lui chiar în timp ce Thorn i-l împingea sub el.
— Ești sigur că poți vâsli?
— O să păstrez același ritm ca și tine, fără probleme, murmură el peste umăr către ea, deși i se păruse necesar un efort eroic chiar și să se ridice în picioare.
— De-abia poți să te ții după mine și când ești sănătos, spuse ea.
— O să vedem dacă te poți ține tu după mine, fibră de zgârci cu gura mare ce ești. Rulf stătea în picioare, în spatele lor. Stai pe locul meu, băiete.
— Și eu unde să mă duc?
Rulf arătă cu capul înspre rama-cârmă de pe platforma de deasupra lor.
— M-am gândit că în seara asta poți să preiei tu cârma.
Brand clipi.
— Eu?
— Cred că ți-ai câștigat locul.
Rulf îl plesni cu palma pe spate în timp ce-l ajuta să se ridice.
Mormăind din cauza durerii, Brand se întoarse, cu o mână pe rama-cârmă, și văzu întregul echipaj uitându-se la el. Safrit și Koll lângă încărcătură, Odda, Dosduvoi și Fror la vâslele lor, Părintele Yarvi stând cu Skifr lângă prora sculptată în formă de porumbel și, în spatele lui, Râul Interzis curgând către sud, cu Soarele Mamă aruncând sclipiri de aur în apele sale.
Brand rânji larg.
— Îmi place priveliștea de-aici.
— Să nu te obișnuiești cu ea, zise Rulf.
Și dintr-odată tot echipajul începu să bată cu degetele în vâsle, ciocănind, răpăind, un tunet de carne pe lemn. O bătaie de tobă în semn de respect. Pentru el. Pentru el, care toată viața lui fusese un nimeni.

— Ca să fiu sinceră, ai făcut ceva remarcabil acolo, spuse Thorn, având pe chip urma unui zâmbet și cu ochii scânteindu-i în timp ce plesnea cu palma în vâslă. Remarcabil!

Brand simți atunci cum mândria crește în el, mai puternic decât oricând. Străbătuse cale lungă de când fusese lăsat singur pe plaja din josul orașului Thoriby. Poate că n-o fi făcut el un jurământ de războinic, însă tot găsise un echipaj, chiar și-așa. O familie din care să facă parte. Își dori ca și Rin să fie aici, imaginându-și chipul ei dacă ar fi fost aici, și fu nevoit să fornăie și să pretindă că-i intrase ceva în ochi. Se simțea stând în lumină, și era meritul lui.

— Ei, nu le loviți doar, ticăloși leneși ce sunteți! zbieră cu voce spartă. Trageți de ele!

Oamenii râseră în timp ce apucau de vâsle, iar *Vântul din Sud* alunecă ușor pe năvalnicul Râu Interzis, vâslind cu toții în aceeași direcție cu curentul, în sfârșit, lăsând boii și și pe stăpâni lor să aștepte pe mal pentru o nouă încărcătură.

Vremuri neobișnuite

Pădurea îi cedă locul stepei întinse. Groaznic de întinsă. Nemilos de plată. Mile peste mile de iarbă bogată, verde și unduitoare.

Pentru Thorn, obișnuită să umble pe dealurile, pe munții și pe falezele din Gettland, acest peisaj avea ceva zdrobitor în pustietatea sa, cu tot acest spațiu, întinzându-se sub cerul nesfârșit către foarte îndepărtatul orizont.

— De ce n-o cultivă nimeni? întrebă Koll, încălecat pe catargul lăsat jos, pe punte, în timp ce vântul sufla rumegușul lăsat de cuțitul său după crestături.

— Neamul Călăreților o folosește ca pajiște pentru cai, zise Dosduvoi. Și nu le place ca altcineva în afară de ei să mai umble pe-aici.

Odda pufni.

— Le place atât de puțin, încât îi jupoaie de vii, să știți.

— O practică pe care au deprins-o de la Prințul Kalyivului.

— Care a deprins-o și el în Primul dintre Orașe, spuse Fror, frecându-se la ochiul cel strâmb cu vârful unui deget.

— Deși am înțeles că a fost adusă acolo de călătorii din

Sagenmark, zise Rulf.

— Călători care fuseseră și ei instruiți cu ocazia primei incursiuni a lui Bail Constructorul, zise Yarvi.

— Deci așa ajung jupuitorii să fie jupuiți, cugetă Skifr, urmărind cum vântul desena modele în iarbă, iar lecțiile sângeroase ajung să formeze un cerc închis.

— Destul de corect. Rulf cercetă cu privirea râul, în față și în spate, apoi și-o întoarse asupra terenului plat, ceea ce-l făcu să se încrunte mai tare ca oricând. Atât timp cât nu o deprindem și noi pe pielea noastră.

— De ce ești atât de îngrijorat? întrebă Thorn. N-am mai văzut o corabie de zile întregi.

— Exact. Unde s-au dus?

— Iată două dintre ele, zise Părintele Yarvi, arătând cu degetul în josul râului.

Avea privire ageră. De-abia când ajunseră mult mai aproape, mijindu-și ochii peste umăr, Thorn putu să vadă ce erau acele puncte negre de pe malul râului. Scheletele înnegrite a două corăbii mici erau răspândite pe o mare suprafață de iarbă călcată în picioare. O mică suprafață rotundă, neagră, de la un foc stins. Un foc precum cel la care își încălzeau ei mâinile în fiecare noapte.

— Nu este o imagine încurajatoare pentru echipaj, murmură Brand, care avea tendința să spună ceea ce ceilalți deja văzuseră.

— Morți, zise Skifr cu seninătate. Poate, cei mai norocoși, luați sclavi. Sau mai puțin norocoși. Cei din Neamul Călăreților nu sunt cunoscuți pentru purtarea lor blândă.

Odda se uită încruntat peste întinderea de iarbă netedă.

— Crezi că o să dăm peste ei?

— Având în vedere norocul meu… murmură Dosduvoi.

— De-acum înainte vom căuta terenuri mai înalte pe care să înnoptăm! strigă Rulf. Și vom dubla numărul de oameni ce vor sta de pază! Opt oameni treji tot timpul!

Așa că erau cu toții nervoși, uitându-se încruntați de-a lungul stepei și tresărind la fiecare zgomot, când văzură dintr-odată imaginea unei corăbii venind pe râu în sus.

Era de aceeași dimensiune cu *Vântul din Sud*, având în jur de șaisprezece vâsle pe-o parte. Galionul de la proră era un lup negru, așa că Thorn își dădu seama că erau probabil

throvenlanderi, iar după cicatricele rămase pe scuturi și pe parapete, oameni pregătiți de luptă. Poate chiar foarte doritori.

— Păstrați-vă armele la îndemână! strigă Rulf, cu arcul său din corn deja în mână.

Safrit privea cu nervozitate cum oamenii se străduiau să se descurce în același timp și cu lamele vâslelor, și cu cele ale armelor.

— N-ar trebui ca noi să netezim calea pentru Tatăl Pace?

— Desigur, zise Părintele Yarvi și își săltă puțin sabia din teacă. Însă cuvintele unui om înarmat sună mult mai dulce. Bun găsit! strigă el peste apă.

O siluetă în zale, cu barbă, stătea dreaptă la prora celeilalte corăbii.

— La fel și vouă, prieteni!

Ar fi sunat și mai pacifist dacă nu ar fi avut alături oameni cu arcurile încordate, foarte aproape de el.

— Corabia noastră se numește *Câinele Negru* și urcăm pe Râul Interzis dinspre Primul dintre Orașe!

— *Vântul din Sud* se numește a noastră și coborâm pe Râul Divin, venind dinspre Roystock, le răspunse Yarvi strigând.

— Cum v-a mers în ținuturile înalte?

— O trudă cauzatoare de sete grozavă pentru cei care au avut de cărat greutatea. Yarvi își ridică mâna schiloadă. Însă eu am răzbit.

Celălalt căpitan râse.

— Un conducător trebuie să facă și partea lui de muncă, alături de oamenii săi, însă, dacă participă în aceeași măsură, aceștia își vor pierde tot respectul față de el! Putem să venim mai aproape?

— Puteți, dar să știți că suntem bine înarmați.

— Prin aceste părți ridică suspiciuni cei care nu sunt înarmați.

Căpitanul le făcu semn celor din echipaj, un grup de oameni trecuți prin multe, cu bărbi lungi, plini de cicatrice și de monede în formă de inele strălucitoare, care traseră cu îndemânare *Câinele Negru* prin mijlocul curentului, paralel cu *Vântul din Sud*, cu prora lângă pupa acesteia.

Dintr-odată izbucni într-un râs neîncrezător.

— Cine-i ticălosul ăla bătrân care stă acolo, lângă cârmă? Ori Rulf cel Rău, ori eu sunt o bucată de șuncă! Eram sigur că ai murit și n-am pierdut nicio oră de somn din cauza asta!

Rulf scoase și el un râs ca un lătrat.

— O bucată de șuncă, și încă una putredă, Jenner cel Albastru! Eram sigur că ai murit și i-am dat cep unui butoi de bucurie!

— Rulf cel Rău? murmură Thorn.

— Cu mult timp în urmă. Bătrânul cârmaci flutură din mână și-și lăsă scutul jos. Oamenii au tendința să devină mai puțin răi pe măsură ce avansează în vârstă.

Echipajul de pe *Câinele Negru* aruncă parâma de la proră peste apă și, în pofida câtorva înjurături din cauza vâslelor care se încurcaseră între ele, cele două echipaje traseră cele două nave una lângă cealaltă. Jenner cel Albastru se aplecă peste parapet și-i apucă mâna lui Rulf, ambii bărbați radiind de bucurie.

Thorn nu zâmbi și-și păstră mâna lipită de sabia de la tatăl ei.

— Cum naiba ai scăpat cu fața curată din încurcătura în care ne-a băgat Tânărul Halstam? îl întrebă Rulf.

Jenner își scoase coiful și-l aruncă în spate, către oamenii săi, scărpinându-și o șuviță subțire de păr cenușiu.

— Mi-e rușine să recunosc că mi-am încercat norocul cu Marea Mamă și că am înotat ca să scap.

— Ai avut întotdeauna noroc de arme bune.

— Tot am căpătat o săgeată în fund, însă, în ciuda faptul că sunt un osos, am fost binecuvântat cu un dos cărnos și n-am suferit vreo pagubă însemnată. Am considerat că săgeata a făcut parte din norocul meu de arme bune, pentru că datorită ei am scăpat de zgarda de sclav.

Rulf își trecu degetele peste gât, iar Thorn văzu urme pe care nu le mai remarcase înainte, imediat sub barbă.

— Eu am fost mai puțin norocos. Însă, mulțumită Părintelui Yarvi, am redevenit un om liber.

— Părintele Yarvi? Jenner căscă ochii mari. Preotul Gettlandului? Cel care a fost odată fiul Reginei de Aur, Laithlin?

— El însuși, zise Yarvi, făcându-și loc printre cufere, spre partea din spate a navei.

— Atunci sunt onorat, căci am auzit că ești un om extraordinar de șiret. Jenner cel Albastru înălță dintr-o sprânceană înspre Thorn. Acum ai și femei care trag la vâsle?

— Am pe oricine e în stare să-mi miște corabia, zise Rulf.

— De ce părul ăsta de nebună, fată?

— Ca să fii tu blestemat, mârâi Thorn, de aia!

— O, e fioroasă! Lăsând deoparte vâsla, îndrăznesc să afirm că ar putea rupe un om în două.

— Sunt dispusă să fac o încercare, spuse ea, un pic flatată.

Jenner își arătă dinții, un șir gălbui, cu multe găuri în el.

— Dacă aș fi mai tânăr cu zece ani, mi-aș încerca norocul, însă vârsta m-a făcut mai precaut.

— Cu cât ai mai puțin timp, cu atât ești mai puțin dispus să riști ceea ce ți-a mai rămas, zise Rulf.

— Ăsta e adevărul, scutură Jenner din cap. Rulf cel Rău întors prin Ultima Poartă și fete care trag la vâsle și la mai știu eu ce. Vremuri neobișnuite, chiar așa.

— Care vremuri nu sunt? întrebă Părintele Yarvi.

— Și asta este adevărat! Jenner cel Albastru miji ochii la soarele murdar. E vremea cinei. Să tragem la mal și să facem schimb de noutăți?

— Prin schimb de noutăți vrei să spui să bem? întrebă Rulf.

— Asta spun și să facem exces.

Găsiră o limbă de pământ ușor de apărat, puseră de pază oameni capabili și încinseră un foc enorm, ale cărui flăcări fugeau încolo și-ncoace datorită vântului ce bătea fără încetare, împrăștiind scântei peste apă. Apoi fiecare echipaj dădu cep unui butoi de bere și urmară cântece cu glasuri lipsite de har, povești a căror veridicitate trebuia pusă la îndoială și multă, multă veselie gălăgioasă. Cineva pornit pe fapte rele îi dădu bere lui Koll să bea, iar el îi prinse gustul, apoi aproape imediat i se făcu rău și adormi, spre dezgustul profund al mamei sale și seriosul amuzament al celorlalți.

Gălăgia nu fusese niciodată un motiv de bucurie pentru Thorn, totuși. În ciuda zâmbetelor, toată lumea își ținea armele aproape și erau câțiva oameni acolo care zâmbeau la fel de puțin ca și Thorn. Cârmaciul *Câinelui Negru*, pe nume Crouch, ce avea o dungă albă în părul ce se rărea, părea să nutrească o anumită dușmănie împotriva întregii lumi. Când se duse să urineze în râu, Thorn observă că acesta aruncase o privire cercetătoare asupra încărcăturii de pe *Vântul din Sud* și, mai ales, asupra cufărului legat în fier al Părintelui Yarvi.

— Nu-mi place aspectul lui, murmură ea către Brand.

El îi aruncă o privire peste buza cănii.

— Ție nu-ți place aspectul nimănui.

Ea nu avusese niciodată nimic de obiectat cu privire la aspectul lui Brand, chiar deloc, însă ținea asta doar pentru ea.

— Îmi displace aspectul lui mai mult decât al celorlalți, atunci. Unul dintre acei oameni care nu sunt altceva decât priviri dure și cuvinte dure. Și un chip ca un cur pălmuit.

El rânji cu fața în bere când o auzi.

— O, urăsc tipul ăsta de oameni.

Și ea se văzu nevoită să rânjească.

— Sub aspectul meu amenințător se ascund adâncimi nebănuite, totuși.

— Bine ascunse, zise el, în timp ce-și ridica în sus cana. Însă cred că încep să le astup.

— Îndrăzneț din partea ta! Să astupi ce trebuie la o fată, fără să ai consimțământul ei.

El scoase bere pe nas auzind-o, începu să tușească în mod convenabil și trebui să fie plesnit pe spate de către Odda, care profită de ocazie pentru a începe să trâmbițeze versurile fără rimă și măsură despre Brand, cel care ținuse corabia. Panta deveni mai abruptă, pericolul mai mare și realizarea din ce în ce mai impresionantă cu fiecare repovestire, Safrit sorbindu-l din ochi pe Brand și spunând: „I-a salvat viața fiului meu“. Singurul în măsură să conteste veridicitatea faptelor sale era însuși Brand, cel care nu putea arăta mai stânjenit decât acum la auzul acestor laude, părând practic ca stă înfipt într-o țepușă.

— Cum mai stau lucrurile prin preajma Mării Sfărâmate? întrebă Jenner cel Albastru când se sfârși cântecul. A trecut un an de când n-am mai dat pe-acasă.

— Cam la fel cum le știați, zise Yarvi. Bunica Wexen face cereri mai mari ca oricând în numele Marelui Rege. Cea mai recentă discuție se referă la taxe.

— Să cadă sifilisul asupra lui și a Zeiței Unice! strigă Jenner. Un om ar trebui să fie stăpân pe ce-i al lui, nu să fie nevoit să-l închirieze de la alt hoț doar pentru că acesta stă pe un jilț mai înalt.

— Cu cât unii oameni obțin mai mult, cu atât vor să obțină și mai mult, rosti Yarvi, iar oamenii de ambele părți ale focului își murmurară aprobarea.

— Râul Divin a fost curat?

— N-am întâlnit nicio problemă, de niciun fel, zise Rulf. Dar

cel Interzis?

Jenner își supse găurile dintre dinți.

— Nenorociții de Călăreți sunt agitați precum albinele furioase, atacând corăbii și caravane, incendiind gospodării, totul sub privirea Kalyivului.

— Care trib? întrebă Yarvi. Uzhakii? Barmekii?

Jenner îi aruncă o privire pierdută.

— Sunt triburi acolo?

— Și toate au propriile lor obiceiuri.

— Ei bine, cu toții trag cu același tip de săgeți, asta am putut observa, și nici Prințul Kalyivului nu face nicio diferență între ei. S-a săturat de impertinența lor și intenționează să le dea o lecție dură.

— Cel mai bun tip de lecție, zise Odda, arătându-și dinții piliți.

— Doar că nu are intenția de a se folosi de propriile-i mâini.

— Prinții rareori fac asta, zise Yarvi.

— A întins un lanț peste Râul Interzis și nu mai lasă să treacă niciun echipaj înarmat până când noi, nordicii, nu îl vom ajuta să le dea celor din Neamul Călăreților o usturătoare lecție de disciplină, așa cum numai noi știm.

Rulf expiră zgomotos, dezumflându-și pieptul masiv:

— Ei, dar nu-l va opri pe Preotul din Gettland.

— Nu-l cunoașteți pe Prințul Varoslaf și niciun om zdravăn la cap nu și-ar dori să-l cunoască. Nimeni nu-și poate da seama ce va face ticălosul ăla chel de la o clipă la alta. Singurul motiv pentru care am scăpat a fost că i-am îndrugat o poveste cu trimiterea multor războinici din preajma Mării Sfărâmate. Dacă aș fi în locul vostru, m-aș întoarce.

— Mergem mai departe, zise Yarvi.

— Atunci, cel mai bun noroc de vreme bună să vă însoțească și să sperăm că nu veți avea nevoie și de noroc de arme bune, spuse Jenner cel Albastru și luă o gură generoasă din cana lui. Însă mi-e teamă că veți avea nevoie.

— Așa cum are oricine se ia în piept cu ținuturile înalte.

Skifr stătea întinsă pe spate, cu brațele sub cap și cu picioarele goale, îndreptate spre foc.

— Poate c-ar trebui să vi-l supuneți pe-al vostru la încercare, cât timp mai puteți?

— Ce-ai în minte, femeie? mârâi Crouch.

— O competiție amicală, cu săbii de antrenament. Skifr căscă

larg. Ucenicul meu i-a învins pe toți cei din echipaj și are nevoie de adversari noi.

— Care-i ucenicul tău? întrebă Jenner, uitându-se spre Dosduvoi, care părea un munte în umbrele sclipitoare.

— O, nu! zise uriașul. Nu eu.

Thorn afișă cea mai dârză expresie, se ridică în picioare și păși în lumina dată de foc.

— Eu.

Tăcere. Apoi Crouch începu să râdă neîncrezător, fiind urmat de ceilalți.

— Zvârluga asta cu păr doar pe jumătate de cap?

— Fata asta poate măcar să mânuiască un scut?

— Bănuiesc că ar putea mânui un ac. Am nevoie de cineva care să-mi coasă o gaură dintr-un ciorap!

— O să ai nevoie de cineva care să-ți coasă gaura din tine după ce-o să termine ea, mârâi Odda, iar Thorn îi fu recunoscătoare pentru asta.

Un băiat cu un an mai mare decât Thorn cerși pentru șansa de a fi el cel care îi administrează lui Thorn prima bătaie, iar cele două echipaje se strânseră într-un cerc zgomotos, cu torțe care să lumineze duelul, strigând insulte și încurajări și făcând pariuri pe propriul lor membru al echipajului. Băiatul era masiv și cu încheieturi groase și avea o privire fioroasă. Tatăl lui Thorn îi spusese mereu: *Teama este un lucru bun. Teama te menține precaut. Teama te menține în viață*. Era un lucru bun de știut, pentru că inima lui Thorn bubuia atât de tare, încât simțea că i-ar putea exploda craniul.

— Pariați pe lucrul ăsta bun de nimic? țipă Crouch, tăindu-și în două unul dintre inelele ce-i protejau brațul cu o secure și pariind împotriva lui Thorn. Ați putea la fel de bine să vă aruncați banii în râu! Vrei să participi și tu la asta?

Jenner cel Albastru își mângâie barba, făcându-și propriile inele să clincăne.

— Îmi place să-mi păstrez banii acolo unde sunt.

Nervii se potoliră în momentul în care săbiile lor de lemn se loviră și Thorn își dădu seama că-l va învinge ușor pe băiat. Îi pară a doua lovitură, i-o respinse pe a treia și-l făcu să se împleticească în spate. Era puternic, însă venea spre ea cu furie, orbește, folosindu-se greșit de propria-i greutate. Se lăsă în jos ca să evite o lovitură largă și fără efect, aproape râzând de cât

de lipsită de efect fusese, îi agăță scutul și i-l trase în jos, după care îl lovi puternic peste față, iscând un zgomot ascuțit. El căzu greoi în țărână, clipind prostește, cu sângele șiroindu-i din nas.

— Tu ești furtuna, o auzi pe Skifr murmurând peste aclamații. Nu sta după ei. Fă-i să se teamă. Fă-i să aibă îndoieli.

Ea sări urlând la următorul om în aceeași clipă în care Jenner strigă începerea luptei, se izbi de el și-l aruncă peste prietenii lui șocați, îl lovi în stomac cu sabia de antrenament și-i făcu o îndoitură în coif cu o lovitură răsunătoare, dată cu securea din lemn. El se clătină cu mișcări de bețiv pentru un moment, în timp ce echipajul de pe *Vântul din Sud* râdea, încercând în același timp să-și tragă marginea coifului deasupra sprâncenelor.

— Bărbații obișnuiți să stea în cadrul unui zid din scuturi au tendința să privească doar în față. Scutul devine o slăbiciune. Folosește-te de părțile laterale.

Următorul bărbat era scund, dar compact ca un trunchi de copac, prudent și atent. Îl lăsă să o conducă folosindu-se de scut, dându-se în spate, suficient de mult încât să permită ca huiduielile celor de pe *Câinele Negru* să se transforme în aclamații. Apoi ea prinse viață, fentă spre stânga și țâșni spre dreapta, își îndreptă sabia în sus, el își ridică scutul, apoi îi agăță glezna cu securea, trăgându-l spre ea în timp ce el scotea un scheunat, după care vârful sabiei ei i se înfipse în gât, gâdilându-l.

— Da. Să nu fii niciodată acolo unde se așteaptă ei să fii. Întotdeauna atacă. Lovește prima. Lovește ultima.

— Câini nefolositori ce sunteți! răcni Crouch. Mi-e rușine că stau alături de voi!

Și înșfăcă sabia căzută la pământ, apucă un scut cu o săgeată albă pictată pe el și păși în interiorul cercului.

Era un tip rău, rapid și inteligent, însă ea era mai rapidă, mai inteligentă și mult mai rea, iar Skifr o învățase niște trucuri la care el nici nu visase. Dansă în jurul lui, îl trânti la pământ și abătu asupra lui o ploaie de lovituri, încât îl făcu să nu mai știe nici în ce parte privește. În sfârșit, făcu o săritură largă și-i dădu o lovitură usturătoare peste fund cu lama sabiei, ce se auzi până în Kalyiv.

— N-a fost un test corect, mârâi el în timp ce se ridica.

Era evident că își dorea cu ardoare să-și frece fesele ce-l

usturau, însă se forță să nu o facă. Părea că încearcă din răsputeri să nu arate cât de supărat era. Thorn bănuia că este foarte supărat, însă nu-i păsa.

— Câmpul de luptă nu este corect, zise ea.

— Pe câmpul de bătălie luptăm cu arme din oțel, răspunse Crouch și aruncă la pământ sabia de antrenament. Ar fi un alt rezultat cu săbii adevărate.

— Așa e, rosti Thorn. În loc să-ți îngrijești mândria rănită și dosul lovit, ți-ai vărsa mațele prin fundul despicat.

Se auziră râsete dinspre echipajul *Vântului din Sud*, iar Jenner încercă să-și calmeze cârmaciul, oferindu-i mai multă bere, însă acesta refuză furios.

— Dă-mi securea și-o să vedem după aia, târfă!

Râsul încetă cu totul, iar Thorn își îndoi buza și scuipă la picioarele lui.

— Ia-ți securea, scroafă, sunt pregătită!

— Nu, zise Skifr, proptindu-și brațul în pieptul lui Thorn. Îți va veni vremea să-ți înfrunți moartea. Însă nu acum.

— Ha! scuipă Crouch. Lașilor!

Thorn mârâi, însă Skifr o împinse în spate, cu ochi îngustați.

— Ești o pălărie prin care bate vântul, cârmaciule. Ești un om golit de conținut.

Odda păși în fața ei.

— În afară de faptul că este gol, este plin de rahat din cap până-n picioare.

Thorn fu surprinsă să vadă că în mână îi sclipea lama unui cuțit.

— N-am mai avut niciodată un camarad mai viteaz, fie bărbat sau femeie. La următoarea insultă o s-o iau ca pe un afront personal și te voi ucide.

— O să trebuiască să aștepți după mine, bubui Dosduvoi, dându-și pătura la o parte și ridicându-și toată înălțimea considerabilă.

— Și după mine.

Brand veni alături de ea, cu mâna bandajată pe pumnalul lui cu lucrătură măiastră.

Multe degete gâdilau arme în ambele tabere și – din cauza berii, a mândriei rănite și a argintului pierdut – lucrurile ar fi degenerat rapid într-o treabă foarte sângeroasă. Însă, înainte ca o singură lovitură să fie dată, Părintele Yarvi sări cu îndemânare

între cele două echipaje gata de încăierare.

— Avem cu toții destui dușmani, nu-i nevoie să ne mai facem și din rândul prietenilor! Sângele vărsat aici va fi un sânge irosit! Haideți să facem din pumn o mână deschisă. Hai să-i acordăm Tatălui Porumbeilor această zi. Luați! spuse el și băgă mâna în buzunar aruncându-i lui Crouch ceva lucitor.

— Ce-i asta? mârâi cârmaciul.

— Argintul Reginei Laithlin, rosti Yarvi, cu chipul ei pe el.

I-or fi lipsit Preotului degete, însă cele pe care le avea erau chiar foarte rapide. Monedele se roteau și luceau în lumina focului în timp ce el le arunca spre echipajul *Câinelui Negru*.

— N-avem nevoie de pomana ta, mormăi Crouch, deși mulți dintre camarazii săi căzuseră deja în genunchi pentru a aduna monedele.

— Considerați-l un avans, atunci! strigă Yarvi. Pentru ceea ce vă va plăti regina când vă veți face apariția în Thoriby. Ea și Regele Uthil sunt mereu în căutare de oameni îndrăzneți și de luptători capabili. Mai ales de oameni care nu manifestă o dragoste profundă față de Marele Rege.

Jenner cel Albastru își înălță cana.

— Pentru frumoasa și generoasa Regină Laithlin, atunci!

În timp ce echipajul lui se bucura și înălța cănile, el adăugă ceva mai ușor:

— Și pentru foarte șiretul ei Preot, apoi, și mai ușor, făcându-i cu ochiul lui Thorn: Fără a uita formidabila vâslă din spate.

— Ce se întâmplă? răcni Koll, clătinându-se și cu ochii holbați, cu părul în dezordine și încurcându-se în pătură, însă apoi căzu la pământ, făcându-i-se rău dintr-odată, spre amuzamentul nestăpânit al celorlalți.

În câteva secunde cele două echipaje făceau din nou schimb de povești, găsind camarazi de mult pierduți, contrazicându-se asupra celui mai bun cuțit, în timp ce Safrit își trăgea fiul de-o ureche și-l scufunda cu capul în râu. Crouch fu lăsat să-și rumege supărarea singur, stând cu pumnii înfipți în șolduri și aruncând priviri ucigătoare către Thorn.

— Am senzația că ți-ai făcut un dușman din el, murmură Brand, dând în sfârșit drumul cuțitului.

— Of, întotdeauna mi se întâmplă asta. Ce zice Părintele Yarvi? Dușmanii sunt prețul succesului.

Își petrecu un braț pe după umerii lui Brand și pe celălalt pe

după umerii lui Odda, apoi îi strânse aproape pe amândoi.

— Uimirea cea mai mare este că, pe lângă asta, mi-am făcut și niște prieteni.

O zi roșie

— Scuturi! urlă Rulf.

Dar Brand era blocat de panică și tulburat de visele plăcute cu casa lui, așa că se chinui să iasă din așternut în dimineața rece de culoarea sângelui.

— Scuturi!

Echipajul se chinuia să se ridice din culcușuri, lovindu-se unul de altul, repezindu-se ca niște oi speriate, pe jumătate îmbrăcați, doar cu o parte din arme și pe jumătate adormiți. Un bărbat lovi cu piciorul jarul rămas de la foc în timp ce o lua la fugă și stârni o ploaie de scântei. Altul zbieră în timp ce încerca să-și tragă pe el cămașa de zale ce i se încurcase la mâneci.

— Înarmați-vă!

Thorn era alături de el. Porțiunea nerasă a capului ei era un haos în ultimul timp, codițe și șuvițe de păr încâlcite, prinse cu inele din argint, decupate din monede, însă armele ei erau unse și lustruite de căpătaseră o lucire orbitoare, și le ținea sigură în mâini, afișând obișnuitu-i chip dârz. Îl făcea pe Brand să se simtă mai viteaz, văzând-o pe ea așa vitează. Zeii știau, acum chiar avea nevoie de curaj. Avea nevoie de curaj și avea nevoie să se pișe.

Făcuseră popas pe singurul deal de pe o rază de câteva mile, o movilă cu vârful plat într-un loc unde râul făcea o curbă amplă, pe care bolovani fărâmați se iveau din părțile laterale și câțiva pomi pipernciți se înălțau timizi în vârf. Brand se grăbi să ajungă în partea de est a crestei, acolo unde se așezase echipajul, privind în josul pantei și de-a lungul vastului ocean de iarbă ce se întindea până departe, înspre soarele ce se pregătea să răsară. În timp ce se străduia să-și alunge somnul din ochi cu degete tremurătoare, văzu câteva siluete departe, călăreți fantomatici ce înaintau în zigzag în ceața dimineții.

— Cei din Neamul Călăreților? cârâi el.

— Uzhaki, cred, zise Părintele Yarvi ținându-și mâna streașină la ochii spălăciți pentru a se feri de Soarele Mamă, o pată roșie

în depărtare, la orizont, însă aceștia s-au stabilit pe țărmurile Mării de Aur. Nu știu ce i-a adus aici.

— O dorință arzătoare să ne omoare? zise Odda în timp ce călăreții prindeau contur în ceață, cu soarele roșu scânteind pe metal, pe vârfurile sulițelor și pe lamele curbate ale săbiilor, pe coifurile făcute să arate precum niște capete de monștri.

— Cât de mulți sunt? murmură Thorn, cu mușchii maxilarului încordați conturându-se în partea rasă a capului.

— Optzeci? Fror se uita la ei la fel de calm ca un om care privește la un vecin ce smulge buruienile din grădină. Nouăzeci? Deschise un săculeț și scuipă în el, după care începu să amestece în el cu vârful unui deget. O sută?

— Zei! murmură Brand.

Auzea zgomotul făcut de copite deja, în timp ce Călăreții se apropiau în cercuri largi, din ce în ce mai mult, scoțând țipete, lătrături și ciripituri ciudate ce făceau să răsune întreaga câmpie, în timp ce echipajul zăngănea și mârâia pe măsură ce-și pregătea echipamentul de luptă și apela fiecare la propriul său zeu pentru a-i aduce noroc în luptă. Un călăreț făcu un ocol ceva mai larg, apropiindu-se mai mult, cu păru-i lung fluturând, pentru a încerca ținta cu o săgeată. Brand se feri, dându-se în spate, însă săgeata fusese doar de încercare, o săgeată menită să-i enerveze, căci căzu în iarbă, la jumătate drumului pe care-l mai aveau de urcat.

— Un prieten vechi mi-a spus odată că gloria este cu atât mai mare cu cât sorții sunt mai mult împotriva ta, rosti Rulf, trăgând de coarda arcului cu degete bătătorite și făcând-o să vibreze cu furie.

Dosduvoi își trecea pânza uleiată peste capul marii sale securi.

— La fel de mult cresc și șansele de-a muri.

— Dar cine vrea să întâlnească Moartea bătrân, lângă foc?

Și dinții lui Odda sclipiră, acoperiți de salivă, în timp ce le arăta rânjetul său de nebun.

— Nu sună ca un final chiar prost.

Fror băgă mâna în săculețul lui și-o scoase afară acoperită cu vopsea albastră, pe care și-o trecu peste față cu degetele desfăcute, lăsându-și pe chip o urmă în formă de palmă.

— Însă eu sunt pregătit.

Brand nu era. Strânse mânerul scutului pe care Rin pictase

dragonul în urmă cu ceea ce acum părea a fi o sută de ani și la jumătate de lume distanță. Strânse mânerul securii cu o palmă ce încă îl ustura de la arsurile făcute de funie, pe care le simțea pe sub bandaje. Cei din Neamul Călăreților se mișcau în continuare, ieșind din formație și intrând la loc, alunecând pe câmpie ca o apă molcomă, însă apropiindu-se, ținând între ei un steag ce flutura sub o căpățână cu coarne. Întrezări fețe dârze, de bestii, fețe gata de luptă, cu dinți rânjiți și cu ochi în permanentă mișcare. Și erau atât de mulți.

— Zei! șopti el. Oare chiar el alesese asta? În loc de o viață drăguță, sigură și plictisitoare la fierăria lui Gaden?

— Skifr! strigă Părintele Yarvi cu o voce joasă și nervoasă.

Bătrâna stătea în spatele lor, cu picioarele încrucișate, în spatele unui copac, privind încruntată în focul stins, de parcă soluția la problemele lor zăcea ascunsă în jar.

— Nu! se răsti ea peste umăr.

— Săgeți! țipă cineva cu glas ascuțit și Brand le văzu, așchii negre înălțându-se mult, plutind purtate de vânt.

Una dintre ele fulgeră aproape de el, cu pana din coadă fluturând. Orice schimbare a direcției brizei i-ar fi putut abate traiectoria acelei fâșii din lemn și metal, înfigându-i-o în piept, iar el ar fi murit aici, sub un cer însângerat, și nu și-ar mai fi revăzut sora niciodată sau docurile, ori movilele din Thoriby. Chiar și locurile pe care le urăști din toată inima arată minunat când le privești retrospectiv dintr-un loc ca acesta.

— Faceți un zid împreună, câini leneși! răcni Rulf.

Brand se strecură printre Odda și Fror. Lemn și metal scrâșniră când își așezară scuturile unul lângă altul, cu rama în spatele ramei celui din stânga și cu rama cealaltă în fața celuilalt, din dreapta. O mai făcuse de o mie de ori în careul de antrenament, cu mâinile și picioarele mișcându-i-se singure, un lucru bun din moment ce își simțea capul ca umplut cu noroi. Bărbați înarmați cu sulițe și cu arcuri se strânseră în spatele lor, bătând darabana pe spatele celor din fața lor și mârâind încurajări, iar cei fără scuturi așteptau să ucidă pe oricine ar fi pătruns înăuntru sau să astupe găurile în cazul în care ar fi căzut cineva. Când ar fi murit cineva. Pentru că unii oameni vor muri aici, astăzi, curând.

— Chiar înainte de micul dejun, ticăloșii! țipă Odda.

— Dacă mi-aș propune să omor pe cineva, mi-aș dori să fie

înfometat, rosti Fror, încruntându-se.

Lui Brand îi bătea inima de parcă ar fi vrut să-i sară din piept, genunchii îi tremurau de dorința de a fugi și fălcile și le ținea strânse, din dorința de-a rezista. De a rezista alături de echipajul său, de frații săi, de familia sa. Își mișcă umerii pentru a-i simți pe ceilalți strânși lângă el. Zei! Avea mare nevoie să se pișe.

— Cum ai căpătat cicatricea? șuieră el.

— Acum? mârâi Fror.

— Mi-ar plăcea să mor știind ceva despre camaradul meu.

— Foarte bine. Vanstermanul îi arătă un rânjet de nebun, iar ochiul sănătos îi sclipi în mijlocul acelei palme albastre. Când o să mori, îți voi spune.

Părintele Yarvi se foia în umbra zidului făcut din scuturi, urlând cuvinte în limba Neamului Călăreților, acordându-i o șansă Tatălui Pace, însă niciun răspuns nu veni, cu excepția săgeților, răpăind pe lemn, fulgerând pe deasupra. Cineva urlă când o așchie lungă îl nimeri în picior.

— Mama Război este la conducere astăzi, murmură Yarvi, punând mâna pe mânerul sabiei sale curbate. Predă-le o lecție de tras cu arcul, Rulf.

— Săgeți! strigă cârmaciul.

Iar Brand păși în spate și-și înclină scutul pentru a-i face loc să tragă, după care Rulf veni alături de el cu arcul său negru încordat la maximum și cu coarda vibrând furioasă acum. Brand simți pe obraz curentul de aer al săgeții ce-și luă zborul în timp ce pășea în față pentru a-și lipi iarăși scutul de cel al lui Fror.

Un urlet ascuțit răsună atunci când săgeata își întâlni ținta și cei din echipaj râseră și răcniră de bucurie, scoțând limbile și arătându-și fețele lor de viteji, de bestii, de luptători. Brand nu prea avea chef de râs. Avea chef să se pișe.

Călăreții erau cunoscuți pentru faptul că ba atacau, ba se retrăgeau, păcălindu-și inamicii și doborându-i cu arcurile. Un zid din scuturi bine așezat este totuși greu de străpuns doar cu săgeți, iar arcul acela din corn al lui Rulf era și mai înfricoșător decât arăta. Datorită înălțimii dealului micuț pe care se aflau, săgețile sale puteau străbate o distanță mai mare decât ale lor, iar precizia lui, în ciuda anilor ce trecuseră peste el, era mortală. Trimise săgeți șuierânde una după alta în josul pantei ierboase, la fel de calm ca apa neclintită, răbdător ca piatra, iar echipajul

ovaționă de două ori mai entuziasmat atunci când doborî un cal și apoi un călăreț imediat după el, făcându-l să se rostogolească prin iarbă. Ceilalți se retraseră dincolo de raza de acțiune a arcului său, unde începură să se regrupeze.

— Nu ne pot înconjura din cauza râului, zise Părintele Yarvi, înghesuindu-se să arunce o privire peste scutul lui Odda. Și nu se pot folosi nici de cai printre bolovani, iar noi avem avantajul terenului mai înalt. Mâna mea stângă a ales un loc potrivit.

— Nu sunt la prima experiență de acest fel, zise Rulf, eliberând o altă săgeată. Vor veni alergând, fără cai, și se vor izbi de zidul nostru precum Marea Mamă de stânci.

Stâncile nu simt durere. Stâncile nu varsă sânge. Stâncile nu mor. Brand se ridică pe vârfuri pentru a privi pe deasupra zidului și văzu uzhakii lunecând din șei, pregătiți de atac. Erau atât de mulți. Echipajul de pe *Vântul din Sud* era depășit numeric, raportul fiind cam de doi la unu, bănuia el. Poate chiar mai rău.

— Ce vor? șopti Brand, speriat de propria-i teamă din voce.

— Există un moment când te poți întreba ce-și dorește un om, zise Fror, fără îngrijorare în glas. Și există un moment potrivit pentru a-i despica țeasta. Acum este momentul pentru a doua variantă.

— Îi ținem aici, răcni Rulf, și când strig împingeți, îi mânăm pe ticăloși în josul pantei. Îi con’ucem, îi tăiem, călcăm pest’ ei și nu vom arăta îndurare decât în altă zi, m-auziți? Săgeată!

Scuturile lunecară în lateral și Brand văzu pentru o clipă oameni alergând. Rulf trimise săgeata zburând în josul dealului, care se înfipse în coastele primului om, trântindu-l și făcându-l să se târască și să se vaite, rugându-se de prietenii săi în timp ce aceștia treceau cu viteză pe lângă el.

— Rezistați acum, băieți! strigă Rulf, aruncându-și arcul într-o parte și înhățând o suliță. Rezistați!

Oamenii din jurul lui mârâiau, scuipau și murmurau rugăciuni către Mama Război, cu respirațiile lovindu-li-se de lemnul din fața lor. O burniță nesuferită cădea peste ei, lăsând rouă pe coifuri și pe ramele scuturilor, iar Brand avea o nevoie mai mare ca oricând să se pișe.

— O, Unică Zeiță! strigă Dosduvoi, când auziră pașii rapizi ai dușmanilor ce scoteau țipete războinice în timp ce se apropiau. Zeiță atotputernică! Și atotcunoscătoare! Nimicește-i pe acești păgâni!

— O să-i nimicesc eu însumi pe ticăloși! țipă Odda.

Iar Brand gâfâi la impact, se dădu înapoi o jumătate de pas, apoi veni iar în față, proptindu-și toată greutatea în scut, cu cizmele alunecându-i pe iarba udă. Metalul zăngăni, clincăni și se îndoi lovindu-se de lemn. O furtună de metal. Ceva zdrăngăni ascuțit, lovindu-se de rama scutului său, și el se feri, cu fața plină de așchii, auzind o voce cumplită țipând de cealaltă parte.

Ochiul strâmb al lui Fror stătea holbat în timp ce el urla cuvinte din *Cântecul lui Bail*.

— Braț de fier! Cap de fier! Inimă de fier! Și izbi orbește cu sabia peste zidul din scuturi. Moartea a sosit pentru voi, cântară cei o sută!

— Moartea a sosit pentru voi! mugi Dosduvoi.

Vreme pentru poezie, însă alții strigau, cu foc în gâtlejuri, în piepturi, în ochii plini de nebunie.

— Moartea a sosit pentru voi!

Nu precizară dacă era vorba despre moartea celor din Neamul Călăreților sau despre moartea lor. Nici nu conta. Mama Război își întinsese aripile de fier deasupra câmpiei și învăluise fiecare suflet în umbre. Fror lovi din nou și-l pocni pe Brand deasupra ochiului cu mânerul sabiei, făcându-i urechile să țiuie.

— Împingeți! răcni Rulf.

Brand strânse tare din dinți în timp ce împingea, cu scutul frecându-se de alt scut. Văzu un om căzând și țipând când o suliță se strecură pe sub scut și i se înfipse în picior, însă continuă să împingă, fără să dea importanță. Auzi un glas venind de cealaltă parte, cuvintele sunând atât de clar și inamicul fiind atât de aproape, la o lățime de-o palmă de fața lui. Își repezi mâna în față, lovind o dată pe deasupra scutului cu securea, apoi încă o dată, după care se auziră un mormăit și un gâlgâit, lama lovindu-se de ceva. O suliță ripostă, frecându-se de rama scutului său, și un om urlă. Fror lovi pe cineva cu capul în față, zdrobindu-i nasul cu fruntea. Oamenii mârâiau și bolboroseau, înjunghiind și împingând, amestecați unii cu ceilalți.

— Mori, ticălosule, mori!

Un cot îl izbi pe Brand în falcă și-l făcu să simtă gust de sânge. Îi sări noroi în față, orbindu-l pe jumătate, încercă să clipească pentru a și-l scoate din ochi, mârâi, înjură, împinse și alunecă, scuipă și împinse din nou. Panta era de partea lor, iar

ei știau ce au de făcut, așa că încet, dar sigur zidul începu să se miște, mânându-i pe dușmani în jos, silindu-i să coboare înapoi de unde urcaseră.

— Moartea a sosit pentru voi, cântară cei o sută!

Brand văzu un vâslaș cum mușcă din gâtul unui uzhak. Îl văzu pe Koll înjunghiind un bărbat căzut la pământ cu cuțitul. Îl văzu pe Dosduvoi aruncând un om departe cu o rotire a scutului. Văzu vârful unei săbii ieșind din spatele unui om. Ceva sări în fața lui Brand și el icni. Prima dată crezu că este o săgeată, apoi își dădu seama că fusese un deget.

— Împingeți, am zis! Împingeți!

Forțară și mai tare, un infern de glasuri hârâite și de corpuri opintindu-se, prea lipiți unul de altul pentru a-și folosi securea, așa că o lăsă să cadă, ducându-și cu rapiditate mâna în jos și scoțând pumnalul lucrat de Rin pentru el.

— Braț de fier! Inimă de fier!

Duritatea mânerului în mână îl făcu să-și aducă aminte de chipul ei, luminat de foc în mica lor cocioabă. Ticăloșii ăștia se aflau între el și ea și furia clocoti în el. Văzu o față înconjurată de codițe de păr în care erau prinse inele de metal și izbi cu scutul în ea, făcând capul să se dea pe spate, apoi înjunghie pe sub rama scutului, metalul scârțâi, înjunghie din nou, cu mâna roșie și lipicioasă. Omul căzu și Brand călcă peste el, poticnindu-se, după care fu tras de Odda, scuipând printre dinții încleștați.

— Moartea a sosit pentru voi!

De câte ori ascultase acest cântec cu respirația tăiată, repetând cuvintele neauzit, visând la câștigarea unui loc în zid, cucerindu-și singur gloria? Oare la asta visase? Aici nu era vorba despre vreo aptitudine, ci doar despre noroc, nu era un duel între campioni aleși, ci doar o întrecere între nebuni, nu era loc pentru trucuri, pentru inteligență sau chiar pentru curaj, doar dacă nu cumva curajul însemna să fie cărat neajutorat de iureșul bătăliei precum sunt cărate resturile pe apă de către o furtună. Sau poate despre asta era vorba.

— Omorâți-i!

Zgomotul bătăliei era înfiorător, o zarvă de metal și de lemn izbit, de bărbați înjurând pe cele mai înalte tonuri de care erau în stare. Sunete pe care Brand nici măcar nu le putea distinge. Sunete care nu aveau niciun înțeles. Ultima Poartă stătea larg deschisă pentru ei toți și fiecare o înfrunta așa cum știa mai

bine.

— Moartea a sosit pentru voi!

Ploaia se întețise și cizmele zdrobeau iarba și transformau pământul roșu în noroi, iar el era obosit, lovit peste tot și sătul de toate, însă nu era vreme de stat. Zei, chiar trebuia să se pișe. Ceva se izbi de scutul său, aproape smulgându-i-l din mână. O lamă roșie fulgeră pe lângă urechea lui și o văzu pe Thorn alături de el.

Avea o parte a feței stropită cu sânge și zâmbea. Zâmbea de parcă era acasă.

Bucuria luptei

Thorn era o ucigașă. Asta n-o putea nega nimeni.

Întinderea de iarbă plină de noroi și de sânge și strivită sub picioare din spatele zidului din scuturi era terenul ei, iar ea reprezenta moartea pentru oricine ar fi pătruns acolo.

Cu un bubuit mai puternic decât zgomotele scoase de chila *Vântului din Sud,* zidul din scuturi trecu dincolo de coama dealului, împingând, ciopârțind, călcând oameni în picioare și trăgându-i după el, prinși între scuturi, înghițindu-i precum un șarpe flămând. Cineva încercă să se ridice și ea îl înjunghie în spate cu sabia tatălui ei, privindu-i fața însângerată acum plină de teamă, de panică și de durere în timp ce cădea.

Ar fi trebuit să-i fie mai greu decât cu sabia de antrenament, însă totul era mult mai ușor. Oțelul era atât de ușor, de ascuțit, iar brațul îi era atât de puternic și de rapid. Armele ei aveau o minte a lor. O minte neînduplecată, pusă pe omor.

Era o ucigașă. Skifr afirmase asta și iată și dovada, scrisă cu sânge pe pielea dușmanilor săi. Își dorea să fi fost și tatăl ei prezent, ca s-o vadă. Poate că fantoma lui era acolo, încurajând-o peste umăr. Își dorea ca și Hunnan să fi fost acolo, ca să-l scufunde cu fața în sângele pe care ea îl vărsase. Ca să-l provoace să-i refuze locul. Și ca să-l ucidă și pe el.

Cei din Neamul Călăreților nu înțelegeau acest mod de-a lupta și se loveau lipsiți de disciplină în zid, câte unul sau câte doi, făcând ca propriul lor curaj să-i ducă la eșec. Thorn îl văzu pe unul cum încerca lipsit de îndemânare să lovească cu sulița peste scuturi, țintind să-l nimerească pe Brand. Se repezi

înainte, prinzându-l cu cârligul securii de spate, vârful ascuțit înfigându-i-se adânc în umăr, după care îl trase dintre scuturi și-l prinse în brațe.

Se împleticiră îmbrățișați, țipând unul la altul, el cu părul lui lung în gura ei, lovind cu genunchii și cu coatele, apoi Părintele Yarvi îi tăie adânc picioarele pe la spate, iar ea țipă în timp ce-și eliberă securea, înfigându-i-o apoi în căpățână, în lateral, smulgându-i coiful și aruncându-l în jos, pe coasta distrusă a dealului.

Îl auzise pe tatăl ei vorbind despre bucuria luptei. Bucuria însângerată pe care Mama Război le-o trimite copiilor ei favoriți. Ascultase poveștile lui cu ochii căscați și cu gura uscată, lângă foc. Mama ei îi spunea soțului său că astea nu sunt povești pentru urechile unei fete, însă el se apleca mai aproape și-i vorbea în șoaptă, atât de aproape, încât îi putea simți respirația fierbinte pe obraz. Îl ascultase vorbind despre bucuria luptei, iar acum o putea simți și ea.

Lumea ardea cu vâlvătaie și dansa, iar respirația îi ardea gâtlejul în timp ce ea se grăbea să ajungă la capătul zidului ce se unduia și se răsucea, amenințând să se rupă în bucăți. Doi uzhaki răzbiseră printre bolovani pe o parte a dealului și-l încolțiseră pe Dosduvoi. Îl tăie pe unul într-o parte, aproape despicându-l în două. Sulița celuilalt păru că se mișcă foarte încet, de parcă s-ar fi mișcat prin miere, iar ea râse când sulița lunecă pe alături, apoi reteză picioarele bărbatului cu securea, trântindu-l la pământ.

O săgeată fulgeră pe lângă ea și Dosduvoi o adăposti în spatele scutului său, în care mai erau înfipte două săgeți, aproape de ramă. Zidul se curba în mijloc, unde chipurile oamenilor erau strâmbate de efortul de a-l face să reziste. Urmă un trosnet, un om din echipaj căzu scuipând bucăți de dinți și zidul cedă. Un uzhak imens stătea în gaură, purtând pe față o mască făcută din maxilarul unei morse și cu mustățile acesteia încă atârnându-i de o parte și de alta a feței fioroase, pufnind ca un taur în timp ce rotea în mâini o bâtă plină de dinți, aruncându-i pe oameni cât colo și mărind și mai mult gaura din zid.

Thorn nu avea niciun pic de teamă în ea. Doar bucuria luptei, mai feroce ca oricând.

Țâșni spre uriaș, cu sângele pompând cu aceeași putere ca a

Mării Mamă. Ochii de nebun ai uriașului se rotiră spre ea, iar ea se aruncă la pământ, alunecând pe o parte printre cizmele lui enorme, se întoarse, spintecând în timp ce bâta lui bubui în pământ în spatele ei, și îl atinse de-a lungul pulpei, făcând ca sângele să răsară în pete negre în timp ce el cădea în genunchi. Fror păși în față și-l doborî cu lovituri năucitoare, una, două, trei, făcând ca pe mâna albastră de pe față să-i apară pete roșii.

Thorn îi văzu pe Călăreți împrăștiindu-se, țopăind pe pantă în jos, pe câmpia deschisă, către caii care-i așteptau, iar ea își ridică armele în sus și țipă, simțind că se înfierbântă până în vârful degetelor. Fantoma tatălui ei o împinge de la spate, îndemnând-o să țâșnească după dușmanii ce-și luau tălpășița ca un copoi după iepuri.

— Opriți-o! răcni Rulf, și cineva o trase înapoi, înjurând și zbătându-se, cu păru-i încurcat încă lipit de față.

Brand, cu barba zgâriind-o pe obraz și cu brațul stâng petrecut pe sub brațele ei, pentru a-și ține scutul în față, protejând-o. Din spatele uzhakilor ce o luaseră la fugă în jos văzu alergând prin iarbă alte siluete, cu arcuri întinse și cu fețe înverșunate. O mulțime de oameni și, în locul bucuriei luptei pe cale să se stingă, începu să apară teama.

— Strângeți zidul! răcni Rulf, împroșcând cu scuipat în toate părțile.

Oamenii se adunară la loc, se strânseră unul într-altul, astupând găurile, cu scuturile tremurându-le în mâini și lovindu-se unele de altele, în timp ce lumina zilei licărea printre ei. Thorn auzi cum se înfigeau săgețile în lemnul de tei și văzu cum una ricoșează din rama scutului lui Brand, peste umărul acestuia. Odda era căzut, cu o săgeată înfiptă într-o parte, scuipând blesteme în timp ce se târa în sus, spre coama dealului.

— Înapoi! Înapoi! Pe loc, acum!

Îl prinse pe Odda pe sub brațe și începu să-l tragă înapoi, în timp ce el mormăia, dădea din picioare și scuipa spumă însângerată. Se prăbuși pe spate cu el peste ea, aproape tăindu-se în propria secure, se zbătu să se ridice și-l trase în sus, apoi Koll veni lângă ea ca să o ajute, după care îl prinseră între ei și începură să-l tragă în sus, pe creasta dealului, trecând dincolo de zidul din scuturi. Înapoi, acolo unde fuseseră doar cu câteva secunde nebune înainte, cu râul în spate și cu câmpia

întinzându-se în fața lor.

Thorn stătu locului, prostită, amorțită, nefiind sigură câți dintre membrii echipajului erau morți. Trei? Patru? Toți aveau zgârieturi și câțiva erau răniți grav. Nici nu știa dacă este sau nu rănită. Nu știa cu al cui sânge este stropită. După cum arăta săgeata aia, Odda nu mai avea prea multe șanse. Iar ea nu mai avea speranțe pentru mai nimic, în acele momente. Prin găurile dintre scuturile lovite putu vedea coasta dealului cu iarba călcată în picioare, presărată cu corpuri de oameni, unii încă mișcând, gemând și pipăindu-și rănile.

— S-o împingem pe partea cealaltă sau s-o tragem afară? strigă Safrit, îngenunchind lângă Odda și apucându-l strâns de mână.

Părintele Yarvi privea doar în jos, frecându-și falca netedă și murdărindu-și obrazul cu dungi roșii.

Furia dispăruse de parcă nici nu existase, iar focul din ea se transformase în cenușă. Tatăl lui Thorn nu-i spusese niciodată că bucuria luptei își trage energia din puterea trupului și că după aceea trebuie plătită dublu. Strânse săculețul cu oasele de la degete, însă nu găsi nicio alinare acolo. Văzu rănile din care izvora sânge și oamenii gemând după masacrul pe care îl făcuseră. Masacrul pe care ea îl făcuse.

Era o ucigașă, nu putea s-o nege.

Se aplecă în față, de parcă fusese pocnită cu pumnul în burtă, și scuipă o vomă subțire în iarbă, după care se îndreptă dârdâind și rămase uitându-se în gol, la lumea prea strălucitoare, cu genunchii tremurând și cu ochii umezi.

Era o ucigașă. Și dorea să fie lângă mama sa.

Îl văzu pe Brand uitându-se la ea peste umăr, cu fața numai zgârieturi pe o parte și plin de sânge pe gât, până la gulerul cămășii, cu bandajele desfăcute fluturând și cu pumnalul roșu în mână.

— Ești bine? o întrebă el răgușit.

— Nu știu, zise ea, după care i se făcu iar rău și, dacă ar fi mâncat ceva, nu s-ar mai fi putut opri niciodată.

— Trebuie să ajungem la *Vântul din Sud*, rosti cineva cu un glas subțiat de panică.

Părintele Yarvi clătină din cap.

— Va ploua cu săgeți asupra noastră de pe mal.

— Avem nevoie de un miracol, gâfâi Dosduvoi, cu ochii

pironiți asupra cerului roz.

— Skifr! strigă Yarvi, iar bătrâna tresări de parcă fusese deranjată de o muscă, murmurând și trăgându-și capul între umeri. Skifr, avem nevoie de tine!

— Sosesc din nou! strigă cineva din zidul spart.

— Câți sunt? întrebă Yarvi.

— Mai mulți decât prima dată! urlă Rulf, potrivind o săgeată în arcul negru.

— Mai mulți cu cât?

— Cu mult mai mulți!

Thorn încercă să înghită, dar nu mai avea salivă. Se simțea atât de slăbită, încât de-abia era în stare să ridice sabia tatălui său. Koll le aducea apă celor din zidul de scuturi, iar ei o beau, mormăind și tresărind din cauza rănilor.

Fror împroșcă apă în jur și scuipă.

— Este vremea să ne vindem scump pielea. Moartea a sosit pentru voi!

— Moartea a sosit pentru voi, murmurară vreo doi oameni, însă suna mai degrabă ca o tânguire decât ca o provocare.

Thorn îi auzi pe Călăreți venind, le auzi strigătele războinice și pașii rapizi pe coasta dealului. Auzi mârâiturile celor din echipaj în timp ce se pregăteau să întâmpine atacul și, așa slăbită cum se simțea, strânse din dinți și înhăță securea plină de sânge și sabia. Se îndreptă către zid. Înapoi către peticul acela de noroi frământat în picioare din spatele zidului, deși gândul la ce urma o făcu să simtă orice, numai bucurie nu.

— Skifr! țipă Părintele Yarvi.

Cu un strigăt de furie bătrâna țâșni în picioare, aruncându-și haina deoparte.

— Blestemat să fii, atunci!

Și începu să cânte, ușor și pe un ton jos la început, apoi din ce în ce mai tare. Începu să facă niște pași mari, cântând cuvinte de neînțeles pentru Thorn și prea puțin asemănătoare cu orice auzise ea vreodată. Însă ghici că limba aceea nu era o limbă cunoscută de niciun om.

Erau cuvinte de-ale elfilor, iar magia stârnită de ele era tot de-a lor. Magia care sfărâmase Zeița și distrusese lumea și, de parcă simțise un vânt rece, lui Thorn i se zbârli fiecare fir de păr.

Skifr continuă să cânte, din ce în ce mai tare, mai rapid și mai sălbatic și, din legăturile cu care avea prins trupul, extrase două

piese de metal întunecat la culoare, înguste și cu semne încrustate pe ele, strecurând una dintre ele în interiorul celeilalte, scoțând un sunet ca de lacăt care este încuiat.

— Ce face? zise Dosduvoi, însă Părintele Yarvi îl ținu pe loc cu mâna-i schiloadă.

— Ceea ce trebuie.

Skifr îndepărtă de corp relicva elfilor.

— Dați-vă la o parte!

Zidul pe cale de-a se destrăma se desfăcu în două, iar Thorn privi prin gaură. Acolo se vedeau cei din Neamul Călăreților, o masă agitată de trupuri, alergând cu atenție printre corpurile căzute, înaintând cu rapiditate, implacabili, cu moartea în priviri.

Urmă un bubuit ca un tunet ce cade la o palmă distanță, un fulger de lumină și cel mai apropiat uzhak fu azvârlit în spate, pe coastă, de parcă fusese lovit de un deget uriaș. Un alt pocnet și un murmur șocat se auzi dinspre echipaj atunci când un alt om fu aruncat învârtindu-se ca jucăria unui copil, cu umărul în flăcări.

Țipătul lui Skifr deveni din ce în ce mai puternic și mai ascuțit, așchii de metal strălucitor izbucnind din relicva elfilor aflată în mâna ei și căzând în iarbă, la picioarele bătrânei, unde scoteau fum. Bărbații scânciră, cu gurile căscate, însfăcându-și talismanele, mai înfricoșați de vrăjitorie decât de uzhaki. Șase lovituri de fulger se rostogoliră peste câmpie și șase oameni rămaseră zăcând acolo, arzând, în timp ce restul Călăreților o luară la fugă scheunând de teroare.

— Zeiță Atotputernică, șopti Dosduvoi, făcând un semn în dreptul pieptului.

Urmă tăcerea. Pentru prima dată după ceva timp. Doar șoapta vântului prin iarbă și hârâitul aspru al respirației lui Odda. Se simțea un miros de carne arsă. Una din așchiile căzute dăduse foc ierbii. Skifr făcu un pas în față, cu o expresie sumbră pe chip, și stinse flacăra cu cizma.

— Ce-ai făcut? șopti Dosduvoi.

— Am rostit numele Zeiței, răspunse Skifr. Scris cu litere de foc, folosindu-mă de runele elfilor lăsate de dinainte de Distrugerea Lumii. Am invocat Moartea de acolo unde îi este locul, lângă Ultima Poartă, și am trimis-o să-mi îndeplinească dorința. Însă există întotdeauna un preț de plătit.

Merse până la locul unde era întins palidul Odda, sprijinit de

un copac pipernicit, cu Safrit aplecată deasupra lui, încercând să scoată săgeata afară.

— Numele Zeiței are șapte litere, spuse ea, apoi arătă cu bucata aceea de metal înspre el. Îmi pare rău.

— Nu! zise Safrit, încercând să se așeze între ei, însă Odda o dădu cu blândețe la o parte.

— Cine-și dorește să moară bătrân? își el arătă rânjetul de nebun, cu striațiile de pe dinții acum roșii de sânge. Moartea ne așteaptă pe toți.

Se auzi un alt pocnet asurzitor, iar Odda se arcui pe spate, tremurând, după care rămase nemișcat, cu fumul ridicându-se din gaura înnegrită din zale.

Skifr se întoarse spre ei, cu chipul în pământ.

— V-am spus că o să vă arăt magie.

Nu este ca în cântece

— Se retrag.

Vântul îi biciuia părul lui Thorn și i-l aduna în jurul feței, în timp ce ea se uita după uzhaki, după călăreți și cai fără călăreți, pete micșorându-se pe oceanul de iarbă.

— Nu po' să zic că-i învinovățesc, murmură Brand, privind-o pe Skifr cum își înfășura haina în jurul corpului și se așeza la loc, jos, cu picioarele încrucișate, strângându-și în mână simbolurile sfinte de la gât, care străluceau la lumina jarului din foc.

— Am luptat destul de bine, zise Rulf, deși vocea îi suna cam găunoasă.

— Brațe de fier, aprobă Fror în timp ce-și ștergea vopseaua de pe față cu o cârpă udă. Am câștigat o bătălie despre care se vor compune cântece.

— Am câștigat, în orice caz.

Părintele Yarvi luă din iarbă una din bucățile de metal lăsate de Skifr și o întoarse pe toate părțile, făcând-o să sclipească în soare. Un obiect gol pe dinăuntru, din care încă mai ieșea un firicel de fum. Cum ar putea obiectul ăsta să străbată toată câmpia și să omoare un om?

Safrit se uita încruntată la Skifr în timp ce-și curăța mâinile de sânge.

— Am învins folosindu-ne de arte întunecate.

— Am învins. Părintele Yarvi ridică din umeri. Din cele două finaluri posibile ale unei lupte, acesta este mai bun. Lasă-l pe Tatăl Pace să verse lacrimi din cauza metodelor. Mama Război surâde când vede rezultatele.
— Și cu Odda cum rămâne? murmură Brand.
Omulețul păruse invincibil, însă trecuse prin Ultima Poartă. Fără glume de-acum încolo.
— Nu ar fi supraviețuit din cauza săgeții, spuse Yarvi. Ar fi fost el sau noi toți.
— Niște calcule nemiloase, zise Safrit, cu gura transformată într-o linie subțire.
Preotul nu se uită la ea.
— Acestea sunt calculele pe care un conducător trebuie să le rezolve.
— Și dacă vrăjitoria asta va atrage un blestem asupra noastră? întrebă Dosduvoi. Dacă riscăm o a doua Sfărâmare a Zeiței? Dacă vom…
— Am învins.
Vocea Părintelui Yarvi era rece și dură ca sabia scoasă din teacă, și-și strânse degetele de la mâna sănătoasă în jurul bucății de metal făcut de elfi, încleștându-și mâna într-un pumn cu încheieturile albite.
— Mulțumiți-le oricăror zei credeți voi în viața asta a voastră, dacă știți cum. Apoi hai să ne ocupăm de cadavre.
Dosduvoi închise gura și plecă, scuturând din capul lui mare.
Brand își desfăcu degetele îndurerate și-și lăsă scutul pe care dragonul pictat de Rin era ciopârțit și găurit să cadă la pământ, cu rama plină de zgârieturi noi, în timp ce bandajele din palmă erau pline de pete de sânge. Pe zei, era învinețit, zgâriat și simțea dureri peste tot. De-abia mai avea putere să stea în picioare, așa că o dezbatere asupra celei mai potrivite metode de a câștiga lupta nici nu intra în discuție. Cu cât vedea mai multe, cu atât devenea mai nesigur în privința oricărui lucru dacă era bun sau nu. Simțea o arsură pe gât, umedă la atingere. Avea acolo o zgârietură, nu-și dădea seama dacă era de la un prieten sau de la un dușman. Rănile dor la fel de tare, indiferent de cine sunt făcute.
— Așezați-le în așa fel încât să aibă puțină demnitate, zicea Părintele Yarvi, și doborâți copacii ăia pentru ruguri.
— Și pe ticăloșii ăștia?

Koll arătă cu degetul spre cei din Neamul Călăreților împrăștiați pe coastă, contorsionați și plini de sânge, despuiați acum de orice lucru de valoare de către cei din echipaj.

— Și pe ei.

— De ce să le facem și lor un rug conform tradiției?

Rulf îl apucă pe băiat de braț.

— Pentru că, dacă învingem cerșetori aici, nu suntem mai buni decât cerșetorii. Dacă învingem oameni viteji, noi suntem mai viteji decât ei.

— Ești rănit? întrebă Safrit.

Brand se uita la ea de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină.

— Ce?

— Stai jos.

Nu-i era greu s-o facă. Își simțea genunchii atât de slăbiți, încât aproape că era pe cale să se prăbușească. Privi de-a lungul crestei dealului măturate de vânt la echipajul ce-și lăsa armele deoparte și începea să așeze cadavrele într-un șir ordonat, în timp ce o parte dintre ei doborau copaci cu securile pentru a face un rug mare. Safrit se aplecă deasupra lui, pipăindu-i tăietura de pe gât cu degetele ei puternice.

— Nu este adâncă. Sunt unele și mai rele de-atât.

— Am omorât un om, murmură el, ca pentru sine.

Poate că suna ca o laudă, însă nu așa intenționase să o facă să sune.

— Un om cu propriile lui speranțe, cu propriile lui griji și cu propria lui familie.

Rulf se apropie de el, scărpinându-se în barba cenușie.

— Să omori un om nu e nici pe departe o treabă ce poate fi acceptată ușor, așa cum ar lăsa barzii de înțeles. Îi puse lui Brand o mână părintească pe umăr. Te-ai descurcat bine astăzi.

— M-am descurcat? murmură Brand, frecându-și palmele bandajate una de alta. Continui să mă întreb cine era el, ce l-a adus aici și de ce a trebuit să ne luptăm. Continui să-i tot văd fața.

— Sunt șanse să continui să-i tot vezi fața până când o să treci tu însuți prin Ultima Poartă. Acesta e prețul cerut de zidul din scuturi, Brand.

Rulf îi întinse o sabie. O sabie bună, cu argint pe mâner și cu garda tocită de atâta folosit.

— A lui Odda, zise Rulf. Și-ar fi dorit ca tu să o iei. Un

războinic bun trebuie să aibă o sabie bună.
Brand visase să aibă propria sabie, însă, uitându-se acum la ea, se simțea rău.
— Nu sunt războinic.
— Ba da, ești.
— Un războinic nu se teme.
— Un prost nu se teme. Un războinic rezistă, în ciuda fricii sale. Tu ai rezistat.
Brand se trase de pantalonii uzi.
— Am rezistat și m-am pișat pe mine.
— N-ai fi singurul.
— Eroul nu se pișă niciodată pe el în cântece.
— Ei bine, așa este.
Rulf îl lovi ușor în umăr, apoi se ridică în picioare, pregătindu-se să plece.
— De aceea cântecele sunt cântece, iar asta e viața reală.
Soarele Mamă era sus pe cer, deasupra stepei, când terminară cu totul, fumul de la rug înălțându-se ușor tot mai sus. Deși culoarea sângerie se scursese din văzduh și tot ce rămăsese era un albastru clar și plăcut, sub unghiile lui Brand încă se mai afla o crustă întunecată, la fel ca și pe bandaje și pe gâtul ce-i zvâcnea. Încă mai era o zi roșie. Simțea că fiecare zi rămasă de trăit va fi una roșie.
Patru vâsle stăteau nemișcate lângă catarg, pe când cenușa celor patru oameni care le trăseseră se ridica în rotocoale deasupra câmpiei. Skifr stătea dusă pe gânduri printre încărcături, cu gluga trasă peste cap, în timp ce vâslașii din jurul ei încercau să se țină cât mai departe de ea, chiar și cu riscul de-a cădea în apă.
Brand îi aruncă o privire lui Thorn în timp ce se așezau la locurile pentru vâslit, iar ea i-o întoarse, cu chipul palid și încremenit, așa cum fusese și chipul lui Odda când așezaseră lemnul în jurul lui. El încercă să zâmbească, însă gura nu găsi mișcarea potrivită.
Luptaseră în zid. Stătuseră în fața Ultimei Porți. Înfruntaseră Moartea și lăsaseră ceva de recoltat pentru Mama Corbilor. Orice ar fi spus Maestrul Hunnan, acum erau amândoi războinici.
Însă nu era precum în cântece.

Kalyivul era o întindere enormă, invadând un mal al Râului Divin și întinzându-se ca o boală mizerabilă până pe celălalt mal, iar cerul de deasupra era pătat de fumul provenit de la nenumăratele focuri aprinse și punctat de păsările în căutare de cadavre.

Castelul prințului se înălța pe un deal scund aproape de râu și avea cai sculptați în grinzile imensului acoperiș, fiind înconjurat de un zid ce părea făcut pe jumătate din pietriș, pe jumătate din grămezi de noroi. Lângă castel se ridica o înghesuială haotică de clădiri înconjurate de un gard din bușteni solizi, iar pe aleile dintre ele se vedeau scânteind sulițele războinicilor. Dincolo de ele se afla o harababură de corturi, iurte, barăci, colibe și adăposturi improvizate, o sărăcie îngrozitoare ce se întindea în peisajul întunecat în toate direcțiile.

— Pe zei, e întins! murmură Brand.

— Pe zei, e urât! murmură Thorn.

— Kalyivul este o bășică ce se umple încet, rosti Skifr, scobindu-se în nas gânditoare, examinând rezultatul, apoi ștergându-se pe umărul celui mai apropiat vâslaș, atât de ușor că el nici n-o simți. Primăvara se umple de nordici, de oameni din Imperiu și de cei din Neamul Călăreților de pe tot cuprinsul stepei, veniți aici pentru a face comerț. Vara i se sparg pereții și mizeria se revarsă pe câmpii. Iarna pleacă toți și se reduce la nimic.

— Categoric, miroase ca o bășică, zise Rulf încruntat, strâmbând din nas.

Două turnuri mari, dar turtite, din bușteni enormi, fuseseră înfipte pe câte un mal al râului și o rețea de lanțuri fusese legată de ele, cu zale din oțel pline cu ghimpi metalici, arcuindu-se pe sub masa colcăitoare de apă înspumată, blocând rămășițele plutitoare și gunoiul și oprind complet tot traficul de pe Râul Interzis.

— Prințul Varoslaf a prins o captură consistentă cu plasa lui de fier, spuse Părintele Yarvi.

Thorn nu mai văzuse niciodată atâtea corăbii. Se legănau pe râu, sufocând cheiurile, sau fuseseră trase pe mal și așezate șiruri-șiruri, cu catargele date jos. Erau nave din Gettland, din Vansterland și din Throvenland. Erau corăbii din Yutmark și din

Insule. Erau nave ciudate, care probabil veniseră din sud, cu chilele închise la culoare și prea late, prea groase pentru a putea fi cărate prin ținuturile înalte. Erau chiar și două galere impunătoare, fiecare având câte trei șiruri de vâsle, făcând *Vântul din Sud* să pară un pitic în timp ce alunecau pe apă, către golf.

— Uitați-vă la monștrii ăia, murmură Brand.

— Corăbii din Imperiul din Sud, zise Rulf. Cu echipaje de trei sute de oameni.

— El este în căutare de echipaje, zise Părintele Yarvi. Pentru a putea continua războiul său prostesc împotriva Neamului Călăreților.

Thorn nu era nici pe departe încântată la gândul că va trebui iar să lupte împotriva celor din Neamul Călăreților. Sau că va trebui să stea până la vară în Kalyiv pentru asta. Sunase mult mai grozav în poveștile tatălui său.

— Crezi că va dori ajutorul nostru?

— Îl va dori cu siguranță, așa cum și noi îl dorim pe-al său. Yarvi se uita în sus încruntat, la castelul Prințului. Întrebarea este însă dacă ne va cere ajutorul.

Dar el ceruse multe alte lucruri. Golful era plin de oameni cu fețe acre, veniți dimprejurul Mării Sfărâmate, blocați în Kalyiv până când Prințul Varoslaf catadicsea să slăbească lanțurile de pe râu. Leneveau abătuți în grupuri, pe lângă corturi ponosite și sub apărători din pânză putrezite, jucând zaruri, bând bere acră și înjurând cu glasuri răsunătoare, uitându-se la toată lumea cu priviri dure, mai ales la cei nou-veniți.

— Varoslaf mai bine ar face rost de vrăjmași pentru acești oameni, curând, murmură Yarvi în timp ce coborau de pe *Vântul din Sud*. Înainte să-și găsească el însuși unii pentru el, mult mai aproape.

Fror încuviință din cap în timp ce înnoda mai strâns funia de la provă.

— Nimic nu este mai periculos decât războinicii fără activitate.

— Se uită toți la noi.

Lui Brand îi fuseseră date jos bandajele în această dimineață și își tot scărpina nervos cojile rănilor lăsate de funii pe antebrațe.

Thorn îl înghionti cu cotul.

— Poate că faima ta de erou ne-a luat-o înainte, ridicătorule de corăbii.

— Mai degrabă faima Părintelui Yarvi a făcut-o. Nu-mi place deloc.

— Atunci, prefă-te că-ți place, spuse Thorn.

Afișă privirea cea mai dârză și întâmpină fiecare privire cu o provocare. Sau, în orice caz, cu cea mai provocatoare privire de care era în stare, având în vedere vântul ce-i sufla mizerie în ochi și-i făcea cămașa să fluture pe spatele transpirat.

— Pe zei, ce pute! zise Brand sufocat, în timp ce pășeau de pe cheiurile ce scârțâiau pe Pământul Tată.

Thorn n-ar fi putut fi în dezacord cu el nici dacă ar fi fost în stare să tragă o gură sănătoasă de aer în piept. Străzile strâmbe erau acoperite cu bălegar fermentat, câinii scormoneau prin gunoi și în stâlpii de lângă intrările caselor erau înfipte animale moarte.

— Oare vor să le vândă? murmură Brand.

— Le expun ca ofrande, răspunse Părintele Yarvi, pentru ca zeii lor să vadă care case au făcut sacrificii și care nu.

— Și alea?

Thorn arătă cu capul înspre un grup de cadavre jupuite ce atârnau de un catarg ridicat în mijlocul pieței, legănându-se ușor și colcăind de muște.

— Sălbatici, murmură Rulf, uitându-se încruntat la ele.

Cu o chiorăială neplăcută în stomac, Thorn își dădu seama că acele cadavre lucitoare aveau forme umane.

— Din Neamul Călăreților? întrebă ea cu glas răgușit.

Părintele Yarvi scutură din cap sumbru.

— Vanstermani.

— Ce?

Zeii știau că erau prea puțini oameni care-i urau pe vanstermani mai aprig decât Thorn, însă nu-și putea închipui motivul pentru care Prințul Kalyivului îi jupuise.

Yarvi făcu semn înspre cele câteva litere scrijelite pe o placă din lemn.

— Un echipaj care a sfidat dorințele Prințului Varoslaf, încercând să plece. Ceilalți oameni din jurul Mării Sfărâmate sunt astfel descurajați să le urmeze exemplul.

— Zei! șopti Brand, de-abia auzit peste bâzâitul muștelor. Oare Gettlandul chiar are nevoie de ajutorul unui om care face

așa ceva?
— Ce ne dorim și de ce avem nevoie pot fi două lucruri diferite.
O mână de oameni își făcea loc cu forța prin haosul de la docuri. Poate că era Prințul în război cu Neamul Călăreților, însă acești războinici nu arătau cu nimic diferit de uzhakii pe care Thorn îi ucisese în susul Râului Interzis. În mijlocul lor era o femeie, foarte înaltă și foarte subțire, care avea pe cap un văl din mătase ce-i acoperea părul foarte negru și de care atârnau o mulțime de monede.
Se opri în fața lor și se înclină cu grație, făcând ca săculețul de la gâtul subțire să i se legene în toate părțile.
— Sunt slujitoarea lui Varoslaf, Marele Prinț al Kalyivului.
— Bine te-am găsit, eu sunt...
— Ești Părintele Yarvi, Preotul Gettlandului. Prințul mi-a poruncit să te conduc la castelul său.
Yarvi și Rulf schimbară o privire.
— Să fiu onorat sau speriat?
Femeia se înclină din nou.
— Te sfătuiesc să fii și una, și alta și să te grăbești să ajungi imediat.
— Am străbătut cale lungă pentru a fi primit și nu văd niciun motiv de întârziere. Condu-ne.
— O să aleg câțiva oameni care să meargă cu tine, mârâi Rulf, însă Părintele Yarvi clătină din cap.
— Îi voi lua pe Thorn și pe Brand. Să mergi în audiență fără prea mulți însoțitori, și aceia tineri, este un gest de încredere față de gazdă.
— Ai încredere în Varoslaf? murmură Thorn, în timp ce oamenii prințului se strângeau în jurul lor.
— Mă pot preface că am.
— O să-și dea seama că te prefaci.
— Desigur. Manierele bune sunt construite pe astfel de baze stranii.
Thorn se uită la Brand, iar el îi arătă acea privire neajutorată a lui.
— Aveți grijă, auzi vocea lui Skifr în ureche. Chiar și după cele mai nemiloase reguli ale stepei, Varoslaf este recunoscut ca un om nemilos. Să nu te lași subjugată de puterea lui!
Thorn se uită la lanțurile enorme ce erau atârnate deasupra

râului, apoi la cadavrele ce atârnau, legănându-se, și nu putu decât să ridice din umeri.

— Suntem cu toții în puterea lui acum.

Castelul Prințului Kalyivului părea chiar și mai mare pe dinăuntru, cu pilonii de susținere făcuți din trunchiurile unor copaci enormi cu rădăcinile încă înfipte în pământul bătătorit și dur, iar în razele de lumină ce cădeau prin ferestrele așezate la mare înălțime se vedea cum plutește greu praful. Mai era acolo și un șemineu imens, însă flăcările aproape se stinseseră și spațiul gol, plin de ecouri, părea aproape rece după căldura de afară.

Varoslaf, Prințul Kalyivului, era mult mai tânăr decât se așteptase Thorn. Doar cu câțiva ani mai mare decât Yarvi, probabil, însă fără fir de păr pe cap sau pe obraz, ba chiar și sprâncenele îi lipseau, fiind neted ca un ou. Nu ședea pe ceva înalt, ci pe un taburet, aproape de șemineu. Nu era un bărbat masiv, nu purta nicio bijuterie și nu avea nicio armă vizibilă. Nu avea nicio încruntătură fioroasă pe chipu-i fără păr, ci doar o privire goală, ca de piatră. Nimic la el nu te determina să-l descrii ca pe un om fioros, și totuși era fioros. Din ce în ce mai fioros pe măsură ce se apropiau, înaintând pe podeaua ce stârnea tot felul de ecouri.

În momentul în care ea și Brand ajunseseră lângă umărul Părintelui Yarvi, la doisprezece pași de taburet, Thorn se temea de Prințul Varoslaf mai tare decât se temuse de oricine altcineva în toată viața ei.

— Părinte Yarvi.

Vocea îi era uscată și șoptită ca foșnetul hârtiilor vechi și-i trimise lui Thorn un fior de transpirație pe spinare.

— Preot al Gettlandului, suntem foarte onorați de vizita ta. Bine ai venit în Kalyiv, Răspântia Lumii.

Ochii i se mutară asupra lui Brand, apoi asupra lui Thorn, după care se întoarseră la Yarvi, apoi Prințul se aplecă pentru a-i mângâia urechile unui câine de vânătoare imens ce stătea încolăcit la picioarele taburetului.

— Este un compliment bine cumpănit din partea unui bărbat aflat în poziția ta să vină în fața mea cu atât de puțini însoțitori.

Thorn chiar se simțea cumva singură. Pe lângă câinele ăla cât un urs, acolo se mai aflau multe gărzi împrăștiate prin tot

castelul, înarmate cu arcuri, cu săbii curbate, cu sulițe lungi și îmbrăcate în armuri neobișnuite.

Însă, dacă Yarvi era peste măsură de intimidat, nu o arăta defel.

— Știu că nu voi avea nevoie de nimeni altcineva în preajma ta, mărite prinț.

— N-o să ai deloc nevoie. Am auzit că o ai alături pe vrăjitoarea Scarayoi cu tine, Cea Care Pășește între Ruine.

— Ești la fel de bine informat pe cât ar trebui să fie un domn important. Noi o numim Skifr, și da, o avem cu noi.

— Și totuși, ai ținut-o departe de sala mea. Râsul lui Varoslaf era la fel de aspru ca un lătrat de câine. Ai judecat foarte bine. Și cine sunt zeii ăștia tineri?

— Vâslele din spate din cadrul echipajului meu. Thorn Bathu, care a ucis șase uzhaki într-o confruntare pe Râul Interzis, și Brand, cel care a suportat toată greutatea corabiei noastre pe umeri pe când traversam ținuturile înalte.

— Asasina uzhakilor și Ridicătorul de Corăbii.

Brand se foi stânjenit în timp ce Prințul arunca asupra lor o privire cercetătoare.

— Îmi face mare plăcere să aud despre asemenea rezistență, îndemânare și vitejie la cineva atât de tânăr. Am putea chiar crede în eroi, nu, Părinte Yarvi?

— Aproape.

Prințul își întoarse capul spre servitoarea lui subțire ca o ramură de salcie.

— Un bănuț pentru legendele de mâine.

Ea scoase ceva din săculețul de la gât și i-l apăsă în palmă lui Brand, apoi făcu același lucru și cu Thorn. O monedă mare, neregulată, având ștanțat grosolan un cal alergând la trap. O monedă din aur roșiatic. Thorn înghiți în sec, încercând să-i calculeze valoarea și bănuind că nu mai ținuse niciodată în mână o asemenea avere.

— Ești prea generos, mărite prinț, murmură Brand, privind în jos cu ochi mari.

— Faptele mărețe merită recompense pe măsură din partea bărbaților măreți. Altfel de ce s-ar mai pregăti oamenii de luptă? Privirea fixă a lui Varoslaf se mută asupra lui Yarvi. Dacă ei sunt cei de la vâslele din spate, ce alte minuni ar putea săvârși ceilalți?

— Aș îndrăzni să spun că unii dintre ei ți-ar putea face aurul să dispară chiar de sub ochii tăi.

— Niciun echipaj bun fără câțiva oameni mai puțin buni. Nu putem fi cu toții corecți, nu, Părinte Yarvi? Mai ales noi, cei care conducem.

— Puterea înseamnă să ai întotdeauna un umăr în umbră.

— Așa este. Cum se prezintă giuvaierul din nord, mama ta, Regina Laithlin?

— Nu mai este mama mea, mărite prinț, am renunțat la familia mea când am făcut jurământul de Preoție.

— Ciudate obiceiuri aveți voi, nordicii! și prințul mângâie leneș urechile câinelui. Cred că legăturile de sânge nu pot fi retezate cu un cuvânt.

— Cuvintele potrivite pot tăia mai adânc decât orice sabie, mai ales jurămintele. Regina va avea un copil.

— Un moștenitor al Jilțului Negru, poate? Noutăți valoroase ca aurul în aceste vremuri nefericite.

— Lumea se bucură, mărite prinț. Ea pomenește adeseori despre dorința sa de a vizita iar Kalyivul.

— Sper din tot sufletul că nu prea curând! Vistieria mea încă mai are cicatrice de pe urma ultimei sale vizite.

— Poate am reuși să ajungem la o înțelegere care să vindece acele cicatrice și care să și umfle totodată vistieria?

Pauză. Varoslaf se uită la femeie, care se scutură ușor, făcând monedele atârnate de văl să se răsucească și să-i sclipească pe frunte.

— De aceea ai venit de la o asemenea distanță, Părinte Yarvi? Ca să-mi umfli vistieria?

— Am venit să caut ajutor.

— Aa, și tu dorești ca oamenii importanți să se revolte.

O altă pauză, iar Thorn simți că între cei doi se derula un joc. Un joc de cuvinte, însă nu mai puțin abil decât cel din careul de antrenament. Și chiar mai periculos.

— Dă un nume dorinței tale. Atât timp cât nu cauți aliați împotriva Marelui Rege din Skekenhouse.

Zâmbetul Părintelui Yarvi nu se clinti nici cât un fir de păr.

— Ar fi trebuit să prevăd că privirea ta ageră va răzbate direct în miezul lucrurilor, mărite prinț. Eu – împreună cu Regina Laithlin și cu Regele Uthil – mă tem că Mama Război și-ar putea întinde aripile pe toată suprafața Mării Sfărâmate, în ciuda

tuturor eforturilor noastre. Marele Rege are mulți aliați, iar noi urmărim să echilibrăm balanța. Cei care prosperă de pe urma comerțului făcut pe Râurile Divin și Interzis ar putea fi nevoiți să aleagă una din părți…

— Și totuși, nu pot. După cum ai văzut, am propriile mele probleme și niciun ajutor de oferit.

— Îmi permiți să întreb dacă ai ajutor de oferit Marelui Rege?

Prințul miji ochii.

— Preoții continuă să vină în sud pentru a pune această întrebare.

— Nu sunt eu primul?

— Mama Scaer a fost aici acum nu mai mult de-o lună.

Părintele Yarvi făcu o pauză când îl auzi.

— Preoteasa lui Grom-gil-Gorm?

— În numele Bunicii Wexen. A venit în fața mea cu o duzină de războinici de-ai Marelui Rege și m-a avertizat să nu bag vâsla în Marea Sfărâmată. S-ar putea spune că a sunat chiar ca o amenințare.

Câinele își înălță capul și scoase un mârâit prelung din gură scurgându-i-se un fir lung de bale și stropind podeaua.

— Aici. În castelul meu. Am fost foarte tentat să pun să fie jupuită în piața publică, însă… n-ar fi fost corect din punct de vedere politic.

Își liniști câinele cu un șuierat discret.

— Mama Scaer a plecat cu pielea pe ea, deci?

— Nu m-ar fi încăput. S-a îndreptat spre sud într-o navă cu însemnele Marelui Rege la proră, cu destinația Primul dintre Orașe. Și, deși agreez mai mult manierele tale decât ale ei, mă tem că nu-ți pot oferi decât aceeași promisiune.

— Care a fost?

— Să-mi ajut toți prietenii din jurul Mării Sfărâmate în mod egal.

— Adică deloc.

Prințul Kalyivului zâmbi, ceea ce-o făcu pe Thorn să se înfioare mai abitir decât încruntătura lui.

— Ești recunoscut ca un om foarte șiret, Părinte Yarvi. Sunt sigur că n-ai nevoie de ajutor pentru a desluși ceea ce vreau eu să spun. Știi unde mă aflu. Între Neamul Călăreților și marile păduri. Între Marele Rege și Împărăteasă. La răspântia lumii, înconjurat de multe pericole.

— Cu toții avem pericole de care trebuie să ne apărăm.

— Însă un Prinț al Kalyivului trebuie să aibă prieteni în est, în vest, în nord și în sud. Un Prinț al Kalyivului se bazează pe echilibru. Un Prinț al Kalyivului trebuie să țină un picior în fiecare prag.

— Câte picioare ai?

Câinele ciuli urechile și scoase un alt mârâit.

Zâmbetul lui Varoslaf pieri ușor, precum zăpada pe cale de a se topi.

— Îți dau un sfat. Încetează cu discuția despre război, Părinte Yarvi. Întoarce-te în Gettland și netezește calea pentru Tatăl Pace, așa cum am înțeles că trebuie să facă un Preot.

— Eu și cu echipajul meu suntem liberi să părăsim Kalyivul, mărite prinț?

— Să-l forțez pe Preotul lui Uthil să rămână în ciuda voinței lui? Nici asta n-ar fi corect din punct de vedere politic.

— Atunci îți mulțumesc cu umilință pentru ospitalitate și pentru sfat, bine intenționat și primit cu recunoștință. Însă nu ne putem întoarce. Trebuie să continuăm cu mare repeziciune drumul către Primul dintre Orașe, pentru a căuta ajutor acolo.

Thorn îi aruncă o privire lui Brand și-l văzu înghițind în sec. Să continue către Primul dintre Orașe, la o jumătate de lume distanță de casă. Simți un fior de încântare la acest gând. Și un fior de teamă.

Varoslaf de-abia catadicsi să pufnească a dispreț.

— Îți urez noroc. Însă mă tem că nu vei obține nimic de la Împărăteasă. A devenit din ce în ce mai pioasă odată cu înaintarea în vârstă și n-o să cadă la nicio înțelegere cu cei care nu-i venerează Zeița Unică. Singurul lucru care o satisface mai mult decât pălăvrăgeala preoteselor este vărsarea de sânge. Asta și relicvele elfilor. Însă ar fi necesară cea mai impresionantă relicvă descoperită vreodată spre a-i fi oferită cadou pentru a-i câștiga serviciile.

— O, mărite prinț, oare unde aș putea găsi un asemenea lucru?

Părintele Yarvi se înclină adânc, plin de inocență și de umilință. Însă Thorn îi zări acel zâmbet șiret în colțul gurii lui.

III Primul dintre orașe

Noroc

Doar zeii o știau, în timpul acelei călătorii fuseseră o grămadă de dezamăgiri mari cât capul lui Brand. O mulțime de lucruri trist de diferite față de poveștile șoptite și cântate peste tot în Thoriby. Și o mulțime de lucruri pe care oamenii aveau tendința să nu le menționeze absolut deloc.

Unul dintre aceste lucruri, mlaștinile întinse din apropierea gurii Râului Interzis – nori de insecte enervante stăpâneau malurile puturoase și-i înțepau încontinuu pe cei care se trezeau în diminețile cenușii uzi de la apa din mlaștină și acoperiți cu ciupituri de insecte ce le provocau mâncărimi.

Un alt exemplu, coasta foarte lungă a Mării de Aur – adică sate micuțe, cu garduri micuțe, unde Părintele Yarvi se ciondănea în limbi ciudate cu păstorii cu chipuri arse de soare, ce deveniseră asemănătoare cu pielea pentru încălțăminte. Plaje cu pietre pe care cei din echipaj așezau făclii în cerc și stăteau noaptea de pază, tresărind speriați la fiecare zgomot, convinși că bandiții îi așteptau dincolo de lumina focului.

Amintirea luptei cu cei din Neamul Călăreților încă se mai târa în siajul lor, iar chipul omului ucis încă îi bântuia gândurile lui Brand. Auzea tot timpul ciocnirea oțelului de lemn, chiar și în timpul somnului.

— Moartea a sosit pentru voi!

Se trezi dintr-odată în întunericul lipicios, însă nu află acolo decât bubuitul rapid al inimii și țârâitul molcom al greierilor. În cântece nu se pomenea nimic despre regrete.

De asemenea, cântecele lăsau deoparte și plictiseala. Vâslit la nesfârșit și linia sinuoasă a țărmului scurgându-se prin fața lor, săptămână după săptămână. Dorul de casă, grija pentru sora lui, nostalgia dureroasă după lucrurile pe care întotdeauna crezuse că le urăște. Lătratul neîncetat al lui Skifr și antrenamentul continuu al lui Thorn, plus bătăile fără de număr pe care le administra fiecărui om din echipaj, dar, mai ales, lui Brand. Răspunsurile neobosite ale Părintelui Yarvi la veșnicele întrebări ale lui Koll despre plante, răni, politică, istorie și calea pe care o străbate Tatăl Lună pe cer. Rosăturile, răul de mare, arsurile de la soare, căldura, muștele, setea, trupurile împuțite,

turul pantalonilor ros aproape complet, hrana raționalizată dată de Safrit, durerea de dinți a lui Dosduvoi, cele o mie de feluri în care-și dobândise Fror cicatricea, mâncarea proastă și fundurile supurânde, nesfârșitele contraziceri mărunte, teama neîncetată la vederea oricărei persoane străine și, cea mai rea dintre toate, certitudinea absolută că pe drumul de întoarcere acasă vor avea la fel de suferit de-a lungul fiecărei mile.

Da, fuseseră multe frustrări, greutăți, dureri și dezamăgiri în această călătorie.

Însă Primul dintre Orașe întrecuse cu mult orice așteptare.

Era construit pe un promontoriu larg, care se întindea neted cale de mile întregi, acoperit de clădiri din piatră albă de la o mare la alta, cu turnuri semețe și acoperișuri abrupte, cu poduri splendide și cu ziduri puternice înconjurate de alte ziduri puternice. Palatul Împărătesei era ridicat în cea mai înaltă parte a promontoriului, cupole scânteietoare strânse în interiorul unei fortărețe atât de masive, încât ar fi fost loc pentru întregul Thoriby și încă două Roystockuri.

Tot locul sclipea de lumini, roșii, galbene și albe, atât de multe, încât tiveau norii albaștri ai dimineții cu un roz primitor și trimiteau o mie de mii de reflectări în apa mării, acolo unde corăbii din fiecare nație a lumii roiau precum cele mai agitate albine.

Probabil că văzuseră construcții și mai impunătoare în tăcerea Râului Divin, însă aici nu se găseau ruine de-ale elfilor, ci doar munca oamenilor, nu morminte pe cale de-a se prăbuși, închinate gloriei apuse, ci un loc al speranțelor mărețe și al visurilor nebunești, clocotind de viață. Chiar și de la o distanță atât de mare, Brand auzea zgomotul orașului. Un zumzăit abia perceptibil, care-i trimitea furnicături prin toate degetele.

Koll, care țâșnise în susul catargului scrijelit pe jumătate pentru a ajunge la vergă cu scopul de a avea cea mai bună priveliște, începu să fluture din mâini și să țipe ca un nebun. Sub el, Safrit își astupase urechile cu mâinile și murmura:

— Mă dau bătută. Mă dau bătută. Dacă vrea, se poate arunca în gol și să moară. Coboară de-acolo, prostule!

— Ai mai văzut vreodată așa ceva? șopti Brand, aproape mușcând din vâslă de larg ce-i era căscată gura.

— Nu mai există nimic asemănător pe lume, zise Thorn, cu un rânjet de nebună pe fața-i mai sfrijită și mai dură ca niciodată.

Avea o cicatrice lungă și palidă în partea de cap acum acoperită de păr scurt și inele din aur roșu alături de argintul din părul încurcat, tăiate din moneda pe care i-o dăduse Varoslaf. „Ce arogant din partea ta să porți aur pe cap“, spusese Rulf, iar Thorn ridicase din umeri și zisese că era un loc la fel de bun pentru păstrat banii ca oricare altul.

Brand și-l ținea pe al lui într-un săculeț de la gât. Reprezenta o nouă viață pentru Rin și n-avea de gând să-l piardă pentru nimic în lume.

— Iat-o, Rulf! strigă Părintele Yarvi, trecând printre vâslașii zâmbitori pentru a se cățăra pe platforma cârmei. Am o presimțire bună.

— Și eu, zise cârmaciul, cu o pânză de riduri în colțul ochilor exprimând bucurie.

Skifr privea încruntată la păsările ce se roteau pe cer.

— Presimțiri bune, poate, dar semne rău prevestitoare.

Dispoziția ei nu mai redevenise plăcută de la lupta ce se dăduse pe Râul Interzis.

Părintele Yarvi o ignoră.

— Vom vorbi cu Theofora, Împărăteasa Sudului, și-i vom da darul de la mama mea, apoi vom vedea ce avem de făcut.

Se întoarse pentru a sta cu fața la echipaj, desfăcându-și brațele, cu haina-i zdrențăroasă fluturată de briză.

— Am străbătut o cale lungă și periculoasă, prieteni! Am traversat jumătate de lume! Însă capătul drumului este în fața noastră!

— Capătul drumului, murmură Thorn în timp ce echipajul ovaționa, apoi își linse buzele crăpate de parcă era un bețiv și Primul dintre Orașe era un ulcior mare cu bere la orizont.

Brand simți un fior copilăresc de încântare și adună apă în căușul mâinii și-o stropi pe Thorn, picăturile strălucind când îl împroșcă și ea pe el și-l împinse jos de pe cufăr cu cizma. El o lovi cu pumnul în umăr, ceea ce în ultimul timp era ca și cum ar fi lovit într-un scut bine ținut, iar ea îi înhăță cămașa ferfenițită în pumn, căzând amândoi pe fundul navei, râzând, gâfâind, o grămadă urât mirositoare.

— Ajunge, barbarilor, zise Rulf, băgându-și cizma între ei și despărțindu-i. Acum vă aflați într-un loc civilizat! De-acum înainte ne așteptăm la un comportament civilizat.

Docurile erau un haos extrem de întins.

Oamenii se împingeau, se trăgeau și se smuceau unul pe celălalt, sub lumina puternică a torțelor, mulțimea foindu-se precum o vietate atunci când izbucnea câte o bătaie, pumnii și chiar lamele ascuțite fulgerând pe deasupra capetelor. În fața unei porți se afla un cerc de războinici, îmbrăcați în niște zale neobișnuite, asemănătoare cu solzii de pește, mârâind la gloată și, din când în când, lovindu-i cu capetele de lemn ale sulițelor.

— Credeam că acesta este un loc civilizat. Murmură Brand în timp ce Rulf conducea *Vântul din Sud* în direcția unui chei.

— Cel mai civilizat loc din lume, murmură Părintele Yarvi. Deși asta înseamnă mai degrabă că oamenii preferă să se înjunghie în spate, nu în față.

— În felul ăsta riști mai puțin să te murdărești de sânge pe rochia cea fină, zise Thorn în timp ce privea un bărbat grăbindu-se pe chei în vârful picioarelor, cu fustele de mătase ținute mult deasupra gleznelor.

O corabie mare și lată, toată numai scânduri verzi și putrede, se clătina amarnic în golf, cu jumătate din vâsle ieșite vizibil din apă, fiind evident supraîncărcată, și cu pasagerii panicați, lipiți de parapete. În timp ce Brand trăgea de vâslă, doi oameni săriră – sau fură împinși – și plonjară dând din mâini în mare. În aer se vedea plutind un nor de fum și se simțea miros de lemn ars, însă cea mai puternică era duhoarea de panică, înțepătoare precum fânul muced și lipicioasă ca boala.

— Asta chiar că are aspectul unui mare ghinion! strigă Dosduvoi, în timp ce Brand sărea pe chei alături de Thorn.

— Eu nu prea cred în noroc, zise Părintele Yarvi. Doar într-o planificare bună sau proastă. Doar în șiretenie sau în superficialitate.

Se apropie de un nordic grizonant și cu barba despicată în două și înnodată la ceafă, care avea pe chip o încruntătură plină de durere în timp ce examina încărcătura unei corăbii exact ca a lor.

— O zi bună pentru… începu Preotul.

— Nu prea cred! strigă bărbatul pe deasupra vacarmului. Și nu prea cred că o să găsești prea mulți care o s-o considere așa!

— Noi suntem de pe *Vântul din Sud*, spuse Yarvi, și coborâm de pe Râul Interzis, venind dinspre Kalyiv.

— Eu sunt Ornulf, căpitanul *Soarelui Mamă*, spuse arătând cu

capul înspre vasul său afectat de vremea proastă. Veneam dinspre Roystock, avem deja doi ani de când batem drumul ăsta. Făceam comerț cu alyukii în timpul primăverii și aveam una din cele mai bune încărcături văzute vreodată. Mirodenii, vase de sticlă, perle și alte comori ce ar fi făcut orice femeie să plângă la vederea lor. Scutură cu amărăciune din cap. Aveam un depozit în oraș și azi-noapte a luat foc. Totul e pierdut. Complet.

— Îmi pare rău, zise Părintele Yarvi. Totuși, zeii v-au lăsat în viață.

— Și părăsim locul ăsta nenorocit înainte să ne-o pierdem și pe-aia.

Yarvi se încruntă la auzul unui țipăt sfâșietor scos de o femeie.

— Așa stau lucrurile de obicei?

— N-ai auzit? întrebă Ornulf. Împărăteasa Theofora a murit azi-noapte.

Brand se uită la Thorn, iar ea se strâmbă în timp ce-și scărpina cicatricea de pe scalp.

Veștile făcură ca o mare parte din vigoarea vocii Părintelui Yarvi să dispară.

— Atunci, cine conduce?

— Am auzit că nepoata de șaptesprezece ani, Vialine, a fost așezată pe tron ca a treizeci și cincea Împărăteasă a Sudului în această dimineață. Ornulf pufni. Însă n-am primit nicio invitație la acest eveniment grozav.

— Atunci, cine conduce? întrebă din nou Yarvi.

Ochii bărbatului se rotiră în toate părțile.

— Pentru moment, gloata. Oamenii și-au asumat responsabilitatea de a se descurca pe cont propriu în timp ce legea doarme.

— Am înțeles că oamenilor le place să se descurce pe cont propriu pe aici, zise Rulf.

— Da, le place haosul creat de gloată de generații întregi. Așa a izbucnit și focul, am auzit, câțiva negustori s-au răzbunat unii pe alții. Jur că cei de aici i-ar putea da lecții de ranchiună Bunicii Wexen.

— N-aș paria pe asta, murmură Părintele Yarvi.

— Unchiul tinerei Împărătese, Ducele Mikedas, încearcă să preia el conducerea. Orașul este plin cu războinicii lui. Zice că se

află aici pentru a menține ordinea. În timp ce oamenii se obișnuiesc cu ideea.

— Că o să-l aibă pe el la conducere?

Ornulf mârâi:

— Credeam că ești nou pe-aici.

— Oriunde te-ai duce, murmură Părintele Yarvi, cei puternici sunt puternici.

— Poate că Ducele ăsta va restabili ordinea, zise Brand cu speranță în glas.

— Arată ca și cum aș lua cu mine cinci sute de săbii doar pentru a restabili ordinea la docuri, zise Thorn, privind haosul încruntată.

— Ducele nu duce lipsă de săbii, zise Ornulf, însă nu-i iubește deloc pe nordici. Dacă ai un permis de la Marele Rege, ești norocos, însă noi, ceilalți, o luăm din loc înainte să fim taxați la sânge sau chiar mai rău.

Yarvi strânse din buze:

— Eu și Marele Rege nu ne aflăm în cele mai calde relații de prietenie.

— Atunci, îndreaptă-te către nord, prietene, cât încă mai poți.

— Să te îndrepți către nord acum înseamnă să cazi direct în plasele Prințului Varoslaf, zise Brand.

— Încă mai jecmănește echipaje? Ornulf se apucă de barba-i despicată cu ambele mâini, de parcă ar fi vrut să și-o smulgă de pe față. Pentru numele zeilor, numai lupi peste tot! Cum ar putea un hoț cinstit să mai supraviețuiască?

Yarvi îi strecură ceva și Brand întrezări sclipirea argintului.

— Dacă are bun-simț, se va prezenta la Regina Laithlin a Gettlandului și-i va spune că l-a trimis Preotul ei.

Ornulf se holbă în palma lui, apoi la mâna schiloadă a lui Yarvi, apoi în sus, cu ochii căscați.

— Tu ești Părintele Yarvi?

— Eu sunt.

Șirul de războinici începuse să se împrăștie de lângă poartă, împingându-i pe oameni în față, deși nu mai era spațiu pentru aceștia.

— Am sosit aici pentru o audiență la Împărăteasă.

Rulf oftă greoi:

— Dacă nu cumva Theofora te poate auzi de dincolo de Ultima Poartă, va trebui să vorbim cu această Vialine.

— Împărăteasa moare chiar în ziua în care ne facem noi apariția. Brand se apleca mai mult, murmurând: Ce mai crezi despre noroc acum?

Părintele Yarvi scoase un oftat prelung, în timp ce urmărea cum o căruță plină era împinsă de pe chei în mare, iar calul încă înhămat dădea sălbatic din picioare, cu ochii rotindu-i-se plini înspăimântați.

— Cred că ne-ar prinde bine puțin.

În spatele tronului

— Arăt ca un clovn, se răsti Thorn, înaintând pe străzile fremătând de oameni în urma Părintelui Yarvi.

— Nu, nu, zise el. Clovnii îi fac pe oameni să râdă.

O convinsese să se spele și pusese câteva ierburi cu miros înțepător în apa ei de baie pentru a omorî păduchii, iar ea își simțea pielea iritată pe sub noile sale haine, de parcă ar fi fost unul dintre oamenii jupuiți de pe docurile din Kalyiv. Safrit îi tăiase jumătate din păr, de-l adusese la aceeași lungime cu celălalt, apoi îi aranjase porțiunea de păr încâlcit cu un pieptene din os, deși pufnise dezgustată atunci când îi rupsese trei dinți. Îi dăduse lui Thorn o tunică dintr-un material de culoarea sângelui, cu o cusătură aurie în jurul gulerului, atât de fină și de moale, încât simțeai că nu purtai nimic pe tine, apoi, când Thorn își ceruse vechile ei haine înapoi, Safrit îi indicase o grămăjoară de zdrențe arzând și-o întrebase dacă este sigură că le mai vrea.

O fi fost Thorn cu un cap mai înaltă, însă Safrit era la fel de hotărâtă ca Skifr în ceea ce făcea și nu suporta să fie contrazisă. Terminase prin a avea atârnate de brațe cercuri zornăitoare din argint și un colier din mărgele de sticlă roșii prins în jurul gâtului. Genul de lucruri care ar fi făcut-o pe mama sa să se bucure enorm dacă le-ar fi purtat, însă ea se simțea la fel de confortabil cu ele ca un sclav purtând lanțuri.

— Oamenii de aici se așteaptă la un anumit… Yarvi flutură din mâna-i schiloadă înspre un grup de oameni cu pielea neagră, ale căror mătăsuri erau decorate cu cioburi scânteietoare de oglindă. Teatru. Vor crede despre tine că ești fascinant de înfricoșătoare. Sau înfricoșător de fascinantă. Arăți exact cum

trebuie.

— Pfui!

Thorn știa că arăta exact ca o proastă, pentru că atunci când ieșise la lumină ca o absurditate parfumată, Koll scosese un râset batjocoritor, Skifr pufnise zgomotos, iar Brand rămăsese holbându-se la ea, tăcut de parcă ar fi văzut un cadavru umblător. Lui Thorn îi arsese fața de umilință și îi ardea și acum aproape la fel de tare.

Un bărbat cu o pălărie înaltă se holba la ea în timp ce treceau. I-ar fi plăcut să-i arate sabia tatălui ei, însă străinilor nu le era permis să poarte arme în Primul dintre Orașe. În loc de asta însă se aplecă spre el și clănțăni din dinți, ceea ce se dovedi mai eficient decât orice armament, făcându-l să chițăie de teamă și să-și ia picioarele la spinare.

— Tu de ce n-ai făcut niciun efort? întrebă, ajungându-l din urmă pe Yarvi.

Se părea că el avea un adevărat dar în a se strecura neobservat prin mulțimea densă de oameni, în timp ce ea trebuia să-și facă loc cu umerii, lăsând în urmă un adevărat cor de strigăte de ură.

— Ba am făcut. Preotul își perie cu mâna haina groasă de culoare neagră, deși pe ea nu se afla nici urmă de ornamente. În mijlocul acestor mulțimi țipătoare eu voi ieși în evidență prin simplitatea mea umilă, un servitor de încredere al Părintelui Porumbeilor.

— Tu?

— Am spus că voi arăta ca unul, nu că voi fi unul.

Părintele Yarvi scutură din cap în timp ce ea trăgea din nou de turul excesiv de strâmt al pantalonilor.

— Sincer, Brand avea dreptate că nu există binecuvântare pe lumea asta pe care tu să n-o tratezi ca pe un blestem. Cei mai mulți oameni ar fi recunoscători pentru haine noi și de calitate. Nu prea te-aș putea lua cu mine la palat duhnind ca o cerșetoare, nu?

— Atunci, care-i motivul pentru care mă iei cu tine la palat?

— Ar trebui să mă duc singur?

— Ai putea să iei pe cineva care nu spune cel mai nepotrivit lucru în cel mai nepotrivit moment. Pe Safrit, pe Rulf sau chiar pe Brand. Are o față din aia în care oamenii au încredere.

— Are una din fețele alea de care oamenii profită. Și nu că aș

ignora monumentalele talente diplomatice ale lui Safrit, ale lui Rulf sau ale lui Brand, însă e posibil ca tânăra Împărăteasă Vialine să fie ceva mai înțelegătoare față de o femeie de aceeași vârstă.

— Eu? Oamenii nu sunt niciodată înțelegători cu mine! Thorn își aduse aminte de disprețul fetelor din Thoriby, de privirile răutăcioase și de râsul otrăvitor și, chiar dacă omorâse opt oameni, se cutremură când își aduse aminte de ele. Și, cel mai puțin dintre toți, femeile de vârsta mea.

— De data aceasta va fi diferit.

— De ce?

— Pentru că-ți vei ține gura închisă și vei zâmbi mai suav ca niciodată.

Thorn înălță din sprâncene când îl auzi.

— Nu prea pare genul meu. Ești sigur?

Privirea îngustată a lui Yarvi alunecă asupra ei.

— O, sunt sigur. Acum așteaptă.

Lui Thorn îi căzu falca la vederea a șase monștri ce traversau strada, fiecare legat de spatele celuilalt cu un lanț din argint și cu niște gâturi mai lungi decât un om rotindu-li-se îndurerate.

— Suntem la mare depărtare de Gettland, murmură ea în timp ce îi privea înaintând încet printre clădirile albe, plutind la o înălțime atât de mare încât ulița strâmbă dintre ele părea un canion întunecat.

Își aduse aminte de piatra umedă și întunecată din Gettland, de ceața de dimineață de deasupra Mării Mamă cu apa de culoare cenușie, de respirația ce scotea aburi în diminețile răcoroase, de cum se ghemuia lângă foc pentru a se încălzi în serile lungi și de glasul mamei sale, îngânând rugăciunea de seară. Părea o altă viață. Părea o altă lume. O lume despre care Thorn nu crezuse niciodată că-i va lipsi.

— Da, suntem, zise Yarvi, luând-o ceva mai grăbit prin căldura lipicioasă și puturoasă a Primului dintre Orașe.

Thorn era conștientă că zilele anului se scurgeau cu repeziciune, însă toamna de aici era mult mai fierbinte decât mijlocul verii în Thoriby.

Se gândi la milele dificile pe care le parcurseseră. La lunile de vâslit. La robia din ținuturile înalte. La pericolul permanent al stepei. Fără a uita de periculoasa experiență din timpul călătoriei, cu Prințul Varoslaf.

— Poate Împărăteasa să ne dea vreun ajutor dacă alege să încerce?

— Poate că nu în oțel, dar în argint, categoric.

Yarvi murmură o scuză într-o limbă necunoscută în timp ce treceau pe lângă un grup de femei acoperite cu voaluri întunecate la culoare, ai căror ochi cu margini pictate o urmăreau pe Thorn de parcă ea era cea ciudată.

— Situația de acasă încă ar fi riscantă. Thorn numără dușmanii pe degetele-i bătătorite: oamenii Marelui Rege, adică cei din Yutmark, inglezii, cei din Ținuturile de Jos, vanstermanii, insularii...

— Ai fi surprinsă să afli că deja m-am gândit la asta.

— Și nu-i avem alături de noi decât pe throvenlanderi.

Yarvi pufni:

— Alianța asta nu este decât lapte lăsat în căldura amiezii.

— Cum adică?

— Nu va dura.

— Dar Regele Fynn a zis...

— Regele Fynn este un sac umflat cu mațe, care are puțină autoritate chiar și în propriul său regat. Doar vanitatea sa îl va lega de noi, iar aceasta se va topi în fața furiei Bunicii Wexen mai repede decât zăpada în fața Soarelui Mamă. Trucul acela mărunt n-a făcut decât să ne acorde un răgaz.

— Atunci... vom rezista singuri.

— Unchiul meu, Uthil, s-ar împotrivi singur lumii întregi și insistă că oțelul este răspunsul.

— Sună curajos, zise Thorn.

— Mă îndoiesc.

— Însă... lipsit de înțelepciune.

Yarvi îi zâmbi:

— Sunt impresionat. M-am așteptat să înveți mânuirea sabiei, însă ce-i prudența, niciodată. Totuși, nu-ți face griji. Sper să găsesc alte metode pentru a ne îmbunătăți situația.

De îndată ce trecură printre impunătoarele uși din bronz ale palatului, Thorn nu mai simți stânjeneala de a fi îmbrăcată ca o prințesă, ci rușinea că era îmbrăcată ca o țărancă. Aici sclavii arătau ca reginele și gărzile ca eroii din legende. Sala în care fură întâmpinați era ticsită de curteni încărcați de bijuterii, la fel de plini de culori, de pompoși și, după cum își imagină Thorn, de

inutili, precum păunii care se plimbau mândri prin impecabilele grădini de afară.

Ar fi fost bucuroasă dacă ar fi putut să dispară cu totul în noile ei cizme, dar acestea aveau tălpi foarte groase, iar ea crescuse în ultimele câteva luni, devenind mai înaltă decât Părintele Yarvi, care era el însuși mai înalt decât majoritatea de acolo. Ca de obicei, nu-i mai rămânea decât să-și tragă umerii înapoi, să ridice bărbia și să afișeze cea mai dârză expresie, oricât de tare ar fi transpirat lașa din ea în tunica de un roșu-aprins.

Ducele Mikedas stătea deasupra lor, într-un jilț din aur așezat pe un postament înalt, cu un picior sprijinit neglijent pe unul din brațele sculptate, îmbrăcat într-o spectaculoasă armură acoperită de vârtejuri poleite cu aur. Era unul dintre acei oameni frumoși care își imaginau că sunt și mai frumoși decât în realitate, cu pielea întunecată și cu un ochi ce i se zbătea, cu părul negru și cu barba înspicată cu argintiu.

— Salutări, prieteni, și *bine ați venit* în Primul dintre Orașe!

Le arătă un surâs victorios, deși lui Thorn nu-i trezi decât cea mai profundă suspiciune.

— Cât de mare mi-e măiestria de a vă vorbi Limba?

Părintele Yarvi se înclină adânc, iar Thorn îi urmă exemplul. Înclină-te când mă înclin și eu, spusese el, iar asta putea însemna oricând.

— E fără cusur, Alteța Voastră. O măiestrie bine-venită și impresionantă…

— Reamintiți-mi numele voastre, căci am cea mai *îngrozitoare* memorie a numelor.

— El este Părintele Yarvi, Preotul Gettlandului.

Femeia care vorbise era înaltă, subțire și foarte palidă, cu capul ras complet și cu brățări făcute de elfi zornăindu-i pe mâinile tatuate, oțel străvechi, aur și cristal tăiat strălucind. Thorn își răsfrânse buzele, dezvelindu-și dinții, și-și aminti la timp să nu scuipe pe podeaua extrem de bine lustruită.

— Mamă Scaer, zise Yarvi, este o adevărată plăcere de fiecare dată când căile ni se intersectează.

Preoteasa Vansterlandului, cea care șoptea în urechea lui Grom-gil-Gorm și care fusese trimisă de către Bunica Wexen în sud pentru a-l avertiza pe Prințul Varoslaf să nu vâslească în Marea Sfărâmată.

— Mi-aș dori să pot spune la fel, zise Mama Scaer. Însă

niciuna dintre cele trei întâlniri ale noastre n-a fost plăcută.

Își mută privirea-i albastră, ca de gheață, asupra lui Thorn.

— N-o cunosc pe femeia asta.

— De fapt, v-ați întâlnit în Skekenhouse. Ea este Thorn Bathu, fiica lui Storn Headiand.

Thorn se simțea cumva răsplătită să vadă ochii Mamei Scaer mărindu-se.

— Cu ce ai hrănit-o?

— Cu foc și cu tocile, zise zâmbind Părintele Yarvi, și are un apetit pe cinste. Este un războinic cu drepturi depline acum, care a trecut testul în fața uzhakilor.

— Ce războinic neobișnuit ai! Ducele Mikedas părea mai mult amuzat decât impresionat, acompaniat de curtenii slugarnici. Mi-ar plăcea s-o văd duelându-se cu una din gărzile mele personale.

— Ce-ai zice de doi odată? se răsti Thorn, înainte să-și dea seama că avea gura deschisă.

Glasul de-abia sună ca al ei, o provocare dură ce stârni un ecou prelung și sălbatic în interiorul acelor pereți decorați cu fresce din argint.

Însă Ducele râse doar.

— Minunat! Exuberanța tinereții! Și nepoata mea este la fel. Crede că totul este realizabil, în ciuda tradițiilor, neținând cont de sentimentele celorlalți, neținând cont de ce se întâmplă în… *lumea reală*.

Yarvi se înclină din nou:

— Cei care conduc și cei de lângă ei ar trebui să țină întotdeauna cont de ce se întâmplă în lumea reală.

Ducele flutură din deget:

— Te plac.

— De fapt, cred că avem un prieten în comun.

— Avem?

— Ebdel Aric Shadikshirram.

Ducele căscă ochii și-și smuci piciorul de pe jilț, ridicându-se în picioare.

— Cum se simte?

— Regret să te informez că a trecut prin Ultima Poartă, Alteța Voastră.

— Moartă?

— Ucisă de un sclav trădător.

— Zeiță îndurătoare! Ducele se tolăni la loc. A fost o femeie unică. I-am cerut să se mărite cu mine, să știi. Eram un bărbat tânăr pe-atunci, desigur, însă… Scutură din cap, neîncrezător. M-a *refuzat*.

— Chiar așa, o femeie unică.

— Anii ni se scurg printre degete, ca apa. Părea că ieri… Ducele oftă prelung, iar privirea îi deveni dură. Dar să revenim la treburile noastre.

— Desigur, Alteța Voastră. Părintele Yarvi se înclină din nou. Capul i se mișca precum un măr într-un coș. Am venit ca emisar al Reginei Laithlin și al Regelui Uthil ai Gettlandului, pentru a cere o audiență cu strălucitoarea Vialine, Împărăteasa din Sud.

— Hmmmm. Ducele se propti într-un cot și-și frecă barba nefericit. Încă o dată, unde se află Gettlandul?

Thorn strânse din dinți, însă răbdarea Părintelui Yarvi era din oțel.

— Gettlandul se află pe țărmul vestic al Mării Sfărâmate, Alteța Voastră, la nord de tronul Marelui Rege din Skekenhouse.

— Atât de multe țărișoare pe-acolo, încât este nevoie de un cărturar pentru a fi la curent cu ele!

Curtenii chicotiră politicos, iar Thorn simți o dorință impetuoasă de a-și înfige pumnul în ochii lor.

— Mi-aș dori să pot onora orice solicitant în căutarea unei audiențe, însă trebuie să înțelegi că trecem printr-o perioadă delicată.

Yarvi se înclină.

— Desigur, Alteța Voastră.

— Atât de mulți dușmani de îmblânzit și atât de mulți prieteni care au nevoie de certitudini. Atât de multe alianțe de care trebuie avut grijă și unele… mai puțin importante decât altele, fără lipsă de respect.

Zâmbetul său strălucitor degaja lipsă de respect așa cum pute brânza veche.

Yarvi se înclină.

— Desigur, Alteța Voastră.

— Împărăteasa Vialine nu este o femeie… Făcu un gest, indicând-o pe Thorn de parcă era un cal lipsit de perspectivă din grajdul său. De *acest* gen. De-abia este un pic mai mult decât o copilă. Ușor de influențat. Inocentă. Are atât de multe de învățat despre cum *stau* de fapt lucrurile. Înțelegi că trebuie să fiu

precaut. Înțelegi că trebuie să fii răbdător. Pentru ca o nație atât de mare și de variată ca a noastră să facă trecerea de la o stăpânire la alta este inevitabil să străbată o… cale *plină de obstacole*. Însă voi trimite după tine când va sosi momentul.

Yarvi se înclină.

— Desigur, Alteța Voastră. Aș putea întreba când?

Ducele flutură din mână cu degetele sale lungi:

— Când va sosi momentul, Părinte, ăă…

— Yarvi, șuieră Mama Scaer.

Thorn nu era un mare diplomat, însă avea o puternică impresie că momentul nu va sosi niciodată.

Mama Scaer îi aștepta pe un coridor mărginit de statui, însoțită de doi războinici de-ai ei, un vansterman cu o căutătură urâtă și un bărbat din Ținuturile de Jos cu o față ca o dală de piatră. Thorn era într-o dispoziție neagră și trecu direct la o atitudine războinică, însă niciunul din ei nu părea dispus să-și plece privirile.

Și nici stăpâna lor nu părea.

— Sunt surprinsă să te văd aici, Părinte Yarvi.

— Și eu pe tine, Mamă Scaer, răspunse el, deși niciunul nu părea vreun pic surprins. Ne-am deplasat amândoi cale de jumătate de lume depărtare de locurile noastre. Am crezut că vei rămâne alături de regele tău, Grom-gil-Gorm. Are nevoie de tine să vorbești în numele Tatălui Pace, înainte ca Mama Război să-l tragă după ea către ruină, într-un război împotriva Gettlandului.

Privirea Mamei Scaer deveni și mai înghețată, deși așa ceva părea imposibil.

— Aș fi fost cu el dacă Bunica Wexen nu m-ar fi ales pentru această misiune.

— O mare onoare. O mică strâmbătură din colțul gurii lui Yarvi sugera că era mai degrabă o trimitere în exil, și amândoi o știau. Probabil că ai mulțumit-o peste măsură pe Bunica Wexen pentru a o câștiga. Ai vorbit în numele țării tale? I-ai ținut piept pentru regele tău și pentru supușii lui, așa cum ar trebui s-o facă o Preoteasă?

— Când fac un jurământ, mi-l țin, se răsti Scaer. O Preoteasă credincioasă se duce acolo unde îi cere Bunica ei să se ducă.

— La fel ca un sclav credincios.

— Tu ești expertul aici. Încă te ustură gâtul?

Zâmbetul lui Yarvi păli un pic.

— Cicatricele sunt destul de bine vindecate.

— Chiar sunt? Scaer se aplecă mai aproape, cu buzele-i subțiri dezvelindu-i dinții. Dacă aș fi în locul tău, m-aș întoarce la Marea Sfărâmată înainte de a mai căpăta unele în plus.

Se îndepărtă de ei, în timp ce vanstermanul și Thorn mai schimbară o ultimă privire aspră, după care și acesta se îndepărtă.

— Reprezintă o problemă, șopti ea.

— Da.

— Și este apropiată de Duce.

— Da.

— Și a fost trimisă aici înaintea noastră.

— Da.

— Deci… Bunica Wexen a ghicit ce-o să faci cu mult înainte ca tu s-o faci.

— Da.

— Am senzația că n-o să obținem nicio audiență în acest fel.

Yarvi se uită cu acreală la ea.

— Vezi? Până la urmă ești diplomată.

Prieteni vechi

Pe zei, acum era foarte iute. Brand era un luptător de două ori mai bun decât fusese când părăsiseră Thoriby-ul doar datorită antrenamentului cu ea, însă devenea un adversar din ce în ce mai slab pentru Thorn cu fiecare zi ce trecea. Când lupta cu ea, se simțea ca un porc greoi, întotdeauna cu trei pași în urmă. Singur, nu avea nicio șansă, indiferent de tipul de teren. Chiar și alături de încă doi prieteni începea să se simtă depășit numeric. Ea se apăra din ce în ce mai puțin, devenind tot mai mult vânător, iar ei, pradă neajutorată.

— Koll, strigă Brand, smucind din cap, du-te în stânga!

Începură să se împrăștie în curtea palatului pe cale să se prăbușească pe care Yarvi îl găsise pentru ei, încercând s-o prindă în capcană, s-o ademenească prin spațiile dintre ei.

— Dosduvoi, ia…

Își dăduse seama prea târziu că Thorn îl atrăsese pe uriaș în

colțul puternic luminat al curții și Dosduvoi bătu în retragere când Soarele Mamă îl înțepă dintr-odată în ochi.

Thorn sări asupra lui ca fulgerul, dezechilibrându-l, în ciuda volumului său, cu o năucitoare lovitură de secure dată în scut, apoi alunecând cu sabia pe sub rama scutului și înfigându-i vârful în burdihanul lui de uriaș. Ea se retrase râzând, în timp ce Brand izbi aerul din locul în care fusese Thorn cu o clipă înainte, asigurându-se că între ea și Koll se găsea unul dintre stâlpii scorojiți ce înconjurau curtea.

— Of, Zeiță, gâfâi Dosduvoi în timp ce se îndoia de mijloc, ținându-se de pântece.

— Promițător, zise Skifr, dându-le roată încet, cu mâinile la spate. Însă nu te lăsa purtată de val. Tratează fiecare luptă ca și cum ar fi ultima. Fiecare dușman, ca și cum ar fi cel mai rău. Luptătorii inteligenți arată mai puțin impresionant decât sunt în realitate, oricât ar fi adversarii de slabi.

— Mulțumesc pentru asta, se forță Brand să spună printre dinții încleștați, încercând să-și șteargă transpirația de pe față cu umărul. Zei, ce cald era! Câteodată părea că nici măcar o boare de vânt nu adie în orașul ăsta blestemat.

— Tatăl meu obișnuia să spună să nu devii niciodată mândru. Ochii lui Thorn se mutară cu rapiditate de la Brand la Koll și înapoi, în timp ce ei încercau s-o atragă într-un colț. Spunea că marii războinici ajung să creadă că se află în propriile lor cântece și încep să considere că doar ceva măreț i-ar putea ucide. Însă ceva neînsemnat poate ucide pe oricine.

— O zgârietură care se infectează, zise Safrit, privindu-i cu mâinile în șolduri.

— O legătură de scut prea roasă, mormăi Brand, încercând să țină sub observație armele lui Thorn, dar dându-și seama că vesta ei zornăitoare era un element ce-i distrăgea lui atenția.

— Să aluneci pe un rahat de oaie, zise Koll, țâșnind cu rapiditate și încercând s-o lovească, însă doar îi oferi oportunitatea de a-i lovi cu putere scutul și de-a aluneca în jurul lui, creându-şi spațiu de manevră.

— Tatăl tău părea un om care știa ce spune, zise Skifr. Cum a murit?

— Într-un duel cu Grom-gil-Gorm. După toate aparențele, ceva demn.

Thorn schimbă dintr-odată direcția și, oricât ar fi fost Koll de

rapid, ea fu și mai rapidă. La fel de rapidă ca un scorpion și mai puțin miloasă. Securea i se izbi de piciorul băiatului, făcându-i-l să se îndoaie, iar el icni și se împletici într-o parte. Îl izbi cu sabia în lateral, trântindu-l și făcându-l să se rostogolească prin curte țipând sfâșietor.

Însă asta îi oferi o șansă lui Brand, iar zilele de ezitare erau de mult lăsate în urmă. Chiar și prinsă pe picior greșit ea tot izbuti să-i pareze sabia și s-o facă să i se lovească de umăr cu putere. Pe zei, dură mai era, nici măcar nu tresărise. El se izbi cu scutul de ea, împingând-o mârâind până la zid, făcând ca marginea scutului să zboare tencuiala în bucăți. Se clătinară într-o îmbrățișare precară și, pentru o clipă, fu sigur că o va dovedi. Însă chiar și-așa, cu el forțând-o să dea în spate, ea tot reuși nu se știe cum să-și treacă piciorul pe după piciorul lui, icnind când își răsuci toată greutatea pentru a-l trânti pe spate cu putere.

Se izbiră de pământ, el prins dedesubt. Pe zei, era puternică. Era ca în cântecul lui Bail luptându-se cu marele țipar, însă cu un rezultat mult mai prost, aproape că nu încăpea îndoială.

— Se presupune că îl omori, strigă Skifr, nu că te împerechezi cu el! Asta poți s-o faci în timpul tău liber.

Se rostogoliră îmbrățișați, iar ea ajunse din nou deasupra, cu dinții strânși în timp ce încerca să-și scoată antebrațul pentru a i-l înfige sub bărbie ca să-l sufoce, iar el o ținea strâns de cot, străduindu-se să i-l răsucească, amândoi șuierând unul la altul.

Atât de apropiați, încât păru că privirile lor se contopesc. Atât de apropiați, încât el putea să-i vadă fiecare picătură de transpirație de pe frunte. Atât de apropiați, încât pieptul i se presa de al lui la fiecare respirație rapidă, fierbinte, dulceag-amăruie.

Și, pentru un moment, păru că nu se luptă, ci că fac cu totul altceva.

Apoi poarta grea bubui, deschizându-se, iar Thorn țâșni imediat în sus de pe el, de parcă ar fi fost pălmuită.

— Altă victorie? strigă Părintele Yarvi, pășind peste prag cu Rulf lângă umărul lui, încruntat.

— Bineînțeles, zise Thorn, de parcă nu mai avea nimic altceva în minte decât să-i dea o bătaie lui Brand. Ce altceva ar mai putea fi?

Se ridică și el, scuturându-se de praf, comportându-se de parcă pielea nu-l ardea din creștet și până-n vârful degetelor de

la picioare. Pretinzând că stă cocoșat din cauza unui cot primit în coaste, nu din cauza umflăturii din partea de jos a corpului. Pretinzând că totul era în regulă, ca de obicei. Însă ceva se schimbase din acea zi în care ea intrase în curte îmbrăcată cu noile haine, aceeași persoană și totuși atât de diferită în lumina ce-i scotea încruntătura în evidență și-i făcea ochii să lucească, iar el amuțise de la atâta uitat la ea. Dintr-odată, totul se destrămase. Sau toate piesele se combinaseră. Ea nu mai era doar prietena sau rivala lui, ori unul dintre camarazii de la vâsle, unul dintre membrii echipajului. Încă mai făcea parte din echipaj, însă mai era și altceva, pe lângă asta, care-l stârnea și-l fascina, dar cel mai tare îl speria. Ceva se schimbase în felul în care o vedea, iar acum, când se uita din nou la ea, nu mai era în stare să mai vadă și altceva.

Dormeau pe podeaua aceleiași camere pe cale de-a se prăbuși. Nu păruse nimic neobișnuit atunci când se mutaseră, dormiseră claie peste grămadă timp de câteva luni. Dar acum el ședea treaz cu privirea în tavan în noaptea lipicioasă și fierbinte, gândindu-se cât de aproape era de ea. Ascultând zgomotele neîncetate ale orașului și încercând să distingă respirația ei ușoară. Gândindu-se ce ușor ar fi fost să întindă mâna și să o atingă…

Își dădu seama că se uita iar pe furiș la fundul ei și se forță să-și lase privirea în pământ.

— Zei, șopti el, însă habar n-avea la ce zeu trebuie să te rogi pentru o problemă ca asta.

— Ei, atunci sunt teribil de încântat că cineva câștigă, se răsti Yarvi.

— Fără noroc la palat? întrebă cu glas răgușit Brand, încă aplecat și căutând disperat ceva care să le distragă atenția.

— Palatul este complet lipsit de noroc, spuse Rulf.

— O altă zi irosită. Yarvi se trânti pe o laviță, cu umerii lăsați. O să fim norocoși dacă mai căpătăm o altă șansă de a fi insultați de Ducele Mikedas, ca să nu mai pomenim de nepoata sa.

— Aveam impresia că nu crezi în noroc, zise Thorn.

— În acest moment sper că norocul este cel care crede în mine.

Părintele Yarvi părea zguduit, așa cum Brand nu apucase să-l vadă niciodată. Chiar și când se luptaseră cu Neamul Călăreților, lăsase impresia că știe ce are de făcut. Acum Brand se întreba

dacă nu cumva fusese doar o mască afișată de Preot. O mască ce părea că acum începe să crape. Pentru prima dată deveni dureros de conștient că Yarvi este doar cu câțiva ani mai în vârstă decât el, dar că trebuia să aibă grijă de soarta întregului Gettland, ajutându-se doar de o singură mână pentru asta.

— Mă întreb ce se întâmplă în Thoriby chiar acum, murmură Koll nostalgic, scuturându-și piciorul rănit.

— Se apropie vremea recoltei, bănuiesc, spuse Dosduvoi, care-și făcuse cămașa sul pentru a-și verifica vânătăile.

— Câmpuri aurii cu orz ce se mișcă în bătaia vântului, zise Skifr.

— O mulțime de negustori sosind în piețe. Safrit începuse să se joace cu simbolurile de negustor de la gât. Corăbii roind la docuri. Bani care curg.

— Doar dacă nu cumva recoltele au fost incendiate în atacurile vanstermanilor, se răsti Yarvi. Iar negustorii nu au fost reținuți la Skekenhouse de către Bunica Wexen. Câmpurile, miriști înnegrite, și docurile rămase pustii. Ar fi putut deja să-i convingă și pe cei din Ținuturile de Jos. Și pe inglezii conduși de Strălucitorul Yilling. Mii de oameni mărșăluind spre Gettland.

Brand înghiți în sec, gândindu-se la Rin, stând în biata lor cocioabă din afara zidurilor.

— Așa crezi?

— Nu. Încă nu. Dar, poate, curând. Timpul se scurge și eu nu pot face nimic. Întotdeauna există o cale. Preotul privea în pământ, cu degetele de la mâna sănătoasă făcându-și de lucru cu unghia degetului deformat. Jumătate de război se duce cu vorbe și se câștigă cu ajutorul lor. Vorbe potrivite, adresate persoanelor potrivite. Însă am rămas și fără ele.

— Vor veni la momentul potrivit, murmură Brand, dorindu-și să fie de ajutor, deși nu prea știa în ce fel.

— Mi-aș dori să-mi dau seama cum. Yarvi își duse mâinile spre fața palidă, cea schiloadă părând o jucărie contorsionată pe lângă cea sănătoasă. Avem nevoie de un nenorocit de miracol.

Apoi se auzi un bubuit puternic în ușă.

Safrit ridică dintr-o sprânceană.

— Cumva așteptăm vreun vizitator?

— Nu prea suntem copleșiți de prieteni în acest oraș, zise Thorn.

— Tu nu prea ești copleșită de prieteni niciunde, zise Brand.

— Poate sunt trimișii Mamei Scaer să ne ureze bun venit, spuse Yarvi.

— Arme, mârâi Rulf. Îi aruncă lui Thorn sabia, pe care ea o prinse din zbor.

— Pe Zeiță, sunt bucuros să mă lupt cu cineva, rosti Dosduvoi, înșfăcând o suliță, atât timp cât nu este vorba de ea.

Brand trase afară sabia lui Odda, al cărei oțel se simțea înfricoșător de ușor după sabia de antrenament. Teama rezolvase rapid problema din pantaloni, dacă altceva nu reușise.

Ușa se zgâlțâi de la alte lovituri, și nu aveau în față o ușă chiar fragilă.

Koll se apropie tiptil, în vârful picioarelor, pentru a privi prin fereastra micuță din ușă.

— Este o femeie, șuieră. Arată ca o bogătană.

— Singură? întrebă Yarvi.

— Da, sunt singură, veni o voce înăbușită prin ușă. Și sunt o prietenă.

— Exact același lucru l-ar spune și un dușman, zise Thorn.

— Sau un prieten, interveni Brand.

— Doar zeii știu cât de bine ne-ar prinde unul, zise Rulf, potrivindu-și însă, pentru orice eventualitate, o săgeată în arcul său negru.

— Deschide-o! zise Yarvi.

Koll trase zăvorul de parcă ar fi putut să-l ardă și se dădu repede într-o parte, cu câte un cuțit pregătit în fiecare mână. Brand se ghemui în spatele scutului, fiind convins că prin ușa deschisă va intra șuierând un nor de săgeți.

Însă ușa scârțâi, deschizându-se încet, și o față se iţi prin crăpătură. O față de femeie, cu piele întunecată și cu ochi negi, cu păr negru, prins lejer cu câteva bijuterii în formă de ac, pentru a sta ridicat. Avea o mică cicatrice ce-i străbătea buza de sus, un ciob de dinte alb ivindu-se atunci când zâmbi.

— Cioc, cioc, zise ea, strecurându-se înăuntru și închizând ușa în urma ei.

Purta o haină lungă din în alb, fin, iar în jurul gâtului avea un lanț de aur, cu fiecare za lucrată să arate ca un ochi. Își arcui o sprânceană când văzu etalarea aceea de oțel ascuțit și ridică încet palmele în sus.

— O, mă predau!

Rulf scoase un strigăt de bucurie și-și aruncă arcul zornăind

pe jos, grăbindu-se s-ajungă la femeie și s-o cuprindă într-o îmbrățișare sufocantă.

— Sumael! rosti el, strângând-o cu putere. Pe zei, ce tare mi-ai lipsit!

— Și tu mie, Rulf, ticălos bătrân, hârâi ea, plesnindu-l pe spate, apoi gemând când el o ridică de la pământ. Am avut eu bănuielile mele când am auzit că o navă numită *Vântul din Sud* a andocat. Un lucru finuț, apropo.

— Ne reamintește de unde venim, zise Yarvi, frecându-se pe gât cu mâna sănătoasă.

— Părinte Yarvi, rosti Sumael, eliberându-se din îmbrățișarea cârmaciului. Uită-te la tine. Pierdut pe mare și căutând disperat pe cineva care să poată restabili cursul.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, zise el. Arăți… prosper.

— Tu arăți groaznic.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Nicio îmbrățișare pentru mine?

El pufni, aproape suspinând.

— Mi-e teamă că, dacă o fac, nu-ți mai dau drumul niciodată.

Ea se apropie, cu ochii pironiți într-ai lui.

— Îmi asum riscul.

Îl cuprinse cu brațele, ridicându-se pe vârfuri pentru a-l trage mai aproape. El își lăsă capul pe umărul ei, cu lacrimile lucindu-i pe obrajii supți.

Brand se uită la Thorn, iar ea ridică din umeri.

— Bănuiesc că acum știm cine este Sumael.

— Deci aceasta este ambasada Gettlandului? Sumael lovi cu degetul o grămăjoară de tencuială pătată de mucegai, care căzu de pe perete și se împrăștie pe scândurile pline de praf. Ai ochiul format pentru o târguială avantajoasă.

— Sunt fiul mamei mele, zise Yarvi. Chiar dacă nu mai este mama mea.

Sala șubredă în care mâncau putea găzdui patruzeci de persoane, însă majoritatea oamenilor din echipaj plecaseră în treaba lor, iar locul scotea un ecou găunos acum.

— Ce cauți aici, Sumael?

— În afară de reluarea legăturii cu niște vechi prieteni? Se așeză mai comod în scaun și scoase la iveală o cizmă pătată, ce

contrasta puternic cu hainele ei fine, pe care o așeză pe tăblia mesei. Mi-am ajutat unchiul la construirea unei corăbii pentru Împărăteasa Theofora și așa mai departe, lucrurile s-au legat. Spre indignarea multora dintre curteni, m-a făcut inspectorul flotei sale.

O șuviță de păr îi căzu pe față și ea își scoase buza de jos în afară, suflând-o într-o parte.

— Ai avut întotdeauna un mare talent când vine vorba de corăbii. Rulf se uita la ea radiind, ca la o fiică sosită acasă pe neașteptate. Și de enervat oameni.

— Corăbiile Împărătesei zăceau putrezind în golful din Rugora, pe coastă, mai în jos. Care era, de asemenea, așa cum se întâmplă de obicei, locul în care era educată nepoata Împărătesei, Vialine. Șuvița de păr îi căzu din nou pe față și ea o suflă din nou. Sau întemnițată, depinde din ce punct de vedere privești.

— Întemnițată? întrebă Brand.

— Aici nu prea există încredere între membrii familiei regale. Sumael ridică din umeri. Însă Vialine voia să înțeleagă ce înseamnă o flotă. Ea vrea să înțeleagă totul. Cred că am devenit prietene. Când Theofora s-a îmbolnăvit și Vialine a fost chemată înapoi, în Primul dintre Orașe, mi-a cerut să vin cu ea și… Ridică lanțul de la gât cu vârful degetului și-l lăsă să cadă la loc, zornăind. Printr-un act magic ciudat m-am trezit consilierul Împărătesei din Sud.

— Talentele au tendința să iasă la suprafață, zise Rulf.

— Ca rahații, mormăi Thorn.

Sumael rânji drept răspuns:

— Plutești, deci.

Brand râse, Thorn îi aruncă o privire urâtă, iar el se opri.

— Deci stai la dreapta celei mai puternice femei din lume? întrebă Rulf, scuturând din capu-i pleșuv.

— Nu sunt chiar singură. Șuvița căzu din nou și Sumael se strâmbă enervată, începând să-și scoată acele din păr. Există un consiliu format din câteva duzini de membri, iar cei mai mulți îi aparțin Ducelui Mikedas. O fi Vialine Împărăteasă cu numele, însă el deține puterea și n-are nicio intenție s-o împartă.

— N-a împărțit nimic nici cu noi, spuse Yarvi.

— Am auzit. Părul îi căzu ca o perdea pe jumătate din față, lăsându-i descoperit doar un ochi, sclipind. Cel puțin, ați scăpat

cu capetele pe umeri.

— Crezi c-o să ni le păstrăm dacă mai rămânem? întrebă Yarvi.

Ochii lui Sumael se abătură asupra lui Thorn.

— Asta depinde de cât de diplomați puteți fi.

— Pot fi diplomată, spuse ea amenințător.

Sumael doar zâmbi și mai larg. Femeia părea imună la intimidări.

— Îmi aduci aminte de căpitanul unei corăbii pe care am navigat împreună cu Yarvi.

Yarvi izbucni în râs, urmat de Rulf, ceea ce-o făcu pe Thorn să se încrunte.

— Asta e o insultă sau un compliment?

— Hai să-i spunem puțin din fiecare.

Yarvi se aplecă înainte, cu coatele pe masă și cu mâna schiloadă strânsă în cea sănătoasă.

— Marele Rege se pregătește de război, Sumael. Cine știe, poate că războiul deja a început.

— Ce aliați mai ai? întrebă ea, adunându-și părul în sus cu ambele mâini și strângându-l într-un nod.

— Mai puțini decât ne sunt necesari.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, nu, Yarvi? Sumael își înfipsese acele la loc, cu dexteritate. Ducele nu este un adept al Zeiței Unice la fel de înfocat ca Theofora, însă, chiar și așa, are intenția de a onora alianța cu Bunica Wexen. Poate alege un învingător.

— Vom vedea, zise Yarvi. Am nevoie să vorbesc cu Împărăteasa.

Sumael expiră zgomotos.

— Pot încerca. Dar mai mult de o audiență nu pot promite.

— Nu-mi datorezi nimic.

Ea îi susținu privirea în timp ce-și prindea în păr ultimul ac, al cărui capăt cu piatră prețioasă scânteia.

— Nu este o chestiune de datorii. Nu între noi.

Yarvi arăta ca și cum ar fi fost prins undeva între râs și plâns, dar, într-un final, se așeză la loc, scoțând un oftat obosit.

— Am crezut că n-o să te mai întâlnesc niciodată.

Sumael zâmbi, ciobul de dinte ivindu-se din nou, iar Brand se trezi că începuse s-o placă.

— Și?

— Mă bucur că m-am înșelat.
— Și eu mă bucur.
Șuvița aceea de păr îi căzu din nou pe față, iar ea o privi cruciș o clipă, după care o suflă într-o parte.

Speranțe

Thorn își croia drum printr-o mulțime aglomerată de oameni nemulțumiți ce se scurgea ca un șuvoi într-un templu, pentru a se ruga. Atât de multe temple pe aici și atât de mulți credincioși ce se înghesuiau pentru a se ruga.
— Venerarea acestei Zeițe Unice necesită o groază de timp, mormăi Brand, încercând să-și facă loc cu umerii săi largi prin înghesuială.
— Zeii înalți și zeii mici au propriile treburi de rezolvat. Iar Zeița Unică pare că are o singură preocupare: să se amestece în treburile altora.
— Și clopotele.
Brand tresări când un alt dangăt se auzi dinspre un turn alb, chiar deasupra lor.
— Dacă n-o să mai aud niciodată un alt nenorocit de clopot, n-o să mă plâng deloc. Se aplecă mai aproape, pentru a-i șopti: Își îngroapă morții fără a-i incinera. Îi îngroapă. În pământ. Neincinerați.
Thorn privi încruntată la curtea supradimensionată de lângă templu, ticsită de pietre funerare șui ca dinții unui cerșetor, având fiecare, bănuia ea, câte un mort dedesubt, putrezind. Sute. Mii. O hrubă plină cu oase, chiar în mijlocul orașului.
Se cutremură acoperită de transpirație rece la acest gând, strângându-și săculețul în care ținea oasele de la degetele tatălui său.
— Oraș blestemat!
Poate lui i-ar fi plăcut să vorbească despre acest loc, însă ea începea să-l urască. Mult prea mare, mărimea lui părea zdrobitoare. Mult prea zgomotos, de nu puteai nici să gândești cum trebuie. Mult prea fierbinte, lipicios și împuțit, mereu, zi sau noapte. Peste tot gunoi, muște și putreziciuni, făcând-o să amețească. Atât de mulți oameni, toți trecând unul pe lângă celălalt, fără să se cunoască unul pe altul, și nedorindu-și unul

de la celălalt decât să obțină vreun profit. Thorn se simțea de parcă era ea însăși îngropată sub o mie de mii de hoți, pe care nu-i putea înțelege sub niciun chip, pe niciunul.

— Ar trebui să mergem acasă, murmură ea.

— De-abia am ajuns aici.

— Cel mai potrivit moment să părăsești un loc pe care îl urăști.

— Tu urăști tot.

— Nu tot.

Privi într-o parte, surprinzându-l pe Brand uitându-se la ea, și simți iar acea fluturare în stomac, în timp ce el își muta cu repeziciune privirea de la ea.

Se dovedi că el mai avea și altă expresie în afară de cea uimită și de cea neajutorată, iar ea i-o surprindea acum de fiecare dată. Ochi fixați asupra ei, strălucitori în spatele unor șuvițe rebele de păr. Aproape înfometați. Aproape speriați. De exemplu ieri, când stătuseră lipiți unul de altul la pământ, atât de apropiați, între ei fusese... ceva. Ceva care îi făcuse sângele să năvălească în obraji, și nu doar în obraji. În abdomen, cu siguranță. Și, mai mult decât atât, mai jos de abdomen. Însă îndoielile se adunau în capul ei precum credincioșii în templele lor la vremea rugăciunii.

Pot să te întreb ceva? Știu că înainte ne uram unul pe altul, dar am ajuns să cred că încep să te plac destul de mult. Vreo speranță să mă placi și tu pe mine, cumva? Pentru numele zeilor, suna chiar absurd. Toată viața dăduse oamenii la o parte, așa că acum nu știa cum să intre în vorbă cu cineva. Dacă s-ar uita la ea ca la o nebună? Gândul acesta apăru ca o gură de beci la picioarele ei. Ce vrei să spui cu *să te plac*? Adică *să te plac*? Ar trebui doar să-l ia în brațe și să-l sărute? Se tot gândea la asta. De-abia se mai putea gândi și la altceva în afară de asta. Dar dacă o privire era doar o privire? Dacă ce spusese mama ei era adevărat – ce bărbat și-ar dori pe cineva atât de ciudat, de dificil și de diferit ca ea? Nu cineva ca Brand, care era bine făcut, plăcut de toată lumea, un bărbat așa cum trebuie și care ar putea avea pe oricine și-ar dori...

Dintr-odată brațul lui era în jurul ei, conducând-o înapoi, înspre o ieșire. Inima îi ajunsese în gât imediat, ba chiar scoase un chicotit de fetiță în timp ce el se apăsa de corpul ei. Apoi toată lumea se bulucea în lături, dându-se la o parte din drum în

timp ce caii treceau tropăind, cu pene fluturânde prinse la căpestre, cu armurile decorate cu aur strălucind în soare și cu călăreți cu coifuri înalte, care nu le dădeau nicio atenție celor care fugiseră din calea lor în toate părțile. Oamenii Ducelui Mikedas, fără nicio îndoială.

— Ar putea să rănească pe cineva, murmură Brand, uitându-se încruntat în urma lor.

— Așa-i, mormăi ea. Ar putea.

Se păcălea singură. Asta trebuia să fie. Erau prieteni. Camarazi de vâsle. Și asta era tot ce trebuia. De ce s-o strice forțând ceva ce nu putea obține, pe care nu-l merita și nici n-ar putea… apoi ea îi surprinse privirea, și acolo era iar acea expresie ce-i făcea bătăile inimii să se accelereze de parcă ar fi vâslit o milă întreagă. El se smuci de lângă ea, oferindu-i o jumătate de zâmbet stânjenit, apoi se îndepărtă cu pași mari în timp ce mulțimea revenea la loc în urma călăreților.

Dar dacă și el simțea la fel ca ea, dorindu-și să întrebe, dar fiind prea speriat să întrebe și neștiind nici cum să o facă? Fiecare discuție cu el părea la fel de periculoasă ca o bătălie. Dormitul în aceeași încăpere era o tortură. Fuseseră doar camarazi de vâsle pe aceeași podea când își dăduseră pentru prima dată păturile la o parte, râzând de starea în care se afla dărâmătura de care făcuse rost Yarvi, prin al cărei acoperiș se vedea lumina zilei. Însă acum se prefăcea doar că doarme, în timp ce se gândea la cât de aproape se afla el, iar câteodată își închipuia că și el se prefăcea la rândul lui, putea jura că ochii lui erau deschiși, ținând-o sub observație. Însă nu era niciodată sigură. Gândul că dormea alături de el o făcea să se simtă jalnic, dar și gândul de a nu dormi lângă el o făcea să se simtă jalnic.

Mă… placi? Mă placi? Mă *placi*?

Totul era o ghicitoare afurisită, într-o limbă pe care ea n-o putea vorbi.

Brand expiră zgomotos și-și șterse transpirația de pe frunte, fără îndoială, ce bine pentru el, necunoscând ce problemă putea să cauzeze.

— Am impresia că vom pleca imediat ce vom cădea la o înțelegere cu Împărăteasa.

Thorn încercă să-și stăpânească nervozitatea și să vorbească normal, orice ar fi însemnat asta.

— Cred că asta nu se va întâmpla.

Brand ridică din umeri. Calm, solid și încrezător, ca întotdeauna.

— Părintele Yarvi va găsi el o cale.

— Părintele Yarvi este foarte șiret, desigur, însă nu este un vrăjitor. Dacă ai fi fost la palat, să-i vezi chipul Ducelui…

— Atunci Sumael va găsi o cale pentru el.

Thorn pufni:

— Ai crede că Soarele Mamă a ieșit din fundul ei pentru lumina pe care o răspândește în viețile tuturor.

— Nu și-n a ta, bănuiesc.

— N-am încredere în ea.

— Tu n-ai încredere în nimeni.

Aproape că spuse: „Am încredere în tine“, însă își înghiți cuvintele la timp și scoase în schimb un mormăit.

— Și Rulf are încredere în ea, continuă Brand. Cu viața lui, așa mi-a spus. Și Părintele Yarvi, iar el nu prea e genul ăsta de om.

— Îmi doresc să știu mai multe despre ce s-a petrecut între ăștia trei, zise Thorn. E o adevărată poveste.

— Câteodată ai fi mai fericită dacă ai ști mai puține.

— Așa ești tu. Nu și eu.

Ea îi aruncă o privire și-l surprinse uitându-se din nou la ea. Aproape flămând, aproape speriat, și simți din nou acea furnicătură în stomac, pregătindu-se din nou să se certe aprig cu ea însăși, dacă nu ar fi ajuns la piață.

Sau, oricum, la una dintre piețe. Primul dintre Orașe avea zeci de piețe, fiecare la fel de mare ca Roystock. Locuri în care înghesuiala era nebunească, asurzitoare, orașe de tarabe sufocate de oameni de toate formele și culorile. Cântarele uriașe zdrăngăneau, abacele zornăiau și prețurile erau strigate în toate limbile, pe deasupra răgetelor, a cotcodăcelilor și a țipetelor animalelor. Era acolo un iz sufocant de mâncare gătită, de mirodenii grețos de dulci și de bălegar proaspăt, alături de doar zeii mai știau ce altceva. Orice era posibil. Toate lucrurile din lume erau de vânzare. Catarame de centuri și sare. Îmbrăcăminte cu zorzoane și idoli. Pești monstruoși, cu ochi triști. Thorn închise ochii strâns și apoi îi deschise, însă nebunia asta în toate culorile tot mai fierbea în fața ei.

— Doar carne, zise Thorn ca și cum s-ar fi plâns, cântărind punga Părintelui Yarvi în mână. Vrem doar carne. Safrit nici n-a cerut vreun fel anume. Se feri din calea unei femei cu un șorț

pătat ce ținea sub braț un cap de capră. De unde am putea începe în locul ăsta afurisit?

— Așteaptă. Brand se oprise în fața unui magazin în care un negustor cu pielea închisă la culoare vindea șiraguri de mărgele din sticlă, ridicând unul și făcând ca Soarele Mamă să strălucească prin sticla galbenă. Frumos, nu? Genul de lucru pe care o fată și l-ar dori.

Thorn ridică din umeri.

— Eu nu sunt expertă în frumusețe. Și nici când vine vorba de fete.

— Ești și tu una, nu?

— Așa îmi spune mama. Apoi adăugă, murmurând: Părerile sunt împărțite.

El ridică un alt colier, cu verde și cu albastru de această dată.

— Pe care l-ai vrea? Și rânji pieziș. În dar?

Thorn simți iar furnicătura din stomac, mai puternic ca oricând. Aproape simțind că-i vine să vomite. Dacă ar fi avut vreodată nevoie de o dovadă, iat-o, chiar în fața ei. Un cadou. Pentru ea. Nu prea era cadoul pe care și l-ar fi ales ea, dar, cu noroc, următorul putea fi acela. Dacă și-ar fi ales cuvintele potrivite. Ce să spună? Pentru numele zeilor, ce să spună? Limba părea că-și dublase volumul dintr-odată.

— Pe care mi l-aș dori eu sau...

Privirea îi zăbovi asupra lui și-și aplecă ușor capul, încercând să-și facă vocea să-i sune mai blând. Fermecătoare, cum o fi fost și asta. Nu credea că fusese blândă de mai mult de trei ori în viață, iar fermecătoare, niciodată, așa că tot ce ieși fu un mârâit stângaci.

— Pe care mi *l-aș* dori?

Privirea uimită de această dată.

— Vreau să spun, pe care ți-ai dori să ți-l aducă cineva în dar? Dacă ai fi în Thoriby.

Și, în ciuda căldurii lipicioase, simți o răceală răspândindu-i-se prin tot corpul, începând cu pieptul și revărsându-i-se până în vârful degetelor. Nu era pentru ea. Pentru cineva de acasă, din Thoriby. Bineînțeles că era cineva acolo. Se lăsase amăgită de propriile-i speranțe, în ciuda avertismentelor lui Skifr.

— Nu știu, se răsti ea, încercând să arate că nu dă nicio importanță acestui lucru, însă nu era chiar așa. De unde să știu eu?

Se întoarse cu spatele, cu fața arzând, în timp ce Brand discuta despre prețuri cu vânzătorul, iar ea își dorea ca pământul să se deschidă și s-o înghită neincinerată, ca pe morții din Sud.

Se întrebă pentru ce fată intenționa el să cumpere acele mărgele. Nu că în Thoriby ar fi fost prea multe fete de vârsta potrivită. Mai mult ca sigur că Thorn o cunoștea. Mai mult ca sigur că fata era una care râsese de Thorn, o arătase cu degetul și râsese batjocoritor de ea. Una dintre frumusețile cu care mama ei îi spusese mereu că ar trebui să semene. Una dintre acelea care știa cum să coasă, cum să zâmbească și cum să poarte o cheie.

Crezuse că devenise imună, că se întărise trecând prin toate încercările. Palmele, pumnii și loviturile de scut de-abia dacă o mai dureau, așa că acest lucru cum ar fi putut s-o facă? Dar se părea că armura ei încă avea puncte slabe. Unele de care ea nici nu avusese cunoștință. Poate că Părintele Yarvi o fi făcut astfel încât să nu fie zdrobită cu pietre, dar Brand o zdrobise la fel de ușor și de irevocabil cu un șirag de mărgele.

El încă mai rânjea când îl strecură într-un buzunar.

— O să-i placă, așa cred.

Fața lui Thorn se strâmbă. Lui nici nu-i trecuse prin cap că ea ar fi putut crede că mărgelele erau pentru ea. Lui nu-i trecuse niciodată prin cap să se gândească la ea așa cum ajunsese ea să se gândească la el. Parcă toată culoarea se scursese din lume. Își petrecuse toată viața simțindu-se rușinată, proastă și urâtă, însă niciodată la fel ca acum.

— Sunt un rahat prost, șuieră ea.

Brand clipi la ea.

— Ce?

Privea neajutorată, de această dată, iar tentația de a-și înfige pumnul în fața lui aproape că o copleși, însă știa că nu era din vina lui. Nu era vina nimănui, decât a ei, și nici să te lovești singur nu rezolvă nimic. Încercă să afișeze expresia de dârzenie, însă nu putu s-o dibuiască pe moment. Își dorea să scape de acolo. Să se ducă oriunde, așa că făcu un pas și se opri, înghețând.

Vanstermanul cu căutătură urâtă care stătuse alături de Mama Scaer la palat îi bloca drumul, cu mâna dreaptă acoperită de o pelerină făcută sul, sub care ascundea, fără îndoială, o

sabie. Lângă el se afla un omuleț cu față de șobolan, iar ea simți o mișcare în partea stângă. Uriașul din Ținuturile de Jos, bănui.

— Mama Scaer vrea să-ți vorbească, zise vanstermanul, arătându-și dinții, o priveliște deloc plăcută. Ar fi cel mai bine dacă vii fără a face zgomot.

— Și mai bine ar fi dacă am pleca în drumul nostru, în liniște, zise Brand, apucând-o pe Thorn de umăr.

Ea se scutură, dându-i mâna la o parte, rușinea arzătoare transformându-se în furie rece într-o clipă. Avea nevoie să rănească pe cineva, iar idioții ăștia apăruseră la momentul oportun.

Oportun pentru ea. Inoportun pentru ei.

— N-o să fac nimic în liniște.

Aruncă una dintre monedele de argint ale Părintelui Yarvi înspre proprietarul celei mai apropiate tarabe, care era înțesată de unelte și de șipci.

— Pentru ce e asta? întrebă el când o prinse.

— Pentru pagubă, zise Thorn, după care apucă un ciocan și-l azvârli pe sub mână, trimițându-l direct în căpățâna vanstermanului se împletici înapoi, plin de mirare.

Înșfăcă o carafă grea de pe o altă tarabă și i-o fărâmă în cap înainte ca acesta să-și recapete echilibrul, stropindu-l și pe el, și pe ea cu vin. Îl prinse chiar în timp ce cădea și-i înfipse ce mai rămăsese din mânerul spart în față.

Un cuțit veni șuierând spre ea și se feri din instinct, lăsându-se pe spate și făcând lama să șuiere pe deasupra ei, cu ochii larg deschiși în timp ce urmărea metalul scânteind. Omul cu față de șobolan împunse din nou cu cuțitul și ea se feri într-o parte, se cățără pe o tarabă, făcându-l pe proprietarul acesteia să se plângă din cauza bunurilor sale. Se întinse și apucă un bol cu mirodenii și-l aruncă în fața lui de șobolan, stârnind un nor portocaliu, cu miros dulceag. El tuși, scuipă, repezindu-se la ea orbește. Ea se folosi de bol ca de un scut, lama cuțitului înfigându-se în lemn, permițându-i să i-l smulgă din mână.

El se repezi la ea cu o lovitură slabă de pumn, însă ea intră în interiorul arcului făcut de brațul lui și îi simți pumnul ștergându-i obrazul. Păși în față și-l izbi puternic cu genunchiul direct în stomac, apoi încă o dată între picioare, făcându-l să guițe. Îl prinse cu brațul pe după maxilar, își dădu capul pe spate și-l izbi cu fruntea cu toată puterea în fața lui de șobolan. Forța loviturii

o ameți pentru o clipă, însă nici pe jumătate din cât îl amețise pe el. Căzu în genunchi și în mâini, scuipând sânge, iar ea făcu un pas în față și-i mai trase o lovitură puternică de cizmă, trântindu-l pe spate și îngropându-l pe jumătate într-o avalanșă de pește lucios, zdrobind o masă.

Când se întoarse, îl văzu pe Brand obligat să se dea în spate, peste o tarabă ticsită cu fructe, uriașul din Ținuturile de Jos încercând să-i înfigă un cuțit în față, făcându-l pe Brand să-și scoată limba printre dinți și să se uite fix la vârful strălucitor.

Când te antrenezi, luptându-te cu camarazii tăi, te reții un pic de fiecare dată. Acum Thorn nu se reținu deloc. Prinse încheietura groasă a uriașului cu o mână și-i răsuci violent mâna la spate, urlând în timp ce-și înfigea podul palmei de la cealaltă mână în cotul lui. Urmă un pocnet și brațul uriașului se îndoi într-un unghi ciudat, cuțitul sărindu-i din mâna nefolositoare. El urlă până când Thorn îl izbi în gât așa cum o învățase Skifr, iar el căzu zbătându-se peste următoarea tarabă, împrăștiind cioburi de oale în toate părțile.

— Hai! scuipă ea, însă nu mai era nimeni cu care să se bată. Doar proprietarii de tarabe șocați și trecătorii ocazionali speriați, alături de o mamă ce-i ținea fiicei sale mâna la ochi. Să merg în liniște, ai? țipă ea, ridicându-și cizma pentru a și-o îngropa în fața uriașului din Ținuturile de Jos.

— Nu! Brand o prinse pe braț și-o târî din mijlocul distrugerii, în timp ce oamenii se grăbeau să le facă loc. Pe jumătate mergând, pe jumătate alergând, ajunseră în dreptul unei străzi laterale.

— I-ai omorât? o întrebă el cu răsuflarea tăiată.

— Cu puțin noroc, mârâi Thorn, smulgându-se din mâna lui. De ce? Aveai de gând să le cumperi și lor mărgele, nu-i așa?

— Ce? Am fost trimiși să aducem carne, nu să lăsăm în urmă cadavre!

Schimbară brusc direcția, trecură de un grup de cerșetori surprinși și ajunseră în întunecimea unei străzi mizerabile, îndepărtându-se de agitația creată.

— Nu vreau să-i facem probleme Părintelui Yarvi. Nu vreau nici să te văd zdrobită cu pietre, dacă pot face ceva să împiedic asta.

Își dădu seama că el avea dreptate, iar asta o făcu să se înfurie ca niciodată.

— Ești așa de laș! șuieră ea, ceea ce cu siguranță nu era drept, însă în acel moment nici ea nu simțea că era drept ce i se întâmplase ei.

Simți ceva înțepând-o în ochi și se șterse, iar palma i se înroși.

— Sângerezi, zise el, întinzând degetele, aici...

— Ia mâna de pe mine!

Îl împinse în perete, apoi, când el ricoșă, îl împinse și mai tare. El rămase acolo, cu o mână ridicată în timp ce ea stătea deasupra lui cu pumnii strânși, deasupra unui bărbat dezorientat, rănit și speriat.

O privire care îi provocă o furnicătură, ce bine, însă nu așa cum și-ar fi dorit. În acea privire își văzu nenorocitele de speranțe prostești, strâmbe și distruse, așa cum îi lăsase ea brațul uriașului, iar singura vină era doar a ei. N-ar fi trebuit să se lase copleșită de speranțe, însă speranțele sunt ca buruienile, oricât de des le smulgi, continuă să răsară.

Mârâi nemulțumită și se îndepărtă cu pași mari pe alee.

Distrugeri

Distrusese totul.

Brand stătea rezemat de zidul șubred al curții între Rulf și Părintele Yarvi, urmărind-o pe Thorn cum îi administra o bătaie lui Fror. De când ajunseseră în Primul dintre Orașe, jumătate din timp și-o petrecuse urmărind-o pe ea. Însă acum o făcea cu un jind îndurerat, de parcă era un orfan uitându-se la bunătățile brutarului, amăgindu-se singur la vederea delicateselor pe care știa că n-o să le obțină niciodată. O senzație pe care Brand o cunoștea prea bine. O senzație pe care sperase că n-o s-o mai aibă niciodată.

Fusese ceva bun între ei. O prietenie, dacă nu altceva. O prietenie care se clădise după multă muncă grea.

Și el, ca un prost împiedicat, o distrusese.

Se întorsese în cameră, și lucrurile ei dispăruseră, iar ea dormea cu Safrit și Koll și nu spunea de ce. Nu-i mai adresase niciun cuvânt din acea zi de la piață. Probabil că observase felul în care se uita la ea, bănuise ce gândea el. Nu că el ar fi fost prea bun la ascuns astfel de lucruri. Însă, judecând după felul în care se uita la el acum sau, mai degrabă, felul în care nu se uita

la el, gândul acesta îi făcea pielea să i se înfioare. Bineînțeles că asta i se întâmpla.

Cum ar putea cineva ca ea – atât de puternică, de rapidă, de încrezătoare – să-și dorească un nătăfleț ca el? Toată lumea ar fi observat imediat că ea reprezenta ceva cu adevărat special, iar el era un nimic și întotdeauna va fi un nimic, așa cum obișnuia și tatăl lui să-l numească. Un prost și un lingău care cerșea rămășițe, care scormonea prin gunoaie și care târa sacii la docuri pentru o plată de nimic și care mai era și recunoscător pentru asta.

El nu era chiar sigur cum reușise s-o facă, însă găsise un mijloc de a-i dezamăgi pe toți. Pe cei din echipaj. Familia. Pe el însuși. Distrusese totul.

Koll trase zăvorul de la poartă și Sumael păși în curte. Era însoțită de încă două persoane: o servitoare mărunțică într-o mantie cu glugă și un bărbat lat în umeri, cu o privire încruntată și atentă și cu o cicatrice ce-i străbătea o sprânceană cenușie.

Servitoarea își lăsă gluga în jos, dezvăluind o față mică, un păr negru și niște ochi neastâmpărați, ce nu ratau niciun detaliu al luptei ce se desfășura în fața ei. Dacă o puteai numi luptă. Fror era unul dintre cei mai buni războinici din echipaj, dar Thorn nu avu nevoie decât de câteva secunde pentru a-l doborî la pământ, și ea nici măcar nu respira cu dificultate după luptă.

— Sunt terminat, gemu el, strângându-se de coaste cu o mână, în timp ce pe cealaltă o ridica pentru îndurare.

— Foarte curajos, zise Skifr, prinzând lama din lemn a securii lui Thorn înainte ca ea să-l lovească. Sunt încântată de modul în care te lupți astăzi, porumbița mea. Fără îndoieli, fără conștiință, fără milă. Care-i următorul adversar…?

Dosduvoi și Koll începură să se uite către colțurile curții, deodată captivați de ele. Brand ridică din mâini neajutorat atunci când privirea lui Skifr se abătu asupra lui. După dispoziția în care se afla Thorn, nu era sigur că va scăpa cu viață. Bătrâna scoase un oftat.

— Mă tem că nu mai ai nimic de învățat de la camarazii tăi de vâsle. A sosit momentul pentru niște adversari mai duri. Își scoase haina și o aruncă deasupra lui Fror. Cum ai căpătat cicatricea aia, vanstermanule?

— Am sărutat o fată, mormăi acesta, târându-se spre zid. Cu o limbă foarte ascuțită, mai adăugă el.

— O dovadă în plus că romantismul poate fi mai periculos decât lupta cu sabia, zise Skifr, iar Brand nu putu s-o contrazică. Își luă o sabie din lemn și o secure. Acum, porumbița mea, ar trebui să vedem ce ai învățat cu adevărat…

— Înainte să începeți, zise Sumael, am…

— Războiul cu dinții-nsângerați nu așteaptă nimic!

Skifr țâșni, armele repezindu-se rapid și mortal ca niște șerpi atacând, în timp ce Thorn se răsucea și șerpuia ca să evite și ca să pareze. Brand de-abia putea număra câte lovituri năucitoare schimbaseră ele în timpul cât el trase aer în piept o dată. Opt? Zece? Ele se despărțiră la fel de repede pe cât se încleștaseră, dându-și ocol una alteia, Thorn strecurându-se printre coloane, ghemuită, dând târcoale, Skifr pășind cu emfază într-o parte, mișcându-și alene armele în cerc.

— O, chiar că e ceva, murmură Rulf, cu un rânjet larg.

Fror tresări când își frecă ușor coastele.

— Este mult mai plăcut decât să te lupți tu însuți cu ea, să fii sigur de asta.

Însoțitorul încruntat al lui Sumael murmură ceva neauzit, iar Părintele Yarvi zâmbi.

— Ce-a zis? șopti Brand.

— A zis că fata este extraordinară.

Brand pufni.

— Este afurisit de evident.

— Foarte bine, spuse Skifr. Dar nu aștepta să-ți ofer eu o portiță. Eu nu fac daruri.

— Atunci o să-mi fac eu rost de una!

Thorn țâșni în față atât de repede încât Brand făcu un pas ezitant în spate, securea și sabia ei făcând cercuri fulgerătoare, însă Skifr se răsuci, se clătină, reuși să găsească o cale de scăpare dintre ele, ajungând în siguranță.

— Vă rog, zise Sumael mai tare. Trebuie să…

— Nu este loc de rugăminți pe câmpul de luptă! țipă Skifr, lansând un nou atac năucitor, lemnul bocănind pe lemn, conducând-o pe Thorn într-un colț al curții, făcând piatra să sară în țăndări când izbi cu sabia, dar Thorn se lăsă în jos să se ferească, îndepărtându-se și apropiindu-se, lovind întruna. Skifr gâfâia în timp ce se dădea în spate, clătinându-se, sabia lui Thorn ratându-i vârful nasului la o grosime de deget distanță.

Koll scoase un chicotit neîncrezător. Yarvi expiră zgomotos,

cu ochii lucind. Rulf clătină din capul chel, nevenindu-i să creadă.

— N-am mai văzut nimic asemănător.

— Excelent! zise Skifr, cu ochii îngustați. Mă bucur că înțelepciunea mea nu a fost irosită. Își răsuci securea între degete atât de repede, încât deveni un vârtej. Într-adevăr, excelent, însă vei găsi...

— Stop! urlă Sumael, atrăgând brusc toate privirile asupra ei.

Spre surprinderea lui Brand, ea își lăsă un genunchi pe pământ, întinzându-și mâinile către servitoarea sa.

— Vreau să v-o prezint pe sclipitoarea Vialine, Prințesa Râului Interzis, Marea Ducesă de Napaz, Teroarea Alyukilor, Protectoarea Primului dintre Orașe, cea de-a Treizeci și Cincea Împărăteasă a Sudului.

Pentru o clipă Brand crezu că este vreo glumă mai elaborată. Apoi îl văzu pe Părintele Yarvi punându-și genunchiul în pământ, apoi pe toți cei din curte urmându-l, și orice tentativă de râs îi dispăru imediat.

— Pe zei! șopti el, grăbindu-se să cadă la pământ.

— Îmi pare rău, croncăni Thorn, făcând greoaie același lucru.

Împărăteasa păși în față.

— Să nu-ți pară. A fost o priveliște demnă de urmărit.

Vorbea Limbajul cu un accent dur, însă vocea îi era bogată și plină de încredere.

— Înălțimea Voastră, zise Yarvi.

— Oare vă par chiar atât de înaltă?

Împărăteasa râse. Un râs deschis, prietenos, care reverberă prin toată curtea.

— Aș prefera să vorbim deschis. Nu apuc să vorbesc prea mult la palat. Cu excepția momentelor când vorbesc cu Sumael, desigur.

— Câteodată consider că Sumael vorbește chiar prea deschis. Părintele Yarvi își curăța genunchii în timp ce se ridica. Suntem cu adevărat onorați de vizita ta.

— Eu sunt cea onorată. Ați călătorit o jumătate de lume pentru a vorbi cu mine, la urma urmei. Mi-ar displăcea profund să fiu genul de persoană care nu s-ar deplasa o jumătate de milă de la poarta palatului pentru a vorbi cu voi.

— Voi încerca să nu îți irosesc timpul, atunci, Împărăteasă. Preotul făcu un pas înspre ea. Înțelegi politica din jurul Mării

Sfărâmate?
— Știu câte ceva. Sumael mi-a povestit mai multe.
Yarvi mai făcu un pas.
— Mă tem că Mama Război își va întinde aripile însângerate deasupra tuturor malurilor sale.
— Și tu cauți ajutorul meu. Chiar dacă ne rugăm unor zei diferiți? Chiar dacă mătușa mea a făcut o alianță cu Marele Rege?
— Alianța ei, nu a ta.
Împărăteasa își împleti mâinile, făcând un pas în lateral, iar Preotul și cu ea începură să-și dea târcoale, aproape la fel ca Thorn și Skifr mai devreme.
— De ce ar trebui să stabilesc alta cu Gettlandul?
— Pentru că dorești să fii de partea părții câștigătoare.
Vialine zâmbi.
— Ești prea îndrăzneț, Părinte Yarvi.
— Regele Uthil ar spune că nu poate exista noțiunea de *prea* îndrăzneț.
— Gettlandul este o națiune mică, înconjurată de dușmani…
— Gettlandul este o națiune bogată, înconjurată de sărăntoci. Regina Laithlin s-a îngrijit de asta.
— Regina de Aur, murmură Vialine. Faima ei de negustor s-a răspândit tocmai până aici. Este adevărat că a găsit o metodă de a prinde aurul și argintul în hârtie?
— Este adevărat. Una din multele minuni, secrete pe care le-ar împărți bucuroasă cu aliații săi.
— Îmi oferi aur și argint, deci?
— Marele Rege nu oferă nimic, decât rugăciuni.
— Aurul și argintul înseamnă totul pentru tine, Părinte Yarvi?
— Aurul și argintul înseamnă totul pentru toată lumea. Unii dintre noi au suficient de mult încât să pretindă altceva.
Împărăteasa icni ușor când îl auzi.
— Ai cerut sinceritate. Yarvi pocni din degete spre Thorn, iar ea se ridică în picioare. Însă, ca o surpriză, mama mea a trimis ceva care nu e făcut nici din aur, nici din argint. Un dar, adus pe un drum lung și dificil, pe Râurile Divin și Interzis, din cele mai întunecate colțuri ale Mării Sfărâmate. Și scoase la iveală din haină cutia neagră, pe care i-o întinse lui Thorn.
— O relicvă de-a elfilor? zise Împărăteasa, speriată și curioasă în același timp. Bărbatul încruntat veni mai aproape de ea,

încruntându-se și mai tare.

Thorn îi întinse cutia cu stângăcie. Or fi fost ele de aceeași vârstă, dar Vialine părea o copilă pe lângă ea. Capul de-abia îi ajungea la piept lui Thorn, așa că de umăr nici nu mai putea fi vorba. De parcă își dădu seama ce pereche ciudată formau, Thorn căzu într-un genunchi, în așa fel încât să-i poată oferi darul dintr-un unghi mai potrivit, făcând literele elfilor scrijelite pe capac să lucească atunci când cădea lumina pe ele.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară. Îmi doresc să fi fost înaltă.

Vialine săltă capacul cutiei, iar lumina palidă năvăli afară, ceea ce-i făcu ochii să i se mărească de uimire. Brand îl simți pe Rulf încordându-se lângă el, îl auzi pe Koll icnind uluit și pe Fror murmurând o rugăciune pe nerăsuflate. El mai zărise lumina înainte, însă tot se întinse ca s-o vadă, dorindu-și să-și dea seama ce o producea, însă capacul cutiei se afla între el și lumină.

— Este minunată, șopti Împărăteasa, băgând mâna înăuntru.

Oftă când atinse ce se afla acolo, lumina de pe fața ei schimbându-se din alb în roz și apoi iar în alb, în timp ce-și trăgea mâna într-o parte.

— Mărită Zeiță! Încă se transformă?

— Se transformă, zise Skifr. Te simte, Împărăteasă, și se transformă ca să se potrivească dispoziției tale. A fost adusă dintre ruinele elfilor din Strokom, acolo unde niciun om n-a mai pătruns de la Sfărâmarea Zeiței. N-ar trebui să mai fie alta asemănătoare în lume.

— Este... sigură?

— Niciun lucru cu adevărat minunat nu poate fi în întregime sigur. Însă este suficient de sigur.

Vialine se holba la cutie, ochii ei larg deschiși reflectându-i strălucirea.

— Este un cadou prea distins pentru mine.

— Cum ar putea fi un cadou, oricare ar fi el, prea distins pentru Împărăteasa din Sud? întrebă Yarvi, făcând încet un pas către ea. Cu așa ceva în mână chiar că vei părea strălucitoare.

— Este mai presus de orice cuvinte. Însă n-o pot accepta.

— Este un cadou fără obligații...

Vialine se uită în sus la el printre gene.

— Ți-am cerut să vorbești deschis, Părinte Yarvi. Și închise

cutia, făcând lumina să dispară. Nu te pot ajuta. Mătușa mea, Theofora, a făcut promisiuni pe care nu le pot încălca. Își ridică pumnul mic în sus. Sunt cea mai puternică persoană din lume! apoi râse, după care se opri. Și nu pot face absolut nimic. Nu pot face nimic, pentru nimeni. Unchiul meu are o înțelegere cu Mama Scaer.

— O conducătoare trebuie să-și croiască propriul ei drum, spuse Yarvi.

— Mai ușor de zis decât de făcut, Părinte Yarvi. Solul este foarte pietros prin aceste părți.

— Te pot ajuta să-l desțelenești.

— Mi-aș dori să poți. Sumael spune că ești un om bun.

— Peste medie. Sumael avea un zâmbet în colțul gurii. Am cunoscut oameni mai răi, cu ambele mâini.

— Însă nu mă poți ajuta. Nimeni nu poate.

Vialine își trase gluga la loc și, aruncând o ultimă privire înspre Thorn, încă îngenuncheată în mijlocul curții, cu cutia în mână, Împărăteasa din Sud se întoarse ca să plece.

— Îmi pare rău, dar nu te pot ajuta.

Nu se putea spune că asta era ce speraseră ei. Însă cu asta rămâne toată lumea, cu speranța.

Un nenorocit de diplomat

Skifr veni din nou spre ea, însă de data aceasta Thorn era pregătită. Bătrâna mormăi surprinsă atunci când securea lui Thorn îi prinse cizma și-o făcu să se clatine. Pară o lovitură, dar își pierdu echilibrul, iar la următoarea îi smulse sabia din mână și-o trânti drept în fund.

Chiar și la pământ, Skifr tot era periculoasă. Îi azvârli cu piciorul țărână în ochi lui Thorn, se rostogoli și-și lansă securea cu o precizie mortală. Însă Thorn era pregătită și pentru asta, prinzându-i-o în aer cu a sa, aruncând-o apoi într-un colț, insistând, cu dinții strânși, și împingând-o pe Skifr într-un stâlp, cu vârful sabiei gâdilând gâtul plin de picături de transpirație al bătrânei.

Skifr înălță din sprâncenele-i argintii.

— Promițător.

— Am învins! țipă Thorn, scuturându-și armele din lemn

crestate înspre cer.

Trecuseră luni de zile de când începuse să spere că va deveni mai bună decât Skifr. Acele dimineți nesfârșite când era bătută cu vâsla în timp ce Soarele Mamă se ridica pe cer, acele seri nesfârșite când încerca ea s-o lovească pe Skifr cu bara, sub lumina Tatălui Lună, acele lovituri fără de număr și palme și trânte în noroi. Însă reușise.

— Am învins-o!

— Ai învins-o, zise Părintele Yarvi, încuviințând ușor din cap.

Skifr tresări în timp ce se ridica de jos.

— Ai învins o bunică trecută de mult de prima tinerețe. Te vor aștepta provocări mai serioase de-acum încolo. Dar... te-ai descurcat bine. Ai ascultat. Ai muncit. Ai devenit mortală. Părintele Yarvi a avut dreptate...

— Când mă înșel eu?

Zâmbetul Preotului dispăru la auzul unui bubuit în poartă. Întoarse capul spre Koll, iar băiatul trase zăvorul.

— Sumael, zise Yarvi zâmbind, așa cum o făcea de fiecare dată când venea ea în vizită. Ce te aduce...

Ea respira cu greutate în timp ce trecea dincolo de prag.

— Împărăteasa dorește să-ți vorbească.

Ochii Părintelui Yarvi se măriră.

— Vin imediat.

— Nu ție. Ea se uita drept la Thorn. Ție.

Brand își petrecuse cea mai mare parte a vieții simțindu-se nelalocul lui. Cerșetor între bogați. Laș între viteji. Prost între deștepți. Însă o vizită la Palatul Împărătesei dădu o altă dimensiune acestui sentiment.

— Pe zei! șoptea el de fiecare dată când mai dădea un colț în urma lui Thorn și a lui Sumael, intrând pe alt coridor din marmură ori pe o altă scară poleită cu aur, sau într-o încăpere gigantică, fiecare mai impresionantă decât cea de dinainte.

Merse în vârful picioarelor pe un hol luminat de lumânări mari cât un om. Duzini întregi, fiecare mai valoroasă decât el însuși dacă ar fi fost vândută în Thoriby, lăsate să ardă în eventualitatea în care cineva ar fi fost nevoit să treacă pe acolo. Totul era incrustat cu pietre prețioase sau poleit cu argint, acoperit cu lambriu sau pictat. Se uită la un scaun sculptat din mai multe soiuri de lemn și se gândi de câte ori mai mult ar fi

valorat decât tot ce câștigase el toată viața. Se întrebă dacă nu cumva visează, însă știa că nu are o imaginație atât de bogată.

— Așteptați aici, zise Sumael când ajunseră într-o cameră rotundă, la capătul unui șir de trepte, o cameră ai cărei pereți erau în întregime din marmură sculptată la fel de fin precum catargul cioplit de Koll, cu scene dintr-o poveste necunoscută lor. Să nu atingeți nimic.

Și îl lăsă pe Brand singur cu Thorn. Pentru prima dată de la acea zi din piață.

Și uite cum se potrivise.

— Ce mai loc! murmură Brand.

Thorn stătea cu spatele la el, întorcându-și capul pentru a arăta scurt o încruntătură.

— Pentru asta te-a trimis Părintele Yarvi încoace? Ca să spui ceva ce toată lumea poate vedea?

— Nu știu de ce m-a trimis aici. O tăcere rece se lăsă între ei. Îmi pare rău dacă te-am încurcat. În ziua aceea. Ești de departe luptătorul mai bun, ar fi trebuit să te las să conduci ostilitățile.

— Ar fi trebuit, zise ea fără să-l privească.

— Pare… doar că ești supărată pe mine și orice aș…

— Ți se pare momentul potrivit?

— Nu.

Știa că anumite lucruri mai bine rămân nespuse, însă nu putea rezista gândindu-se că ea îl urăște. Trebuia să încerce să îndrepte lucrurile.

— Eu doar…

Îi aruncă o privire pe care ea i-o surprinsese, aceeași privire pe care i-o văzuse de zeci de ori în ultimele câteva săptămâni, însă acum trăsăturile i se strâmbară.

— Doar taci din gura aia spurcată! mârâi ea, albă de furie și părând dispusă să-i umple gura de sânge.

El își plecă privirea în podeaua atât de lustruită încât își putea vedea propriul chip abătut uitându-se prostește la el și nu mai avu nimic de zis. Ce poți să mai răspunzi la asta?

— Dacă voi, porumbeilor, ați terminat, zise Sumael din ușă, Împărăteasa te așteaptă.

— Am terminat, se răsti Thorn, luând-o din loc.

Sumael ridică din umeri înspre Brand, după care două gărzi încruntate îi închiseră ușa în față cu un pocnet de sfârșit.

Grădinile erau parcă desprinse din vis, luminate în întregime în culori dintre cele mai ciudate de către purpuriul apusului și de lumina mereu în mișcare a torțelor, ale căror flăcări izvorau din cutii umplute cu cărbuni ce trimiteau scântei în aer la fiecare adiere de vânt. Nimic nu mai era așa cum îl creaseră zeii, totul era schimbat de mâna omului. Iarba era rasă la fel de îngrijit precum obrazul unui iubit. Copacii erau tunși în forme ciudate și se plecau sub propria greutate, creată de nenumăratele lor flori parfumate. Păsările, la fel, ciripind pe crengile strâmbe, iar Thorn se întrebă de ce nu zburau de-acolo, până când văzu că erau toate legate de locurile lor cu lănțișoare din argint la fel de subțiri ca pânza de păianjen.

Cărări din piatră se arcuiau printre statui reprezentând femei, imposibil de drepte și de subțiri, ținând în mâini pergamente, cărți, săbii. Împărătesele din trecut, bănuia Thorn, întrebându-se tot timpul de ce unei orori ca ea, rasă pe jumătate, îi fusese acceptată prezența în mijlocul lor. Gărzile păreau că se întreabă același lucru. O mulțime de gărzi, dotate cu săbii șlefuite ca oglinda și cu sulițe ce-o făcea teribil de conștientă că ea era neînarmată. O urmă pe Sumael în jurul unei piscine în formă de stea cu apă limpede precum cristalul, ce clipocea căzând dintr-o fântână sculptată în forma a doi șerpi încolăciți unul în jurul altuia, până ajunseră pe treptele unei clădiri micuțe, un dom așezat pe stâlpi, care avea dedesubt o bancă în formă de semicerc.

Pe bancă ședea Vialine, Împărăteasa Sudului.

Suferise o adevărată transformare de la vizita făcută la casa dărâmată a Părintelui Yarvi. Părul îi era răsucit într-un coc prins cu o plasă din fire de aur, în care străluceau pietre prețioase. Corsetul era încrustat cu oglinzi mici, ce aruncau sclipiri albastre și roz în lumina palidă și unele roșii și portocalii atunci când reflectau lumina de la flacăra torțelor. Datorită unei linii de vopsea întunecată la culoare ce pleca de la șaua nasului în ambele direcții, ochii îi luceau orbitor.

Thorn nu era sigură dacă se mai simțise vreodată atât de nelalocul ei.

— Ce să-i spun?

— E doar o persoană, zise Sumael. Vorbește-i de parcă ar fi o simplă persoană.

— Pentru numele zeilor, ce-ar trebui să știu eu despre cum să

vorbesc cu o persoană?

— Fii sinceră doar. Sumael o plesni pe spate pe Thorn, determinând-o să facă un pas ezitant în față. Și fă-o acum.

Thorn urcă pe prima treaptă.

— Alteță, rosti ea cu glas pierit, încercând să se lase într-un genunchi, apoi dându-și seama că este cam greu să faci asta pe un șir de trepte.

— Vialine, și, te rog, nu îngenunchea. Acum o săptămână nu eram cine știe ce importantă. Încă mă mai simt agitată.

Thorn înțepenise la jumătatea gestului și acum se ridică ezitant, ajungând într-o poziție oarecum aplecată.

— Sumael spune că ai trimis după…

— Cum te numești?

— Thorn Bathu, Înălțimea…

— Vialine, te rog. Ghimpele pare că se explică. Bathu?

— Tatăl meu a câștigat o bătălie importantă acolo în ziua în care m-am născut.

— A fost războinic?

— Unul faimos. Thorn își mângâie săculețul de la gât. Păzitorul Ales al reginei Gettlandului.

— Mama ta?

— Mama… își dorește ca eu să fi fost altceva. Doar Sumael îi spusese să fie sinceră, nu?

— Mama mea a fost un general care a murit într-o bătălie cu alyukii.

— Bravo ei! zise Thorn, apoi se gândi mai bine. Deși… pentru tine nu. *Din ce în ce mai rău*. Așa cred, Alteță… Se lăsă o tăcere deplină. Un nenorocit de diplomat.

— Spune-mi Vialine.

Împărăteasa bătu cu palma în banca pe care stătea.

— Stai jos, lângă mine.

Thorn intră în micul pavilion și ocoli o masă pe care un platou din argint gemea sub greutatea unei cantități de fructe suficient de mari încât să hrănească o armată, după care se apropie de o balustradă înaltă până la talie.

— O, zei! gâfâi ea.

Nu se prea gândise la cât de multe trepte urcase, însă acum observă că se aflau pe unul dintre acoperișurile palatului. Unul din cele mai înalte, dincolo de care se zărea ceva ca o prăpastie, iar jos, grădinile. Primul dintre Orașe se întindea sub cerul

întunecat până departe, un labirint nebunesc de clădiri, cu lumini scânteind în înserarea albastră, la fel de numeroase ca stelele de pe cer. În depărtare, dincolo de oglinda neagră a distanței, alți nori de lumini. Alte orașe, mai mici sau mai mari. Constelații bizare, neclare în depărtare.

— Și toate astea sunt ale tale, șopti Thorn.

— Toate și niciuna.

Se vedea ceva în linia maxilarului lui Vialine, parcă scos cu mândrie înainte, ceva ce Thorn credea că i se pare cunoscut. Ceva ce văzuse și la ea însăși în oglinda mamei sale, cu mult timp în urmă. Ceva ce o făcea să creadă că și Împărăteasa afișa o expresie de dârzenie.

— Probabil că este o mare greutate ce trebuie purtată, zise ea.

Umerii lui Vialine părură că se lasă un pic.

— O adevărată povară.

— Împărăteasă, nu știu nimic despre politică. Thorn se așeză pe bancă într-o manieră care spera că este plină de respect, oricum ar fi arătat asta, însă ea nu se simțise niciodată confortabil stând jos, decât la vâslă. Eu nu știu nimic despre nimic. Ar fi mult mai bine dacă ai vorbi cu Părintele Yarvi…

— Nu vreau să vorbesc despre politică.

Thorn stătea acolo, cu pielea de găină.

— Deci…

— Ești femeie.

Vialine se aplecă mai aproape, cu degetele împletite în poală și cu ochii ațintiți asupra chipului lui Thorn. Dezarmant de aproape. Mai aproape de ea decât fusese vreodată cineva, să nu mai pomenim de o împărăteasă.

— Așa îmi spune mama, murmură ea. Opiniile sunt împărțite…

— Te lupți cu bărbați.

— Da.

— Bați bărbați.

— Câteodată…

— Sumael spune că bați și câte trei deodată! Echipajul tău te respectă. O văd pe chipurile lor. Se *tem* de tine.

— Respect, nu știu ce să zic. Teamă, poate, Alteță…

— Vialine. N-am mai văzut niciodată o femeie să lupte ca tine. Se poate? Înainte ca Thorn să poată răspunde, Împărăteasa își

așeză mâna pe umărul lui Thorn și i-l strânse. Ochii i se măriră. Zeiță Atotputernică, ești ca lemnul! Trebuie să fii foarte puternică. Își lăsă mâna să cadă, spre marea ușurare a lui Thorn, și se uită în jos, la ea, mică și întunecată pe fondul marmurei dintre ele. Eu nu sunt.

— Ei, n-o să învingi un bărbat puternic prin forță, murmură Thorn.

Ochii Împărătesei fulgerară spre ai ei, albi în mijlocul vopselei negre, cu lumina torțelor reflectându-se în colțurile lor.

— Atunci, cu ce?

— Trebuie să fii mult mai dispusă să lovești și extrem de rapidă când o faci, trebuie să fii mai dură și mai isteață, trebuie să încerci permanent să ataci și trebuie să lupți fără onoare, fără conștiință, fără milă. Cuvintele lui Skifr, și de-abia atunci își dădu Thorn seama cât de bine le urmase, cât de bine și le însușise și cât de multe o învățase bătrâna. În fine, așa mi s-a spus…

Vialine pocni din degete.

— De aceea am trimis după tine. Să mă înveți cum să mă lupt cu bărbații puternici. Nu cu săbii, însă principiile sunt aceleași. Își propti obrazul cu mâna, un gest de fetișcană la o femeie ce conducea jumătate de lume. Unchiul meu își dorește ca eu să nu fiu decât galionul de la prora corabiei sale. Și mai puțin, dacă se poate. În final, galionul ajunge în chilă.

— Corabia noastră are unul și la pupă.

— Minunat. Atunci el asta își dorește pentru mine. Să stau pe tron și să zâmbesc, în timp ce el ia hotărârile. Însă refuz să fiu marioneta lui. Își încleștă pumnul și izbi cu el în masă, de-abia făcând micul cuțit de tăiat fructe să zăngăne pe platou. Refuz, mă auzi?

— Te aud, dar… Nu sunt sigură că, dacă aud eu, va fi o mare diferență.

— Nu. Ce trebuie să deschid eu sunt urechile unchiului meu. Împărăteasa aruncă o privire încruntată înspre grădinile întunecoase. Am luat poziție împotriva lui în consiliu, astăzi. Ar fi trebuit să-i vezi fața. N-ar fi putut fi mai șocat de-atât nici dacă l-aș fi înjunghiat.

— N-ai de unde să știi decât dacă îl înjunghii.

— Pentru numele Zeiței, mi-ar plăcea s-o fac! Vialine rânji la ea. Pariez că nimeni nu te consideră pe tine o marionetă, nu?

Pariez că nimeni nu îndrăznește! Uită-te la tine. Avea o expresie cu care Thorn nu era deloc obișnuită. Aproape… admirativă. Să știi, tu ești…

— Urâtă? murmură Thorn.

— Nu!

— Înaltă?

— Nu. Bine, ești, dar mai ești și… *liberă*.

— Liberă? pufni Thorn, neîncrezătoare.

— Nu ești?

— Am jurat să-l servesc pe Părintele Yarvi. Să fac orice va considera el de cuviință. Ca să mă revanșez pentru… ce am făcut.

— Ce ai făcut?

Thorn înghiți cu dificultate.

— Am ucis un băiat. Numele lui era Edwal și nu cred că merita să moară, însă… ei bine, l-am ucis.

Vialine era doar un om, așa cum spusese și Sumael, în ciuda hainelor și a poziției sale ori, poate, tocmai de aceea, exista ceva în privirea ei liniștită, sinceră, care o făcuse să scoată acele cuvinte.

— Erau cu toții hotărâți să mă zdrobească cu pietre, însă Părintele Yarvi m-a salvat. Nu știu de ce, dar m-a salvat. Iar Skifr m-a învățat să lupt. Thorn zâmbi în timp ce-și atingea cu degetele partea rasă a capului, gândindu-se cât de puternică se credea pe atunci și cât de slabă fusese de fapt. Ne-am luptat cu Neamul Călăreților pe Râul Interzis. Am omorât câțiva, apoi mi s-a făcut rău. Și zilele trecute ne-am luptat cu niște oameni în piață. Eu și cu Brand. Nu sunt sigură dacă i-am omorât, însă mi-am dorit s-o fac. Furioasă, din cauza acelor mărgele… bănuiesc…

Se opri, dându-și seama că spusese mult mai multe decât ar fi trebuit să spună.

— Mărgele? întrebă Vialine, rădăcina nasului vopsită încrețindu-i-se de uimită ce era.

Thorn își drese vocea.

— Nu mi-aș face griji pentru asta.

— Îmi închipui că libertatea poate fi periculoasă, zise Împărăteasa.

— Bănuiesc că da.

— Poate că ne uităm la alții și vedem doar lucrurile pe care nu

le avem.

— Așa cred.

— Probabil că ne simțim cu toții slabi, în sinea noastră.

— Bănuiesc.

— Însă tu te lupți cu bărbații și câștigi, chiar și așa.

Thorn oftă.

— Aici da, câștig.

Vialine numără pe vârfurile degetelor sale mici.

— Deci hotărâre în atac, istețime, agresivitate fără conștiință, onoare sau milă.

Thorn își ridică în sus mâinile goale.

— Mi-ai luat tot ce aveam.

Împărăteasa râse. Un râs puternic, din partea unei femei atât de mici, răsunător și vesel, cu gura larg deschisă.

— Îmi placi, Thorn Bathu!

— Atunci, te alături unui grup restrâns. Câteodată mi se pare că se micșorează din ce în ce. Și Thorn scoase la iveală cutia și o așeză între ele. Părintele Yarvi mi-a dat ceva pentru tine.

— I-am spus că nu pot s-o accept.

— Mi-a spus că trebuie să ți-o dau, chiar și așa.

Thorn își mușcă buza în timp ce deschidea cutia, iar lumina slabă se revărsă afară, mai bizară și mai frumoasă ca oricând în întunericul ce se adâncea. Marginile perfecte ale brățării elfilor sclipeau precum lamele unor pumnale, metal lucitor șlefuit și fațetat, sclipind în lumina lumânărilor, cercuri întunecate în interiorul unor cercuri ce se mișcau în incredibila adâncime de dedesubtul ferestrei rotunde. O relicvă de pe altă lume. O lume dispărută de mii de ani. Un obiect care făcea ca avuțiile neprețuite ale palatului să pară fleacuri mărunte, la fel de lipsite de valoare ca și noroiul.

Thorn încercă să-și facă vocea să sune blând, convingător, diplomat. Sună mai aspru ca oricând.

— Părintele Yarvi este un om bun. Un om foarte șiret. Ar trebui să vorbești cu el.

— Am vorbit. Vialine își mută privirea de la brățară la ochii lui Thorn. Și ar trebui să fii precaută. Părintele Yarvi este un om la fel ca unchiul meu, așa cred. Ei nu oferă niciun dar fără să nu aștepte ceva în schimb. Închise cutia cu zgomot, apoi o luă din mâna lui Thorn. Însă o voi lua, dacă asta este ceea ce-ți dorești. Mulțumește-i Părintelui Yarvi din partea mea. Dar spune-i că nu-i

pot oferi mai mult.

— Îi voi spune.

Thorn se uită prin grădina ce se scufunda în întuneric, în căutarea altui subiect de discuție și văzând că acolo unde stătuse garda mai devreme, lângă fântână, acum nu mai erau decât umbre. Toate gărzile dispăruseră. Ea și Împărăteasa erau singure.

— Ce s-a întâmplat cu gărzile tale?

— E ciudat, zise Vialine. Ah! Iată mai multe.

Thorn numără șase bărbați ce urcau treptele din capătul mai îndepărtat al grădinilor. Șase soldați imperiali, complet înarmați și echipați, tropăind grăbiți pe cărare, printre peticele de lumină portocalie provenită de la torțe, venind în direcția micului pavilion al Împărătesei. Un alt bărbat venea în urma lor. Un bărbat cu armura de la piept încrustată cu aur, cu argint în păr și cu un zâmbet mai strălucitor decât orice metal prețios pe fața lui frumoasă.

Era Ducele Mikedas, care, când le văzu, le făcu vesel un semn.

Thorn avu atunci senzația că intestinele i se scurgeau afară din corp. Întinse mâna spre platoul din argint și luă pe nevăzute cuțitașul pentru fructe între degete. O armă amărâtă, însă mult mai bună decât nimic.

Se ridică în picioare când soldații pășeau neabătuți în jurul fântânii, trecând printre două statui, și o simți și pe Vialine ridicându-se în timp ce soldații se împrăștiau. Thorn îl recunoscu pe unul dintre ei atunci când briza ațâță cărbunii lucitori și lumina îi căzu pe față. Vanstermanul cu care se luptase în piață, cu tăieturi și cu vânătăi pe un obraz, ținând o secure în pumn.

Ducele Mikedas se înclină adânc, însă cu buza răsfrântă, iar oamenii săi nu se înclinară deloc. Vialine vorbi în limba ei și Ducele îi răspunse, fluturând leneș din mână înspre Thorn.

— Alteță, se forță ea să spună printre dinții încleștați, ce onoare!

— Scuzele mele, rosti el în Limbaj. Îi spuneam Alteței Sale că pur și simplu nu *puteam* să ratez vizita ta. O binecuvântare, chiar așa, să vă găsesc pe amândouă singure!

— Cum așa? întrebă Vialine.

Ducele Mikedas înălță mult din sprâncene.

— Răufăcători din nord au pătruns în Primul dintre Orașe!

Barbari, din Gettland sau cine știe de unde. Hotărâți să aducă aici scandalurile lor mărunte, pe țărmurile noastre! Au încercat să pună un obstacol între noi și aliatul nostru, Marele Rege, cel care a acceptat-o pe Zeița Unică, zeița noastră, în inima sa. Când au eșuat… Clătină din cap cu severitate. Au trimis un *asasin* la palat. Un ucigaș de pe altă lume, sperând să facă o pradă din natura nevinovată a nepoatei mele idioate.

— Presupun că acela aș fi eu? mârâi Thorn.

— Aha, un *dușman* sub înfățișarea unei femei! Oricum, să spunem înfățișare de femeie, căci ești cam… musculoasă pentru gustul meu. Cred că îmi amintesc că ai vrut să-ți măsori puterile cu două dintre gărzile mele? Mikedas rânji și, în același timp, oamenii săi se apropiară și mai mult, făcând oțelul să strălucească în lumina ce bătea pe el. Cum ți s-ar părea șase odată?

Întotdeauna să pari mai puțin capabilă decât ești. Thorn se făcu mai mică, cocoșându-și umerii, făcându-se să pară mai pricăjită și mai plină de teamă, deși un calm ciudat se coborâse asupra ei. De parcă Ultima Poartă nu se căsca la picioarele ei, ci o privea de la o mare depărtare. Analiză distanța, examină terenul, statuile, torțele, masa, stâlpii, treptele, prăpastia din spatele lor.

— O Împărăteasă n-ar trebui să-și asume asemenea riscuri când vine vorba de siguranța ei, zise Ducele, însă nu dispera, draga mea nepoată, te voi răzbuna!

— De ce? șopti Vialine.

Thorn îi putea simți teama, iar ăsta era un lucru folositor. Două fete lipsite de puteri, speriate și neajutorate, se gândi strângând între degete, la spate, cuțitul micuț. Pentru un luptător, totul trebuie să reprezinte o armă.

Ducele își răsfrânse buzele.

— Pentru că te-ai dovedit a fi o pacoste nenorocită. Ne place tuturor o fată cu atitudine, nu-i așa? Îşi împinse buza de jos în afară și clătină din cap, dezamăgit. Însă există o limită. Chiar există o limită.

Tatăl lui Thorn obișnuia să-i spună: *Dacă ești pornită să ucizi, ucizi, nu stai să vorbești despre asta*. Dar, din fericire pentru ea, Ducele nu era un ucigaș, sporovăind, umflându-se în pene și lăudându-se cu puterea sa, acordându-i lui Thorn timpul necesar pentru a-și analiza adversarii, timpul necesar pentru a-și alege

cea mai bună șansă.

Îl catalogă pe Duce ca fiind o amenințare neimportantă. Avea o sabie și un pumnal, însă ea se îndoia că le scosese vreodată din teacă. Ceilalți știau ce au de făcut, totuși. Săbii bune, scoase din teacă, scuturi bune, prinse de mâini, și pumnale bune, agățate la centuri. Armuri bune, cu zale în formă de solzi de pește, sclipind în lumina amurgului, însă slabe la gât. La interiorul coatelor. În spatele genunchilor. Acolo trebuia ea să atace.

Ea singură, împotriva a șapte oameni. Aproape că râse. Șanse ridicole. Șanse imposibile. Însă erau singurele pe care le avea.

— Theofora nu putea să facă niciodată ce i se spunea, trăncăni Ducele în continuare, însă ea era un cal prea bătrân pentru a mai fi învățat ce înseamnă supunerea. Chiar am sperat că o Împărăteasă de șaptesprezece ani ar putea fi dusă de nas. Scoase un oftat. Însă unii ponei nu suportă căpăstrul. Dau din picioare, mușcă și refuză să fie călăriți. Mai bine să fie suprimați înainte să-și arunce stăpânul din șa. Tronul va trece în stăpânirea verișoarei tale, Asta. Își arătă dinții perfecți. Are patru ani. Iată o femeie cu care poți să lucrezi! Obosit, în sfârșit, de propria deșteptăciune, își îndemnă doi oameni să înainteze, cu un gest leneș. Haideți să terminăm.

Thorn îi privi apropiindu-se. Unul avea un nas mare, rupt de multe ori. Celălalt avea o față strâmbă și ciupită și zâmbea oarecum nepăsător. Cu săbiile scoase, însă neridicate în sus, în timp ce urcau prima treaptă. Nu-i puteai învinui că erau încrezători. Însă erau atât de încrezători încât nu luaseră deloc în considerare faptul că ea s-ar putea opune.

Și Thorn chiar se putea opune, din răsputeri.

— Atenție, Alteță, zise vanstermanul. Este periculoasă.

— Te rog, îl luă în derâdere Ducele, e doar o fată. Credeam că voi, nordicii, sunteți doar foc și…

Cel înțelept pândește momentul potrivit, așa cum îi spusese deseori Părintele Yarvi, însă nu-l lasă niciodată să treacă. Bărbatul cu nasul mare mai făcu un pas, mijind ochii în timp ce lumina torțelor îi intră în ochi, apoi uitându-se oarecum surprins când Thorn țâșni înainte și-i tăie gâtul cu cuțitul pentru fructe.

Formă un unghi de tăiere în așa fel încât sângele îl stropi pe cel cu fața ciupită, iar acesta tresări. Doar pentru o clipă, însă suficient pentru ca Thorn să-i smulgă cuțitul de la centură lui

Nas Mare, în timp ce el se dădea un pas înapoi, și să i-l înfigă lui Ciupitură de Vărsat chiar sub marginea coifului, drept în gaura dintre gât și claviculă, complet, până la mâner.

Își propti cizma în pieptul lui, în timp ce el scotea un geamăt sugrumat, și-l trânti pe spate, făcându-l să se prăbușească de pe prima treaptă și să-i încurce pe cei doi bărbați din spatele lui. Ea își puse mâna pe sabia lui, tăindu-se la mână în lamă, dar reuși să i-o smulgă din strânsoarea-i slabă, umplându-și degetele de sânge când apucă sabia de mâner și de gardă, ținând-o invers, ca pe un pumnal. Țipă când o repezi înainte, de jos în sus, răzuind rama de la scutul următorului bărbat, lovindu-l sub maxilar, cu vârful paralel cu fața acestuia, izbindu-i coiful și sucindu-i-l într-o parte.

El se împletici în spate urlând, cu sângele țâșnindu-i printre degetele strânse, lovindu-se de Duce, care icni și-l împinse în tufișuri, rămânând holbat la petele de sânge de pe armura de pe piept, de parcă acestea reprezentau un afront personal.

Nas Mare mătăhăia ca un bețiv în spate, arătând chiar mai surprins decât înainte, încercând disperat să-și acopere rana de la gât, însă toată partea stângă a corpului i se înnegrise de sânge. Thorn își dădu seama că și-l poate scoate din minte.

Să se descurce cu trei atât de repede reprezentase un mare noroc, chiar așa, însă surpriza fusese singurul ei avantaj. Acum nu-l mai avea, iar șansele încă mai erau de patru la unu.

— Afurisiți să fiți! răcni Ducele, ștergându-și pelerina plină de pete de sânge. Omorâți-le!

Thorn păși în spate, păstrând un stâlp în partea stângă ca pe un scut, cu ochii mișcându-i-se cu repeziciune când în stânga, când în dreapta, în timp ce oamenii se apropiau, cu scuturile, cu săbiile și cu securile acum mai mult decât pregătite, oțel dur și priviri dure lucind roșii în lumina torțelor. O putea auzi pe Vialine în spatele ei, aproape suspinând la fiecare răsuflare.

— Brand! urlă ea din adâncul plămânilor. Brand!

Furie

Brand, stând pe loc, acolo, uitându-se la carafa cu apă de pe masă și la pocalele de lângă ea, gândindu-se că or fi puse acolo pentru musafiri, însă neîndrăznind să le atingă, deși îi era la fel

de sete ca unui om rătăcit în deșert.

Dacă erau puse acolo pentru musafiri mai importanți decât el?

Își roti umerii, încercând în van să-și desprindă cămașa udă de pe pielea lipicioasă. Pe zei, căldura, nesfârșita și sufocanta căldură, chiar dacă noaptea se așternea cu repeziciune. Se duse la fereastră, închizând ochii și trăgând cu putere aer în piept, simțind briza călduță pe față și dorindu-și să fie vântul sărat din Thoriby.

Se întrebă ce făcea Rin acum. Își aruncă ochii asupra cerurilor de la apus și îi adresă o rugăciune Tatălui Pace pentru a avea grijă de ea. Din dorința lui de a deveni războinic, de a-și găsi un echipaj și de a-și face o nouă familie, uitase de cea pe care o avea deja. În regulă, era un om pe care puteai conta. Că poate crea o încurcătură din orice. Scoase un oftat greu.

Și, dintr-odată, auzi ceva, slab. De parcă cineva îi striga numele. Prima dată crezu că visează, apoi se auzi din nou, iar acum fu sigur. Părea că ar fi Thorn și, din cauza situației în care se afla relația lor, ea nu l-ar fi chemat fără un motiv întemeiat.

Împinse ușa, deschizând-o, gândindu-se să întrebe gărzile.

Însă gărzile dispăruseră. Doar coridorul gol și treptele întunecoase din capătul lui. I se păru că aude o luptă și simți un fior de îngrijorare. Metal, țipete și numele lui, strigat din nou.

Începu să alerge.

Thorn înșfăcă platoul din argint, făcând fructele să cadă, și țipă în timp ce îl aruncă înspre vanstermanul care se ghemui în spatele securii sale mari, clătinându-se în spate când platoul ricoșă din umărul lui și se pierdu în tufișuri.

Păsărelele legate cu lănțișoare începură să țipe speriate și să bată din aripi neputincioase, nefiind departe de starea în care se afla Thorn, prinsă în spatele stâlpilor pavilionului ca într-o cușcă. Pe lângă vansterman mai erau încă doi oameni care mai stăteau în picioare – unul înalt și iute, cu membre lungi, unul scund și masiv, cu un gât gros ca un trunchi de copac. Ducele se agita de colo până colo în spate, arătând înspre Thorn cu vârful pumnalului și strigând cu glas spart. Un bărbat deștept, probabil, însă unul obișnuit ca totul să se petreacă așa cum dorește el.

— Te-am stropit cu sânge pe pantofi, așa-i? țipă ea la el.

Ticălos bătrân?
Înhăță una din torțe, smulgând-o din sfeșnic și ignorând scânteile ce se împrăștiară sfârâind pe brațul ei.
Gât Gros se repezi înainte, spre ea, însă ea îi blocă sabia cu a sa, oțelul izbindu-se de oțel, se repezi la el, făcând să sară așchii din scutul lui, se îndepărtă de el, încercând să-și acorde un răgaz de gândit la ceva, apoi alunecă pe un fruct căzut în întuneric și se împiedică de masă. O sabie o lovi în picior. În carnea coapsei stângi, deasupra genunchiului. Scoase un fel de țipăt înăbușit, iar soldatul înalt scoase lama din piciorul ei, pregătit să înfigă sabia cu vârful.
O să fii lovită, iar atunci forța loviturii nu trebuie să te facă să te clatini, durerea provocată nu trebuie să te încetinească, iar șocul nu trebuie să-ți provoace îndoieli. Se lansă cu torța asupra soldatului înalt, iar el își ridică scutul chiar la timp, tropăind pe trepte, în timp ce cărbunii încinși din cutie se împrăștiară pe spatele lui într-o ploaie de praf strălucitor.
Se lăsă în jos din instinct, sabia lui Gât Gros șuierând pe lângă ea și lovindu-se de cel mai apropiat stâlp, făcând să sară cioburi de marmură în toate părțile, umbre ucigașe fulgerând, atacând, înțepând totul în jurul lor. Thorn sări spre el, însă n-avea putere în picior, iar sabia i se lovi fără vlagă de umărul acoperit de armură, de-abia mângâindu-l pentru o clipă.
Ea își zări propriul sânge, lucind întunecat în lumina torței, un șir de puncte și de pete ce se întindeau până la sabia bărbatului înalt. Văzu cum fața Ducelui se schimonosește de furie. O auzi pe Împărăteasă strigând ceva peste balustradă. Chemând ajutoare, însă acolo nu era niciun ajutor care să vină. Gât Gros avea piciorul din față urcat pe prima treaptă și ochii fixați asupra ei, pe deasupra ramei scutului. Lunganul se agita cu mâinile în spate, încercând să arunce cărbunii de pe pelerina fumegândă.
Trebuia să lupte, cât încă mai avea sânge care s-o ajute să lupte. Trebuia să atace, și trebuia s-o facă acum.
Se împinse de lângă masă, în timp ce Gât Gros se repezi s-o înjunghie, și sări în jos pe scări, peste un trup căzut la pământ. Coapsa rănită îi cedă când puse piciorul în pământ, însă ea era deja pregătită, căzu în față, se rostogoli pe sub sabia Lunganului ce se arcuia în jos, curentul produs de aceasta mângâindu-i părul, și-l tăie pe bărbat în timp ce trecea pe lângă el.

Îl atinse pe Lungan în spatele genunchiului, iar el gemu, încercând să se întoarcă, dar căzând în patru labe în fața ei. Ea-și ridică sabia mult în sus, arcuindu-se pe spate, după care o abătu cu putere asupra coifului acestuia. Forța loviturii îi reverberă în braț atât de tare, încât îi făcu dinții să clănțăne, sabia vibrându-i și făcând să sară așchii de oțel în toate părțile. Însă făcu o adâncitură îngrozitoare, iar Lunganul începu să dea sălbatic dintr-un picior în timp ce se prăbușea cu fața în jos, cu gura căscată într-un țipăt mut. Thorn se împletici până lângă o statuie, strângând încă în mână sabia ruptă.

Noroc de arme bune, așa cum ar fi spus Odda, pentru că vanstermanul își alese exact acel moment s-o atace cu securea, ratând-o cu puțin, iar lama smulse o bucată mare de marmură. Thorn îl împinse cu torța, făcând ca ultimele scântei să se împrăștie în vânt. Piciorul îi zvâcnea, pulsându-i, nemaiavând nicio putere în el.

Gât Gros începu să pășească precaut înspre ea, cu scutul ridicat. Întotdeauna există o cale, obișnuia Părintele Yarvi să spună, însă Thorn nu găsea niciuna. Era rănită prea tare. Șansele erau prea mici. Strânse cu putere sabia în mână, cu dinții încleștați, arătându-i cea mai dârză expresie de care era în stare. Putea simți miros de flori. De flori și de sânge.

— Moartea a sosit pentru tine, șopti ea.

Vialine țipă sărind printre stâlpi direct în spatele bărbatului scund, apucându-l de gâtul gros, strângându-i încheietura mâinii în care ținea sabia. El încercă să o arunce jos din spate, scăpând scutul, ceea ce lăsă o cale liberă. Thorn se repezi la el, genunchiul stâng îndoindu-i-se, durerea străbătându-i piciorul, însă reuși să-l prindă de armură în cădere, ceea ce-o ajută să se tragă în sus, mârâind în timp ce-și înfigea sabia ruptă în sus, sub falca lui. El bolborosi scoțând o spumă cu sânge, iar Împărăteasa scânci când se prăbușiră amândoi la pământ, trupul lui prinzând-o dedesubt.

Thorn se rostogoli la momentul potrivit, în timp ce securea grea a vanstermanului fulgera pe lângă ea, bubuind prin zalele lui Gât Gros și înfigându-i-se adânc în piept. Pe jumătate alergând, pe jumătate țopăind, Thorn trage cu dificultate aer în pieptul ce-o ardea, în timp ce el se străduia să-și elibereze securea.

— Brand! țipă ea cu un glas spart.

Auzi un pas greoi în spate, se răsuci un pic și văzu o fulgerare de metal. Ducele o lovi în obraz și capul îi zvâcni, însă fusese o lovitură moale, care de-abia o făcu să se clatine.

Ea se prinse de armura lui aurită ce-i acoperea pieptul.

— Asta-i cea mai bună lovitură a ta? șuieră ea, însă cuvintele îi ieșiră odată cu sângele, scurgându-i-se pe obraz.

Avea ceva în gură. Rece, dur, pe deasupra limbii. Atunci își dădu și ea seama că o înjunghiase. O înjunghiase și pumnalul îi era înfipt în față, printre maxilar și mandibulă, iar el încă își mai ținea mâna pe mâner.

Se holbară unul la altul în întuneric, nevenindu-i niciunuia dintre ei să creadă ce se întâmplase. Nevenindu-i niciunuia să creadă că ea încă mai stătea în picioare. Apoi, în lumina torțelor, văzu cum privirea lui devine dură.

Ea simți cum lama i se mișcă în gură în timp ce el încerca s-o elibereze, apoi mușcă din ea, lovindu-l pe Duce cu genunchiul de la piciorul lovit, după care își răsuci capul, smulgându-i mânerul însângerat din mâna-i moale. Îl împinse lipsită de vlagă, clătinându-se în timp ce vanstermanul se repezea la ea, securea ștergându-i umărul și stârnind un nor de frunze din tufișuri, după care ea sări în spate, în direcția fântânii.

Toată lumea are un plan până când începe să sângereze, iar acum ea sângera din plin. Piciorul îi devenise fierbinte de la sânge, fața îi era lipicioasă. Nu mai avea niciun plan. Pufni și scoase o ceață sângerie.

Apucă mânerul și-și trase pumnalul afară din obraji. Ieși destul de ușor. Dar poate că odată cu el ieșise și un dinte. Pe zei, se simțea atât de amețită. Piciorul nu-i mai zvâcnea. Era doar amorțit. Amorțit și umed, iar genunchiul îi tremura nestăpânit. Îl simțea cum se lovește în interiorul pantalonilor plini de sânge.

Moleșită.

Scutură din cap, încercând să-și alunge amețeala, însă doar înrăutăți lucrurile, făcând grădina neclară să se miște când într-o parte, când în cealaltă.

Ducele Mikedas își scosese sabia și trăgea trupul bărbatului cu gât gros la o parte, pentru a ajunge la Împărăteasă.

Thorn dădu să izbească apoi cu cuțitul, dar era atât de greu. De parcă de vârful lui atârna o nicovală. Torțele fulgerau, pâlpâiau și dansau.

— Haide, șuieră ea, însă limba îi era umflată și cuvintele nu-i

puteau ieși din gură.

Vanstermanul zâmbea în timp ce o împingea cu spatele către fântână.

Se împiedică, se apucă de ceva, genunchiul i se îndoi și încercă să și-l țină drept.

Îngenunche în apă. Pești mișcându-se cu rapiditate prin întuneric.

Vialine țipă din nou. Deja răgușise de la atâta țipat.

Vanstermanul își legănă securea, iar lama imensă reflectă lumina, lăsând dâre portocalii în privirea neclară a lui Thorn.

Împărăteasa îi spusese să nu îngenuncheze, însă ea nu se mai putea ridica.

Își putea auzi propria respirație, hârâind, hârâind.

Nu suna prea bine.

Pe zei, era atât de obosită.

— Brand, mormăi.

El urcă scările în fugă.

Întrezări imaginea unei grădini întunecate, o cărare din pietre albe printre copaci, și statui și oameni morți împrăștiați printre umbrele făcute de o fântână luminată de torțe…

O văzu pe Thorn îngenuncheată acolo, cu o mână strânsă pe piatra umedă sculptată în formă de șarpe și cu cealaltă strângând un pumnal. Avea fața sfâșiată și roșie, hainele mototolite și lipite de corp, iar apa devenise roz de la sânge.

Un bărbat stătea în fața ei, cu o secure în mână. Vanstermanul de la piață.

Brand scoase un sunet ca de ibric pus pe foc, ajuns la punctul de fierbere. Un sunet pe care nu-l mai scosese niciodată și pe care nu-l mai auzise niciodată ieșind din gura unui om.

Străbătu cărarea ca un taur furios și, în timp ce vanstermanul se întorcea, cu ochii căscați, Brand se izbi de el, săltându-l de la pământ așa cum vântul din nord smulge frunzele de pe jos, și-l izbi cu putere, din fugă, de o statuie.

Se loviră de ea atât de tare, încât lumea întreagă păru să se zguduie. Atât de tare, încât dinții lui Brand îi clănțăniră și sunetul îi reverberă în tot capul. Atât de tare, încât statuia se fărâmă de la mijloc, iar partea de sus căzu în bucăți mărunte pe iarbă.

Poate că Brand ar fi reușit să audă geamătul întrerupt al

vanstermanului, dacă sângele nu i-ar fi bubuit în țeastă precum Marea Mamă într-o zi cu furtună, orbindu-l, asurzindu-l. Apucă în mâini capul vanstermanului și-l izbi de piedestalul de marmură o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori, cioburi de marmură zburând în toate părțile, până când căpățâna i se frânse, i se strâmbă și i se aplatiză, iar Brand îi dădu drumul, distrusă, pe cărare.

Thorn stătea rezemată de fântână. Pe chipul ei se amestecau culori nefirești. Avea pielea ca de ceară, stropită cu sânge, obrajii sfâșiați și gura și bărbia acoperite de cheaguri negre.

— Stai pe loc! țipă cineva. Un bărbat mai în vârstă, cu o platoșă pentru piept poleită cu aur și cu fața transpirată, strălucindu-i toată. O apucase pe Împărăteasa Vialine de gât, ținându-i o sabie încrustată cu pietre prețioase sub bărbie, dar care era prea lungă pentru această treabă. Sunt Ducele Mikedas! răcni el, de parcă numele i-ar fi putut servi drept scut.

Însă un nume este doar un nume. Brand își răsfrânse buzele și făcu un pas în față. Un urlet i se revărsă din gâtlej ca flăcările unui dragon și izbi cu piciorul într-un cadavru, pentru a-l da la o parte.

Ducele îndepărtă sabia de la gâtul lui Vialine și o îndreptă cu vârful, tremurând, înspre Brand.

— Te avertizez, stai…

Împărăteasa îl apucă de mână și-l mușcă, eliberându-se în timp ce țipa. El ridică sabia, dar Brand era deja pe el, scoțând din nou același sunet, un sunet ascuțit, fioros, pătrunzător. Nu se gândea la ceva bun, la stat în lumină, la orice altceva în afară de a-l rupe în bucăți pe acest om cu mâinile goale.

Sabia îi răzui capul și i se lovi de umăr. Poate că-l tăie sau poate că nu, însă lui Brand nu-i păsa. Mâinile i se strânseră în jurul ducelui precum un lacăt ce se încuie. Ducele era un bărbat masiv, însă, odată, Brand susținuse toată greutatea unei corăbii pe umerii săi. Îl săltă pe Ducele Mikedas în aer de parcă ar fi fost făcut din paie.

Înaintă rapid patru pași, bubuind pe pajiștea întunecată, ridicându-l pe Duce din ce în ce mai sus.

— Nu poți! țipă el, apoi Brand îl aruncă în gol.

Se prăbuși peste balustrada din piatră. Păru că atârnă acolo pentru o clipă, pe fondul cerului la vremea amurgului, surprins, cu sabia încă în mână. Țipătul i se transformă într-o tuse

gâlgâită, după care plonjă dând din mâini, dispărând din ochii lor.

— Zeiță! zise răgușit Vialine.

Se auzi un pocnet îndepărtat, foarte jos, atunci când unchiul ei izbi pământul. Apoi un zornăit prelung.

Apoi tăcerea.

Datorii și promisiuni

Ochii lui Thorn se deschiseră în întuneric.

Întunericul de dincolo de Ultima Poartă?

Încercă să se miște și icni din cauza durerii.

Sigur singurul lucru bun ce vine odată cu moartea este că durerea încetează?

Simți bandaje pe față, își aminti cuțitul Ducelui Mikedas pătrunzându-i în gură și scoase un geamăt greoi din gâtul uscat precum oasele unui schelet.

Miji ochii spre o fâșie de lumină, dădu păturile la o parte și, încet, pe cât de încet putea, își lăsă picioarele jos, simțindu-le lovite, rănite și străbătute de crampe. Mormăi în timp ce încercă să-și lase greutatea pe piciorul stâng, dar simți o durere arzătoare în pulpă, ce-i urca în sus, pe spate, apoi cobora până la genunchi.

Țopăi și-și târșâi picioarele, sprijinindu-se de perete, slăbită ca un mânz nou-născut care încearcă să facă primii pași. Pe Zei, ce durere simțea în picior, însă, când tresări din cauza ei, pe Zei, simți durerea din față, iar când scânci din cauza acesteia, of, Zei, simți durerea din piept, urcându-i pe gât, până la ochii inundați de lacrimi, așa că se strădui să ajungă la fâșia de lumină ce venea pe sub ușă, pe care o împinse, deschizând-o, cu mâna.

Își târșâi picioarele ținându-și o mână streașină pentru a-și proteja ochii îndurerați, de parcă privea direct în lumina soarelui orbitor, chiar dacă avea de-a face cu o simplă lumânare. O lumânare groasă, cu ace lungi, cu gămălia din piatră prețioasă, înfipte în ceară. Văzu tencuială desprinsă, haine căzute pe jos, aruncând umbre lungi de-a lungul scândurilor, și faldurile întunecate ale unui pat nefăcut…

Îngheță. Un spate cu piele închisă la culoare, gol, cu mușchi

supli jucând sub piele. Auzi un geamăt ușor, voci de bărbat și de femeie în același timp, iar Thorn văzu o mână palidă alunecând de-a lungul acelui spate, o mână lungă, descărnată, la capătul căreia se afla o palmă contorsionată, cu doar un ciot de deget.

— Ă… murmură ea, cu ochii larg deschiși, iar capul femei se întoarse brusc către ea.

Păr lung, căzut pe spate, o cicatrice de-a lungul buzei de sus și o așchie de dinte alb ivindu-se prin ea. Sumael și Părintele Yarvi, băgat sub ea.

— Ă…

Thorn nu mai putu să înainteze, nici să dea înapoi, așa că rămase privind podeaua, arzând de durere și de stânjeneală, încercând să înghită, dar simțindu-se de parcă nu va mai fi niciodată în stare să-și umezească gaura dureroasă ce-i devenise acum gura.

— Te-ai trezit. Părintele Yarvi se precipită jos din pat, trăgându-și pantalonii pe el.

— M-am trezit? își dori ea să răspundă, însă nu ieși decât un „ă“.

— Înapoi în pat, până nu începe piciorul să-ți sângereze din nou.

Preotul o înconjură cu brațul și începu s-o ajute să țopăie și să-și târască pașii înapoi înspre intrarea întunecoasă.

Thorn nu se putu abține să nu se uite înapoi, peste umăr, în timp ce treceau pragul, ca s-o vadă pe Sumael întinsă goală în pat, de parcă ar fi fost cel mai natural lucru din lume, și uitându-se pieziș la ea, cu ochi îngustați.

— Te doare? întrebă Părintele Yarvi în timp ce o lăsa ușor în jos, pe pat.

— O! gemu ea.

Apă turnată într-o cană, o lingură clincănind în timp ce el amesteca ceva cu ea.

— Bea asta.

Învingându-și greața, reuși să guste, iar gura sfâșiată, limba umflată și gâtul uscat o arseră, însă se forță să înghită, ceea ce-i permise, într-un sfârșit, să articuleze și cuvinte.

— Credeam, şuieră ea, în timp ce el îi suia picioarele la loc, în pat, și-i verifica bandajele din jurul pulpei, că ai făcut… un jurământ.

— Am făcut prea multe. Trebuie să încalc unele pentru a le

îndeplini pe altele.

— Cine hotărăște pe care trebuie să le îndeplinești?

— O să-l îndeplinesc întâi pe cel făcut de mine. Și-și strânse degetele de la mâna sănătoasă într-un pumn. Să mă răzbun pe ucigașii tatălui meu.

Ea începea să se simtă somnoroasă.

— Credeam... că ai făcut asta... cu mult timp în urmă.

— Pe unii dintre ei. Nu pe toți. Yarvi o acoperi cu păturile. Acum dormi, Thorn.

Ochii i se închiseră.

— Nu te ridica.

— Alteță...

— Pentru numele Zeiței, Vialine!

Împărăteasa avea câteva zgârieturi pe obraz, însă nimic altceva de pe urma încăierării ei cu Moartea.

— Ar trebui...

Thorn tresări când încercă să se ridice, însă Vialine își lăsă mâna pe umărul ei și, ușor, dar foarte ferm, o împinse la loc pe pat.

— Nu te ridica. Consideră-l ca pe un edict imperial. Pentru prima dată, Thorn se hotărî să nu se împotrivească. Ești rănită grav?

Se gândi să spună nu, însă minciuna nu prea ar fi fost credibilă. Ridică din umeri, dar chiar și asta fu dureros.

— Părintele Yarvi spune că mă voi vindeca.

Împărăteasa privi în podea, de parcă pe ea ar fi durut-o, ținându-și încă mâna pe umărul lui Thorn.

— O să-ți rămână cicatrice.

— E de așteptat la un luptător.

— Mi-ai salvat viața.

— M-ar fi omorât pe mine mai întâi.

— Atunci, ne-ai salvat viețile amândurora.

— Brand a avut și el rolul său, am auzit.

— Și i-am mulțumit. Însă nu ți-am mulțumit ție. Vialine trase aer în piept cu putere. Am dizolvat alianța cu Marele Rege. I-am trimis mesaj prin păsări Bunicii Wexen. Am informat-o că, indiferent la ce zei ne rugăm, dușmanul Gettlandului este și dușmanul meu, iar prietenul Gettlandului este și prietenul meu.

Thorn clipi.

— Ești prea generoasă.

— Acum îmi permit să fiu. Unchiul meu a condus un Imperiu în interiorul altui Imperiu, însă fără el acesta s-a împrăștiat precum fumul în vânt. Ți-am ascultat sfatul. Să lovesc repede, fără îndurare. Trădătorii sunt îndepărtați din consiliul meu. Din garda mea. Fața ei avea o anumită duritate, iar acum Thorn se bucura că se află de partea lui Vialine. Unii au părăsit orașul, însă îi vom vâna și-i vom prinde.

— O să fii o mare Împărăteasă, murmură Thorn.

— Dacă unchiul meu m-a învățat ceva, acela a fost că o Împărăteasă este la fel de mare precum cei din jurul ei.

— O ai pe Sumael, iar tu...

Mâna lui Vialine o strânse de umăr, după care o privi cu acea expresie sinceră și cercetătoare a ei.

— Ai vrea să rămâi?

— Să rămân?

— Ca garda mea de corp, poate? Reginele au așa ceva, acolo, în Nord, nu? Voi cum le spuneți?

— Păzitorul Ales, șopti Thorn.

— Așa cum a fost și tatăl tău. Te-ai dovedit mai mult decât capabilă.

Un Păzitor Ales. Al Împărătesei din Sud chiar. Să stea alături de femeia care conducea jumătate de lume. Thorn își pipăi săculețul de la gât, simțind bucățelele vechi dinăuntru, imaginându-și mândria tatălui său dacă ar fi auzit. Ce cântece ar mai fi răsunat în hanurile afumate, în căsuțele înguste și în marea Sală a Zeilor din Thoriby?

Dar la acest gând Thorn se simți copleșită de un dor de casă atât de puternic, încât aproape că se înecă.

— Trebuie să mă întorc. Mi-e dor de falezele cenușii. Mi-e dor de marea cenușie. Mi-e dor de *frig*. Simți lacrimi în ochi și clipi, pentru a scăpa de ele. Mi-e dor de mama. Și am făcut un jurământ.

— Nu toate jurămintele merită îndeplinite.

— Îndeplinești un jurământ nu pentru jurământ, ci pentru tine însăți. Cuvintele tatălui său, șoptite cu mult timp în urmă în fața focului. Mi-aș dori să mă pot împărți în două.

Vialine își supse dinții.

— O jumătate de gardă de corp nu mi-ar fi de folos. Însă știam care va fi răspunsul tău. Tu nu ești genul care să fie ținut în loc,

Thorn Bathu, chiar și cu un lanț poleit cu aur. Poate că într-o bună zi vei veni înapoi din proprie inițiativă. Până atunci, am un dar pentru tine. Nu am găsit decât unul singur care să fie demn de serviciul pe care mi l-ai făcut.

Și scoase ceva ce-i răspândea o lumină slabă pe chip, ceva ce făcu să apară o scânteie în ochii ei, ceva ce-i blocă aerul în gât. Brățara elfilor pe care o scosese Skifr din adâncimile Strokomului, acolo unde niciun om nu mai îndrăznise să pătrundă de la Sfărâmarea Zeiței încoace. Darul pe care *Vântul din Sud* îl adusese de-a lungul anevoiosului drum pe Râurile Divin și Interzis. Un lucru prea măreț pentru a fi purtat de o Împărăteasă.

— Pentru mine? Thorn se foi prin pat, într-un efort de a se îndepărta de ea. Nu! Nu, nu, nu!

— Este voia mea să o ofer, binemeritată și dăruită din inimă.

— N-o pot primi…

— Nimeni nu o refuză pe Împărăteasa din Sud. Vocea lui Vialine era aspră, și-și ridică bărbia, aruncându-i o privire gravă lui Thorn, făcând un gest din cap ce emana o autoritate de necontestat. La care mână?

Thorn ridică pe mutește mâna stângă, iar Vialine îi strecură brățara elfilor pe ea, făcând-o să se închidă cu un pocnet, iar lumina ce ieșea prin deschizătura rotundă sclipea orbitor, schimbându-și culoarea în albastru-albicios, metal perfect precum o bijuterie sclipitoare, cu cercuri în interiorul altor cercuri, plimbându-se ușor pe sub sticlă. Thorn se holbă la ea cu un amestec de uimire și oroare. O relicvă mai presus de orice preț. Mai frumoasă decât orice cuvinte. Prinsă acum la încheietura sa osoasă, având splendoarea unui diamant pe o grămadă de bălegar.

Vialine zâmbi și îi dădu în sfârșit drumul la umăr.

— Îți stă foarte bine cu ea.

Foarfeca țăcănea peste partea stângă a scalpului lui Thorn și părul îi cădea, fluturând, pe umăr, pe bandajul de la picior și pe pietrele cubice ale curții.

— Îți amintești când te-am tuns pentru prima dată? întrebă Skifr. Ai urlat ca un pui de lup.

Thorn prinse un smoc de păr și-l suflă dintre degete.

— Se pare că te poți obișnui cu orice.

— Cu suficientă muncă. Skifr lăsă foarfeca deoparte și-i mătură părul căzut. Cu suficientă transpirație și cu suficient sânge și antrenament.

Thorn își plimbă limba prin interiorul nefamiliar al gurii, aspru de la cusături, și se aplecă în față pentru a scuipa ceva roz.

— Sânge îți pot oferi. Se strâmbă în timp ce-și întindea piciorul și privi la brățara elfilor ce arunca scânteieri purpurii odată cu iruperea durerii. Însă antrenamentul poate fi cam dificil acum.

Skifr se opri, cu o mână petrecută pe după umerii lui Thorn și cu cealaltă scărpinându-se în capul acoperit de peri țepoși.

— Ne-am antrenat pentru ultima dată, porumbița mea.

— Ce?

— Am treburi de rezolvat. Mi-am neglijat propriii fii, fiicele, nepoții și nepoatele prea mult timp. Și doar cel mai mare prost din lume ar putea nega acum că n-am îndeplinit ce mi-a cerut Părintele Yarvi să îndeplinesc pentru el, adică să te fac mortală. Sau, cel puțin, să te ajut să devii mortală.

Thorn se holbă la Skifr, cu o senzație de gol în stomac.

— Pleci?

— Nimic nu ține pentru totdeauna. Dar asta înseamnă că îți pot spune lucruri pe care nu ți le puteam spune înainte. Skifr o cuprinse într-o îmbrățișare puternică, ce emana un miros ciudat. Am avut douăzeci și doi de ucenici în total, însă niciunul nu m-a făcut mai mândră decât tine. Niciunul n-a muncit atât de mult. Niciunul n-a învățat atât de repede. Niciunul n-a avut asemenea curaj. Se trase mai în spate, ținând-o pe Thorn la o lungime de braț. Te-ai dovedit puternică și pe dinăuntru, și pe dinafară. O însoțitoare devotată. O luptătoare înfricoșătoare. Ai câștigat respectul prietenilor tăi și ți-ai făcut dușmanii să se teamă. Ai cerut asta. Ai *ordonat* asta.

— Dar... murmură Thorn, ezitând mai mult din cauza complimentelor decât a loviturilor, încă mai am atât de multe de învățat...

— Un luptător nu termină niciodată de învățat. Însă cele mai bune lecții le deprinde singur. A venit timpul să devii tu însăți un maestru. Și Skifr îi întinse securea ei, cea care avea cuvinte scrijelite în cinci limbi pe lama cu cârlig. Asta este pentru tine.

Thorn visase să aibă o armă ca aia. Un obiect potrivit pentru cântecul unui erou. Acum o luă, amorțită, și și-o așeză în poală,

privind în jos către lama strălucitoare.

— Pentru un luptător, orice trebuie să reprezinte o armă, murmură ea. Ce o să mă fac fără tine?

Skifr se aplecă mai aproape, cu ochii strălucitori, și o strânse cu putere.

— Orice! Totul! Nu sunt un prevestitor rău și îți prezic lucruri mărețe! Vocea îi deveni mai puternică, din ce în ce mai puternică, și îndreptă un deget ca o gheară înspre cer. Ne vom mai întâlni din nou, Thorn Bathu, de partea cealaltă a Ultimei Porți, dacă nu aici, în această parte, și mă voi înfiora la auzul faptelor tale mărețe, și mă voi umfla în pene de mândrie pentru că am jucat un mic rol și eu!

— Afurisită să fii dacă nu, zise Thorn, reținându-și lacrimile cu greu.

Simțise aproape numai dispreț pentru această femeie ciudată. O urâse, se temuse de ea și-i blestemase numele tot drumul de-a lungul Râurilor Divin și Interzis. Iar acum o iubea ca pe o mamă.

— Să ai grijă, porumbița mea. Ba chiar să fii pregătită.

Mâna lui Skifr țâșni înainte, însă Thorn i-o prinse de încheietură înainte s-o poată plesni și i-o ținu acolo, între degetele tremurătoare.

Skifr zâmbi larg.

— Și să lovești întotdeauna prima.

Părintele Yarvi zâmbea în timp ce dezlipea bandajele.

— Bine. Foarte bine. Îi apăsă ușor carnea sensibilă a obrazului cu vârfurile degetelor. Te vindeci bine. Deja mergi.

— Mă clatin ca un bețiv deja.

— Ești norocoasă, Thorn. Ești foarte norocoasă.

— Fără îndoială. Nu orice fată ajunge să fie înjunghiată în față.

— Și de către un Duce cu sânge regal, unde mai pui!

— Bine, zeii au zâmbit deasupra mea.

— Putea să te înjunghie în ochi. Putea să te înjunghie în gât. Începu să-i șteargă fața cu un prosop ce mirosea a ierburi amare. În sfârșit, eu, unul, aș prefera să ajung plin de cicatrice decât mort, tu nu?

Thorn își împinse limba în gaura sărată pe care dintele lipsă o lăsase în urmă. Acum era cam greu să se gândească la ea însăși

ca la o persoană norocoasă.

— Cum arată cicatricele? Spune-mi adevărul.

— Vor avea nevoie de timp ca să se vindece, însă cred că se vor vindeca așa cum trebuie. O stea în partea stângă și o săgeată în partea dreaptă. Probabil că trebuie să fie un simbol în asta. Skifr ar fi putut să ne lămurească, ea avea ochiul format când venea vorba de prevestiri…

Thorn n-avea nevoie de Skifr ca să-i prezică aspectul feței sale pe viitor.

— O să fiu monstruoasă, nu-i așa?

— Cunosc oameni cu diformități și mai urâte. Și Yarvi își duse mâna schiloadă sub nasul ei, lăsându-și singurul deget să se legene înainte și înapoi. Data viitoare, evită lama.

Ea pufni:

— Ușor de zis. Te-ai luptat vreodată cu șapte oameni?

Picăturile cădeau în bolul cu aburi în timp ce el storcea prosopul, iar apa deveni roz-deschis.

— Eu n-am fost în stare niciodată să bat unul singur.

— Te-am văzut câștigând o dată.

El se opri.

— Chiar m-ai văzut?

— Pe când erai rege, te-am văzut luptându-te cu Keimdal în careul de antrenament.

El se uită pentru o clipă la ea, prins pe picior greșit.

— Și, când ai pierdut, ai cerut să te lupți cu el încă o dată și l-ai trimis pe Păzitorul Ales al mamei tale în locul tău. Iar Hurik i-a îngropat lui Keimdal fața în nisip în locul tău.

— Un războinic luptă, murmură Yarvi. Un rege comandă.

— Asta face și un preot.

El începu să-i curețe o pată de pe față, ceea ce-i făcu copcile să o usture.

— Îmi aduc aminte de tine acum. O fată cu părul negru, observând.

— Chiar și pe atunci erai un om foarte șiret.

— Trebuia să fiu.

— Călătoria ta spre Primul dintre Orașe s-a transformat în ceva mai bun decât putea cineva să spere.

— Mulțumită ție. El desfăcu un sul de bandaj. Ai realizat ce niciun diplomat n-ar fi reușit și ai făcut un aliat din Imperiul din Sud. Aproape că m-ai făcut fericit că nu te-am lăsat să fii

zdrobită cu pietre. Și ai și tu recompensa ta.

Ciocăni cu degetul în brățara elfilor, făcând ca lumina palidă să iasă la iveală de sub mânecă.

— Ți-aș da-o înapoi dacă aș reuși să o desfac.

— Skifr spune că nu poate fi desfăcută. Însă ar trebui s-o porți cu mândrie. Ai câștigat-o pe merit, și chiar mai mult decât atât. Poate că nu mai sunt fiul mamei mele, însă tot am sângele ei. Sunt conștient de datoriile mele, Thorn. Așa cum și tu ești de ale tale.

— Am avut o groază de timp să mă gândesc la asta în ultimele zile. Mi-am adus aminte de Throvenland.

— O altă alianță la care nimeni nu mai spera.

— Ai un obicei din a face ca totul să iasă așa cum vrei. M-am gândit la bărbatul care a otrăvit apa.

— Bărbatul pe care l-ai ucis tu?

Thorn îi fixă ochii albaștri cu privirea.

— Era omul tău?

Chipul Părintelui Yarvi nu arăta nici surprindere, nici confirmare, nici negare. Îi înfășură bandajul în jurul capului de parcă ea nici nu vorbise.

— Un om foarte șiret, continuă ea, având nevoie de aliați, cunoscând temperamentul aprig al Regelui Fynn, ar fi putut aranja asemenea lucruri.

El înfipse cu blândețe un ac prin bandaje, pentru a le ține strânse.

— Iar o fată iute la mânie, un ghimpe în dosul lumii, neștiind nimic, s-ar fi putut prinde în angrenajele acelea.

— Se poate întâmpla.

— Nici tu nu ești lipsită de o oarecare șiretenie. Părintele Yarvi puse bandajele și cuțitul cu grijă în sacul său. Însă trebuie să știi că un om foarte șiret nu și-ar dezvălui niciodată mașinațiunile. Nici chiar prietenilor săi. O bătu ușor pe umăr și se ridică în picioare. Ai grijă de minciunile tale la fel cum ai grijă de grâne pe timpul iernii, obișnuia să-mi spună profesoara mea. Acum, odihnește-te.

— Părinte Yarvi? El se întoarse, o umbră întunecată în cadrul strălucitor al ușii. Dacă nu l-aș fi ucis pe cel cu otrava… cine ar fi băut apa?

Tăcere, și, din cauza luminii din spatele lui, ea nu-i putu vedea fața.

— Unele întrebări e mai bine să nu fie puse, Thorn. Și cel mai bine este să nu se răspundă la ele.

— Rulf adună din nou echipajul. Brand împrăștia niște praf invizibil cu vârful cizmei. Câțiva oameni noi, dar cei mai mulți sunt dintre cei vechi. Koll de-abia așteaptă să înceapă să sculpteze cealaltă față a catargului, așa spune el. Și Dosduvoi se gândește să înceapă să împrăștie cuvântul Zeiței Unice prin nord. Fror e și el cu noi.

Thorn își atinse bandajele cu un deget.

— Bănuiesc că acum oamenii mă vor întreba și pe mine cum am căpătat cicatricele, ai?

— Însemnele eroului, zise Brand, scărpinându-și-le pe cele care îi șerpuiau pe antebrațe. Însemnele unei fapte mărețe.

— Și cu greu se poate zice că înfățișarea era punctul meu forte, nu-i așa? O altă tăcere jenantă. Părintele Yarvi spune că tu l-ai ucis pe Ducele Mikedas.

Thorn nu putea spune că îi va lipsi acel om, însă Brand tresări de parcă amintirea era departe de a fi plăcută.

— Pământul l-a ucis. Eu doar i-am prezentat unul altuia.

— Nu pari prea mândru de asta.

— Nu. Nu sunt sigur că sunt atins de Mama Război, ca tine. Eu nu am…

— Furie?

— Voiam să zic curaj. Furie am destulă. Îmi doresc să n-o fi avut.

— Părintele Yarvi spune că m-ai cărat înapoi. Spune că mi-ai salvat viața.

— Asta trebuie să facă orice camarad de vâslă.

— Îți mulțumesc că ai făcut-o, chiar și așa.

El privi în pământ, mușcându-și buza, după care se uită în sfârșit în sus, la ea.

— Îmi pare rău. Pentru orice am făcut. Pentru… Avea din nou privirea aceea neajutorată, însă o făcea mai degrabă să-și dorească să-l lovească decât să-l țină în brațe. Îmi pare rău.

— Nu este vina ta, scrâșni ea. Doar a lucrurilor care sunt așa cum sunt.

— Îmi doresc să fi fost diferite.

— La fel și eu. Era prea obosită, prea îndurerată și prea rănită pe dinăuntru și pe afară ca să încerce s-o facă să sune frumos.

Nu-i ca și cum ai putea să devii un om diferit, nu?

— Cred că nu, zise el cu o voce docilă, care o făcu să-și dorească și mai tare să-l lovească. Am trecut împreună printr-o mulțime de lucruri, tu și cu mine. Sper că încă mai putem fi prieteni, totuși.

Își făcu vocea să sune rece. Rece și dură ca sabia scoasă din teacă. Altminteri, ar fi început să plângă, iar ea n-ar fi vrut asta.

— Nu cred că va funcționa la mine, Brand. Nu prea văd cum ar putea redeveni lucrurile la fel cum au fost.

Gura i se strâmbă, exprimând tristețe. De parcă el ar fi fost cel rănit. Sau vină, mai mult ca sigur, iar ea spera că îl doare. Spera că îl doare măcar pe jumătate din cât o durea pe ea.

— Depinde de tine. Se întoarse cu spatele la ea. Eu voi fi aici. Dacă ai nevoie de mine.

Ușa se închise, iar ea strânse din dinți din cauza asta, ceea ce-i aduse durere în față, după care simți lacrimi în ochi, pe care și le șterse cu furie. Nu era drept. Nu era drept deloc, însă își spuse că dragostea este și mai puțin dreaptă decât câmpul de luptă.

Să se amăgească singură o dată fusese mai mult decât suficient. Trebuia să smulgă acele speranțe înainte ca ele să poată prinde rădăcini. Trebuia să distrugă semințele. De îndată ce fu în stare, își târșâi picioarele până la Rulf și-i ceru să-i dea o altă vâslă la care să tragă pe drumul de întoarcere acasă.

Măcar îi datorau asta, nu?

Parteneri ciudați

— Deci, plecați? întrebă Sumael, în timp ce pașii grei îi răsunau pe coridor.

— Într-o săptămână, zise Părintele Yarvi. Nu vom mai ajunge acasă dacă Râul Divin îngheață. Ai putea veni cu noi. Nu te purta de parcă nu ți-ar lipsi zăpezile din Nord.

Ea râse.

— Of, în fiecare zi plăcută de aici îmi doresc să am ocazia să deger până la moarte încă o dată. Și tu ai putea rămâne aici. Nu te bucuri de soarele din Sud?

— Sunt un pic prea palid. Eu mă ard înainte să devin maroniu. Scoase un oftat îndurerat. Și am un jurământ de îndeplinit.

Zâmbetul ei păli.

— N-am crezut că-ți iei jurămintele chiar atât de în serios.

— Pe ăsta îl iau, zise Părintele Yarvi.

— Ai distruge lumea întreagă pentru a-l îndeplini?

— Sper că nu se va ajunge până acolo.

Sumael pufni.

— Știi cum e, rămânem cu speranța.

— Știu cum e, murmură Yarvi. Avea impresia că erau două discuții în desfășurare. Una la vedere, clară, și una ascunsă. Însă el nu fusese niciodată prea bun la discuții sau la lucrurile ascunse vederii, așa că rămase tăcut. Ca de obicei.

Sumael deschise o poartă, scoțând un scârțâit de balamale ruginite și dezvăluind un șir de trepte ce se pierdeau în întuneric.

— E acolo, jos.

Pasajul boltit din capătul scărilor era acoperit cu nămol și ceva se precipită să se îndepărteze de lumina pâlpâitoare răspândită de făclia lui Brand.

— Urmează-mă doar, zise Yarvi.

Brand încuviință ostenit din cap.

— Ce altceva aș putea să fac?

Se opriră în fața unei deschideri acoperite cu gratii. Brand văzu sclipirea unor ochi în umbră și făcu un pas în față, venind mai aproape, ridicând făclia.

Mama Scaer, odată Preoteasa Vansterlandului, apoi emisarul Bunicii Wexen, stătea acum sprijinită de un perete din rocă acoperită de mușchi, cu capul ras sprijinit pe umăr, cu antebrațele tatuate sprijinite pe genunchi și cu mâinile-i lungi legănându-se. Avea cinci brățări de-ale elfilor aliniate una lângă alta la o încheietură, din aur, sticlă și metal lustruit, care scânteiau în întuneric. Odată, Brand ar fi fost peste măsură de uimit la vederea lor, însă acum păreau niște obiecte neînsemnate, distonante și sparte în comparație cu cea pe care o purta Thorn.

— Aa, Părintele Yarvi! Scaer întinse un picior lung înspre ei, făcând să zornăie lanțurile prinse de un inel din fier de la glezna ei. Ai venit să te bucuri?

— Poate, un pic. Mă poți învinovăți? La urma urmei, ai conspirat la asasinarea Împărătesei Vialine.

Mama Scaer scoase un șuierat.

— N-am avut niciun amestec. Bunica Wexen m-a trimis aici ca să-l împiedic pe înfumuratul și arogantul Duce Mikedas de la a face ceva prostesc.

— Și cum a mers? întrebă Yarvi.

Mama Scaer ridică o bucată de lanț pentru a le-o arăta, după care o lăsă să-i cadă în poală.

— Tu ar trebui să știi mai bine decât oricine, un Preot bun dă cel mai bun sfat de care este în stare, însă, în final, conducătorul face ceea ce face de obicei conducătorul. L-ai adus pe ăsta să mă sperie? Ochii albaștri ai Mamei Scaer se abătură asupra lui Brand și el simți un fior chiar dacă era de partea cealaltă a gratiilor. Nu e înfricoșător.

— Din contră, l-am adus ca să te simți mai bine. Cea înfricoșătoare a căpătat o zgârietură ucigând șapte oameni, când a salvat-o pe Împărăteasă și ți-a năruit planurile.

Brand nu mai scoase în evidență faptul că el omorâse doi oameni dintre cei șapte. Nu era mândru de asta și avea din ce în ce mai mult impresia că nimeni nu voia să povestească această variantă a faptelor.

— Însă ea se vindecă bine. Poate o să te sperie ceva mai târziu, continuă Yarvi.

Mama Scaer privi în altă parte.

— Știm amândoi că nu există un mai târziu pentru mine. Ar fi trebuit să te omor la Amwend.

— Ai vrut să-mi lași mațele pentru corbi, după cum îmi amintesc eu. Însă Grom-gil-Gorm a zis: De ce să omori ceva ce poți vinde?

— Prima lui greșeală. A mai făcut una când a avut încredere în tine.

— Ei bine, la fel ca Regele Uthil, Gorm este un războinic, iar războinicii preferă să pună acțiunea înaintea gânditului. De aceea au ei nevoie de Preoți. De aceea are el o nevoie așa de mare de sfatul tău. De aceea, bănuiesc eu, a fost atât de dornică Bunica Wexen să te smulgă de lângă el.

— N-o să mai aibă niciun ajutor din partea mea, zise Mama Scaer. Tu, Bunica Wexen și Ducele Mikedas ați avut grijă de asta, voi între voi.

— Ei, nu știu ce să zic, spuse Yarvi. O să plec spre Râul Divin într-o săptămână. Înapoi spre Marea Sfărâmată. Își împinse buzele în afară și le lovi scurt de câteva ori cu arătătorul. Să

trimit un pasager către Vulsgard n-ar reprezenta o problemă prea mare, nu, Brand?

— Nu prea mare, zise Brand.

Yarvi înălță din sprâncene, de parcă de-abia atunci îi venise ideea.

— Poate am găsi loc și pentru Mama Scaer?

— Am pierdut o misterioasă femeie cheală. Brand ridică din umeri. Avem loc pentru alta.

Preoteasa lui Gorm se uită în sus la ei, încruntată. Interesată, însă dorind să nu pară interesată.

— Să nu te joci cu mine, băiete!

— N-am fost niciodată prea bun la jocuri, zise Brand. Am avut o copilărie scurtă.

Mama Scaer își desfăcu încet membrele-i lungi și se ridică în picioare, cu tălpile goale lipăind pe piatra udă în timp ce se îndreptă către gratii, până ce întinse lanțul la maximum, după care se aplecă pentru a ajunge mai aproape, umbrele făcute de găvanele de pe fața-i suptă mișcându-se întruna.

— Îmi dăruiești viața, Părinte Yarvi?

— M-am trezit cu ea în mâini și n-am o întrebuințare mai bună pentru ea.

— Aha. Mama Scaer înălță din sprâncene foarte mult. Ce momeală atractivă. Și niciun cârlig în ea, presupun?

Yarvi se aplecă rândul lui, pentru a se apropia mai mult de gratii, în așa fel încât între fețele celor doi preoți nu era o distanță mai mare de lungimea unui picior.

— Am nevoie de aliați.

— Împotriva Marelui Rege? Ce aliați ți-aș putea aduce eu?

— În echipajul nostru se află un vansterman. Un om bun. Puternic cu vâsla. Puternic în zidul de scuturi. Ești de aceeași părere, Brand?

— Puternic cu vâsla. Brand își aduse aminte de Fror răcnind Cântecul lui Bail pe dealul de deasupra Râului Divin. Puternic în zidul de scuturi, zise el.

— Văzându-l pe el luptând alături de bărbații din Gettland mi-am dat din nou seama cât de asemănători suntem noi, zise Yarvi. Ne rugăm la aceeași zei, sub aceleași ceruri. Cântăm aceleași cântece, în aceeași limbă. Și ne chinuim împreună sub jugul mai greu ca oricând al Marelui Rege.

Mama Scaer își răsfrânse buza.

— Și ai elibera Vansterlandul din robie, nu-i așa?
— De ce nu? Dacă aș putea în același timp să eliberez și Gettlandul din lanțuri. Nu mi-a plăcut să port la gât zgarda pusă de un căpitan de galeră. Și mi-a ajuns și să fiu sclavul unui prost bătrân și bălos ce stă în Skekenhouse.
— O alianță între Gettland și Vansterland? Brand scutură sumbru din cap. Ne-am luptat unii cu alții dinainte de a exista un Mare Rege. Dinainte de a exista Gettlandul. O nebunie, cu siguranță.
Yarvi se întoarse pentru a se uita la el, cu un avertisment în privire.
— Linia dintre nebunie și șiretenie a fost întotdeauna una subțire.
— Băiatul are dreptate. Mama Scaer își scoase brațele printre gratii și le lăsă să atârne așa cum le-ar fi lăsat un bețiv sprijinindu-se pe un bun prieten. Există vrajbe străvechi între noi și o ură profundă…
— Există ciorovăieli mărunte și o adâncă ignoranță. Lasă cuvintele pline de mânie în seama războinicilor, Mamă Scaer, noi doi știm mai bine cum stă treaba. Bunica Wexen este adevăratul nostru dușman. Ea este cea care te-a smuls de la locul tău pentru a îndeplini o însărcinare de sclav. Ei nu-i pasă niciun pic de Vansterland, de Gettland sau de vreunul dintre noi. Ei nu-i pasă decât de propria-i putere.
Mama Scaer își înclină capul, îngustându-și ochii albaștri.
— N-o să câștigi niciodată. E prea puternică.
— Ducele Mikedas a fost prea puternic, iar puterea și capul îi sunt acum distruse.
Ochii ei se îngustară și mai mult.
— Regele Uthil nu va fi niciodată de acord.
— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji din cauza Regelui Uthil.
Ochii se mai îngustară încă puțin.
— Grom-gil-Gorm nu va fi niciodată de acord.
— Nu te subestima, Mamă Scaer, n-am nici cea mai mică îndoială că puterile tale de convingere sunt formidabile.
Ochii erau doar o dungă subțire acum.
— Mai puțin formidabile decât ale tale, cred eu, Părinte Yarvi.
Deschise dintr-odată ochii foarte larg și-și repezi mâna printre gratii atât de repede, încât Brand sări în spate și aproape că scăpă făclia din mână.

— Îți accept oferta.

Părintele Yarvi îi luă mâna, iar ea, mai puternică decât părea, îl trase aproape.

— Înțelegi că nu-ți pot promite nimic.

— Sunt mai puțin interesat de promisiuni decât obișnuiam să fiu pe vremuri. Modul în care poți face pe cineva să ți se supună este să-i oferi ce-și dorește, nu să-l determini să facă un jurământ. Yarvi își smulse mâna din strânsoare. O să fie frig pe Râul Divin, din moment ce anul e pe sfârșite. O să-ți pun ceva haine groase.

În timp ce mergeau prin întuneric, Părintele Yarvi își așeză mâna pe umărul lui Brand.

— Te-ai descurcat bine.

— De-abia am rostit vreo câteva cuvinte.

— Nu. Pentru că înțelepți sunt cei care învață mai întâi când să rămână tăcuți. Ai fi surprins cât de mulți oameni inteligenți n-au învățat lecția niciodată.

Sumael îi aștepta la poartă.

— Ai obținut ce ți-ai dorit?

Yarvi se opri în fața ei.

— Tot ce mi-am dorit și mult mai mult decât meritam. Însă acum se pare că trebuie să-l las în urmă.

— Soarta poate fi crudă.

— Așa este de obicei.

— Ai putea să rămâi.

— Ai putea să vii.

— Însă, în final, cu toții trebuie să fim ceea ce suntem. Eu sunt Consilierul unei Împărătese.

— Eu sunt Preotul unui Rege. Amândoi avem poverile noastre.

Sumael zâmbi.

— Și când ai o greutate de ridicat…

— Mai bine începi să ridici decât să te plângi…

— O să-mi fie dor de tine, Yarvi.

— O să fie ca și cum am lăsat în urmă cea mai bună parte din mine.

Se priviră unul pe celălalt încă o clipă, apoi Sumael trase aer în piept, scurt.

— Mult noroc în călătorie!

Se îndepărtă cu pași mari, cu umerii plecați.

Expresia lui Yarvi se transformă într-o grimasă, după care se sprijini de poartă de parcă era gata să cadă. Brand se pregătea să-i ofere mâna, însă cel înțelept învață mai întâi când să rămână tăcut. Destul de repede, Preotul își reveni fără ajutorul lui.

— Adună echipajul, Brand, zise el. Avem cale lungă de străbătut.

IV Fapte mărețe

Adio

Thorn își scoase ușor vâsla din furchet și lovi afectuoasă cu vârfurile degetelor lemnul lustruit de transpirație pentru ultima oară.

— Rămâi cu bine, prietenă!

Vâsla era complet indiferentă, totuși, așa că își apucă, oftând în semn de adio, cufărul cu obiectele personale și-l aruncă pe chei, după care sări și ea după el.

Soarele Mamă surâdea deasupra orașului Thoriby de pe un cer curat, iar Thorn închise ochii și-și dădu capul pe spate, zâmbind în timp ce briza sărată îi săruta obrajii plini de cicatrice.

— Așa ar trebui să arate vremea în mod normal, șopti ea, aducându-și aminte de căldura sufocantă din Primul dintre Orașe.

— Uită-te la tine. Rulf se opri din legatul parâmei de la proră pentru a clătina din capul său pleșuv, uimit. Greu de crezut cât ai crescut de când te-ai așezat prima oară la vâsla din spate. Și nu doar în înălțime.

— De la fată la femeie, zise Părintele Yarvi, coborând de pe *Vântul din Sud*.

— De la femeie la eroină, zise Dosduvoi, prinzând-o pe Thorn într-o îmbrățișare zdrobitoare. Îți aduci aminte de echipajul acela de throvenmani care cânta un cântec despre tine pe Râul Divin? Femeia-demon care a ucis zece oameni și a salvat-o pe Împărăteasa din Sud! O femeie ce scoate flăcări pe gură și aruncă fulgere din ochi!

— Șarpele care-și înghite coada, nu? mormăi Fror, făcându-i un semn cu ochiul său mai mic.

— Tot timpul petrecut holbându-mă la fundul tău, rânji Koll, și n-am băgat niciodată de seamă coada – au!

Mama lui îl plesni după ceafă.

Dosduvoi încă mai chicotea cu gândul la throvenmani.

— Și fețele lor când și-au dat seama că tu stăteai chiar în fața lor!

— Apoi te-au implorat să te bați cu ei. Rulf râse și el odată cu Dosduvoi. Proști amărâți.

— Noi i-am avertizat, mormăi Fror. Tu ce ai spus, Safrit?

— Poate că nu scoate ea flăcări, însă o să vă ardeți chiar și așa.

— Și le-a tras o bătaie la fundurile lor albe unul după altul și le-a aruncat și căpitanul în apa râului! strigă Koll, sărind pe parapetul corabiei și stând acolo în echilibru, cu brațele larg desfăcute.

— A avut noroc că nu s-a înecat, cu toată gheața aia, zise Rulf.

În ciuda căldurii, Thorn se înfioră când își aduse aminte.

— Pe Zei, ce frig era acolo, pe Râul Divin!

Gheața venise devreme, trosnind când se lovea de chilă și, la doar o săptămână distanță mai la nord de ținuturile înalte, blocase râul complet. Așa că trăseseră pe gheață *Vântul din Sud*, transformând-o într-un adăpost, și trăiseră sub ea timp de două luni geroase, strânși unii într-alții ca o turmă de oi.

Thorn încă se mai antrena la fel de mult, de parcă încă mai putea auzi glasul lui Skifr. Poate chiar mai mult. Se luptase cu Dosduvoi, cu Fror, cu Rulf sau Koll, însă, deși îl văzuse cum o privea, nu-i ceruse niciodată lui Brand să se lupte cu ea.

Încă se mai scula la ora la care ar fi trezit-o Skifr. Poate chiar mai devreme. Se uita în jos la el, în întunericul rece, prin aburul respirației, și-l vedea întins pe jos, cu pieptul mișcându-i-se ușor, și-și dorea să se poată trânti lângă el, în căldura lui, așa cum o făcuse înainte. În schimb, se forța să stea în gerul nemilos, cu dinții încleștați de la durerea din picior, alergând prin deșertul alb, cu brățara elfilor scânteind alb și rece la încheietură și cu focul făcut de echipaj singurul element distonant pe fondul cerului întins și alb.

Avea ceea ce-și dorise dintotdeauna. Orice ar fi spus Hunnan și cei ca el, se dovedise o războinică de seamă, cu o poziție de frunte în echipajul unui Preot, cu cântece compuse în onoarea

faptelor sale mărețe. Trimisese o duzină de oameni prin Ultima Poartă. Câștigase un premiu mai presus de orice valoare, de la cea mai puternică femeie din lume. Și iată rezultatul.

O mie de mile de nimic și de singurătate.

Thorn se simțise mereu mai fericită în compania propriei persoane. Acum se săturase de asta, la fel ca toată lumea. Așa că stătu pe docurile din Thoriby și-o îmbrățișă strâns pe Safrit, trăgându-l pe Koll jos de pe parapet și ciufulindu-i părul rebel, făcându-l să se simtă jenat, după care îl prinse pe Rulf și-i sărută pata lipsită de păr de pe cap, iar, în final, îi strânse laolaltă pe Dosduvoi și pe Fror pentru a-i ține într-o îmbrățișare strânsă, mirosind a acru. Un uriaș încruntat și un vansterman plin de cicatrice, duhnind ca bălegarul și înfricoșători ca niște lupi atunci când îi întâlnise prima dată, deveniți acum mai apropiați dec\t niște frați pentru ea.

— Afurisită să fiu dacă n-o să-mi lipsiți tare mult, ticăloși îngrozitori ce sunteți!

— Cine știe? zise Mama Scaer, încă ținându-și membrele răsfirate deasupra proviziilor printre care-și petrecuse cea mai mare parte a călătoriei înapoi spre casă. Căile noastre poate se vor încrucișa din nou peste nu prea mult timp.

— Să sperăm că nu, murmură Thorn neauzită, privind la toate fețele alea cunoscute, după care mai făcu o ultimă încercare: Cum ai căpătat cicatricea, Fror?

Vanstermanul deschise gura, încercând parcă să mai scoată una din glumele sale. La urma urmei, avea întotdeauna una pregătită. Apoi ochii îi fulgerară asupra obrajilor ei plini de cicatrice și făcu o pauză, gândindu-se. Trase cu putere aer în piept și o privi drept în ochi.

— Aveam doisprezece ani. Gettlanderii au atacat chiar înainte de venirea zorilor. I-au făcut sclavi pe majoritatea sătenilor. Mama mea s-a luptat cu ei și a fost ucisă. Am încercat să fug, iar conducătorul lor m-a tăiat cu sabia. M-a lăsat să mor, însă am scăpat doar cu cicatricea asta.

Iată, așadar, adevărul, care era unul destul de urât. Însă mai era ceva în felul în care se uita Fror la ea. Ceva ce-i făcea lui Thorn părul să se zbârlească. Vocea îi tremură ușor când îi puse întrebarea:

— Cine era conducătorul lor?

— Îl numeau Headiand.

Thorn rămase uitându-se la sabia pe care o purta. Sabia care îi aparținuse tatălui ei.

— Deci sabia asta?

— Încurcate sunt căile zeilor.

— Dar ai navigat cu gettlanderii! Ai luptat alături de mine. Chiar dacă știai că sunt fiica lui?

— Și mă bucur că am făcut-o. Fror ridică din umeri. Răzbunarea merge în cerc. De la sânge înapoi la sânge. Moartea ne așteaptă pe toți. Poți să-ți urmezi calea, influențat de ea, împovărat de furie. Asta am făcut eu, timp de mulți ani. O poți lăsa să te otrăvească. Inspiră prelung și expiră, oftând. Ori poți renunța. Să ai grijă, Thorn Bathu.

— Și tu, murmură ea, neștiind prea bine ce altceva să mai spună. Neștiind prea bine nici ce să mai creadă.

Mai aruncă o ultimă privire în direcția *Vântului din Sud*, nemișcată acum, la chei, cu vopseaua de pe porumbeii albi de la provă și de la pupă cojindu-se. Corabia aia fusese casa ei timp de un an. Cel mai bun prieten și cel mai rău dușman al ei, fiecare scândură și fiecare nit, acum familiare. Părea o corabie diferită de cea pe care se urcaseră. Bătută de vreme și veche, plină de cicatrice și trecută prin multe. Asemănătoare un pic cu Thorn. Mai dădu pentru ultima oară din cap, în semn de respect, după care-și săltă cufărul pe umăr, se întoarse…

Brand stătea în spatele ei, suficient de aproape încât să-i poată mirosi respirația, cu mânecile suflecate pentru a scoate la iveală cicatricele șerpuitoare de pe antebrațe, mai puternic, mai tăcut și mai arătos ca oricând.

— Bănuiesc că ne vom mai vedea, zise el.

Avea ochii ațintiți asupra ei, lucind în spatele acelor șuvițe de păr ce-i cădeau pe față. Părea că-și petrecuse ultimele șase luni încercând să nu se gândească la el, ceea ce era la fel de rău ca gânditul la el, dar cu frustrare pe deasupra, pentru că nu reușise să nu se gândească. Greu de uitat cineva care se află la trei vâsle în fața ta. Umerii lui, mișcându-se odată cu vâsla. Cotul lui, aproape de vâslă. O parte din față, atunci când privea în spate.

— Mda, murmură ea, plecându-și privirea în pământ. Bănuiesc.

Păși pe lângă el, în jos, pe scândurile prinse nu prea bine, îndepărtându-se.

Poate că era greu să-l lase așa cum îl lăsa după ce trecuseră

prin atâtea împreună. Poate că era un act de lașitate. Însă trebuia să pună capăt, să-și lase în urmă dezamăgirea, rușinea și prostia odată cu el. Când trebuie să faci ceva, nu câștigi decât durere dacă tot amâni.

Blestemată să fie, începuse să gândească la fel ca Skifr.

Iar asta mai degrabă îi făcu plăcere.

Thoriby se schimbase. Totul era mult mai mic decât și-l amintea. Mai cenușiu. Mai gol. Cheiurile nu mai erau la fel de aglomerate cum erau înainte, doar câțiva pescari posaci ocupându-se de capturile lor cu solzi cenușii scânteind ca argintul. Războinicii făceau de pază la poartă, însă erau unii tineri, ceea ce o făcu pe Thorn să se întrebe cu ce se ocupau ceilalți. Îl cunoștea pe unul dintre ei din careul de antrenament, un tip ai cărui ochi crescură cât cănile de bere când ea trecu pe lângă el.

— Ea este? auzi pe cineva murmurând.

— Thorn Bathu, șopti o femeie, cu vocea solemnă de parcă ar fi rostit o vrajă magică.

— Cea despre care cântă toată lumea?

Legenda i-o luase înainte, îți vine să crezi? Așa că Thorn își trase umerii în spate, afișă expresia cea mai dârză și-și lăsă mâna stângă să se legene, cu brățara elfilor strălucind. Strălucind în lumina soarelui, strălucind de la propria lumină.

Merse în sus, pe Strada Nicovalelor, iar acolo clienții se întoarseră cu ochii holbați, ciocanele încetară să mai răsune în timp ce fierarii se uitau la ea, și Thorn mergea fluierând. Cântecul pe care-l cântau throvenmanii, despre femeia-demon care o salvase pe Împărăteasa din Sud.

De ce nu? Doar o merita, nu?

Sus, pe străduțele abrupte pe care coborâse alături de Părintele Yarvi când acesta o scosese din închisorile citadelei și o dusese până la Skekenhouse, la Kalyiv și în Primul dintre Orașe. Pare că au trecut de atunci o sută de ani, se gândi ea când coti pe o străduță, ale cărei pietre îi erau toate cunoscute.

Auzi murmure în urma ei și văzu că atrăsese o gloată mică de copii, ce se uitau după ea de după colț. La fel ca aceia care îl urmau pe tatăl ei pe când mergea prin Thoriby. Așa cum proceda și el, le făcu și ea cu mâna, veselă. Apoi, așa cum proceda și el, strânse și ea din dinți și șuieră, împrăștiindu-i într-un cor de țipete.

Skifr spunea mereu că istoria merge în cerc.

Casa îngustă, cu trepte uzate în mijloc, cu ușa prost cioplită de tatăl ei, totul era la fel, dar parcă totul o emoționa. Inima îi bubuia în timp ce întindea mâna să deschidă ușa, însă, în ultimul moment, o strânse pumn și ciocăni. Stătu acolo, așteptând stânjenită ca un hoț, în fața propriei case, cu degetele în jurul săculețului de la gât, gândindu-se la ce-i spusese Fror.

Poate că tatăl ei nu fusese chiar eroul pe care și-l imaginase ea mereu. Poate că mama ei nu fusese tot timpul personajul negativ. Poate că nimeni nu este ceea ce pare a fi.

Îi deschise mama sa. Cine altcineva? Ciudat, s-o găsească exact la fel după toate câte se întâmplaseră. Doar un fir sau două de păr deveniseră gri și o clipă Thorn se simți din nou un copil, cu o expresie înverșunată pe chip care să-i ascundă furia și teama.

— Mamă…

Încercă să-și aranjeze părul încurcat de pe o parte a capului, făcându-și de lucru cu inelele din argint prinse în el. Un efort zadarnic, căci n-ar fi putut să-și taie chica aia nici cu o secure. Se întrebă la ce se va repezi mai întâi mama sa să-i critice: nebunia din părul ei, urâțenia cicatricelor sau starea zdrențelor de pe ea, ori poate…

— Hild!

Fața i se lumină de bucurie și o prinse pe Thorn în brațe și-o strânse atât de tare, că o făcu să icnească. Apoi o împinse, îndepărtând-o puțin și o examină de sus până jos, radiind de fericire, după care o trase înapoi, strângând-o cu putere.

— Scuze, Thorn…

— Poți să-mi spui Hild. Dacă-ți place. Thorn fornăi, râzând. E plăcut să te aud spunând-o.

— Nu ți-a plăcut niciodată.

— O mulțime de lucruri s-au schimbat în ultimul an.

— Și aici la fel. Război cu vanstermanii, regele bolnav, iar Bunica Wexen le interzice navelor noastre să intre în golf… însă avem timp pentru astea mai târziu.

— Așa-i.

Thorn închise ochii ușor și se sprijini de ea. De-abia atunci își dădu seama cât de obosită era. Atât de obosită, încât aproape că alunecă în fund chiar acolo, pe hol.

— Erați așteptați acasă de câteva săptămâni. Începusem să-

mi fac griji. Ei, începusem să-mi fac griji din ziua în care ai plecat…

— Am rămas blocați în gheață.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că va fi nevoie de mai mult de jumătate de lume ca să-mi țină fiica departe. Ai crescut. Pe zei, ce mult ai crescut!

— N-ai de gând să spui nimic despre părul meu?

Mama ei întinse mâna și-i așeză o șuviță rebelă în spatele urechii, atingându-i apoi obrajii plini de cicatrice cu vârfurile degetelor.

— Nu-mi pasă acum decât că ești în viață. Am auzit câteva povești îngrozitoare despre… în numele Tatălui Pace, ce-i asta?

Mama ei îi prinse încheietura lui Thorn și i-o ridică în sus, făcând ca lumina răspândită de brățara elfilor să-i cadă pe față și să-i facă ochii să sclipească, aruncând reflexii de aur în timp ce Thorn privea în jos.

— Asta… murmură Thorn, este o poveste lungă.

Salutări

Brand zisese că-i va ajuta să descarce.

Poate pentru că asta era ceva ce trebuia să facă. Poate pentru că încă nu se îndura să părăsească echipajul. Poate pentru că-i era teamă să o vadă pe Rin. Speriat că pățise ceva cât timp el fusese plecat. Speriat că ea l-ar putea învinovăți pe el pentru asta.

Astfel încât le spuse că, atât timp cât nu va trebui să ridice singur corabia, îi va ajuta să descarce de pe ea și își spuse lui însuși că era corect ceea ce făcea. La urma urmei, nu sunt prea multe lucruri pe lumea asta care să n-aibă și un dram de egoism în ele.

Iar când descărcarea se sfârși și jumătate din echipaj se împrăștiase care încotro, îi îmbrățișă pe Fror, pe Dosduvoi și pe Rulf și râseră de lucrurile pe care le spusese Odda pe când coborau pe Râul Divin. Râdeau în timp ce Soarele Mamă se scufunda dincolo de dealurile din spatele orașului Thoriby, iar umbrele se adunau în sculpturile ce șerpuiau de-a lungul întregii suprafețe a catargului, de la coadă până la vârf.

— Ai făcut un lucru afurisit de bun cu catargul ăsta, Koll, zise

Brand, uitându-se în sus la el.

— Este povestea călătoriei noastre.

Koll se schimbase un pic de când plecaseră, la fel de agitat ca întotdeauna, dar cu o voce mai gravă, cu o față mai puternică și cu mâini mai sigure, pe care și le trecea ușor peste scrijeliturile în formă de copaci, de râuri, de corăbii și de siluete, minunat inserate unele în celelalte.

— La bază, aici, este Thoriby, Râul Divin și Râul Interzis curg în sus, pe partea asta, și coboară pe partea cealaltă, Primul dintre Orașe se află la vârful catargului. Aici traversăm Marea Sfărâmată. Acolo ridică Brand corabia. Dincolo ne întâlnim cu Jenner cel Albastru.

— Deștept băiat, nu? zise Safrit, strângându-l tare la piept. Bine că n-ai căzut de pe verga aia nenorocită și nu ți-ai împrăștiat creierii peste tot.

— Cu siguranță este, murmură Brand, plimbându-și privirea pe deasupra catargului, mai uimit ca niciodată.

Koll mai indică vreo câteva figuri cu degetul:

— Skifr trimite Moartea peste câmpii. Prințul Varoslaf blochează cu lanțuri Râul Interzis. Thorn se luptă cu șapte oameni. Părintele Yarvi stabilește înțelegerea cu Împărăteasa și... Se apleacă mai aproape, mai adăugă vreo câteva tăieturi unei siluete ce stătea în genunchi la baza catargului cu cuțitul său îndelung folosit, după care suflă rumegușul. Iată-mă și pe mine, terminând totul. Și făcu un pas în spate, rânjind. Gata.

— Este opera unui maestru, zise Părintele Yarvi, plimbându-și mâna schiloadă pe deasupra scrijeliturilor. Am de gând să-l înalț în curtea citadelei, astfel încât orice gettlander să poată vedea faptele de vitejie săvârșite în numele lor, dar și măreața operă reprezentată de această sculptură, care nu-i mai puțin importantă.

Zâmbetele păliră atunci și ei rămaseră cu ochii umezi, pentru că-și dădură seama că se terminase călătoria lor, iar mica lor familie se destrăma. Cei ale căror căi se contopiseră atât de strâns într-o măreață călătorie își vor urma acum propriile lor căi, împrăștiați ca frunzele de către o boare de vânt prin cine știe ce port îndepărtat, și numai de mâinile capricioșilor zei mai depindea ca acele căi să se intersecteze iară.

— Ghinion, murmură Dosduvoi, clătinând ușor din cap. Găsești prieteni și ei dispar din viața ta din nou. Foarte, foarte

mare ghinion…

— Of, oprește-te și nu te mai prosti cu norocul tău, prostovan mare ce ești! se răsti Safrit. Soțul meu a avut nenorocul de a fi răpit și făcut sclav, însă n-a încetat niciodată să încerce să se întoarcă la mine, n-a încetat să spere niciodată și a murit luptând până la ultima suflare pentru camarazii săi.

— Așa a făcut, zise Rulf.

— Mi-a salvat viața, zise Părintele Yarvi.

— Pentru ca tu să o salvezi pe a mea și pe a fiului meu. Safrit îl lovi tare peste mână pe Dosduvoi, făcându-i cercurile de argint de la încheietură să zornăie. Uită-te la tot ce ai! La puterea ta, la sănătatea ta, la avuția ta și la prietenii pe care poate, într-o zi, îi vei vedea pătrunzând din nou în viața ta.

— Cine știe pe lângă cine vei mai trece în drumul întortocheat către Ultima Poartă? murmură Rulf, frecându-și barba gânditor.

— Ăsta e noroc, afurisit să fii, nu ghinion! zise Safrit. Roagă-te la ce zeu ți-o plăcea ție să te rogi pentru tot restul zilelor tale.

— Nu m-am gândit în acest fel înainte, zise Dosduvoi, cu fruntea încrețită, gânditor. Voi încerca să mă gândesc la cât de binecuvântat sunt. Își așeză din nou, cu mare grijă, cercurile valoroase de la încheietura-i masivă. Imediat după ce voi avea parte de niște zaruri bune. Sau a doua oară.

Și începu să se îndepărteze în direcția orașului.

— Unii bărbați nu se învață minte niciodată, murmură Safrit, uitându-se după el cu mâinile în șolduri.

— Niciunul nu se învață, zise Rulf.

Brand îi întinse mâna.

— O să-mi fie dor de tine.

— Și mie de tine, zise cârmaciul, apucându-l de mână. Ești puternic la vâslă, puternic în zidul de scuturi și puternic și aici. Și bătu cu degetul în pieptul lui Brand, aplecându-se aproape de el. Stai în lumină, băiete, bine?

— O să-mi lipsiți, cu toții.

Brand privi în direcția Thoriby-ului, în direcția în care dispăruse Thorn, și fu nevoit să-și înghită nodul din gât. Să plece după ce-i adresase doar două sau trei cuvinte, de parcă era un nimic și un nimeni. Era dureros.

— Nu-ți face griji. Safrit își lăsă mâna pe umărul lui și-l strânse. Mai sunt o mulțime de fete pe-acolo.

— Nu multe la fel ca ea.

— Și este un lucru rău? întrebă Mama Scaer. Cunosc o duzină de fete în Vulsgard care și-ar scoate ochii una alteia pentru un băiat așa ca tine.

— Și este un lucru bun? întrebă Brand. Pe de altă parte, aș prefera o soție cu ochi.

Mama Scaer miji ochii, ceea ce-l făcu să se simtă și mai nervos.

— Pentru asta ai ales partea învingătoare.

— Întotdeauna sensibilă, zise Părintele Yarvi. Este timpul ca tu să ne părăsești, Mamă Scaer. Se uită încruntat înspre războinicii postați în fața porții orașului. Cred că vanstermanii sunt chiar mai puțin populari decât de obicei în Thoriby.

Ea scoase un șuierat.

— Mama Corbilor dansează la graniță, din nou.

— Atunci a venit momentul ca noi, Preoții, să ne îndeplinim rolul de vorbitori în numele Tatălui Porumbeilor și să facem din pumn o palmă deschisă.

— Alianța asta pe care o ai în minte. Scaer se scărpină nefericită în capul ras. Să ștergem cu buretele o mie de ani însângerați nu este o realizare chiar la îndemână.

— Însă una care va merita să fie pusă în cântece.

— Bărbații preferă să cânte despre cum se fac rănile, fiind proști, de felul lor. Ochii săi erau niște crăpături înguste în timp ce privea în ochii lui Yarvi. Și mă tem că încerci să coși o rană pentru a săpa una mai adâncă. Însă mi-am dat cuvântul și voi face ceea ce-mi va sta în putință.

— Ce altceva am mai putea face?

Brățările elfilor de la mâna lungă a Mamei Scaer zăngăniră atunci când Yarvi îi strânse mâna în semn de adio. Apoi ochii i se mutară asupra lui Brand, reci și indiferenți.

— Mulțumiri pentru ajutor, Brand.

— Am făcut doar ce m-ai plătit să fac.

— Mai mult de-atât, cred.

— Atunci, poate am încercat doar să fac ce trebuie.

— Ar putea veni ziua când voi avea nevoie de un bărbat care nu este preocupat de binele suprem, ci doar să facă bine. Aș putea să apelez la tine?

— Aș fi onorat, Părinte Yarvi. Îți rămân dator. Pentru că mi-ai oferit un loc.

— Nu, Brand, eu îți sunt dator. Preotul zâmbi. Și sper ca în

curând să îți pot plăti.

Brand începu să meargă pe coasta dealului, șerpuind printre corturi, cocioabe și dărăpănături răsărite în afara porților precum ciupercile după ploaie. Erau în război cu vanstermanii, iar oamenii își părăsiseră casele de la graniță pentru a se înghesui lângă porțile Thoriby-ului.

Luminile lămpilor sclipeau printre găurile din gardurile de nuiele, glasurile pluteau prin văzduh și un fragment dintr-un cântec trist se făcea auzit dintr-un loc greu de precizat. Trecu pe lângă un foc mare, lângă care se aflau chipuri supte, de oameni foarte bătrâni sau foarte tineri, luminate de scântei ce se ridicau învârtejindu-se. Aerul mirosea puternic a fum, a bălegar și a trupuri nespălate. Mirosul acru al copilăriei sale, însă lui i se părea un miros dulce. Știa că pentru el acest loc nu se va mai numi acasă pentru prea multă vreme.

În timp ce mergea își pipăi săculețul ce i se mișca pe sub cămașă. Era greu acum. Aur roșu de la Prințul Varoslaf, aur galben de la Împărăteasa Vialine și argint de calitate, cu chipul Reginei Laithlin ștanțat pe el. Îndeajuns pentru o casă bună, la umbra citadelei. Îndeajuns pentru ca Rin să nu mai trebuiască să-și dorească vreodată ceva. Zâmbea în timp ce împingea, scârțâind, ușa cocioabei lor.

— Rin, am…

Se trezi uitându-se la un grup de străini. Un bărbat, o femeie și… câți copii? Cinci? Șase? Cu toții strânși în jurul sobei la care el obișnuia să-și încălzească picioarele îndurerate, însă acolo nu era nici urmă de Rin.

— Afurisiți să fiți, cine sunteți?

I se strânse inima de frică și-și încleștă mâna pe pumnal.

— E în regulă! Bărbatul ridică mâinile în sus. Tu ești Brand?

— Normal că eu. Unde e sora mea?

— Nu știi?

— Dacă aș ști, aș mai întreba? Unde e Rin?

Era o casă bună, în umbra citadelei.

Casa unei femei bogate, din piatră tăiată frumos, cu un al doilea nivel și cu un dragon sculptat în grinda acoperișului. Un adevărat cămin, cu lumina unui foc primitor ce se răspândea prin storuri în semiîntunericul amurgului. O casă minunată, cu

un curs de apă ce gâlgâia printr-un canal abrupt aflat alături de ea și care apoi continua să curgă pe sub un pod îngust. O casă bine întreținută, cu o ușă proaspăt vopsită în verde, deasupra cărei se afla o plăcuță de forma unei săbii, legănându-se ușor odată cu briza.

— Aici?

Brand se muncise destul pe străduțele abrupte, cărând lăzi și împingând roabe către casele celor bogați, așa că știa bine strada. Însă nu mai venise niciodată la această casă și nu avea nici cea mai mică idee ce ar fi căutat sora lui în ea.

— Aici, răspunse bărbatul și ciocăni puternic în ușă.

Brand așteptă acolo întrebându-se ce postură să adopte și încă ezita atunci când ușa se deschise larg.

Rin se schimbase. Poate chiar mai mult decât el. Acum părea o femeie matură, mai înaltă, cu o față mai subțire, cu părul negru, tăiat scurt. Avea o tunică scumpă, cu o cusătură măiastră la guler, așa cum ar fi purtat o negustoreasă.

— E totul în regulă, Hale? întrebă ea.

— Sunt bine, zise bărbatul. Ai un musafir.

Se dădu la o parte, lăsând lumina să cadă pe chipul lui Brand.

— Rin… murmură el, nemaiștiind ce să spună, am…

— Te-ai întors! Și-și aruncă brațele în jurul lui, mai să-l dărâme din picioare, și-l strânse atât de tare, că aproape i se făcu rău. Ai de gând doar să stai pe trepte și să te holbezi? Și-l împinse înăuntru. Transmite-le dragostea mea copiilor tăi! strigă ea în urma lui Hale.

— Cu multă plăcere!

Apoi ea închise ușa cu piciorul și-i trase lui Brand cufărul de pe umăr.

În timp ce-l așeza pe pardoseala din dale, un lanț ieși la iveală, un lanț din argint de care atârna o cheie din argint strălucitoare.

— A cui e cheia aia? murmură el.

— Ai crezut că m-am măritat cât ai fost tu plecat? Este cheia mea, de la încuietorile mele. Ți-e foame? Ți-e sete? Am…

— A cui e casa asta, Rin?

Ea îi rânji.

— Este a ta. A mea. Este a noastră.

— Asta? Brand se holba la ea. Dar… cum ai…

— Ți-am spus că o să fac o sabie.

Ochii lui Brand crescură.

— Probabil că a fost o sabie demnă de pus în cântece.

— Așa a crezut Regele Uthil.

Ochii lui Brand crescură și mai mult.

— Regele Uthil.

— Am găsit o nouă cale de a topi oțelul. O cale mai fierbinte. Prima sabie a plesnit când am călit-o, însă a doua a rezistat. Gaden a spus că trebuie să i-o dăruim regelui. Și regele a stat în Sala Regilor, zicând că oțelul este răspunsul și că este cel mai bun oțel pe care l-a văzut vreodată. Acum o poartă cu el, am auzit. Ridică din umeri de parcă protecția Regelui Uthil era o onoare nu chiar atât de mare. După aia, toți și-au dorit să le fac săbii. Gaden a zis că nu mă mai poate reține. Mi-a zis că eu ar trebui să fiu maestrul și ea ucenicul. Rin ridică din umeri. Binecuvântată de Cea Care Izbește Nicovala, așa cum obișnuiam noi să spunem.

— Pe zei! șopti Brand. Eram pe cale să-ți schimb viața. Și tu ai realizat-o singură.

— Tu mi-ai oferit șansa. Rin îl apucă de încheietură, privindu-i încruntată cicatricele de acolo. Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Funia a alunecat pe când ne deplasam prin ținuturile înalte.

— Bănuiesc că e doar o parte a poveștii.

— Am unele și mai bune.

Buzele lui Rin se strâmbară.

— Atât timp cât nu o au și pe Thorn Bathu-n ele.

— A salvat-o pe Împărăteasa din Sud de unchiul ei, Rin! Pe Împărăteasă! A Sudului.

— Am auzit deja despre asta. Se cântă despre ea prin tot orașul. Ceva despre ea luptând de una singură împotriva unei duzini de oameni. Apoi au fost cincisprezece. Or fi fost chiar douăzeci ultima oară când am auzit-o. Și l-a aruncat pe un Duce de pe acoperiș, a pus pe fugă o hoardă de Călăreți, a câștigat o relicvă de-a elfilor și am mai auzit că, pe lângă toate astea, a mai ridicat și o corabie. A ridicat o corabie! Și pufni din nou.

Brand înălță din sprâncene.

— Am impresia că anumite cântece deformează adevărul.

— O să-mi poți spune adevărul mai târziu. Rin luă lampa în mână și-l conduse printr-o altă intrare, dincolo de care se zărea un șir de trepte ce urcau în întuneric. Hai să-ți vezi camera.

— Am o cameră? murmură Brand, cu ochii mai holbați ca niciodată.

De câte ori nu visase la una? Când nu aveau un acoperiș deasupra capului sau de-ale gurii ori un alt prieten pe lumea asta, în afară de celălalt?

Își petrecu mâna pe după umerii lui, iar el se simți acasă.

— Ai o cameră.

Idei greșite

— Se pare că am nevoie de o sabie nouă.

Thorn oftă în timp ce lăsa ușor pe masă sabia tatălui ei, iar lumina forjei se lovi de multiplele sale zgârieturi și-i scoase în evidență ciobiturile adânci. Se subțiase destul de mult de la atâta lustruit de-a lungul anilor, teaca se zdrențuise de mai rămăseseră doar câteva fâșii slinoase, iar fierul ordinar al mânerului se hâțâna, slăbit.

Ucenica îi aruncă sabiei o privire rapidă, însă lui Thorn nici măcar atât.

— Se pare că ai dreptate.

Avea o vestă din piele plină de arsuri, mănuși până la coate, brațele și umerii goi și plini de picături de transpirație de la căldură, iar mușchii tari îi jucau sub piele în timp ce întorcea bucățile de metal în cărbunii încinși.

— Este o sabie bună. Thorn își plimbă degetele de-a lungul metalului zgâriat. A fost a tatălui meu. A văzut o mulțime de lucruri. Și la el, și la mine.

Ucenica nu făcu decât să ridice din umeri. Avea niște maniere nu prea fine, însă Thorn nu avea nici ea unele mai bune, așa că încercă să nu o ia ca pe un afront personal.

— Maestrul tău e primprejur? întrebă ea.

— Nu.

Thorn așteptă puțin, însă nu mai veni nimic.

— Când o să se întoarcă?

Fata doar pufni, scoase metalul dintre cărbuni, îl studie un pic, apoi îl înfipse la loc cu un șuierat, scoțând o jerbă de scântei.

Thorn se hotărî să o ia de la început.

— Îl caut pe făuritorul de săbii de pe Strada a Șasea.

— Și, iată-mă, zise fata, văzându-și de treabă încruntată.
— Tu?
— Eu sunt cea care face săbii pe Strada a Șasea, nu?
— M-am gândit că ești mai… în vârstă.
— Se pare că gânditul nu este punctul tău forte.
Thorn lăsă să treacă o secundă, cumpănind dacă să se supere sau nu, însă se hotărî că nu era cazul. Încerca să ia lucrurile mai ușor în ultimul timp.
— Nu ești prima care-mi spune asta. Dar nu se prea obișnuiește ca o fată să facă săbii.
Atunci fata se uită în sus, la ea. Ochii aprigi, focul de la forjă făcându-i să sclipească prin părul căzut pe fața-i osoasă și ceva afurisit de familiar la ea, însă Thorn nu-și putea da seama ce.
— La fel de neobișnuit ca una să le rotească.
— Punct lovit, zise Thorn, întinzând mâna. Eu sunt…
Făuritoarea de săbii scoase sabia pe jumătate făcută din forjă, metalul încins trecând atât de aproape încât Thorn trebui să-și tragă mâna înapoi.
— Știu cin' ești, Thorn Bathu.
— Ah. Desigur.
Thorn se gândi că faima i-o luase înainte. De-abia acum începuse să-și dea seama că ăsta nu era întotdeauna un lucru bun.
Fata luă un ciocan și Thorn o privi cum începe să bată un șanț în lamă, urmărind muzica de nicovalei, așa cum zic fierarii, și ce mai lecție a fost pentru ea. Lovituri scurte, rapide, fără efort irosit, autoritate, control deplin, fiecare lovitură, perfectă ca împunsăturile unui maestru al sabiei, pulberea sclipitoare împrăștiindu-se de pe poanson[7]. Thorn știa mult mai multe despre folosirea săbiilor decât despre făurirea lor, însă și un idiot și-ar fi dat seama că fata asta știa să-și facă treaba.
— Se spune că faci cele mai bune săbii din Thoriby, zise Thorn.
— Fac cele mai bune săbii de pe tot cuprinsul Mării Sfărâmate, zise fata, ținând în așa fel oțelul încât strălucirea lui

---

[7] Unealtă construită dintr-o tijă de oțel sau dintr-un alt metal dur, de formă conică, triunghiulară etc., cu vârful gravat în relief, care servește la perforarea sau la marcarea prin presare a unor obiecte de metal, la confecționarea unor matrițe, la baterea medaliilor etc. (n. tr.).

să-i cadă pe fața lucioasă de la transpirație.

— Tatăl meu mi-a zis întotdeauna să nu fiu mândră.

— Nu e o chestiune de mândrie. Este doar realitatea.

— Ai vrea să-mi faci și mie una?

— Nu. Nu cred c-o să-ți fac.

Oamenii care sunt cei mai buni în ceea ce fac trec dincolo de limita bunului-simț câteodată, însă deja devenea ciudat.

— Am bani.

— N-am nevoie de banii tăi.

— De ce?

— Nu te plac.

De obicei Thorn se aprindea foarte ușor de la o insultă, însă de data asta veni atât de pe neașteptate, încât fu prinsă pe picior greșit.

— Ei bine… bănuiesc că mai sunt și alte săbii de găsit.

— Fără îndoială că sunt.

— Voi căuta și voi găsi una, atunci.

— Sper să găsești una lungă. Făuritoarea de săbii de pe Strada a Șasea se aplecă pentru a sufla cenușa de pe metal, expirând ușor printre buzele țuguiate. Apoi ți-o poți băga în fund.

Thorn făcu un gest brusc cu sabia, gândindu-se serios să-i dea una în cap fetei cu partea lată a lamei, după care se gândi mai bine și se întoarse spre ușă. Înainte să pună mâna pe ivăr totuși, fata vorbi din nou.

— De ce te-ai purtat așa cu fratele meu?

Era furioasă. Trebuia să fie.

— Cine-i nenorocitul tău de frate?

Fata se uită la ea încruntată.

— Brand.

Numele o izbi pe Thorn la fel de puternic ca o lovitură în cap.

— Nu Brand care a fost cu mine pe…

— Care alt Brand? Se lovi cu degetul mare în piept. Eu sunt Rin.

Acum văzu și Thorn asemănarea, care o izbi chiar mai tare, așa că tot ce scoase fu un scâncet vinovat:

— N-am știut că Brand are o soră.

Rin chicoti disprețuitor.

— De ce ar fi trebuit? Doar ai petrecut un singur an pe aceeași corabie cu el.

— Nu mi-a spus niciodată!

— L-ai întrebat?

— Desigur! Într-un fel. Thorn înghiți în sec. Nu.

— Plecat un an. Rin înfipse furioasă sabia înapoi între cărbuni. Și în clipa în care mă vede, știi despre ce începe să-mi povestească?

— Ăăă…

Începu să bată în foale așa cum obișnuia Thorn să bată în capul lui Brand în careul de antrenament.

— Thorn Bathu a alergat pe vâsle în mijlocul unei ruine de-a elfilor. Thorn Bathu i-a salvat viața în zidul de scuturi. Thorn Bathu a făcut o alianță care va readuce lumea pe un făgaș normal. Și, când eram deja pregătită să-l mușc de față dacă-ți mai auzeam numele încă o dată, ce crezi că îmi mai spune?

— Ăăă…

— Thorn Bathu de-abia mi-a mai adresat un cuvânt pe tot drumul de întoarcere. Thorn Bathu mi-a tăiat-o așa cum tai o bășică. Să știi, pentru mine Thorn Bathu arată ca o nemernică jegoasă, după tot ce-a făcut el pentru ea, și nu, nu prea am de gând să fac o sabie pentru tine…

— Oprește-te! se răsti Thorn. N-ai nici cea mai mică idee despre ce s-a petrecut între mine și fratele tău.

Rin lăsă foalele în pace și-i aruncă o privire urâtă.

— Luminează-mă.

— Ei bine…

Ultimul lucru de care avea nevoie Thorn era să zgândăre iar rana chiar când avea șansa de a o lăsa să se vindece. Doar nu era să admită că greșise prostește, că se arsese cât se poate de rău și că trebuise să se forțeze să nu se uite la Brand, să nu vorbească sub nicio formă cu Brand sau să nu aibă de-a face cu Brand în nicio secundă a fiecărei zile pentru a nu risca să se ardă din nou.

— Ai priceput totul anapoda, asta-i tot!

— Ciudat cum ajung întotdeauna oamenii să-și facă o idee greșită despre tine. De câte ori trebuie să se întâmple ’nainte să-ncepi să te gândești că poate chiar și-au făcut ideea corectă?

Rin trase fierul afară din forjă și-l așeză din nou pe nicovală.

— Nu mă cunoști, mârâi Thorn, apăsând pe foale cu furia-i caracteristică. Nu știi prin ce-am trecut.

— Fără discuție, fiecare am avut propriile noastre greutăți,

zise Rin, ridicând ciocanul. Însă unii dintre noi ajung să se plângă din cauza lor într-o casă mare, plătită de tăticul nostru.

Thorn arătă cu mâna spre fierăria nouă-nouță din spatele impunătoarei case din apropierea citadelei.

— Of, văd, tu și cu Brand de-abia vă puteți descurca!

Rin încremeni, apoi, în timp ce mușchii îi jucau pe sub pielea de pe umeri, iar ochii îi fulgerau în toate părțile, se înfurie. Atât de tare, încât Thorn făcu un mic pas în spate, uitându-se cu precauție la ciocanul ridicat.

Apoi Rin îl aruncă zăngănind pe jos, își scoase mănușile și le azvârli pe masă.

— Vino cu mine.

— Mama a murit când eram mică.

Rin o condusese în afara zidurilor. În aceeași direcție cu vântul, unde duhoarea gunoiului din Thoriby nu i-ar deranja pe cetățenii de seamă ai orașului.

— Brand și-o mai amintește un pic. Eu nu.

Unele movile de gunoi erau alcătuite din ani și ani de depuneri și se transformaseră în niște grămezi acoperite de iarbă. Altele erau descoperite și miroseau urât, iar din ele se revărsau oase și cochilii, zdrențele și gunoiul oamenilor și al sălbăticiunilor, deopotrivă.

— El spunea mereu că ea l-a sfătuit să facă ce trebuie.

Un câine râios îi aruncă lui Thorn o privire suspicioasă, de parcă ar fi considerat-o o competitoare, după care se întoarse la scormonitul printre putreziciuni.

— Tatăl meu a murit luptându-se cu Grom-gil-Gorm, murmură Thorn, încercând să echivaleze ghinionul.

Dacă era sinceră, se simțea un pic îngrețoșată. De la aspectul acestui loc, de la împuțiciunea lui și de la faptul că nu prea avusese habar că acest loc există, din moment ce sclavii mamei sale fuseseră cei care aduceau gunoiul aici.

— I-au adus onoruri în Sala Zeilor.

— Iar tu ai primit sabia lui.

— Mai puțin mânerul, mormăi Thorn, încercând să nu tragă aer pe nas. Gorm l-a păstrat pentru el.

— Ai noroc că ai ceva de la tatăl tău. Rin nu părea deloc deranjată de duhoare. Noi n-am primit prea multe de la al nostru. Îi plăcea să bea. Ei… Am zis că-i *plăcea*. Iubea băutura. Ne-a părăsit când Brand avea nouă ani. A plecat într-o

dimineață și poate că ne-a fost mai bine fără el.

— Cine a avut grijă de voi? întrebă Thorn cu o voce subțire, căpătând încet-încet impresia că era depășită în întrecerea ghinioanelor.

— Nimeni n-a avut grijă de noi. Rin păstră tăcerea un timp după această mărturisire. Pe-atunci, eram deja vreo câțiva care trăiam aici.

— Aici?

— Scotocești prin ele. Câteodată găsești ceva bun de mâncat. Câteodată găsești ceva ce poți vinde. Ierni întregi. Rin ridică din umeri și se înfioră. Iernile erau grele.

Thorn nu putu decât să stea acolo și să clipească, simțind că o ia cu frig, chiar dacă mai era mult din vară. Presupusese mereu că ea era cea care trecuse prin mari greutăți maturizându-se. Acum aflase că, în timp ce ea spumega de furie în casa ei frumoasă din cauză că mama ei nu o striga pe numele care-i plăcea, existau copii care scormoneau prin gunoaie după oase de ros.

— De ce-mi zici mie asta?

— Pentru că Brand nu ți-a spus, iar tu n-ai întrebat. Am cerșit. Eu am furat. Rin afișă un zâmbet subțire și amar. Însă Brand zicea că trebuie să facem ceea ce se cuvine. Așa că a muncit. A lucrat la docuri și în fierărie. A muncit oriunde îi dădeau oamenii de muncă. A muncit ca un câine și de mai multe ori a și fost bătut ca un câine. Eu m-am îmbolnăvit și el a avut grijă de mine, apoi eu m-am îmbolnăvit iar și el a avut din nou grijă de mine. A continuat să viseze că o să devină războinic, că o să capete un loc într-un echipaj și o familie mereu în preajma lui. Așa că s-a dus la careul de antrenament. A trebuit să cerșească și să împrumute echipament, dar s-a dus. A muncit înainte să se antreneze și a muncit și după, și chiar și după aia, dacă cineva avea nevoie de ajutor, el era acolo, gata să ajute. Fă ce se cuvine, zicea Brand mereu, iar oamenii vor face și ei ce se cuvine pentru tine. A fost un băiat bun. A devenit un bărbat bun.

— Știu asta, mârâi Thorn, simțindu-și durerea reînnoindu-se, mai ascuțită ca oricând, căci acum mai erupea și vina pe lângă ea. Este cel mai bun om pe care l-am cunoscut. Nu este ceva nou pentru mine!

Rin se uita la ea.

— Atunci, cum ai putut să-l tratezi în felul ăsta? Dacă n-ar fi

fost el, aș fi trecut prin Ultima Poartă, și la fel și tu, și iată mulțumirile...

S-o fi înșelat Thorn cu privire la niște lucruri și n-o fi știut ea altele, deși ar fi trebuit să le știe, și poate că o fi fost prea preocupată de propria-i persoană pentru a mai putea vedea ce se petrecea chiar sub nasul ei, însă era o limită pentru ce putea înghiți.

— Oprește-te, soră secretă a lui Brand. Fără îndoială, mi-ai deschis ochii mai larg asupra faptului că am fost o nemernică egoistă. Însă el și cu mine am fost camarazi de vâsle. În cadrul unui echipaj, ești alături de oamenii de lângă tine. Da, a fost alături de mine, însă și eu am fost alături de el, iar...

— Nu atunci! Înainte. Când l-ai omorât pe băiatul ăla. Pe Edwal.

— Ce? Thorn se simți și mai îngrețoșată. Îmi amintesc acea zi destul de bine, iar Brand n-a făcut decât să stea și să se uite, afurisit să fie!

Rin se uită la ea cu gura căscată.

— Ați mai vorbit unul cu altul pe parcursul ultimului an?

— Nu despre Edwal, asta pot să ți-o spun!

— Desigur că nu. Rin închise ochii și zâmbi de parcă acum înțelesese totul. El nu primește niciodată mulțumirile care i se cuvin, prost încăpățânat ce e. Nu ți-a spus.

Thorn nu mai înțelegea nimic.

— Ce să-mi spună, afurisită să fii?

— El s-a dus la Părintele Yarvi. Și Rin o apucă blând, dar ferm pe Thorn de umăr și lăsă cuvintele să o lovească unul câte unul. I-a povestit ce s-a petrecut pe plajă. Chiar dacă știa că o să-l coste. Maestrul Hunnan a aflat. Așa că l-a costat locul din raidul regelui, locul său ca războinic și tot ce a sperat vreodată.

Thorn scoase un sunet ciudat când o auzi. Un cotcodăcit sugrumat. Sunetul scos de o găină când i se sucește gâtul.

— Brand s-a dus la Părintele Yarvi, murmură ea.

— Da.

— Brand mi-a salvat viața. Și și-a pierdut locul pentru asta.

— Da.

— Iar eu l-am zeflemisit pentru asta și l-am tratat ca pe un prost tot drumul de-a lungul Râului Divin și al Râului Interzis și înapoi, încontinuu.

— Da.

— De ce nu mi-a *zis*…

Și atunci Thorn văzu ceva sclipind chiar sub gulerul vestei lui Rin. Întinse mâna, le agăță cu un deget tremurător și le scoase afară.

Mărgele. Mărgele din sticlă, albastre și verzi.

Cele pe care le cumpărase Brand în acea zi în Primul dintre Orașe. Cele despre care ea crezuse că sunt pentru ea, apoi pentru o iubită oarecare din Thoriby. Și acum vedea că fuseseră pentru sora lui, despre care ea nu se deranjase niciodată să întrebe.

Thorn scoase iar sunetul acela ca un cotcodăcit, însă mai puternic.

Rin se uita la ea de parcă înnebunise.

— Ce?

— Sunt așa un căcat prost.

— Ei?

— Unde este?

— Brand? La mine acasă. La noi acasă…

— Scuze. Thorn deja se dădea înapoi. O să vorbesc cu tine despre sabie mai târziu!

Se întoarse și începu să fugă către poartă.

Arăta mai bine ca oricând. Sau poate că ea-l vedea într-un mod diferit, cunoscând ceea ce cunoștea.

— Thorn.

Părea surprins să o vadă, iar ea nu-l prea putea învinovăți. Apoi o privi îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

Ea își dădu seama că probabil arăta chiar mai rău decât de obicei și-și dorea să nu fi alergat tot drumul ori măcar să fi așteptat să-și tragă sufletul și să-și șteargă transpirația de pe frunte înainte să ciocăne la ușă.

— Am vorbit cu sora ta, zise ea.

El o privi și mai îngrijorat.

— Despre ce?

— În primul rând, despre tine, care ai o soră.

— Nu e un secret.

— S-ar putea să nu fie.

El o privi mai mult decât îngrijorat.

— Ce ți-a spus?

— Că mi-ai salvat viața. Când l-am ucis pe Edwal.

El tresări.

— I-am spus să nu vorbească despre asta!

— Ei bine, n-a funcționat.

— Cred că mai bine ai intra. Dacă vrei. Se dădu la o parte din ușă, iar ea îl urmă în holul întunecos, cu inima bubuindu-i mai tare ca oricând. Nu trebuie să-mi mulțumești.

— Ba da, spuse ea. Trebuie.

— N-am încercat să fac ceva nobil, ci doar... ceva bun. Și n-am fost nici sigur, și mi-a luat și prea mult, și am creat și o încurcătură nenorocită...

Ea făcu un pas spre el.

— Ai mers la Părintele Yarvi?

— Da.

— Părintele Yarvi mi-a salvat viața?

— Da.

— Ți-ai pierdut locul din cauza asta?

El mișcă din buze de parcă ar fi căutat un mod de-a nega, însă nu reuși.

— Aveam de gând să-ți spun, însă...

— Nu prea sunt persoana căreia să i te adresezi ușor.

— Iar eu nu sunt prea priceput la vorbe. Își trase părul pe spate și se scărpină în cap de parcă l-ar fi durut. N-am vrut să te simți datoare față de mine. N-ar fi fost corect.

Ea clipi, auzindu-l.

— Așa că... nu doar c-ai riscat totul de dragul meu, ci ai și ținut-o doar pentru tine ca să nu mă faci pe mine să mă simt prost.

— Poți să spui și așa... probabil.

Și se uită la ea pe sub sprâncene, ochii scânteindu-i în umbră. Privirea aceea, de parcă n-ar fi vrut să se uite în altă parte, decât la ea. Și, oricât de mult ar fi încercat să îndepărteze acele speranțe, ele înfloriră mai tare decât până atunci, iar dorința izbucni mai puternic ca oricând.

Mai făcu un mic pas înspre el.

— Îmi pare atât de rău.

— Nu trebuie să-ți pară.

— Dar îmi pare. Pentru cum te-am tratat. Pe drumul de întoarcere. Și când ne-am dus încolo, dacă mai contează. Îmi pare rău, Brand. Nu mi-a părut niciodată mai tare. De fapt,

niciodată nu mi-a părut rău. Trebuie să mai lucrez la asta. Doar că… am căpătat o impresie greșită despre… ceva.

El rămase acolo, tăcut. Așteptând. Privind. Fără să dea niciun afurisit de ajutor.

Spune-o, doar. Cât de greu poate să fie? Ai omorât oameni. Spune-o, doar.

— Am încetat să-ți mai vorbesc… din cauză că… Dar să mai scoată alte cuvinte era ca și cum trebuia să arunce nicovale afară dintr-o fântână. Eu… adică… Se simțea de parcă ar fi pășit pe un lac înghețat, fără să știe dacă următorul pas ar putea s-o trimită plonjând în uitarea înghețată. Mie mereu… mi-a plăcut… Nu putu spune „mi-ai plăcut“. N-ar fi putut să spună „mi-ai plăcut“ nici dacă viața ei ar fi depins de asta. Închise ochii, strâns. Ce încerc să spun este… Hei!

Deschise brusc ochii. El îi atinsese obrazul, vârful degetului mângâindu-i cicatricea de acolo.

— Ai pus mâna pe mine.

Cel mai prostesc lucru pe care-l spusese vreodată, și nu erau chiar puține. Puteau vedea amândoi că el avea mâna pe ea. Că doar nu ajunsese acolo printr-un accident.

El și-o smuci imediat.

— Am crezut…

— Nu! Ea îl apucă de încheietură și i-o așeză la loc. Adică… Da. Îi simțea degetele calde pe fața ei, iar ale ei alunecau ușor pe dosul palmei lui, apăsându-i-o și simțindu-se… Pe zei! Se întâmplă, așa-i?

El veni mai aproape de ea, mărul lui Adam mișcându-i-se în sus și-n jos când înghiți cu greutate.

— Așa cred.

El se uita la gura ei. Se uita la ea de parcă vedea ceva foarte interesant, iar ea nici măcar nu-și mai amintea dacă mai fusese vreodată atât de speriată.

— Ce facem? se trezi ea scâncind, vocea parcă părăsind-o, din ce în ce mai ascuțită. Adică, știu ce *facem*… cred.

Pe zei, ce minciună, habar n-avea ce face. Acum își dorea ca Skifr să fi învățat-o mai puțin despre săbii și un pic mai mult despre arta dragostei sau lucruri de felul ăsta.

— Adică știm amândoi ce facem acum, știi tu…

El își puse degetul mare peste buzele ei.

— Taci, Thorn!

— Corect, gâfâi ea, și-și dădu seama că își ține mâna între ei, ca și cum ar încerca să-l împingă.

Obișnuia să țină oamenii la distanță, mai ales pe el, dar acum renunță, așezându-și cu blândețe palma pe pieptul lui, sperând că el nu-și dă seama cât de tare tremura.

El veni și mai aproape, iar Thorn se simți cuprinsă de dorința de-a o lua la fugă, apoi îi veni să chicotească, scoțând un gâlgâit prostesc în încercarea de-a-și înghiți râsul, apoi buzele lui i le atinseră pe ale ei. Blând, doar o mângâiere, pe o parte, apoi pe cealaltă, iar ea-și dădu seama că are ochii deschiși și-i închise. Nu știa ce să facă și cum să procedeze cu mâinile. Țeapănă ca o femeie din lemn, așa rămase o clipă, apoi lucrurile începură să se așeze.

Partea laterală a nasului lui i-l atinse pe al ei, gâdilând-o.

El scoase un geamăt și la fel făcu și ea.

Ea îi prinse buzele între ale sale, trăgând de ele, lăsându-și mâna să urce pe pieptul lui până în jurul gâtului, trăgându-l mai aproape, dinții lovindu-li-se stânjenitor, după care se despărțiră.

Nu chiar un sărut, la drept vorbind. Chiar deloc așa cum și-l imaginase ea, și doar Zeii știau că și-l imaginase îndeajuns de mult, însă o făcu să se înfierbânte peste tot. Poate că era doar din cauza alergăturii, însă mai alergase de multe ori și înainte și nu se mai simțise niciodată așa.

Deschise ochii, iar el se uita la ea. Privirea aceea, printre șuvițele de păr de pe față. Nu era primul sărut din viața ei, însă celelalte păreau acum doar joacă de copii. Între ele era o diferență la fel de mare precum cea dintre o luptă în careul de antrenament și o bătălie.

— O! zise ea răgușit. N-a fost… chiar rău.

Ea îi dădu drumul la mână și-l prinse de cămașă, începând să-l tragă spre ea, și îi văzu zâmbetul din colțul buzelor și zâmbi și ea…

Se auzi agitație dincolo de ușă.

— Rin, murmură Brand, de parcă ăsta ar fi fost cuvântul de start pentru o cursă în care porniră amândoi alergând.

Se grăbiră pe coridor ca niște hoți prinși asupra faptului, împiedicându-se unul de altul pe scări, chicotind ca niște idioți în timp ce se năpusteau într-o cameră și Brand se lupta cu ușa, ca s-o închidă, proptindu-se în ea de parcă afară erau vreo doisprezece vanstermani furioși.

Se ghemuiră în întuneric, respirând cu greutate.
— De ce-am fugit? șopti el.
— Nu știu, șopti și Thorn.
— Crezi că ne poate auzi?
— Și ce dacă ne aude? întrebă Thorn.
— Nu știu.
— Asta e camera ta, nu?
El se îndreptă, rânjind ca un rege care repurtase o victorie.
— Am o cameră.
— Ce mai cetățean onorabil! zise ea.
Mergea în cerc, studiind. Nu-i luă mult. Într-un colț se afla un pat simplu, pe care zăcea pătura jerpelită a lui Brand, în alt colț se vedea cufărul lui, cu capacul deschis, de un perete stătea sprijinită sabia care fusese a lui Odda, însă, în afară de astea, nu mai erau decât scânduri goale și pereți goi, plus o mulțime de umbre.
— Te-ai întrebat vreodată dacă nu cumva ai încărcat prea mult camera cu mobilă?
— Încă nu este terminată.
— Încă nu este începută, zise ea, turul camerei aducând-o din nou lângă el.
— Dacă nu este la fel cu ce te-ai obișnuit la Palatul Împărătesei, n-am să te rețin.
Ea pufni.
— Am locuit sub o corabie alături de patruzeci de oameni. Cred că pot să rezist și aici pentru un timp.
Ochii lui erau ațintiți asupra ei în timp ce se apropia de el. Privirea aceea. Un pic flămândă, un pic speriată.
— Deci rămâi?
— N-am altceva urgent de făcut.
Apoi se sărutară din nou, mai tare de această dată. Ea nu-și mai făcea griji din cauza surorii lui Brand, a mamei sale sau a oricărui alt lucru. Nu mai avea nimic în minte, decât gura ei și a lui. Nu la început, cel puțin. Însă destul de curând alte părți ale corpului începură să prezinte interes. Ea se întrebă ce o împungea în șold și-și îndesă mâna acolo, jos, pentru a verifica. Înțelese ce era și se feri, apoi se simți ca o proastă, speriată, înfierbântată, nerăbdătoare, de-abia mai știind cum se simțea.
— Scuze, mormăi el, aplecându-se și ridicându-și un picior ca și cum ar fi încercat să ascundă umflătura, arătând atât de

ridicol încât ea pufni în râs.

El o privi rănit de râsul ei.

— Nu-i amuzant.

— Într-un fel, e.

Îi luă mâna și-l trase mai aproape, apoi își îndoi piciorul în jurul lui, iar el icni când îl făcu să se împiedice, trântindu-l pe spate și căzând deasupra lui, încălecându-l. O poziție familiară, într-un fel, însă de data asta totul era altfel.

Își apăsă șoldurile de ale lui, mișcându-se înainte și înapoi, la început ușor, apoi ceva mai viguros. Ea își înfipsese degetele în părul lui, trăgându-i fața și lipindu-i-o de a ei, barba lui gâdilându-i obrazul și gurile deschise contopindu-se în așa fel încât capul îi părea plin de respirația lui aspră, fierbinte pe buzele ei.

Se frecă de el înainte și înapoi, bucurându-se de senzații mai mult decât s-ar fi așteptat, apoi se sperie de intensitatea plăcerii, după care hotărî să continue și să-și facă griji mai târziu. Gemea la fiecare respirație și o mică parte din ea gândea că asta sună destul de prostește, însă o parte mult mai mare din ea gândea că nu-i pasă. Una din mâinile lui îi alunecă în sus, pe spate, pe sub cămașă, iar cealaltă mai sus de coaste, făcând-o să se-nfioare. Se îndepărtă un pic de el, respirând greoi, privindu-l de sus în jos, proptită în cot.

— Scuze, șopti el.

— Pentru ce?

Își desfăcu larg cămașa și vru s-o scoată, dar aceasta i se agăță în brățara elfilor de la încheietură. În cele din urmă reuși s-o smulgă și s-o arunce cât colo.

Se simți stupid pentru o clipă, știind că nu se comporta cum se cuvine pentru o femeie, știind că e palidă, dură și necoaptă, doar atât. Însă el nu se arătă nicidecum dezamăgit, ci îi mângâie trupul, trăgând-o în jos, peste el, sărutând-o, mușcând-o ușor de buze. Săculețul cu oasele de la degetele tatălui ei îi căzu în ochi lui Brand, iar ea îl îndepărtă cu palma, aruncându-l peste umăr. Începu să-i desfacă și lui cămașa, încurcându-se în nasturi de parcă erau de mărimea unor gămălii de ac, plimbându-și mâna peste pântecele lui, trecându-și degetele prin părul lui de pe piept, brățara aruncând sclipiri aurii, palide, ce se reflectau în ochii lui.

El îi prinse mâna.

— Nu trebuie să… știi tu…

Nu trebuia, fără îndoială, și fără îndoială că existau o sută de motive să nu o facă, dar în acel moment ea nu se putea gândi nici măcar la unul de care să-i pese măcar un pic.

— Taci, Brand!

Își eliberă mâna și începu să-i desfacă centura. Nu știa ce face, însă știa că unii mai proști se descurcaseră.

Cât de greu putea fi?

Singuri, într-un fel

Dormiră ținându-se în brațe unul pe celălalt după aceea, însă nu dură mult. Brand nu mai știa pe nimeni care să se zbuciume atât în timpul somnului. Ea se zbătu și se răsuci, tresări și tremură, dădu din picioare și se rostogoli, până când îl lovi cu piciorul și-l trezi, dându-l jos din propriul lui pat.

Așa că rămase așezat pe cufărul cu capac lustruit de ajunsese să capete un luciu neted, de la sutele de mile de vâslit cu spatele la direcția de înaintare, privind-o pe ea.

Ea dormea cu fața în jos și cu brațele larg desfăcute, cu o dungă de lumină ce trecea prin fereastra îngustă căzându-i pe spate, cu o mână atârnată în afara patului și cu brățara elfilor aruncând o lumină palidă pe podea. Un picior lung ieșea de sub pătură, cu o cicatrice încrețită pe coapsă, părul prins cu inele din argint și din aur căzuse peste față, lăsând să se vadă doar o jumătate de ochi închis și o mică fâșie de obraz, cu un semn în formă de săgeată pe el.

Pentru început, nu făcu decât să stea acolo, cu un zâmbet de idiot pe față, ascultând-o cum sforăie. Gândindu-se cum sforăise în urechea lui când coborâseră pe Râul Divin și pe Râul Interzis. Gândindu-se cât de mult îi plăcuse să o audă. De-abia venindu-i să creadă cât de norocos era că ea stătea acum aici, goală, în patul lui.

Apoi începu să-și facă griji.

Ce vor începe oamenii să creadă când vor afla ce au făcut? Ce-ar spune Rin? Ce-o să facă mama lui Thorn? Dacă făcuseră un copil? El auzise că este destul de greu să se întâmple, dar dacă se întâmpla? Ea se va trezi, mai devreme sau mai târziu. Dacă nu-l va mai dori și de acum încolo? Cum să-l mai vrea de

acum încolo? Și, pândind în adâncul minții, cea mai neagră îngrijorare dintre toate. Dacă se trezește și încă-l mai vrea? Atunci, ce?

— Zei, murmură el, clipind la tavan, însă ei îi răspunseseră la rugăciuni aducându-i-o în pat, nu? Nu se putea ruga la ei să o dea jos din pat.

Cu un sforăit ca o sfâșiere, Thorn se trezi, se întinse, strângând din pumni, întinzându-și degetele de la picioare, tremurând din toți mușchii. Suflă un muc din nas, și-l șterse cu dosul palmei, se frecă la ochi cu dosul celeilalte mâini și-și dădu la o parte părul încâlcit de pe față. Apoi îngheță dintr-odată și-și suci capul brusc, cu ochii larg deschiși.

— Neața, spuse el.

Ea se uita la el.

— Nu e un vis, deci?

— Cred că nu. Un coșmar, poate.

Se uitară unul la celălalt pentru un timp.

— Vrei să plec? întrebă ea.

— Nu! zise el, prea tare și prea energic. Nu. Vrei să pleci?

— Nu.

Ea se ridică încet, trăgându-și pătura în jurul umerilor, cu genunchii întorși spre el, și căscă prelung.

— De ce? se trezi el că întreabă. Ea se opri la jumătate, cu gura atârnând deschisă. Că parcă noaptea trecută lucrurile nu prea au mers cum trebuie, nu?

Tresări de parcă o pălmuise.

— Ce-am făcut greșit?

— Tu? Nu! Tu n-ai… despre mine vorbesc. Nu era sigur despre ce vorbește, însă gura continuă să i se miște, independent. Rin ți-a spus, nu?

— Ce să-mi spună?

— Că propriul meu tată nu m-a vrut. Că propria mea mamă nu m-a vrut.

Ea se încruntă la el.

— Credeam că mama ta a murit.

— Cam același nenorocit de lucru, nu?

— Nu. Nu este la fel.

El de-abia o asculta.

— Am crescut căutând prin gunoaie. A trebuit să cerșesc ca s-o hrănesc pe sora mea. Am cărat oase ca un sclav.

Nu avusese intenția să spună toate aceste lucruri. Niciodată. Însă acum se revărsau afară, toate.

Thorn închise gura cu un pocnet.

— Sunt o ticăloasă, Brand. Însă ce gen de ticăloasă aș fi dacă te-aș plăcea mai puțin pentru toate astea? Ești un om bun. Un om în care se poate avea încredere. Toți cei care te cunosc cred asta. Koll te venerează. Rulf te respectă. Chiar și Părintele Yarvi te place, iar el nu place pe nimeni.

El o privi, clipind.

— Eu nu vorbesc niciodată.

— Însă îi asculți pe ceilalți oameni când vorbesc! Și ești frumos și bine făcut, așa cum Safrit nu mai contenea să-mi tot spună.

— Ți-a spus?

— Ea și cu Mama Scaer au petrecut o întreagă după-amiază discutând despre fundul tău.

— Ce?

— Ai putea avea pe oricine ți-ai dori. Mai ales că acum nu mai locuiești într-o cocioabă. Misterul este de ce m-ai dori pe mine.

— Cum?

El nu visase niciodată că și ea ar putea avea propriile-i îndoieli. Părea întotdeauna atât de afurisit de sigură pe ea.

Însă ea își strânse pătura în jurul umerilor și se uită în jos, la picioarele sale goale, cu gura strâmbată de dezgust.

— Sunt egoistă.

— Ești… ambițioasă. Îmi place asta.

— Sunt ursuză.

— Ești amuzantă. Și asta îmi place.

Se frecă ușor pe obrazul brăzdat de cicatrice.

— Sunt urâtă.

Atunci furia izbucni în el, atât de fierbinte, că îl luă prin surprindere.

— Ce nenorocit a zis așa ceva? Pen’ că, în primul rând, se înșală, iar în al doilea rând o să-i rup dinții.

— Îi pot rupe și eu. Asta-i problema. Eu nu sunt… știi tu. Își scoase o mână de sub pătură și se scărpină cu unghia în partea rasă a capului. Eu nu sunt așa cum ar trebui să fie o fată. Sau o femeie. N-am fost niciodată. Nu sunt bună la…

— Ce?

— La zâmbit sau, nu știu, la cusut.

— Nu-mi doresc pe cineva care coase.
Dădu la o parte cufărul și îngenunche în fața ei. Grijile îi pieriseră. Într-un fel sau altul, lucrurile fuseseră distruse o dată, dar acum nu ar mai fi permis să se petreacă la fel. Nu pentru că nu încercase.
— Te-am dorit de când eram în Primul dintre Orașe. Poate chiar mai dinainte.
Se întinse și-și puse mâna peste a ei, acolo unde și-o ținea, pe pat. Neîndemânatic, probabil, dar sincer.
— Doar că n-am crezut niciodată că o să fii a mea.
O privi în ochi, căutând cuvintele potrivite.
— Privindu-te și gândindu-mă că mă dorești, mă face să mă simt… ca și cum am câștigat.
— Câștigat ceva ce nimeni altcineva n-ar mai dori, murmură ea.
— Ce-mi pasă mie ce vor alții? zise el, furia erupând din nou în el și făcând-o să-și ridice privirea. Dacă ei sunt prea proști să vadă că ești cea mai bună femeie din jurul Mării Sfărâmate e norocul meu, nu-i așa?
Rămase tăcut, simțindu-și fața arzând și imaginându-și că stricase din nou lucrurile.
— Ar putea fi cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.
Întinse mâna și-i dădu la o parte părul de pe față. Ușoară ca un fulg, atingerea ei. El nu crezuse că ea ar putea atinge pe cineva atât de ușor.
— Nimeni nu mi-a zis ceva drăguț niciodată, dar, chiar și așa.
Pătura îi alunecă de pe umărul gol și el își așeză mâna pe el, lăsând-o să alunece în jos și pe spate, piele arzând pe piele, caldă, moale, ochii închiși și…
Un bubuit răsună în toată casa. Cineva bătând la ușa din față, bubuituri care nu puteau fi ignorate. Brand auzi zăvorul tras, voci murmurânde.
— Zei! zise Thorn, cu ochii căscați. Ar putea fi mama.
Nu se mai mișcaseră atât de repede nici când cei din Neamul Călăreților țâșniseră atacând prin stepă, înșfăcând haine și azvârlindu-le pe ei, smucind de ele, el chinuindu-se cu nasturii și încurcându-se în ei din cauză că se uita la ea cu coada ochiului cum încerca să-și tragă pantalonii peste fund.
— Brand? se auzi vocea surorii sale.

Înghețară amândoi, el încălțat doar cu o cizmă, ea cu niciuna, apoi Brand strigă un „Mda“ ezitant.

— Ești bine? se auzi vocea lui Rin, ce urca treptele.

— Mda!

— Ești singur?

Rin era chiar dincolo de ușă.

— Desigur! Apoi, când își dădu seama că ea ar putea intra, continuă cu un vinovat: Într-un fel.

— Ești cel mai prost mincinos din tot Gettlandul. Thorn Bathu este acolo, cu tine?

Brand tresări.

— Într-un fel.

— Este sau nu este acolo. Afurisito, ești acolo sau nu, Thorn Bathu?

— Într-un fel? zise Thorn de după ușă, cu o voce slabă.

O pauză lungă.

— Era Maestrul Hunnan.

Numele fu la fel ca o găleată cu apă rece turnată în pantalonii săi, chiar așa.

— A zis că a sosit un porumbel cu vești despre un raid în Halleby și, fiindcă toți bărbații sunt plecați în Nord, la luptă, Maestrul Hunnan adună ce-a mai rămas și încearcă să se descurce. Pe cei care se antrenează, pe cei care sunt răniți, pe cei care au picat testul. Se vor strânge pe plajă.

— Mă vrea și pe mine? strigă Brand cu voce tremurătoare.

— Spune că Gettlandul are nevoie de tine. Și mai spune că pentru orice om care-și va face datoria va urma un loc de războinic.

Un loc de războinic. Să ai întotdeauna frați și camarazi. Să ai întotdeauna pentru cine lupta. Să stai în lumină. Și uite-așa, degrabă, scrumul vechilor visuri, ce timp de luni în șir păruseră că au ars și s-au împrăștiat în vânt, se adună și se întregi din nou, mai strălucitor ca oricând. La fel de repede fu luată și hotărârea.

— Voi veni jos, strigă Brand, cu inima bătându-i tare dintr-odată, după care auzi pașii surorii sale îndepărtându-se.

— Te duci cu ticălosul ăla? întrebă Thorn. După ce ți-a făcut? După ce mi-a făcut?

Brand trase pătura de pe pat.

— Nu pentru el. Pentru Gettland.

Ea pufni.
— Pentru tine.
— Bine, pentru mine. Nu merit asta?
Ea-și molfăi buzele un pic.
— Am remarcat că n-a întrebat și de mine.
— L-ai fi urmat? întrebă el, punându-și câteva lucruri în pătură și făcând o bocceluță din ea.
— Sigur că da. Apoi i-aș fi tras un pumn în față.
— Poate că de-asta nici nu ți-a cerut să vii.
— Hunnan nu mi-ar fi cerut să vin nici dacă aș fi ținut o găleată cu apă în mână, iar el ar fi luat foc. Niciunul nu m-ar fi vrut. Războinicii Gettlandului. O glumă nenorocită! Și nu una amuzantă, ascultă ce-ți spun. Se opri când își trăsese cizma pe jumătate, pentru a-l privi încruntată. Nu ești așa dornic să pleci doar ca să scapi de mine, nu? Pentru că, dacă e așa, mai bine mi-ai spune. Cred că am ținut destule secrete...
— Nu-i așa, zise el, deși se întreba dacă nu era un pic de adevăr în ce spunea ea. Un pic de timp, pentru a-și trage sufletul. Pentru a-și pune ordine în gânduri.
— Câteodată îmi doresc să fi rămas în Primul dintre Orașe, spuse ea.
— Atunci n-ai mai fi ajuns în pat cu mine niciodată.
— Marele meu regret când aș fi pe patul de moarte, bogată și cu multe cântece despre faptele mele.
— Acordă-mi doar o săptămână, zise el, prinzându-și sabia lui Odda. Nu mă mai gândesc acum la altceva, însă trebuie să fac asta. S-ar putea să nu mai primesc încă o șansă.
Ea-și răsfrânse buzele și scoase un șuierat prelung.
— O săptămână. Apoi îl urmez pe primul bărbat care apare și care poate să ridice o corabie.
— S-a făcut.
O mai sărută o dată. Buzele ei erau cojite și gura îi era acră, însă lui nu-i păsa. Își atârnă scutul pe umăr și-și ridică bocceluța făcută din pătură, trase aer în piept cu nesaț, după care porni spre îmbrățișarea de fier a Mamei Război.
Totuși, ceva îl opri în pragul ușii și mai aruncă o privire în urmă. Ca și cum ar fi vrut să se asigure că ea era în realitate acolo. Era, și zâmbea la el. Erau rare zâmbetele ei, însă asta le făcea și mai prețioase. La fel de prețioase ca aurul, se părea, iar el era extrem de mulțumit de sine însuși știind că el era motivul

acelui zâmbet.

Păzitorul ales

Citadela din Thoriby nu fusese un teren propice pentru Thorn. Ultima oară când venise aici o făcuse pe post de ucigașă, condusă în lanțuri către celule. Iar înainte de asta fusese ca să-și vadă tatăl întins în Sala Zeilor, palid și rece sub domul acesteia, cu mama ei plângând alături, iar ea uitându-se în sus, la zeii înalți, și știind că rugăciunile sale fuseseră în zadar. Fu nevoită să-și înăbușe o parte din furia pe care o simțise atunci, care tot continuau să ardă, strângând săculețul ce conținea oasele de la degetele tatălui său în timp ce se uita încruntată la ușile impunătoare ale Sălii Zeilor.

În curte erau băieți care se antrenau, sub cedrul măreț. Se antrenau în careu, așa cum obișnuia și Thorn s-o facă, în timp ce maestrul lătra ordine la cei care se străduiau să alcătuiască un zid din scuturi precar. Păreau atât de tineri, acum. Atât de lenți și de neîndemânatici. De-abia îi venea să creadă că și ea fusese la fel, când Koll o conducea într-acolo.

— Tu ești Thorn Bathu?

Un bărbat în vârstă stătea în colțul careului de antrenament, înfofolit într-o blană neagră și groasă în ciuda căldurii de afară, cu o sabie scoasă din teacă pe care o ținea în brațe. Părea atât de fragil, de cocoșat și de palid, încât, chiar și cu cercul din aur de pe sprâncene, lui Thorn îi fu greu să-l recunoască.

Se grăbi să pună un genunchi în pământ, lângă Koll, uitându-se la iarbă.

— Eu sunt, regele meu.

Regele Uthil își drese glasul.

— Am auzit că ai omorât șapte oameni neînarmată și că ai făcut, astfel, o alianță cu Împărăteasa din Sud. N-am crezut asta. Miji ochii umezi în timp ce o studia de sus în jos. Acum încep să cred.

Thorn înghiți în sec.

— Au fost doar cinci oameni, regele meu.

— Doar cinci, zice ea!

Scoase un chicotit din gât către bătrânii războinici din jurul lui. Doar vreo două zâmbete fugare. Chipurile celorlalți

deveneau din ce în ce mai severe. Nicio realizare n-ar fi suficient de măreață ca s-o facă să crească în ochii lor, își dădu ea seama, căci era la fel de demnă de dispreț pentru ei la fel ca întotdeauna.

— Îmi placi, fată! zise regele. Ar trebui să ne antrenăm împreună.

Deci se putea antrena cu el, atât timp cât nu era nevoită să lupte pentru el. Thorn își coborî privirea, în caz că și-ar fi putut lăsa furia să iasă la iveală și să facă o vizită în temnițele citadelei pentru a doua oară.

— Ar fi o mare onoare, reuși ea să spună.

Uthil fu copleșit de un acces de tuse, după care-și trase mantia mai strâns pe umeri.

— Odată poțiunile Preotului meu și-ar fi făcut efectul și aș fi reușit să înving boala. Jur că fierturile alea cu gust de bălegar doar mă slăbesc mai tare.

— Părintele Yarvi este un vindecător tare iscusit, regele meu, zise Thorn. Aș fi murit fără înțelepciunea sa.

— Așa-i, murmură Uthil, privind în depărtare. Sper ca înțelepciunea lui să aibă efect și pentru mine. Trebuie să merg în Nord, să le predau vanstermanilor o lecție. Cel Care Frânge Săbiile are întrebări pentru noi. Vocea îi scăzuse la un șuierat greoi. Care ar trebui să fie răspunsul nostru?

— Oțelul! șuieră Thorn, și ceilalți războinici din jurul regelui murmurară cuvântul într-un singur glas.

Mâna palidă a lui Uthil tremura în timp ce-și trăgea sabia mai aproape, iar Thorn nu se gândise că s-ar fi putut antrena cu regele atât de curând.

— Oțelul! șuieră el, aranjându-și haina de blană, cu ochii-i umezi fixați asupra băieților din careul de antrenament, de parcă ar fi uitat că se afla și Thorn acolo.

— Părintele Yarvi așteaptă, murmură Koll.

O condusese prin iarbă, într-o sală plină de umbre și pe un șir lung de trepte, pe care cizmele lor hârșâiră prin întuneric, în timp ce strigătele scoase de băieții care se antrenau se pierdeau încet-încet.

— Brand e bine?

— De unde să știu? se răsti Thorn, simțindu-se imediat vinovată. Îmi pare rău. Sper că este.

— Tu și cu el… Koll îi aruncă o privire fugară, din lateral. Știi

tu.
— Nu știu ce suntem noi doi, se răsti ea și un alt acces de furie și un nou fior de vinovăție se iviră. Scuze.
— Ești plictisită.
— Sunt lipsită de activitate, mârâi ea, în timp ce faptele mărețe sunt realizate chiar acum.
Dispoziția îi fusese mizerabilă în ultimele zile, iar batjocura războinicilor lui Uthil nu fusese deloc de ajutor. Nu putea face nimic, decât să se îngrijoreze. Să-și facă griji că Brand nu o va mai dori când se va întoarce sau că ea nu îl va mai dori când el se va întoarce sau că el nu se va mai întoarce deloc. Avea mai multe îndoieli și frustrări ce se roteau cu rapiditate în jurul ei decât atunci când se culcase cu el, însă nu putea face nimic în privința asta.
— Bărbați afurisiți, murmură ea. Ne-ar fi mai bine fără ei.
— Ce-am făcut? întrebă Koll.
— Tu nu contezi. Rânji la el și-i ciufuli părul. Încă.
O ușă grea se deschise scârțâind, dezvăluind o peșteră a minunilor. O cameră rotundă, prost luminată de câteva felinare pâlpâitoare, mirosind a mirodenii și a mucezeală, plină de rafturi gemând de cărți, de vase cu frunze uscate și cu prafuri colorate, de țeste de animale și de bețe rupte, de mănunchiuri de ierburi și de pietre cu cristale încrustate în ele.
Safrit stătea acolo, făcându-i semn să înainteze pe sub o altă arcadă. Se aplecă aproape de ea, pentru a-i șopti.
— Nu-ți face griji.
— Ce?
— O să fie bine, orice ai hotărî.
Thorn se uita la ea.
— Acum îmi fac griji.
Părintele Yarvi stătea pe un taburet de lângă soba din camera din spate, având alături toiagul din metal făcut de elfi, care sclipea reflectând flăcările din sobă.
Safrit îngenunche atât de jos pe prag, încât aproape că atinse podeaua cu fundul, însă Thorn pufni în timp ce pășea țanțoșă înainte.
— Îți place ca oamenii să îngenuncheze în fața ta, Părinte Yarvi? Credeam că ai renunțat la a mai deveni rege.
Thorn ajunse să poată cuprinde cu privirea și restul camerei și o văzu pe Regina Laithlin stând de partea cealaltă a sobei.

Rochia îi era trasă în jos, un umăr îl avea gol, iar la piept strângea o grămăjoară de blană. Prințul Druin, își dădu Thorn seama, moștenitorul Jilțului Negru.

— Pe zei!

Thorn era înghesuită de regalitate prin toate colțurile. Se grăbi să-și lase un genunchi pe podea, dărâmă un vas de pe un raft cu cotul, împinse altul când își repezi mâna să-l prindă pe primul și termină strângând neîndemânatică la piept lucrurile pe care le răvășise.

— Îmi pare rău, regina mea. N-am fost niciodată prea bună la îngenuncheat.

Își dădu seama că spusese exact același lucru și ultima oară când se întâlniseră, pe docurile din Thoriby, înainte de plecarea *Vântului din Sud*, și-și simți fața arzând la fel de tare ca atunci.

Însă Laithlin păru să nu observe.

— Cei mai mulți oameni nu sunt. Făcu un gest către un taburet de lângă sobă. Mai bine stai jos.

Thorn se așeză, însă nici așa nu se simțea prea confortabil. Regina și Preotul își dăduseră capetele pe spate și se uitau la ea cu ochi îngustați, cenușii. Asemănarea dintre ei era stranie. Totuși, erau mamă și fiu, orice jurăminte ar fi făcut el să renunțe la familie complet, în favoarea Preoției. Se uitară amândoi la ea, într-o tăcere calmă. O evaluare dublă, care o făcea pe Thorn să se simtă de mărimea unei gămălii de ac, și, în tot acest timp, bebelușul sugea, sugea, sugea, cu o mânuță ieșită din blană, trăgând de o șuviță de păr blond.

— Ultima oară când ne-am întâlnit, zise Laithlin, ți-am spus că proștii se umflă în pene cu ce vor realiza, în timp ce eroii acționează. Se pare că mi-ai luat vorbele foarte în serios.

Thorn încercă să-și alunge nervozitatea. Poate că Thoriby-ul o fi părut mai mic după tot ce văzuse, iar faimoșii războinici nu chiar așa de viteji după tot ce realizase ea, însă Regina de Aur părea la fel de uimitoare ca întotdeauna.

— Mi-am dat silința, regina mea.

— Părintele Yarvi îmi spune că ai devenit letală. Îmi spune că ai ucis șase oameni din Neamul Călăreților în bătălia de pe Râul Interzis. Că șapte oameni au venit s-o ucidă pe Împărăteasa din Sud și că tu te-ai luptat singură cu ei, neînarmată, și ai câștigat.

— Am avut ajutor. Cel mai bun dintre profesori și un om bun alături de mine... oameni, chiar așa. Oameni buni, alături de

mine.

Laithlin afișă un zâmbet extrem de subțire.

— Ai învățat și ce este umilința, deci.

— Mulțumită Părintelui Yarvi, am învățat multe lucruri, regina mea.

— Povestește-mi despre Împărăteasa din Sud.

— Ei bine... Thorn nu se putea gândi acum decât la ce diferență mare era între Împărăteasă și Regina Laithlin. Este tânără și mică și isteață...

— Și generoasă.

Regina se uită înspre brățara elfilor de la încheietura lui Thorn, aruncând o lumină roz, în timp ce Thorn roșea din nou.

— Am încercat să nu o accept, regina mea, însă...

— Era menită să distrugă o alianță. A ajutat la stabilirea alteia. N-aș fi putut spera la o întorsătură de situație mai bună, mulțumită investiției mele. Îți dorești să fi rămas în Primul dintre Orașe?

Thorn clipi.

— Eu...

— Știu că Împărăteasa ți-a cerut să rămâi. Să rămâi să o păzești, s-o protejezi de dușmanii ei și s-o ajuți să strunească destinul unei națiuni mărețe. Într-adevăr, puțini ar primi o asemenea ofertă.

Thorn înghiți cu greutate.

— Gettlandul este casa mea.

— Da. Și iată-te zăcând degeaba în Thoriby, în timp ce Bunica Wexen le interzice accesul navelor noastre pe Marea Sfărâmată, vanstermanii năvălesc peste graniță, iar o războinică faimoasă stă cu mâinile în sân, în timp ce băieții necopți și moșii care de-abia se mai țin pe picioare sunt chemați să lupte. Soțul meu, regele, probabil că arată ca un prost în ochii tăi. Ca un om care merge să-și cosească pășunea cu o lingură, lăsându-și coasa cea nouă și bună să ruginească în cui. Regina îi aruncă o privire fiului ei sugar. Lumea e în schimbare. Trebuie să se schimbe. Însă Uthil e un bărbat din fier, și fierul nu se îndoaie ușor, în toate direcțiile.

— Nu pare el însuși, murmură Thorn.

Preotul și regina schimbară o privire al cărei înțeles ei îi scăpa.

— Nu se simte bine, zise Yarvi.

— Și trebuie să aline sentimentele celor mai bătrâni și mai neînduplecați războinici, zise Laithlin.

Thorn își linse buze.

— Am făcut prea multe lucruri prostești ca să mai pot acuza de prostie, cu atât mai puțin un rege.

— Dar ți-ar plăcea să lupți?

Thorn înălță bărbia și-i susținu privirea reginei.

— Pentru asta sunt croită.

— Probabil că-ți zgândăre mândria de războinic că ești ignorată.

— Tatăl meu mi-a spus să nu devin niciodată mândră.

— Bun sfat!

Prințul adormise și Laithlin îl trase de la sân și i-l dădu lui Safrit, trăgându-și rochia înapoi și încheind-o.

— Tatăl tău a fost Păzitor Ales pentru o vreme, așa am înțeles.

— Al mamei Regelui Uthil, murmură Yarvi.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă regina, în timp ce Safrit îl legăna pe Prinț în brațe și gângurea cu blândețe la el.

Thorn simți greutatea săculețului pe piept și se mișcă stânjenită.

— A fost ucis într-un duel cu Grom-gil-Gorm.

— Cel Care Frânge Săbiile. Un războinic înfricoșător. Un mare dușman al Gettlandului. Iar acum ne înfruntăm din nou cu el. Am avut și eu odată un Păzitor Ales, al meu.

— Hurik, zise Thorn. L-am văzut luptând în careul de antrenament. A fost un războinic redutabil.

— M-a trădat, rosti regina, cu privirea-i rece ațintită asupra lui Thorn. A trebuit să-l ucid.

Ea înghiți în sec.

— O…

— N-am mai găsit unul vrednic de a-i lua locul.

Urmă o tăcere lungă și apăsată.

— Până acum.

Ochii lui Thorn se măriră. Se uită la Yarvi, apoi înapoi, la regină.

— Eu?

Yarvi își ridică mâna schiloadă.

— Nu eu.

Lui Thorn începu să-i bubuie inima dintr-odată.

— Dar… eu n-am trecut niciodată testul de războinic. N-am făcut niciodată jurământul unui războinic…

— Ai trecut teste mult mai dure, zise regina, și singurul jurământ pe care trebuie să-l facă un Păzitor Ales este în fața mea.

Thorn alunecă de pe taburet și îngenunche la picioarele lui Laithlin, de această dată fără să mai răstoarne nimic în foc.

— Spune-mi cuvintele, regina mea.

— Ești o tipă vitează, zise Laithlin și se aplecă în față, punându-și cu blândețe degetele pe obrazul ei brăzdat de cicatrice. Însă nu trebuie să fii nesăbuită.

— Ar trebui să ai grijă la ce jurăminte faci, zise Părintele Yarvi.

— Aceasta este o povară și, în același timp, și o onoare. Poate o să fie nevoie să lupți pentru mine. Poate o să fie nevoie să mori pentru mine.

— Moartea ne așteaptă pe toți, regina mea.

Thorn nu mai trebuia să se gândească. Părea lucrul cel mai corect dintre toate cele pe care le făcuse până atunci.

— Am visat la asta de când am putut ține o sabie în mână. Sunt pregătită. Spune-mi cuvintele.

— Părinte Yarvi?

Koll se năpusti în încăpere, roșu de nerăbdare și cu răsuflarea complet tăiată.

— Nu acum, Koll…

— A sosit un corb!

Întinse o bucată de hârtie, cu mici semne mâzgălite pe ea.

— Mama Scaer ne răspunde, în sfârșit.

Yarvi o desfăcu pe genunchi, cu ochii fulgerându-i pe deasupra semnelor. Thorn privea întrebătoare. Să capturezi cuvinte, aliniindu-le pe o bucățică de nimic părea un act de magie pentru ea, la fel ca acela pe care îl făcuse Skifr în stepă.

— Ce spune? întrebă Laithlin.

— Grom-gil-Gorm acceptă provocarea Regelui Uthil. Atacurile sale vor înceta până la mijlocul verii. Apoi războinicii Vansterlandului și cei ai Gettlandului se vor ciocni în bătălie, la Dintele lui Amon.

Yarvi întoarse hârtia și-și îngustă privirea.

— Și ce altceva?

— Cel Care Frânge Săbiile face o provocare în numele său. Întreabă dacă Regele Uthil se va întâlni cu el în careu, bărbat

contra bărbat.
— Un duel, zise Laithlin.
— Un duel.
— Regele nu este suficient de zdravăn pentru a lupta, spuse regina, aruncând o privire fiului său. Preotului său. Nu poate fi suficient de zdravăn pentru a lupta.
— Cu ajutorul Tatălui Pace, nu se va ajunge niciodată până acolo.
— Angrenajele tale se mișcă, Părinte Yarvi.
El mototoli hârtia și o aruncă în sobă.
— Se mișcă.
— Atunci, trebuie să ne pregătim să plecăm spre Nord într-o săptămână.
Regina Laithlin se ridică, înaltă și semeață, inteligentă și frumoasă, iar Thorn, îngenuncheată la picioarele ei, credea că nu ar mai putea exista o femeie mai demnă de urmat ca ea.
— Învaț-o cuvintele.

Halleby

Plouase, iar focul se stinsese. Dispăruse aproape totul. Rămăseseră câțiva montanți[8] arși și niște hornuri gata să se prăbușească. Restul satului Halleby era doar o grămadă de cenușă amestecată cu noroi și așchii. Câțiva oameni scormoneau pe acolo, în căutarea a ceva vrednic de a fi salvat, dar negăsind mai nimic. Alți câțiva se strânseseră în jurul unor brazde de pământ proaspăt săpate, cu capetele atârnând a deznădejde.
— Un loc amărât chiar și în perioadele sale de glorie, murmură Brand.
— Iar asta nu e una dintre ele, zise Rulf.
Un bătrân îngenunche între dărâmăturile unei case, mânjit cu funingine și cu părul rar fâlfâind, și zise răgușit spre cer:
— Mi-au luat fiii. Mi-au luat fiii. Mi-au luat fiii.
Din nou și din nou.
— Ticălos amărât!

---

[8] Bare de lemn sau de metal, care se așază vertical într-o construcție și care servesc ca piesă de susținere (n. tr.).

Lui Rauk îi curgea nasul și și-l șterse cu dosul palmei, apoi tresări din nou când își ridică scutul. Tresărea întruna de când plecaseră din Thoriby.

— Te doare mâna? întrebă Brand.

— Am primit o săgeată acum câteva săptămâni. Mă simt bine.

Dar nu părea bine. Arăta slab, epuizat, iar ochii săi apoși nu mai aveau acea expresie provocatoare de dinainte. Brand n-ar fi crezut în veci că-i va fi dor de acea expresie. Însă îi lipsea.

— Vrei să-ți țin eu scutul pentru o vreme?

O fulgerare a vechii mândrii, apoi Rauk păru că se înmoaie.

— Mulțumesc.

Își lăsă scutul să cadă, gemând printre dinții încleștați în timp ce-și mișca mâna în cerc.

— Nu prea arată ca o rană, însă, pe zei, ce doare!

— Fără îndoială că deja începe să se vindece, zise Brand, aruncându-și cel de-al doilea scut pe spate.

Nu părea să aibă nevoie de ele astăzi, căci vanstermanii plecaseră de mult. Un lucru bun, din moment ce Hunnan nu reușise să adune decât niște rămășițe amărâte. Vreo două duzini de băieți cu echipament care nu li se potrivea, un pic mai mari decât Koll și mult mai puțin folositori, holbându-se la dezastrul mistuit de foc cu ochi mari și speriați. O mână de bărbați vârstnici, dintre care unul fără niciun dinte-n gură, altul fără păr pe cap, un al treilea cu o sabie pătată de rugină de la mâner și până la vârful bont. Apoi mai erau și cei răniți. Rauk, un băiat care pierduse un ochi și care acum avea acoperit găvanul cu niște bandaje prin care rana supura încontinuu, un altul cu un picior bolnav, care-i încetinise tot drumul, și Sordaf, cu care nu era nimic în neregulă, din ce-și dădea Brand seama. Doar că era la fel de prost ca întotdeauna, normal.

Își dezumflă obrajii și scoase un oftat ostenit. O părăsise pe Thorn. Goală. În patul lui. Fără nicio haină pe ea. Pentru asta. Zeii știau că luase o mulțime de decizii greșite, însă aceasta probabil că era cea mai proastă. Afurisit să fie, stătea în lumină, în loc să stea întins la căldură.

Rauk își masa umărul cu o mână palidă.

— Sper că se va vindeca în curând. Nu pot sta în zidul de scuturi cu un braț rănit. Ai stat în zid?

Ar fi fost o înțepătură în această întrebare, mai demult, însă acum în voce nu i se mai simțea decât teamă.

— Am stat, pe Râul Interzis.

Ar fi fost un motiv de mândrie în asta, odată, însă acum Brand nu se putea gândi decât la senzația avută când pumnalul se împlântase în carne, așa că avea și el o umbră de teamă în glas când vorbi.

— Ne-am luptat cu cei din Neamul Călăreților acolo. Sincer, nu știu de ce, dar… ne-am luptat cu ei. Tu?

— Am stat. O încăierare cu niște vanstermani, cu câteva luni în urmă.

Rauk fornăi din nou, amândoi molfăind amintiri al căror gust le displăcea amândurora.

— Ai ucis pe cineva?

— Am ucis, spuse Brand, gândindu-se gândi la chipul celuilalt bărbat, încă foarte proaspăt în minte. Tu?

— Am ucis, zise Rauk, uitându-se încruntat în pământ.

— Thorn a ucis șase!

Brand o spuse mult prea tare și mult prea voios, însă era disperat să vorbească despre orice altceva decât despre participarea lui la asta.

— Ar fi trebuit s-o vezi luptând! Mi-a salvat viața.

— Unii oameni au asta în sânge, replică Rauk, cu ochii apoși încă pironiți în pământ. Mie mi se pare că cei mai mulți încearcă doar să se descurce, așa cum pot și ei.

Brand privi încruntat către cenușa ce fusese înainte un sat. Care fusese viața unor oameni.

— Să fii războinic… nu înseamnă doar înfrățire și bătăi pe spate, nu?

— Nu e ca în cântece.

— Nu. Brand își trase cele două scuturi mai sus pe umăr. Nu, nu este.

— … Mi-au luat fiii. Mi-au luat fiii. Mi-au luat fiii…

Maestrul Hunnan vorbise cu o femeie care scăpase când veniseră vanstermanii. Acum el venea spre ei cu degetul mare de la mâna cu care ținea sabia împins sub centură, cu părul cenușiu fâlfâind în vânt și cu o încruntătură și mai aprigă pe chip.

— Au năvălit la apusul soarelui, acum două zile. Ea crede că au fost două duzini, însă nu e sigură și eu cred că au fost mai puțini. Aveau câini cu ei. Au ucis doi bărbați, au luat zece ca sclavi și cinci sau cam așa ceva erau bolnavi sau bătrâni, așa că

i-au lăsat să ardă în case.

— Pe zei! șopti unul dintre băieți și făcu un semn de închinăciune în dreptul pieptului.

Hunnan miji ochii.

— Asta înseamnă războiul, băiete. La ce te-ai așteptat?

— Deci au dispărut deja de două zile.

Brand își plimbă privirea pe deasupra bărbaților mai în vârstă, după care și-o mută asupra băiatului cu piciorul bolnav.

— Și noi nu suntem cea mai rapidă echipă văzută vreodată. Acum n-o să-i mai ajungem din urmă.

— Nu.

Hunnan strângea din fălci în timp ce privea spre nord cu ochi duri. Înspre Vansterland.

— Însă nici nu putem lăsa asta să treacă. Nu departe de aici se află un sat de-al vanstermanilor. Chiar peste râu.

— Rissentoft, zise Sordaf.

— Îl știi?

Ridică din umeri.

— Are o piață de oi foarte bună. Obișnuiam să duc miei acolo cu unchiul meu, primăvara. Știu un vad în apropiere.

— N-o să fie supravegheat? întrebă Brand.

— Noi nu-l supravegheam.

— Atunci, acolo vom merge. Hunnan trase de mânerul sabiei, scoțând-o din teacă, după care o împinse la loc. Traversăm prin acest vad și ne îndreptăm spre Rissentoft. Mișcați-vă cururile slăbănoage!

Și puse capul în pământ și începu să meargă.

Brand se grăbi după el, vorbind încet, nedorind să-l contrazică în fața celorlalți, căci și așa aveau destule dubii.

— Maestre Hunnan, așteaptă. Dacă a fost greșit ce ne-au făcut ei, cum să fie corect dacă le-o facem noi lor?

— Dacă nu putem răni păstorii, trebuie să rănim turma.

— Nu oile au făcut asta, nici păstorii. Războinicii au făcut-o.

— Acesta e războiul, zise Hunnan, mișcând din buze. Ce-i corect nu are nimic de-a face cu asta. Regele Uthil a spus că oțelul este răspunsul, așa că oțelul trebuie să fie.

Brand făcu un semn cu mâna înspre supraviețuitorii prăpădiți ce scormoneau printre dărâmăturile caselor.

— N-ar trebui să rămânem și să-i ajutăm? La ce-o să ne ajute dacă dăm foc unui sat doar pentru că-i pe partea cealaltă a

râului…

Hunnan se întoarse spre el.

— Ar putea ajuta următorul sat sau pe cel de dincolo de el! Suntem războinici, nu doici! Ai primit o a doua șansă, băiete, însă, în cele din urmă, încep să cred că am avut dreptate prima oară și că ai în tine mai mult din Tatăl Pace decât din Mama Război.

Privind în urmă, la rezultatele făcute de Mama Război, Brand se întrebă dacă ăsta era un lucru rău.

— Dacă familia ta ar fi fost ucisă aici, ai? Casa ta arsă? Sora ta, făcută sclava vreunui vansterman? Ai mai fi de partea răzbunării?

Brand privi peste umăr, la ceilalți băieți, ce-i urmau cu pași ezitanți. Apoi scoase un oftat și-și așeză mai bine cele două scuturi.

— Mda, zise el. Bănuiesc că da.

Însă nu vedea ce lucru bun se realiza cu asta.

Foc

— Cred că am nevoie de o nouă sabie.

Și Thorn aruncă zăngănind pe masă sabia tatălui ei.

Rin mai frecă o dată sabia la care lucra cu piatra de lustruit și privi la ea încruntată:

— Îmi pare cunoscută.

— Speram ca răspunsul tău să fie unul diferit.

— Pentru că te-ai culcat cu fratele meu?

— Pentru că urmează o bătălie, iar Regina Laithlin își dorește ca Păzitorul ei Ales să fie înarmat cum trebuie.

Rin lăsă deoparte piatra de lustruit și se îndepărtă, plesnind din palme pentru a se curăța de praf.

— Păzitorul Ales al Reginei? Tu?

Thorn înălță bărbia și îi întoarse privirea.

— Eu.

Stătură așa pentru ceva timp sau, cel puțin, așa li se păru. Apoi Rin luă sabia lui Thorn, o întinse, îi frecă mânerul banal cu degetul mare și-o lăsă jos.

— Dacă Regina Laithlin a zis așa, atunci așa e.

— Așa zic și eu, spuse Thorn.

— O să ai nevoie de niște os.

— Pentru ce?

— Ca să se amestece cu fierul și să rezulte oțel. Rin arătă cu capul înspre lama strălucitoare prinsă pe banc, sub care se strânsese pulbere de oțel cenușiu. Pentru aceea am folosit oase de la un șoim. Însă am folosit și oase de lup. De urs. Dacă o faci cum trebuie, prinzi spiritul animalului în lamă. Așa că alege ceva puternic. Ceva mortal. Care înseamnă ceva pentru tine.

Thorn se gândi la asta un moment, apoi îi veni o idee și începu să zâmbească. Părea ceva normal. Scoase săculețul de la gât și împrăștie micile grămăjoare netede și gălbui pe tăblia mesei. Le purtase destul timp. Era momentul să le dea o întrebuințare mai bună.

— Ce zici de oasele unui erou?

Rin înălță din sprâncene auzind-o.

— Chiar și mai bine.

Se opriră într-un luminiș presărat cu cenușă de lângă râu, în care se afla un cerc din pietre înnegrit de parcă în el ar fi ars focul focurilor.

Rin își trase jos de pe umăr sacul umflat cu scule.

— Am ajuns.

— Chiar a fost necesar să venim tocmai aici?

Thorn aruncă jos sacii cu cărbune, întinzându-și spatele și ștergându-și transpirația de pe față cu antebrațul.

— Nu vreau să-mi fure cineva secretele. Apropo de asta, dacă spui cuiva ce s-a petrecut aici, va trebui să te omor. Rin îi aruncă o lopată lui Thorn. Acum, sari în râu și scoate niște argilă.

Thorn îi aruncă pieziș o privire încruntată, sugându-și gaura lăsată de dintele lipsă.

— Încep să cred că Skifr era un profesor mai indulgent.

— Cine este Skifr?

— Nu contează.

Se bălăci în apă până la brâu, o apă atât de rece că o făcu să icnească în ciuda căldurii de vară, și se puse pe săpat în fundul apei, smulgând bucăți de argilă și aruncându-le pe mal cu lopata.

Rin avea cu ea un vas în care pusese câteva bucăți de minereu de fier închis la culoare, plus cenușa neagră a oaselor

tatălui lui Thorn, câteva fire de nisip și două mărgele din sticlă, după care începu să ungă cu argilă în jurul capacului, sigilându-l.

— Pentru ce este sticla? întrebă Thorn.

— Ca să elimine impuritățile din fier, murmură Rin, fără să privească în sus. Cu cât putem încinge mai tare cuptorul, cu atât mai pur va ieși oțelul și mai puternică lama.

— Cum ai învățat asta?

— Am fost ucenica unei femei-fierar pe nume Gaden. I-am urmărit pe alții. Am discutat cu vânzători de săbii din josul Râului Divin. Rin se bătu ușor în cap și lăsă acolo o urmă de argilă. Restul l-am dedus singură.

— Ești o fată deșteaptă, nu-i așa?

— Când vine vorba de oțel. Rin așeză cu grijă ulciorul cu argilă în interiorul acelui cerc din pietre. Acum, înapoi în râu.

Așa că Thorn pleoscăi iar dârdâind în apa râului, în timp ce Rin construia cuptorul. Stivui înăuntru cărbune și pe margine pietre, pe care le lipi unele de altele cu argilă până ce rezultă ceva ce semăna cu o casă având un mic dom deasupra, înaltă până la piept, cu o deschizătură în partea de jos.

— Ajută-mă să-l etanșeizez.

Rin săpă cu mâna în argilă, alături de Thorn, realizând un strat gros pe partea din afară a cuptorului.

— Cum este? Să fii un Păzitor ales?

— Am visat la asta toată viața, zise Thorn, gâfâind. Și nu mă pot gândi la altcineva pe care l-aș servi cu mai mare plăcere decât pe Regina Laithlin.

Rin încuviință din cap.

— Doar nu o numesc degeaba Regina de Aur.

— Este o mare onoare.

— Fără discuție. Însă cum este?

Thorn se aplecă.

— Până acum, plictisitor. De când am făcut jurământul, mi-am petrecut cea mai mare parte din timp în casa finanțelor, încruntându-mă la negustorii care-i cer favoruri ce ar putea fi la fel de ușor cerute și într-o limbă străină, necunoscută mie.

— Te întrebi dacă n-ai făcut o greșeală? spuse Rin, adunând iar o mână de noroi gri.

— Nu, se răsti Thorn, după care, în timp ce lipea mai multă argilă mocirloasă în crăpături, adăugă: Poate. N-ar fi chiar prima

oară.

— Nu ești chiar așa de dură precum pari, nu?

Thorn trase adânc aer în piept.

— Cine este?

Rin suflă ușurel asupra lopeții cu cărbuni aprinși, care se încinseră, devenind strălucitori, după care se așeză pe burtă și-i împinse adânc în gura cuptorului, umflându-și obrajii pentru a sufla tare, din nou și din nou. În sfârșit, se ridică și se lăsă pe călcâie, privind focul ce învăluia cărbunii și scotea flăcări portocalii prin deschizătură.

— Ce s-a întâmplat între tine și Brand? întrebă ea.

Thorn știa că va fi întrebată, însă asta n-o făcu să-i vină mai ușor.

— Nu știu.

— Nu este o întrebare chiar complicată, nu?

— N-ai crede.

— Ei bine, ai terminat cu el?

— Nu, zise Thorn, surprinsă și ea de vehemența tonului.

— A spus el că a terminat cu tine?

— Știm amândouă că Brand nu este chiar priceput la spus lucruri. Însă n-aș fi surprinsă. Nu sunt chiar cineva la care visează bărbații, nu?

Rin o privi încruntată.

— Bănuiesc că diferite tipuri de bărbați visează la diferite tipuri de lucruri. La fel cum fac și diferitele tipuri de femei.

— Ar fi putut totuși să nu fi fugit chiar atât de repede, nu?

— Își dorea de mult să devină războinic. Acum a fost șansa lui.

— Așa-i. Thorn trase aer în piept cu putere. Am crezut că va fi mai simplu după ce… știi tu.

— Și n-a devenit?

Thorn se scărpină în capul ras, pipăindu-și cicatricea din părul țepos.

— Nu, afurisit să fie, nu a devenit mai simplu! Nu știu ce-am făcut, Rin. Îmi doresc să știu, dar nu știu. N-am fost niciodată bună la nimic, decât la luptă.

— Nu știi niciodată. Ai putea să descoperi că ai talent la apăsatul foalelor.

Rin le lăsă să cadă lângă gura cuptorului.

— Când ai o greutate de ridicat, murmură Thorn în timp ce îngenunchea, mai bine te apuci s-o ridici decât să te plângi.

Și scrâșni din dinți, făcând acele foale să șuiere până când începură s-o doară umerii, s-o ardă pieptul și vesta să i se ude de transpirație.

— Mai tare, zise Rin. Mai fierbinte.

Începu să îngâne rugăciuni, ușor și încet, către Cel Care Stârnește Flacăra, către Cea Care Izbește Nicovala, către Mama Război și către Mama Corbilor, de asemenea, cea care adună morții și care face din mâna deschisă un pumn.

Thorn munci până când gura cuptorului începu să arate ca o poartă către infern în întunericul care se pogora peste ele, ca o gură de dragon în lumina amurgului. Munci până când, chiar dacă ajutase la căratul unei corăbii în ambele sensuri peste ținuturile înalte, nu mai fu sigură dacă nu cumva acum se spetise mai tare decât atunci.

Rin pufni.

— Dă-te la o parte, ucigașo, îți arăt eu cum se face.

Și începu și ea să lucreze la foale, calm, puternic și constant, la fel ca fratele ei la vâslă. Cărbunii străluciră și mai tare în timp ce stelele apărură pe cer, deasupra lor, iar Thorn murmură o rugăciune a ei, o rugăciune către tatăl ei, în timp ce se căuta cu mâna la gât, după săculețul cu oasele lui, care acum erau amestecate în oțel, ceea ce i se păru normal.

Pleoscăi iar în râu și bău apă, udă până la piele, după care sări afară și-i luă locul lui Rin, imaginându-și că foalele sunt capul lui Grom-gil-Gorm, din nou și din nou, până când sfârși epuizată de munca la cuptor și leoarcă de transpirație. În sfârșit, începură să lucreze împreună, fiecare în câte o parte, în timp ce căldura îi apăsa fața lui Thorn ca o mână uriașă, flăcări albăstrii-roșiatice pâlpâind și ieșind din deschizătură, amestecate cu fum ce se strecura în valuri prin crăpăturile din părțile laterale ale cuptorului astupate cu argilă, și scântei ce pluteau în sus, în noapte, către Tatăl Lună ce stătea mare, gras și alb deasupra copacilor.

Chiar când lui Thorn i se părea că pieptul îi era pe cale să explodeze și că brațele îi puteau sări afară din umeri, Rin zise „suficient“ și amândouă se trântiră pe spate, mânjite cu funingine și gâfâind din greu.

— Și acum, ce?

— Acum așteptăm să se răcească, zise Rin și scoase din sac o sticlă lunguiață, pe care o destupă. Și ne abțiguim.

Trase o înghițitură lungă, în timp ce gâtul mânjit de funingine i se mișca în sus și-n jos, după care îi întinse sticla lui Thorn, ștergându-se la gură.

— Cunoști calea către inima unei femei.

Thorn închise ochii, simțind mirosul berii bune, al cărei gust îl și testă imediat, înghițind berea și plescăind satisfăcută din buzele-i uscate. Rin ținea lopata deasupra dogorii pâlpâinde din vârful cuptorului, aruncând șuncă pe metalul încins.

— Ai o mulțime de talente, nu?

— Am făcut câteva tipuri de munci la viața mea.

Rin sparse câteva ouă deasupra lopeții, care începură să sfârâie instantaneu.

— Se pregătește să înceapă o bătălie, deci?

— Așa se pare. La Dintele lui Amon.

Rin presără și sare.

— Va lupta și Brand acolo?

— Cred că amândoi vom lupta. Totuși, Părintele Yarvi are alte idei. Ca de obicei.

— Am auzit că este un bărbat foarte șiret.

— Fără îndoială, însă nu-și împarte istețimea și cu alții.

— Așa au tendința să facă oamenii foarte șireți, zise Rin, întorcând șunca ușor cu ajutorul unui cuțit.

— Gorm i-a lansat o provocare Regelui Uthil pentru a rezolva problema.

— Un duel? N-a mai existat vreun mânuitor de sabie mai înzestrat decât Uthil, așa-i?

— Nu când e în formă maximă. Dar este departe de forma lui maximă.

— Am auzit un zvon, cum că ar fi bolnav.

Rin trase lopata de pe cuptor și se așeză pe genunchi, lăsând lopata între ele și făcând-o pe Thorn să-i plouă în gură de la mirosul de carne și de ouă.

— L-am văzut ieri în Sala Zeilor, zise Thorn. Încerca să pară că este făcut din fier, însă, în ciuda iscusinței lui Yarvi când e vorba de plante, jur, de-abia putea să stea în picioare.

— Nu sună prea bine, având în vedere bătălia care urmează.

Rin scoase și o lingură, pe care i-o întinse lui Thorn.

— Nu. Nu sună prea bine.

Începură să înfulece și, după toată munca, Thorn nu era sigură dacă mâncase vreodată ceva mai gustos.

— Pe zei, zise ea cu gura plină, o femeie care poate găti ouă și face săbii cu așa măiestrie *și* care mai aduce și bere fină cu ea? Dacă nu merge treaba cu Brand, mă mărit cu tine.

Rin pufni.

— Dacă băieții vor arăta în continuare la fel de mare interes ca până acum, atunci te consider o partidă bună.

Râseră amândouă de asta, mâncară și se abțiguiră puțin, în timp ce cuptorul încă le mai încălzea chipurile.

— Sforăi, știai?

Thorn se trezi brusc, frecându-se la ochi, pe când Soarele Mamă își făcea apariția pe cerul ca de piatră.

— Au mai comentat și alții.

Rin începu să spargă cuptorul în bucăți cu un ciocan, iar Thorn dădu la o parte cărbunii fumegând, ținându-și mâna la ochi, căci o briză iritantă răscolea tăciunii și făcea cenușa să se ridice în rotocoale. Rin introduse înăuntru niște clești și trase afară vasul din materia încălzită, care căpătase o culoare galbenă. Îl așeză pe o piatră netedă, îl sparse în bucăți, îndepărtând pulberea albă și scose ceva din el, la fel cum scoți un miez de nucă din coajă.

Oțelul amestecat cu oasele tatălui ei, strălucind roșu-închis, nu mai mare decât un pumn.

— Arată bine? întrebă Thorn.

Rin îl ciocăni, îl răsuci pe toate părțile și în cele din urmă zâmbi.

— Da. Arată bine.

Rissentoft

În cântece, gettlanderii lui Angulf Copită-Despicată s-au năpustit asupra vanstermanilor precum șoimii din înaltul cerului la ceas de seară.

Adunăturile Maestrului Hunnan se năpustiră asupra satului Rissentoft precum o turmă de oi pe un șir de trepte abrupte.

Băiatul cu piciorul beteag de-abia mai era în stare să meargă când ajunseră la râu, așa că-l lăsară epuizat și amărât pe malul

sudic. Ceilalți se udară până la piele trecând prin vad, iar scutul unui băiat fu luat de curent și dispăru la vale. Apoi se rătăciră într-o negură de după-amiază, așa că era deja aproape de lăsarea întunericului când, obosiți, bocănind și mormăind, intrară împleticindu-se în sat.

Hunnan îl plesni pe un băiat după ceafă ca să facă liniște, după care îi împărți prin gesturi și-i trimise să se furișeze în grupuri de câte cinci pe ulițe sau să se târască pe burtă pe pământul tare dintre cocioabe.

— Stai aproape! șuieră Brand către Rauk, care se strecura în spatele lui, cu scutul atârnând și arătând mai palid și mai obosit ca oricând.

— Locul e gol, mârâi bătrânelul fără dinți, și se părea că are dreptate.

Brand se lipi de un perete și aruncă o privire printr-o ușă ce atârna deschisă. Nici măcar un câine nu se mai zărea pe-acolo. În afară de miasma sărăciei, o aromă cu care era din cale-afară de obișnuit, locul era abandonat.

— Probabil că ne-au văzut venind, murmură el.

Bătrânul înălță o sprânceană.

— Crezi?

— Am găsit unul aici! se auzi un strigăt speriat și Brand o rupse la fugă, precipitându-se pe după un colț al unei cocioabe din nuiele, cu scutul ridicat.

Un bătrân stătea în ușa unei case, cu mâinile ridicate în sus. Nu era o casă mare sau una frumoasă. Era doar o casă. Bătrânul avea cocoașă și-și ținea părul cenușiu și împletit în codițe într-o parte și în alta a feței, așa cum obișnuiau vanstermanii să îl poarte. Trei băieți de-ai lui Hunnan stăteau în semicerc în jurul lui, cu sulițele paralel cu pământul.

— Nu sunt înarmat, zise el, ridicând mâinile și mai sus.

Avea un anumit tremur al mâinilor, și Brand nu prea putea să-l învinovățească pentru asta.

— Nu vreau să mă lupt.

— Unii dintre noi nu vor, spuse Hunnan, pășind printre băieți cu sabia scoasă din teacă. Dar, câteodată, o luptă ne găsește pe noi, orice ar fi.

— N-am nimic din ce ați dori voi, zise bătrânul, privindu-i nervos în timp ce se adunau în jurul lui. Vă rog! Nu vreau să-mi dați foc la casă. Am construit-o cu soția mea.

— Ea unde este? întrebă Hunnan.

Bătrânul înghiți în sec, făcând ca gâtlejul acoperit de o miriște cenușie să i se miște în sus și-n jos.

— A murit iarna trecută.

— Și ceilalți oameni din Halleby? Crezi că ei și-ar fi dorit să le fie incendiate casele?

— Îi cunoșteam pe cei din Halleby. Bărbatul se linse pe buze. N-am avut nimic de-a face cu aia.

— Totuși, nu ești deloc surprins de ce s-a întâmplat, nu-i așa?

Hunnan îl lovi cu sabia. Îi provocă o tăietură adâncă pe mână, iar el țipă, se clătină și se apucă de tocul ușii în cădere.

— Au! zise unul dintre băieți.

Hunnan păși în față cu un mârâit și-l izbi pe bătrân în partea din spate a capului, scoțând un sunet de buștean despicat. Bătrânul se rostogoli, zvârcolindu-se, cu limba ieșită din gură, țeapănă. Apoi rămase nemișcat, în timp ce sângele împrăștiat pe intrarea din piatră începu să se scurgă pe runele zeilor ce vegheau asupra casei.

Aceeași zei care vegheau asupra caselor din Thoriby. Se părea că în acel moment nu vegheau nimic.

Brand se holba înfrigurat. Se petrecuse atât de repede, că nu avusese timp să facă nimic. Nu avusese timp nici să se gândească dacă își dorea sau nu să oprească pe cineva. Doar se întâmplase, și acum stăteau cu toții și se uitau. Se întâmplase și nu mai era cale de întoarcere.

— Răspândiți-vă, zise Hunnan. Căutați prin case, apoi dați-le foc. Dați-le foc la toate!

Bătrânul chel clătină din cap, auzindu-l, iar Brand simți că-l ia cu rău, însă făcură ce li se ceruse.

— Eu voi rămâne aici, zise Rauk, aruncându-și scutul jos și așezându-se pe el.

Brand se repezi cu umărul în cea mai apropiată ușă și îngheță. O încăpere joasă, aproape la fel ca odaia pe care o împărțise cu Rin, în care găsi o femeie lipită de sobă. O femeie slăbănoagă, într-o rochie jegoasă, cu vreo doi ani mai în vârstă decât Brand, aprecie el. Se ridică, sprijinindu-se cu o mână de perete, uitându-se la el, respirând greoi. Speriată de moarte, bănuia el.

— Ești bine? strigă Sordaf de afară.

— Îs, zise Brand.

— Ei, afurisit să fiu! rânji băiatul cel grăsan în timp ce-și vâra capul pe sub pragul de sus al ușii. Nu chiar goală, după cum văd.

Desfăcu o funie, tăie o bucată din ea cu un cuțit și i-o dădu lui Brand.

— Bănuiesc că vei obține un preț bunicel, ticălos norocos ce ești.

— Așa-i, zise Brand.

Sordaf ieși afară, clătinând din cap.

— În război contează norocul, jur că da…

Femeia nu vorbi și nici el n-o făcu. Brand îi legă funia în jurul gâtului, nici prea strâns, nici prea lejer, iar ea nici măcar nu tresări. Înnodă bine celălalt capăt în jurul încheieturii sale, simțindu-se tot timpul amorțit și ciudat. Asta era ce făceau ceilalți războinici în cântece, nu? Luau sclavi? Nu părea a fi un lucru bun pentru Brand. Nici măcar pe-aproape. Însă, dacă n-ar fi luat-o el, ar fi luat-o ceilalți. Asta era ceea ce făceau războinicii.

Afară, deja dădeau foc la case cu ajutorul făcliilor. Femeia scoase un fel de geamăt când îl văzu pe bătrân mort. Și un altul când acoperișul din paie al bordeiului său luă foc. Brand nu știa ce să-i spună, ei sau altcuiva, iar el era obișnuit să păstreze tăcerea, așa că nu spuse nimic. Unul dintre băieți avea obrajii brăzdați de lacrimi în timp ce dădea foc la case, însă le dădea foc oricum. Curând, aerul se umplu de mirosul incendiilor, lemnul pocnind și pârâind pe măsură ce focul își făcea de cap și paiele arse pluteau în întuneric.

— Care-i scopul acestor lucruri? murmură Brand.

Însă Rauk nu făcea decât să-și frece umărul.

— O sclavă. Sordaf scuipă cu dezgust. Și câțiva cârnați. O pradă nu prea consistentă.

— N-am venit pentru pradă, zise Maestrul Hunnan, cu o încruntătură aprigă. Am venit să facem ce se cuvine.

Iar Brand stătu drept, ținând o funie legată în jurul gâtului unei femei, și privi un sat arzând.

Mâncară în tăcere pâine veche, întinși pe pământul rece. Încă se aflau în Vansterland și nu-și permiteau să facă focul, fiecare om singur cu gândurile sale, cu toții străini unul pentru celălalt, în întuneric.

Brand așteptă prima geană de lumină a dimineții, fâșii cenușii printre norii negri de deasupra lor. Nu că ar fi reușit să doarmă vreun pic, în orice caz. Continuase să se gândească la bătrân. Și la băiatul care plângea în timp ce dădea foc la acoperișuri. Continuase să o asculte cum respira pe femeia care acum era sclava lui, proprietatea lui, fiindcă îi pusese o funie în jurul gâtului și-i dăduse foc la casă.

— Ridică-te! șuieră Brand, iar ea se ridică încet.

Nu-i putea zări chipul, însă umerii lăsați, de parcă nimic nu mai conta, spuneau totul.

Sordaf era de pază acum și-și sufla în mâinile-i grăsune și le freca una de alta, după care sufla din nou în ele.

— Facem câțiva pași, zise Brand, indicând cu capul în direcția unor copaci din apropiere.

Sordaf rânji la el.

— Nu pot spune că te învinovățesc. Noaptea este rece.

Brand îi întoarse spatele și începu să meargă, trăgând de funie și simțind-o pe femeie urmându-l. Merseră pe sub copaci și prin desiș, fără să rostească niciunul vreun cuvânt, vreascurile pârâind sub cizmele lui Brand, până când lăsară tabăra mult în urmă. O bufniță țipă pe undeva și el o trase pe femeie în tufăriș, așteptând, însă acolo nu se afla nimeni.

Nu era sigur cât le luase să ajungă în partea mai îndepărtată a pădurii, însă Soarele Mamă era o pată cenușie la est când ieșiră dintre copaci. Scoase pumnalul făcut de Rin pentru el și tăie cu grijă funia din jurul gâtului femeii.

— Pleacă, acum, zise el.

Ea doar stătea și se uita. Îi arătă cu degetul într-o direcție:

— Pleacă.

Ea făcu un pas, apoi se uită în spate, mai făcu unul, de parcă se aștepta la vreo păcăleală. El rămase nemișcat.

— Mulțumesc, șopti ea.

Brand tresări.

— Nu merit mulțumiri. Doar pleacă.

Ea o luă la fugă. O urmări alergând în direcția din care veniseră, prin iarba udă, în jos, pe panta lină. În timp ce Soarele Mamă se cățăra pe cer, putu vedea Rissentoftul în depărtare, o pată de culoare pe pământ, încă fumegând.

Se gândi că probabil o fi fost destul de asemănător cu Halleby-ul înainte ca războiul să înceapă.

Iar acum arătau din nou la fel, amândouă.

Lacuri înghețate

Alaiul regelui se opri în burnița care cădea asupra taberei, o mie de focuri de tabără răspândite sub cerul întunecat, făclii ca niște punctulețe clipind în vale în timp ce războinicii Gettlandului se adunau. Thorn sări jos și îi oferi reginei mâna. Nu că Laithlin avea nevoie de ajutor, că doar era o călăreață de două ori mai bună decât Thorn. Însă Thorn era disperată să se facă folositoare.

În cântece, Păzitorii Aleși își protejau reginele de asasini sau transmiteau mesaje secrete, ajungând până în mijlocul pericolului, sau luptau în dueluri de care atârna soarta națiunilor. Probabil că deja ar fi trebuit să învețe până acum să nu ia cântecele prea în serios.

Se trezi că rătăcește pierdută printre legiunile de sclavi și de servitori în permanentă mișcare, târându-se în urma Reginei de Aur ca o coadă după o cometă, zăpăcind-o cu o sută de întrebări la care ea, indiferent dacă avea grijă de moștenitorul tronului sau nu, avea întotdeauna răspunsuri. O fi stat Regele Uthil în Jilțul Negru, însă, după câteva zile petrecute în compania lui Laithlin, pentru Thorn deveni clar ca bună ziua cine conduce de fapt Gettlandul.

Nu mai exista nici urmă din familiaritatea plăcută pe care o avusese cu Vialine. Fără discuții sincere sau cereri să i se adreseze reginei pe numele mic. Laithlin avea de două ori vârsta lui Vialine și încă un pic: soție și mamă, negustor neîntrecut, stăpâna unei gospodării întinse, la fel de frumoasă și de șireată pe cât de mult dădea dovadă de un autocontrol desăvârșit. Era tot ce și-ar fi dorit o femeie să fie și încă puțin pe deasupra. Tot ce nu era Thorn.

— Mulțumirile mele, murmură ea, apucându-i mâna lui Thorn și făcând până și săritul din șa să pară grațios.

— Nu-mi doresc decât să slujesc.

Laithlin nu-i dădu drumul la mână.

— Nu. Tu nu te-ai născut pentru a asista la întâlniri prăfuite și pentru a număra monede. Tu vrei să lupți.

Thorn înghiți în sec.

— Acordă-mi o șansă.

— Destul de curând. Laithlin se aplecă mai aproape, strângând-o tare de mână pe Thorn. Un jurământ de credință are și un revers. Am uitat asta o dată și nu voi mai repeta greșeala. Noi două ar trebui să facem fapte mărețe împreună. Fapte despre care să se cânte.

— Regele meu? întrebă Părintele Yarvi îngrijorat.

Uthil se clătina de la efortul descălecării și acum se rezema greoi de preotul său, palid ca o fantomă, cu pieptul ridicându-i-se în timp ce se sprijinea de sabia pe care o ținea strâns în mână.

— Vom vorbi mai târziu, zise Laithlin, dându-i drumul la mână lui Thorn.

— Koll, pune apa la fiert! strigă Părintele Yarvi. Safrit, adu-mi plantele!

— L-am văzut pe omul ăla mergând o sută de mile printre ghețuri și nu s-a clătinat niciodată, zise Rulf, stând alături de Thorn cu brațele încrucișate. Regele nu se simte bine.

— Nu.

Thorn îl urmări pe Uthil cum se îndrepta clătinându-se spre cort, cu un braț petrecut pe după umerii preotului său.

— Și cu bătălia asta care se apropie… Mare ghinion, să știi!

— Părintele Yarvi nu crede în ghinion.

— Eu nu am încredere în cârmaci, iar ei tot nu mă lasă în pace, chiar și așa.

Rulf chicoti, auzind-o.

— Cum mai e mama ta?

Thorn se uită la el încruntată.

— Nefericită din cauza alegerilor mele, ca de obicei.

— Încă mai sar scântei în confruntările voastre?

— Dacă tot întrebi, nici pe departe pe cât eram noi două obișnuite.

— Poftim? Bănuiesc că una dintre voi s-a mai maturizat un pic între timp.

Thorn miji ochii.

— Poate că una din noi are un războinic bătrân și înțelept care s-o învețe virtuțile familiei.

— Toată lumea ar trebui să fie norocoasă așa ca tine. Rulf își ațintí privirea în pământ, scărpinându-se în barbă. M-am gândit că poate… aș putea să-i fac o vizită.

— Îmi ceri mie permisiunea?

— Nu. Dar totuși mi-ar plăcea s-o am.

Thorn ridică din umeri a neajutorare.

— Departe de mine intenția de-a interveni între doi tineri îndrăgostiți.

— Sau de mine. Rulf îi aruncă o privire complice peste umăr, uitându-se la ea pe sub sprâncene. Pentru asta o să dispar ușor înspre vest, cred...

Thorn se întoarse și-l văzu pe Brand venind spre ea.

Sperase că va reuși să dea cu ochii de el, însă imediat ce-l văzu deveni foarte nervoasă. De parcă ar fi pășit pentru prima oară în careul de antrenament, iar el era adversarul ei. Acum ar fi trebuit să fie apropiați unul de celălalt, nu? Dintr-odată, simți că n-are nicio idee cum trebuie să se comporte cu el. Să facă glume nesărate, cum făceau camarazii de vâsle unul cu altul? Să zâmbească duios, precum o fecioară cu cineva care-i face curte? De o regalitate de gheață, precum Regina Laithlin cu un datornic? Înfiorător de precaută, ca un parior isteț ce-și ține zarurile ferite de orice privire?

Fiecare pas făcut de el, care-l aducea mai aproape de ea, părea un pas în spate pe un lac înghețat, gheața crăpând sub greutatea ei, fără să aibă habar unde ar putea s-o trimită următorul pas.

— Thorn! rosti el, privind-o drept în ochi.

— Brand, zise ea, întorcându-i privirea.

— N-ai mai rezistat să nu mă vezi, nu?

Deci glume nesărate.

— Pretendenții erau înșiruiți de-acasă de la mine și până la nenorocitele de docuri. Și așa de mulți bărbați plâng din cauza frumuseții mele, că de-abia mai rezist.

Și-și apăsă un deget pe o nară și suflă muci în noroi din nara cealaltă.

— Ai o sabie nouă, zise el, uitându-se în jos, la centura ei.

Ea-și apăsă un deget sub garda masivă a sabiei pe care o trase pe jumătate afară, pentru ca el să poată scoate cealaltă jumătate cu un clincănit discret.

— De la cel mai bun săbier de pe Marea Sfărâmată, fără îndoială.

— Pe zei, a devenit bună!

Mângâie cu degetul mare semnătura lui Rin de pe șanțul de

pe tăiș, tăie cu sabia într-o parte și în alta, după care o ridică pentru a se uita cu un ochi de-a lungul tăișului, făcând ca Soarele Mamă să arunce reflexii pe oțelul lucios și să strălucească orbitor când o rază se lovi de vârf.

— N-am avut ocazia să fac nimic deosebit cu ea, zise Thorn, dar mă bucur din plin că o am.

Brand fluieră ușor.

— Este un oțel de calitate.

— Amestecat cu oasele unui erou.

— Chiar așa?

— Cred că am purtat suficient de mult oasele tatălui meu atârnate la gât.

El rânji în timp ce-i dădu sabia înapoi, iar ea se trezi că rânjește la rândul ei.

— Credeam că Rin te-a refuzat.

— Nimeni n-o refuză pe Regina Laithlin.

Brand avea pe chip acea expresie a lui de profundă uimire.

— Cum?

— Și-a dorit ca Păzitorul ei Ales să fie înarmat conform statutului său, zise ea, băgând sabia în teacă cu un pocnet.

El rămase cu gura căscată, în timp ce sensul cuvintelor ajungea la el.

— Știu ce crezi. Thorn își lăsă umerii să cadă. Nici măcar nu am un scut.

El închise gura cu un pocnet.

— Mă gândesc că tu ești scutul și că nu există altul mai bun. Dacă aș fi regină, pe tine te-aș alege.

— Regret să-ți spulber speranțele, dar mă îndoiesc că vei ajunge vreodată regină.

— Nicio rochie nu mi s-ar potrivi. Scutură ușor din cap și începu iar să zâmbească. Thorn Bathu, Păzitor Ales.

— Și tu, ce-ai mai făcut? Încă n-ai salvat Gettlandul? V-am văzut strângându-vă pe plajă. Ce mai mulțime de tineri campioni! Fără a uita și câțiva strămoși.

Brand tresări.

— N-aș putea spune c-am salvat prea multe. Am ucis un fermier bătrân. Am furat niște cârnați. Am dat foc la un sat pen’ că se afla pe partea greșită a râului. Am luat o sclavă. Brand se scărpină în cap. I-am dat drumul.

— Nu te poți abține să faci ce trebuie, nu-i așa?

— Nu cred că Hunnan are aceeași părere. I-ar plăcea să spună tuturor că sunt o rușine, însă ar fi nevoit să admită și că atacul său a fost o rușine, așa că... Își dezumflă obrajii, arătând mai confuz decât oricând. Voi face mâine jurământul de războinic. Alături de niște băieți care n-au mai rotit o sabie nici de furie.

Thorn adoptă tonul Părintelui Yarvi:

— Lasă-l pe Tatăl Pace să verse lacrimi din cauza metodelor! Mama Război surâde când vede rezultatele! Cred că ești mulțumit.

El privi în pământ.

— Probabil.

— Nu ești?

— Te-ai simțit vreodată prost? Din cauza acelor oameni pe care i-ai ucis?

— Nu prea. De ce, ar trebui?

— Nu spun c-ar trebui. Te întreb doar dacă te-ai simțit sau nu prost.

— Nu, nu m-am simțit.

— Ei, tu ești atinsă de Mama Război.

— Atinsă? Thorn pufni. M-a plesnit de mi-a înroșit pielea.

— Să fiu războinic, să am camarazi alături, asta e tot ce mi-am dorit vreodată...

— Nu există dezamăgire mai mare decât obținerea a ceea ce ți-ai dorit.

— Unele lucruri merită așteptarea, zise el, privind-o în ochi.

Ea nu mai avea nicio îndoială cu privire la ce-și dorea el acum. Începu să se întrebe dacă nu cumva traversarea acestui lac înghețat s-ar putea dovedi nu chiar atât de dificilă. Poate că e suficient să faci câte un pas pe rând și să te bucuri de experiență. Făcu un pas, venind mai aproape de el.

— Unde ai culcușul?

El nu dădu înapoi.

— Sub stele, bănuiesc.

— Un Păzitor Ales primește un cort.

— Încerci să mă faci gelos?

— Nu, e doar unul mic. Mai făcu un pas mic. Însă are și pat.

— Începe să-mi placă povestea asta.

— Totuși, mi-e cam frig. Mai făcu un pas mic și amândoi zâmbiră. De una singură.

— Aș putea vorbi cu Sordaf pentru tine, cred că ți-ar putea

încălzi o pătură trăgând un vânt în ea.

— Sordaf reprezintă tot ce și-ar putea dori vreodată o femeie, însă eu am avut mereu gusturi ciudate. Întinse mâna, folosindu-se de degete ca de un pieptăn, și-i dădu părul la o parte de pe față. Am pe altcineva în minte.

— O mulțime de oameni se uită la noi, zise Brand.

— De parcă mi-ar păsa vreun piculeț.

Lașitate

Îngenunchează înșirați unul lângă celălalt, formând o linie. Trei băieți mai tineri și Brand. Doi dintre ei ațintiseră sulițele spre bătrânul fermier. Unul plânsese când dăduse foc la niște case. Ultimul lăsase singurul sclav capturat să scape.

Ce mai războinici!

Și totuși erau aici, alături de luptătorii Gettlandului adunați în jurul lor, o mulțime înarmată și echipată, pregătită să-i primească în frăția lor. Pregătiți să îi accepte drept camarazi, atunci când îi vor întâmpina pe Grom-gil-Gorm și pe vanstermanii săi în locul stabilit. Pregătiți să-i poarte cu ei în îmbrățișarea Mamei Război.

Regele Uthil se schimbase foarte mult în decursul anului în care Brand nu-l mai văzuse, și nu în bine. Pielea îi devenise la fel de gri-oțelie ca și părul, iar ochii lăcrimoși i se înfundaseră în orbitele ca niște găuri întunecate. Părea micșorat în jilțul său, de-abia mai mișcându-se, de parcă Cercul Regelui de pe frunte era o greutate zdrobitoare, iar mâinile îi tremurau strângând sabia scoasă din teacă.

Părintele Yarvi stătea cocoțat pe un taburet alături de rege, iar Regina Laithlin stătea foarte dreaptă, cu umerii trași în spate și cu pumnii încleștați pe genunchi, măturând mulțimea cu privirea ei rece, de parcă ar fi compensat slăbiciunea soțului său cu tăria ei.

Thorn stătea lângă umărul reginei, cu bărbia ridicată și cu o expresie provocatoare pe chip, cu brațele încrucișate și cu brățara elfilor lucind rece și alb la încheietură. Arăta precum cineva desprins din cântece, un Păzitor Ales din capul ras pe jumătate și până-n vârful degetelor de la picioare. Lui Brand de-abia îi venea să creadă că se dăduse jos din patul ei cu doar o

oră în urmă. Cel puțin, avea măcar un lucru de care să se simtă mândru.

Regele își plimbă încet privirea de-a lungul șirului de băieți, până la Brand, și-și drese glasul:

— Sunteți tineri, zise el, cu o voce foșnitoare și slabă, care de-abia se putea face auzită peste vântul ce făcea materialul cortului să fluture. Dar Maestrul Hunnan v-a considerat suficient de valoroși, iar Gettlandul este împresurat de dușmani.

Se ridică puțin din jilț, o umbră a bărbatului care îl încântase pe Brand cu discursul său pe plaja din fața Thoriby-ului.

— Vom mărșălui către Dintele lui Amon pentru a ne încrucișa săbiile cu vanstermanii în bătălie și avem nevoie de orice scut!

Îl cuprinse un acces de tuse și continuă hârâit:

— Oțelul este răspunsul.

Apoi se prăbuși înapoi în jilț, iar Părintele Yarvi se aplecă pentru a-i șopti ceva la ureche.

Maestrul Hunnan păși în față, cu sabia ridicată, și-l privi în ochi, încruntat, pe primul băiat din rând.

— Juri credință Gettlandului?

Băiatul înghiți cu dificultate.

— Jur!

— Juri să-ți servești regele?

— Jur!

— Juri să stai alături de camaradul tău în zidul din scuturi și să-ți asculți superiorii?

— Jur!

— Atunci, ridică-te, războinic al Gettlandului!

Băiatul se supuse, arătând mai mult speriat decât bucuros, și toți bărbații din jurul său bubuiră cu pumnii în piepturi, răpăiră cu cozile de la securi în ramele scuturilor și bocăniră cu cizmele în pământ în semn de aprobare.

Brand se chinui să înghită, reușind cu dificultate. În curând va fi rândul său. Ar fi trebuit să fie cea mai fericită zi din viața sa. Dar, în timp ce se gândea la cenușa rămasă din Halleby și din Rissentoft, la bătrânul lăsat plin de sânge în pragul ușii sale și la femeia cu funia în jurul gâtului, numai mândrie nu simțea.

Mulțimea chiui când cel de-al doilea băiat spuse al treilea său „Jur“, iar bărbatul din spatele său îl împunse, făcându-l să țâșnească în picioare ca un pește ce sare din iaz.

Brand îi prinse privirea lui Thorn, iar gura ei se strâmbă într-

un zâmbet subțire. I-ar fi zâmbit și el înapoi, dacă n-ar fi fremătat, plin de îndoieli. Fă ce se cuvine, îi spusese mama sa cu ultima suflare. Făcuseră ce se cuvine ieri noapte la Rissentoft?

Al treilea băiat avea din nou lacrimi în ochi în timp ce făcea jurămintele, însă războinicii le socotiră ca fiind lacrimi de mândrie și-i acordară cele mai zgomotoase aclamații de până atunci, ciocnirea armelor iritând nervii și-așa întinși ai lui Brand.

Hunnan încleștă fălcile, încruntându-se și mai tare în timp ce se apropia de el, iar oamenii amuțiră.

— Juri credință Gettlandului?

— Jur! murmură Brand, cu gura uscată.

— Juri să-ți servești regele?

— Jur! murmură Brand, cu inima bubuindu-i în urechi.

— Juri să stai alături de camaradul tău în zidul din scuturi și să-ți asculți superiorii?

Brand deschise gura, însă cuvintele nu ieșiră. Tăcerea se prelungi. Zâmbetele păliră. Simțea fiecare privire ațintită asupra lui. O hârjâire discretă de metal începu să se audă în timp ce războinicii se foiau, nerăbdători.

— Ei bine? se răsti Hunnan.

— Nu.

Liniștea se prelungi parcă și mai mult, precum liniștea de dinaintea unei ruperi de nori, după care un murmur de neîncredere începu să se facă auzit.

Hunnan se holba la el, perplex.

— Cum?

— Ridică-te, băiete, se auzi vocea hârâită a regelui, în timp ce zgomotul creștea din ce în ce mai furios când Brand se ridică în picioare. N-am mai auzit un asemenea lucru până acum. De ce nu-ți rostești jurământul?

— Pentru că e un laș, mugi Hunnan.

Mai multe murmure, din ce în ce mai furioase. Băiatul de lângă Brand se uita la el cu ochii căscați. Rulf încleștă pumnii. Părintele Yarvi ridică o sprânceană. Thorn făcu un pas în față, mișcând din buze, însă regina o opri ridicând degetul.

Cu un efort epuizant, regele ridică o mână osoasă, cu ochii la Brand, iar războinicii amuțiră.

— L-am întrebat pe el.

— Poate că sunt un laș, zise Brand, deși glasul îi sună mult

mai îndrăzneț decât de obicei. Maestrul Hunnan a omorât un bătrân fermier ieri-noapte, iar eu am fost prea laș pentru a-l opri. Am dat foc unui sat, iar eu am fost prea laș ca să spun ceva. A pus trei elevi să se lupte cu unul singur ca test, iar eu am fost prea laș ca să-i țin partea celui singur. Să fiu alături de cel slab, împotriva celui puternic. Nu asta ar trebui să facă un războinic?

— Mincinos nenorocit ce ești! răcni Hunnan. O să te...

— Tacă-ți gura, mârâi Părintele Yarvi, până când regele îți cere să vorbești.

Maestrul de arme avea o încruntătură ucigașă, însă lui Brand nu-i păsa. Se simțea de parcă i se luase o greutate de pe umeri. De parcă avusese din nou greutatea *Vântului din Sud* pe umeri și acum ar fi scăpat brusc de ea. Simțea, pentru prima dată de când părăsise orașul Thoriby, că stătea în lumină.

— Vrei pe cineva care nu se teme de nimic? Întinse brațul drept în față. Acolo stă. Thorn Bathu, Păzitorul Ales al Reginei. În Primul dintre Orașe s-a luptat singură cu șapte oameni și a salvat-o pe Împărăteasa din Sud. Se cântă despre ea pe tot întinsul Mării Sfărâmate! Și totuși mai degrabă acceptați băieți care de-abia știu de ce capăt al suliței trebuie să țină. Ce mândrie nebunească e în asta? Ce prostie? Am visat mereu să devin războinic. Să te slujesc pe tine, regele meu. Să lupt pentru țara mea. Să am întotdeauna un frate credincios alături de mine.

Îl privi pe Hunnan drept în ochi și ridică din umeri.

— Dacă asta înseamnă să fii războinic, atunci nu vreau să iau parte la așa ceva.

Furia izbucni din nou, iar Regele Uthil fu încă o dată nevoit să ridice mâna-i tremurătoare pentru a se face liniște.

— Unii dintre cei de-aici s-ar putea să nu dea doi bani pe vorbele tale, zise el. Însă nu sunt vorbele unui laș. Unii oameni sunt atinși de Tatăl Pace.

Ochii săi obosiți se mutară la Yarvi, după care la Thorn, și una din pleoape începu să i se zbată. Așa cum unele femei sunt atinse de Mama Război. Moartea... ne așteaptă pe toți.

Mâna de pe sabie îi tremura mai tare ca oricând.

— Fiecare trebuie să ne găsim propria... noastră cale... către poarta ei...

Căzu în față. Părintele Yarvi țâșni de pe taburetul său și-l

prinse înainte să se prăbușească, iar sabia îi alunecă din poală și căzu zăngănind în noroi. Îl ridică pe rege din jilț împreună cu Rulf, după care îl conduseră, ținându-l între ei, înapoi în cortul său. Capul i se bălăbănea. Picioarele i se târau prin noroi. Murmurul se ridică din ce în ce mai mult, însă acum erau șocați și temători.

— Regele și-a scăpat sabia.

— Un semn rău.

— Ghinion în luptă.

— Favorurile zeilor sunt în altă parte…

— Calmați-vă!

Regina Laithlin se ridică, măturând mulțimea cu privirea-i plină de dispreț.

— Sunteți războinicii Gettlandului sau niște sclave tinere puse pe bocit?

Ridicase sabia regelui din noroi, strângând-o la piept la fel ca el, însă nu exista nici urmă de tremur în mâna ei, nici ochii nu-i avea umezi și nici vocea nu-i era slabă.

— Nu este timp de îndoieli! Cel Care Frânge Săbiile ne așteaptă la Dintele lui Amon! Poate că regele n-o să fie alături de noi, dar știm cu toții ce-ar spune.

— Oțelul este răspunsul! lătră Thorn, și brățara elfilor luci roșie ca flacăra.

— Oțelul! răcni Maestrul Hunnan, ținându-și sabia ridicată, iar metalul șuieră pe măsură ce săbiile erau trase afară, iar el parcă înțepă cerul cu vârful sabiei sale.

— Oțelul! Oțelul! Oțelul! incantau în același timp o sută de glasuri.

Brand fu singurul care păstră tăcerea. Crezuse mereu că să faci ce se cuvine înseamnă să fii alături de frații tăi. Dar poate că să faci ce se cuvine înseamnă să nu lupți deloc.

Locul stabilit

Armatele Vansterlandului și ale Gettlandului se priveau una pe cealaltă, despărțite de o vale puțin adâncă, cu iarbă bogată și verde.

— Un loc bun de păscut pentru o turmă de oi, zise Rulf.

— Sau pentru o bătălie.

Thorn miji ochii și examină creasta din partea opusă, punându-și mâna streașină la ochi din cauza soarelui pentru a vedea războinicii mai bine, dar ce văzu fu câte o sabie fulgerând ici și colo când lumina Soarelui Mamă cădea pe ea. Zidul din scuturi al vanstermanilor era destul de spațiat, iar printre goluri, în spatele scuturilor, se vedeau puncte vopsite în culori strălucitoare, cu sulițe cu vârful ațintit în sus, și steagul întunecat la culoare al lui Grom-gil-Gorm, ridicat și atârnând nemișcat, în centru, în timp ce în față se afla o mână de arcași ce se ițeau prin spațiile dintre scuturi, iar în cele două părți laterale se aflau cei înarmați mai ușor.

— Arată atât de asemănător cu armata noastră, încât ai impresia că privești în oglindă, murmură Yarvi.

— În afară de nenorocitul ăla de turn al elfilor, zise Thorn.

Dintele lui Amon se înălța dintr-o formațiune de stâncă ce se afla în capătul îndepărtat al liniei vanstemanilor, un turn gol pe dinăuntru ce avea de treizeci de ori înălțimea unui om, înalt și subțire ca o sabie ascuțită la vârf, făcut de elfi dintr-o rețea de bare din metal.

— La ce a servit în trecut? întrebă Koll, studiindu-l înmărmurit.

— Cine mai știe acum? zise Preotul. Un fel de far de semnalizare? Un moment al aroganței elfilor? Un templu al Zeiței Unice, pe care au sfărâmat-o în bucăți?

— O să-ți spun eu ce-o să devină. Rulf arunca priviri sumbre la oștile adunate la umbra lui. O piatră funerară. Un mormânt pentru multe sute de oameni.

— Multe sute de vanstermani, se răsti Thorn. Bănuiesc că oastea noastră este mai numeroasă.

— Așa-i, zise Rulf. Însă războinicii cu experiență sunt cei care câștigă bătăliile, iar în privința asta stăm cam la fel.

— Iar Gorm este cunoscut pentru faptul că-și ține călăreții ascunși, zise Părintele Yarvi. Forța noastră este oarecum egală cu a lor.

— Și numai unul dintre noi are regele alături.

Rulf aruncă o privire înspre tabără. Uthil nu mai părăsise patul pe care bolea de seara trecută. Se spunea că Ultima Poartă stă deschisă pentru el, iar Părintele Yarvi nu negase.

— Chiar și o victorie ar lăsa Gettlandul slăbit, rosti Preotul, și Bunica Wexen o știe foarte bine. Bătălia aceasta face parte din planul ei. Știa că Regele Uthil n-ar putea vreodată să refuze o

bătălie. Singura victorie de aici ar fi dacă niciunul din noi n-ar lupta.

— Ce vrajă de-a elfilor ai plăsmuit ca să faci să se petreacă asta? întrebă Thorn.

Părintele Yarvi își etală zâmbetul dur.

— Sper ca un mic truc magic preoțesc să dea roade.

Koll își mângâia vaga sa urmă de barbă în timp ce privea peste vale.

— Mă întreb dacă și Fror este printre ei.

— Probabil, zise Thorn.

Un om alături de care se antrenaseră, cu care râseseră, alături de care luptaseră și vâsliseră.

— Ce-o să faci dacă o să te ciocnești de el în luptă?

— Probabil că-l voi ucide.

— Atunci, să sperăm că n-o să vă ciocniți. Koll ridică un braț pentru a arăta cu degetul. Iată-i, vin!

Steagul lui Gorm era în mișcare, un grup de călăreți desprinzându-se din centrul oștii și coborând acum pe coastă. Thorn își făcu loc printre cei mai de seamă războinici ai regelui, până ajunse alături de Laithlin, însă regina îi făcu semn să plece.

— Stai în spate, Thorn, și ține-ți gluga pe cap.

— Locul meu este alături de tine.

— Astăzi nu ești pavăza mea, ci sabia. Câteodată este cel mai bine ca o sabie să fie ținută ascunsă. Dacă va veni și momentul tău, o să afli.

— Da, regina mea.

Șovăind, Thorn își trase gluga în sus și așteptă până când cei din alaiul regal își găsiră fiecare locurile lor, furișându-se cu gluga trasă pe cap ca o hoață și îndreptându-se către partea din spate, în locul despre care nimeni nu compune cântece. Mărșăluiră în jos pe pantă, iar copitele aruncară în spate cu noroi smuls din solul moale. Doi purtători de steag îi însoțeau, al lui Lauthlin auriu, iar al lui Uthil gri-oțeliu, ambele fluturând în timp ce briza le umfla.

Vanstermanii veniră mai aproape, din ce în ce mai aproape. Douăzeci dintre cei mai de seamă războinici ai lor, cu coifuri înalte, cu încruntături severe, cu părul împletit în cozi și cu inele de aur încrustate în zale. Și, în fața lor, cu colierul din mânere de săbii smulse de la dușmanii învinși înconjurându-i gâtul gros de patru ori, venea omul care îl ucisese pe tatăl lui Thorn. Grom-

gil-Gorm, Cel Care Frânge Săbiile, în plină glorie războinică. În stânga lui stătea purtătorul obișnuit de steag, un sclav shend uriaș ce avea la gât o zgardă încrustată cu ghinturi din granate, iar pe spate îi flutura un veșmânt negru. În dreapta călăreau doi băieți cu păr alb scunzi și îndesați, unul cu un zâmbet batjocoritor pe față și cu scutul enorm al lui Gorm în spate, celălalt cu un rânjet războinic și cu sabia de uriaș a lui Gorm în mâini. Între ei și rege, cu maxilarul încleștat atât de tare încât întregul scalp ras îi zvâcnea, venea călare Mama Scaer.

— Salutări, gettlanderi!

Copitele giganticului cal al lui Gorm clefăiră în noroi în timp ce acesta se opri în fundul mlăștinos al văii și rânji către cerul strălucitor.

— Soarele Mamă surâde deasupra locului în care ne întâlnim!

— Un semn bun, zise Părintele Yarvi.

— Pentru care din noi? întrebă Gorm.

— Pentru ambele părți, poate?

Laithlin își îndemnă calul să înainteze. Thorn de-abia se putea abține să nu vină fuguța lângă regină, ca s-o poată proteja, însă își forță călcâiele să rămână la locul lor.

— Regină Laithlin! Cum e posibil ca înțelepciunea și frumusețea ta să sfideze trecerea anilor?

— Cum e posibil ca forța și curajul tău să facă la fel? întrebă regina.

Gorm se scărpină gânditor în barbă.

— Ultima oară când am fost în Thoriby nu părea să fiu chiar atât de apreciat.

— Zeii nu oferă dar mai de preț decât un dușman de seamă, spune mereu soțul meu. Gettlandul nu putea avea pretenția la un dușman mai de seamă decât Cel Care Frânge Săbiile.

— Mă flatezi, iar mie îmi face o profundă plăcere. Dar unde este Regele Uthil? Eram atât de nerăbdător să reînnod prietenia care ne leagă de atunci, din Sala Zeilor.

— Mă tem că soțul meu n-a putut veni, zise Laithlin. M-a trimis pe mine în locul său.

Gorm afișă o mutră îmbufnată.

— Puțini războinici se ridică la nivelul lui. Bătălia va fi cu mult mai puțin măreață din pricina absenței lui. Însă Mama Corbilor nu stă să aștepte pe nimeni, oricât ar fi el de faimos.

— Mai există o opțiune, rosti Yarvi, oprindu-și calul lângă cel

al reginei. O cale prin care s-ar evita vărsarea de sânge. O cale prin care noi, cei din Nord, ne-am putea elibera de sub jugul Marelui Rege din Skekenhouse.

Gorm înălță o sprânceană.

— Ești și magician, nu doar preot?

— Ne rugăm cu toții la aceiași zei, cântăm despre faptele acelorași eroi, suferim cu toții din cauza vremii nefavorabile. Și totuși Bunica Wexen ne asmute unul împotriva celuilalt. Dacă va avea loc o bătălie azi, la Dintele lui Amon, a oricui va fi victoria, numai ea va avea de câștigat. Ce n-ar putea realiza Vansterlandul și Gettlandul împreună? Se aplecă în șa, în față, înflăcărat. Hai să facem din pumn o mână deschisă! Hai să facem o alianță între noi!

Thorn icni când îl auzi și nu fu singura. Un murmur străbătu mulțimea de războinici din ambele tabere, jurăminte șoptite și priviri furioase, însă Cel Care Frânge Săbiile ridică mâna pentru a se face liniște.

— O idee îndrăzneață, Părinte Yarvi! Fără discuție, ești un om foarte șiret. Vorbești în numele Tatălui Pace, așa cum ar trebui să facă un preot!

Gorm mișcă din buze nefericit, trase aer pe nas și-l lăsă să iasă cu un oftat.

— Însă mă tem că nu se poate realiza. Preoteasa mea este de altă părere.

Yarvi clipi către Mama Scaer.

— Este?

— Noua mea preoteasă este.

— Salutări, Părinte Yarvi!

Cei doi tineri cu părul alb ce purtau sabia și scutul se dădură într-o parte pentru a lăsa un călăreț să treacă printre ei, un călăreț acoperit cu o mantie, cocoțat pe un cal alburiu. Își trase gluga de pe cap, iar vântul rece îi flutură părul blond peste fața-i suptă, dezvăluindu-i ochii ce ardeau ca aprinși de febră în timp ce zâmbea. Un zâmbet atât de strâmbat de amărăciune, că ți-era și greu să te uiți la el.

— O cunoști pe Mama Isriun, cred, murmură Gorm.

— Răsfățata lui Odem, șuieră Regina Laithlin, și, după cum reieșea din glasul ei, asta nu figura printre planurile sale.

— Te înșeli, regina mea, zâmbi strâmb Isriun. Singura mea familie este Preoțimea acum, ca și în cazul Părintelui Yarvi.

Singurul nostru părinte este Bunica Wexen, nu-i așa, *frate*? După groaznicul ei eșec din Primul dintre Orașe, a simțit că Sora Scaer nu mai poate fi de încredere.

Chipul lui Scaer se contorsionă când auzi cum o numește.

— M-a trimis pe mine să-i iau locul, continuă Isriun.

— Și tu i-ai permis? murmură Yarvi.

Gorm plescăi cu acreală, fiind clar că era departe de-a fi satisfăcut.

— Am un jurământ față de Marele Rege, de care trebuie să țin seama.

— Cel Care Frânge Săbiile este și înțelept, și puternic, zise Isriun. Își reamintește care este locul său în ordinea firească a lucrurilor.

Gorm parcă deveni și mai acru când o auzi, însă păstră o tăcere solemnă.

— Ceva ce voi, cei din Gettland, ați uitat. Bunica Wexen cere ca voi să fiți pedepsiți pentru aroganța voastră, pentru insolența și pentru lipsa voastră de loialitate. Chiar acum, Marele Rege adună o armată numeroasă de inglezi și de luptători din Ținuturile de Jos, mii și mii de oameni. L-a chemat pe campionul său, Yilling cel Strălucitor, să le conducă! Cea mai mare oștire pe care a văzut-o vreodată Marea Sfărâmată! Gata să mărșăluiască prin Thorvenland întru gloria Zeiței Unice!

Yarvi pufni.

— Și ești și tu alături de ei, Grom-gil-Gorm? Îngenunchezi în fața Marelui Rege? Te prosternezi în fața Zeiței sale Unice?

Părul lung de pe chipul brăzdat de cicatrice al lui Gorm fusese dat la o parte de vânt, așa că încruntătura sa părea dăltuită în piatră.

— Sunt alături de cei în fața cărora am făcut jurămintele, Părinte Yarvi.

— Totuși, adăugă Isriun, frângându-și mâinile subțiri cu nerăbdare, Preoții vorbesc mereu în numele păcii. Zeița Unică oferă întotdeauna iertare, oricât de puțin ar merita cei cărora le-o oferă. Să eviți vărsarea de sânge este o dorință nobilă. Totuși, susținem oferta noastră de a rezolva treburile: regii noștri să se dueleze. Își răsfrânse buzele. Dar mi-e teamă că Uthil este prea bătrân, prea slăbit și prea gârbovit de boală pentru a lupta. Fără îndoială, pedeapsa Zeiței Unice pentru lipsa lui de loialitate.

Laithlin îi aruncă o privire lui Yarvi, iar Preotul încuviință

discret din cap.

— Uthil m-a trimis pe mine în locul său, zise ea, și Thorn își simți inima, care deja bătea în ritm accelerat, cum începe să-i bubuie sub coaste. O provocare adresată regelui trebuie să fie o provocare și pentru regina lui.

Mama Isriun scoase un râset batjocoritor, ca un lătrat.

— O să te lupți tu cu Cel Care Frânge Săbiile, regină aurită?

Laithlin își răsfrânse buzele.

— O regină nu se luptă, copilă. Păzitorul meu Ales o va face în locul meu.

Iar Thorn simți un calm desăvârșit coborându-se asupra ei, în timp ce începu să zâmbească sub glugă.

— Este o mârșăvie, țipă Isriun, al cărei zâmbet pierise.

— Este legea, zise Yarvi. Fiind preoteasa regelui, tu ar trebui să știi mai bine. Tu ai lansat provocarea. Noi o acceptăm.

Gorm flutură din mâna-i masivă, nepăsător, de parcă îndepărta un fluture ce-l sâcâia.

— Mârșăvie sau lege este același lucru. O să mă lupt cu oricine ar fi.

Vorbea de parcă era plictisit.

— Arată-mi campionul tău, Laithlin, și mâine dis-de-dimineață ne vom întâlni aici și-l voi ucide, îi voi frânge sabia și-i voi lua mânerul, pe care îl voi adăuga pe lanțul meu.

Întoarse privirea către războinicii Gettlandului.

— Dar Păzitorul tău Ales ar trebui să știe că Mama Război a suflat asupra mea în leagăn și că s-a prezis că niciun bărbat nu mă va putea ucide.

Laithlin îi zâmbi subțire și brusc parcă toate lucrurile s-ar fi așezat cuminți la locul lor, precum o încuietoare bine unsă, iar însărcinarea prevăzută de zei pentru Thorn Bathu ar fi fost în sfârșit revelată.

— Păzitorul meu Ales nu este un bărbat.

Așa că se ivi momentul când sabia trebuia scoasă din teacă. Thorn își desfăcu mantia și o aruncă la pământ. În tăcere, războinicii Gettlandului se dădură la o parte, făcându-i loc și lăsând-o să înainteze cu calul printre ei, ținându-și privirea ațintită asupra Regelui Vansterlandului.

Și, atunci când o zări, sprânceana acestuia se arcui a îndoială.

— Grom-gil-Gorm, rosti ea ușor, în timp ce trecu de Laithlin și de Yarvi. Cel Care Frânge Săbiile.

Calul lui Isriun se dădu la o parte din calea ei.

— Cel Care Lasă Copiii Orfani.

Thorn mână calul până lângă el, făcându-i chipul să strălucească roșiatic de la lumina puternică a brățării sale făcute de elfi, și se aplecă spre el pentru a-i șopti:

— Moartea a sosit pentru tine.

O expresie dârză

După aceea, pentru ceva timp, nu se mișcară deloc. Părul ei îi gâdilă fața, iar coastele ei se apăsară de ale lui de fiecare dată când trăgea aer în piept. Îl sărută pe gura deschisă, își frecă nasul de fața lui, iar el nu se clinti. Alunecă de lângă el, se întinse cu un mormăit mulțumit, iar el nu făcu niciun gest. Se bâțâi pe lângă el, își frecă fruntea de umărul lui, respirația domolindu-i-se încet-încet, devenind regulată, iar el rămase nemișcat.

Fără îndoială, el ar fi trebuit să o țină în brațe mai strâns decât ține un avar aurul și să încerce să prețuiască la maximum orice moment petrecut împreună.

Dar Brand se simțea iritat, posac și speriat. Parcă pielea ei umedă lipită de a lui reprezenta o capcană și căldura ei îl înăbușea, așa că se îndepărtă de ea, se ridică în picioare, își prinse capul în pânza cortului în întuneric și o sfâșie cu mâna, înjurând și făcând-o să fâlfâie.

— I-ai predat o lecție cortului meu, fără discuție, se auzi vocea lui Thorn.

El de-abia îi întrezărea conturul trupului. Poate doar o semilună de lumină pe umărul ei atunci când se propti într-un cot. O licărire undeva, în coada ochilor ei. O sclipire aurie în păr.

— Deci ai de gând să te lupți cu el? zise Brand.

— Bănuiesc că da.

— Cu Grom-gil-Gorm.

— Dacă el nu e prea speriat și se hotărăște să nu apară.

— Cu Cel Care Frânge Săbiile. Cu Cel Care Lasă Copiii Orfani.

Numele căzură nemiloase în întuneric. Nume la auzul cărora măreții războinici se cutremurau. Nume cu care mamele își speriau copiii.

— La câte dueluri a participat el?

— Sunt vreo câteva.
— Și tu, la câte?
— Știi la câte, Brand.
— La niciunul.
— Pe-acolo, pe undeva.
— Câți oameni a ucis el?
— Abisuri pline cu cadavre, răspunse Thorn și vocea îi deveni mai dură, acum, iar de sub pătură se ițea o scânteiere de la brățara elfilor. Probabil că mai multe decât orice om din jurul Mării Sfărâmate.
— Câte mânere are pe lanțul ăla al lui? O sută? Două?
— Iar cel al tatălui meu este unul dintre ele.
— Vrei să-i calci pe urme?
Sclipirea deveni o strălucire, indicându-i nivelul de furie la care ajunsese.
— Din moment ce întrebi, sper să-l omor pe ticălosul ăla gigant și să-i las cadavrul pradă corbilor.
Între ei, se lăsă tăcerea și cineva trecu pe afară cu o torță, făcând ca lumina portocalie să cadă pe fața lui Thorn și să-i dezvăluie cicatricea în formă de stea de pe obraz. Brand îngenunche, ținându-și fața la aceeași înălțime cu a ei.
— Putem pur și simplu să plecăm.
— Nu, nu putem.
— Părintele Yarvi, el te-a amestecat în asta. Un truc, o cacealma, cum s-a întâmplat cu cel care a vrut să ne otrăvească în Yaletoft. Este în întregime planul său…
— Și ce dacă este? Nu sunt copil, Brand, am avut ochii deschiși. Am făcut un jurământ față de el și altul față de regină și știu ce presupune fiecare. Știam că s-ar putea să fiu nevoită să lupt pentru ea. Știam că s-ar putea să trebuiască să mor pentru ea.
— Dacă am fura cai, am putea să fim la zece mile depărtare în zori.
Ea lovi cu putere în pătură și se întinse pe spate, acoperindu-și fața cu mâinile.
— N-o să fugim, Brand. Niciunul dintre noi n-o să fugă. I-am spus lui Gorm că moartea a sosit pentru el. Ar fi o mică deziluzie pentru toată lumea dacă n-aș mai apărea, nu?
— Ne-am putea îndrepta spre sud, către Throvenland, să ne alăturăm unui echipaj și să coborâm pe Râul Divin. Spre Primul

dintre Orașe. Vialine ne-ar oferi un adăpost. Pentru numele zeilor, Thorn, el este Cel Care Frânge Săbiile…

— Brand, oprește-te! se răsti ea atât de neașteptat, că el tresări. Crezi că eu nu știu? Crezi că nu-mi bâzâie deja capul ca un cuib de viespi nenorocite? Crezi că nu știu că toți cei din tabără își fac aceleași calcule și că toți ajung la același rezultat?

Se aplecă în față, mult, cu ochii strălucitori.

— O să-ți spun ce poți să faci pentru mine, Brand. Ai putea fi singurul bărbat de pe o rază de cincizeci de mile care să creadă că voi câștiga. Sau, cel puțin, să te prefaci că pot. Nu este alegerea ta, e a mea, iar eu am făcut-o deja. Alegerea ta este să fii susținătorul meu sau să pleci.

El îngenunche acolo, gol, clipind pentru o clipă de parcă ar fi fost pălmuit. Apoi trase adânc aer în piept, tremurând, și îl dădu afară zgomotos.

— O să fiu mereu alături de tine. Mereu.

— Știu că o să fii. Dar se presupune că eu ar trebui să fiu cea îngrozită.

— Îmi pare rău. Întinse mâna, îi atinse fața în întuneric și ea-și presă obrazul de mâna lui. Doar că… Ne-a luat mult timp să ajungem aici. Nu vreau să te pierd.

— Nici eu nu vreau să fiu pierdută. Dar știi că m-am născut pentru asta.

— Dacă cineva poate să-l învingă, aceea ești tu.

Își dorea să creadă asta.

— Știu. Dar e posibil să nu mai am mult timp la dispoziție.

Îl apucă de încheietură și-l trase în pat.

— Nu vreau să mi-l petrec discutând.

Brand stătea cu sabia lui Thorn pe genunchi și o lustruia.

O lustruise deja de la mânerul masiv și până la vârful sclipitor de vreo douăsprezece ori. În timp ce stelele păleau, iar cerul se lumina și Soarele Mamă se arăta din spatele Dintelui lui Amon. Oțelul nu putea deveni mai strălucitor de-atât, nici ascuțișul mai tăios. Totuși, el freca întruna, murmurând rugăciuni către Mama Război. Sau aceeași rugăciune, din nou și din nou.

— … las-o să trăiască, las-o să trăiască, las-o să trăiască…

Îți dorești un lucru când nu poți să-l obții. Când îl obții, în minte îți încolțesc îndoieli. Apoi, când crezi că l-ai putea pierde, te trezești că ai nevoie de el mai tare ca oricând.

Părintele Yarvi mormăia niște rugăciuni de-ale sale în timp ce își făcea de lucru cu o oală de pe foc, iar din când în când arunca vreo câteva frunze uscate dintr-un săculeț sau dintr-altul într-o fiertură ce mirosea ca picioarele nespălate.

— Te-ai putea opri din frecat, zise el.

— Nu pot să stau cu ea în careu, răspunse Brand, răsucind furios sabia pentru a începe să lucreze și partea cealaltă. Tot ce pot să fac este să lustruiesc și să mă rog. Intenționez să fac ambele lucruri cât mai bine.

Brand știa că Thorn nu va arăta nicio urmă de teamă. Și avea chiar și urma unui surâs pe față în timp ce stătea cu coatele pe genunchi și cu mâinile atârnând și bălăbănindu-se ușor, brățara elfilor de la încheietură strălucind orbitor. Avea o apărătoare din oțel pe mâna stângă, dar, în afară de asta, nu mai avea nicio armură, ci doar apărători din piele de care erau cusute din loc în loc inele din oțel, legate strâns cu benzi și curele, așa că nu mai rămânea nimic de care cineva să se poată agăța. Regina Laithlin stătea alături de ea, legându-i părul încurcat strâns în jurul capului, degetele mișcându-i-se cu îndemânare, sigure, de parcă ar fi participat la un banchet de nuntă, nu la un duel. Două chipuri dârze, fără îndoială. Cele mai dârze din toată tabăra, căci, dintre toți, ele erau cele care aveau cel mai mult de pierdut.

Așa că, atunci când Thorn privi înspre el, Brand se strădui să încuviințeze din cap și să afișeze cea mai dârză expresie a sa. Măcar atât putea face. Asta, să lustruiască și să se roage.

— Este pregătită? murmură Yarvi.

— E Thorn. Ea este mereu pregătită. Orice ar crede idioții ăștia.

Războinicii se adunaseră de la prima geană de lumină, iar acum era o mulțime de oameni ce șopteau privind în toate părțile, înghesuiți în jurul corturilor, aruncând priviri pe deasupra umerilor celorlalți. Maestrul Hunnan se afla în primul rând și nu s-ar fi putut încrunta mai tare de-atât, pentru că i-ar fi plesnit pielea cutată de pe frunte. Brand putea vedea îngrijorarea și dezgustul de pe chipurile lor. Întrucât o fată oarecare trebuia să lupte pentru onoarea Gettlandului, în timp ce războinicii cu jurăminte vechi stăteau și nu făceau nimic. O fată care picase la test și care fusese numită criminală. O fată care nu purta nicio armură și nu strângea niciun scut în mână.

Thorn nu arătă niciun un semn că i-ar fi păsat vreun pic de părerea lor în timp ce se ridică în picioare, dură, arătând înaltă și suplă ca un păianjen, așa cum arătase și Skifr, dar mai înaltă, mai lată în umeri și mai puternică, întinzându-și brațele la maximum și strângându-și și desfăcându-și degetele, cu maxilarul încordat și cu ochii ațintiți către vale.

Regina Laithlin își așeză o mână pe umărul ei.

— Mama Război să fie alături de tine, Păzitorul meu Ales!

— Întotdeauna a fost alături, regina mea, zise Thorn.

— Se apropie momentul, spuse Părintele Yarvi și turnă o parte din fiertura lui într-o cană, pe care i-o întinse cu mâna sănătoasă. Bea asta.

Thorn adulmecă și sări înapoi.

— Miroase îngrozitor!

— Cele mai bune fierturi miros așa. Asta îți va ascuți simțurile, îți va face mâinile mai rapide și-ți va amorți orice durere.

— Înseamnă că trișez?

— Mama Isriun se va folosi de orice truc pe care îl cunoaște. Și Yarvi îi întinse din nou cana aburindă. Un campion trebuie să câștige, restul e țărână.

Thorn se ținu cu o mână de nas, înghiți tot și scuipă cu dezgust.

Rulf păși în față, cu scutul întins ca o tavă, pe care erau așezate două cuțite, proaspăt ascuțite.

— Ești sigură că nu vrei zale?

Thorn scutură din cap.

— Iuțeala va fi cea mai bună armură a mea și cea mai bună armă. Iuțeala, surpriza și agresivitatea. Dar și astea m-ar putea ajuta destul de mult.

Luă pumnalele și le înfipse în tecile de pe piept și de pe coaste.

— Încă unul, pentru noroc.

Brand îi întinse pumnalul pe care îl făcuse Rin pentru el, cel pe care îl purtase cu el în aval și în amonte pe Râul Divin și pe Râul Interzis. Cel care îi salvase viața în stepă.

— O să am grijă de el.

Thorn îl înfipse la centură, în spate.

— Mai degrabă o să aibă el grijă de tine, murmură Brand.

— O mulțime de cuțite, spuse Părintele Yarvi.

— Am rămas o dată fără niciunul și nu prea mi-a plăcut experiența, zise Thorn. Cel puțin, n-o să mor fără să am cu ce să înjunghii și eu, la rândul meu.

— N-o să mori.

Brand se asigură că glasul nu-i era plin de îndoieli, chiar dacă inima îi era copleșită de ele.

— O să-l ucizi pe ticălos.

— Așa-i. Ea se aplecă aproape de el. Simt că intestinele o să-mi iasă prin fund.

— N-aș ști niciodată.

— Teama te păstrează vigilent, murmură ea, strângând și deschizând palmele. Teama te menține în viață.

— Fără îndoială.

— Îmi doresc ca și Skifr să fi fost aici.

— Nu ți-a mai rămas nimic de învățat de la ea.

— Un pic din magia elfilor nu mi-ar strica, totuși. Pentru orice eventualitate.

— Și să-ți știrbească din glorie? Nu.

Brand îi arătă ambele laturi ale sabiei și strălucirea înghețată de la marginile pe care le tot lustruise de la prima geană de lumină.

— Să nu eziți!

— Niciodată, zise ea, în timp ce lăsa sabia să alunece în agățătoarea de pe coaste și întindea mâna după secure. Tu de ce ai ezitat? În ziua aceea, pe plajă?

Brand rememoră evenimentele ce se petrecuseră în decursul unui an lung și ciudat, până când ajunse și la partea cu careul de antrenament de pe plajă.

— M-am gândit la ce se cuvine.

Răsuci securea pe ambele părți, făcând ca literele elfilor scrijelite pe oțel în cinci limbi să scânteieze.

— Analizam ambele puncte de vedere, ca un prost ce sunt.

— M-ai fi învins, dacă n-ai fi făcut-o.

— Poate.

Thorn înfipse securea la locul ei.

— Aș fi picat testul și Hunnan nu m-ar mai fi supus la altul. Nu l-aș mai fi omorât pe Edwal. N-aș mai fi fost numită ucigașă. Nu m-aș mai fi antrenat cu Skifr, n-aș mai fi vâslit pe Râul Divin în jos, n-aș mai fi salvat-o pe Împărăteasă și nici nu s-ar mai fi făcut cântece despre faptele mele mărețe.

— Eu nu mi-aș mai fi pierdut locul în raidul regelui, zise Brand. Acum aș fi un demn războinic al Gettlandului, făcând tot ce mi-ar spune Maestrul Hunnan să fac.

— Și mama m-ar fi măritat cu un bătrân prost, iar eu aș fi purtat cheia cum nu trebuie și aș fi cusut foarte prost.

— Nu l-ai mai înfrunta pe Grom-gil-Gorm.

— Nu. Însă nici n-am mai fi avut vreodată... ce-om avea noi acum.

El o privi în ochi pentru o clipă.

— Mă bucur că am ezitat.

— Și eu.

Atunci îl sărută. Un ultim sărut înainte de furtună. Buzele ei moi, lipite de ale lui. Răsuflarea ei, fierbinte în răcoarea dimineții.

— Thorn? Koll stătea lângă ei. Gorm este în careu.

Brand voia să urle, dar se forță să zâmbească.

— Cu cât începi mai repede, cu atât îl ucizi mai repede.

Scoase sabia lui Odda și începu să bată cu mânerul în scutul lui Rulf, iar ceilalți îl imitară și ei cu armele și cu armurile lor, zgomotul răspândindu-se printre rândurile de oameni, care începură să strige, să răcnească, să-și cânte sfidarea. Nu era ea chiar campioana pe care și-ar fi ales-o ei, însă, chiar și așa, era campioana Gettlandului.

Iar Thorn păși dreaptă prin tunetul de metal bubuitor, în timp ce războinicii se despărțeau în fața ei precum pământul în fața plugului.

Mergând cu pași mari la întâlnirea cu Cel Care Frânge Săbiile.

Oțel

— Te-am așteptat, rosti Gorm-gil-Gorm cu vocea sa cântată.

Stătea așezat pe un taburet cu cei doi purtători de sabie și de scut cu părul alb îngenuncheați alături de el, unul dintre ei zâmbindu-i lui Thorn, celălalt uitându-se la ea cu o căutătură urâtă, de parcă el era cel care trebuia să lupte cu ea. În spatele lor, de-a lungul laturii estice a careului, erau aliniați douăzeci dintre cei mai apropiați războinici ai lui Gorm, din mijlocul cărora se zărea Mama Isriun privind cu severitate, cu părul răsfirat în jurul feței supte de o adiere de vânt, iar alături de ea se afla

Sora Scaer cea supărată. În spatele lor se aflau sute de oameni, siluete negre ce se împrăștiau până în vârful coamei, deasupra căreia strălucea Soarele Mamă ce se ivea de dincolo de Dintele lui Amon.

— M-am gândit să te mai las un pic să trăiești.

Thorn scoase la iveală expresia ei cea mai dârză în timp ce pășea printre Regina Laithlin și Părintele Yarvi. Ieși în fața celor mai buni douăzeci de oameni ai Gettlandului și înaintă până pe bucățica de pământ cu iarbă tăiată foarte scurt. Un careu la fel ca multe altele în care se antrenase ea, cu latura de opt pași și cu câte o suliță înfiptă în fiecare colț.

Un careu în care ori ea, ori Grom-gil-Gorm va muri.

— Fără cadouri pentru mine.

Cel Care Frânge Săbiile ridică din umerii săi masivi, făcând ca armura sa grea, prin care șerpuiau linii din aur, să scoată o șoaptă metalică.

— Timpul se târăște când Ultima Poartă se află atât de aproape.

— Poate că stă mai aproape de tine decât de mine.

— Poate, rosti el, jucându-se gânditor cu unul dintre mânerele de pe lanț, apoi întrebă: Deci tu ești Thorn Bathu?

— Da.

— Cea despre care se cântă în cântece?

— Da.

— Cea care a salvat-o pe Împărăteasa din Sud?

— Da.

— Cea care a câștigat de la ea o relicvă neprețuită.

Gorm aruncă o privire în jos, înspre brățara elfilor, ce strălucea roșiatic precum un cărbune încins la încheietura lui Thorn, și înălță din sprâncene.

— Am considerat toate acele cântece minciuni.

Ea ridică din umeri.

— Unele dintre ele.

— Oricât ar fi adevărul de impresionant, niciodată nu este îndeajuns pentru barzi, nu-i așa?

Gorm își luă scutul de la băiatul cel zâmbăreț, un obiect enorm, vopsit în negru și cu rama ciobită și îndoită de o sută de lovituri vechi. Daruri de la nenumărații bărbați pe care-i omorâse în careuri ca acesta.

— Cred că ne-am mai întâlnit.

— În Skekenhouse, unde stăteai în genunchi în fața Marelui Rege.

Obrazul i se strâmbă, arătând un ușor semn de nemulțumire.

— Cu toții trebuie să îngenunchem în fața cuiva. Ar fi trebuit să te recunosc mai devreme, dar te-ai schimbat.

— Da.

— Ești fiica lui Storn Headiander.

— Da.

— A fost un duel strașnic.

Băiatul încruntat îi dădu sabia lui Gorm, care își strânse degetele imense în jurul mânerului, pentru a o scoate. O sabie monstruoasă, pentru care Thorn ar fi avut nevoie de ambele mâini ca s-o rotească, dar pe care el o mânuia la fel de ușor ca pe o nuia de salcie.

— Să sperăm că și despre al nostru se va compune un cântec grozav.

— Nu conta pe un rezultat identic, zise Thorn, privind cum reflexia Soarelui Mamă aluneca pe oțelul strălucitor.

El ar fi avut de partea lui alonja, forța și armura, însă, îngreunat de tot acel metal, ea ar fi avut de partea ei iuțeala. Ea ar fi rezistat mai mult. Cine ar fi avut de partea lui marele avantaj al curajului rămânea de văzut.

— Am participat la ceva dueluri și am băgat ceva oameni sub tumuluri, așa că am învățat un lucru. Să nu contezi niciodată pe rezultat.

Ochii lui Gorm se mutară asupra îmbrăcăminții lui Thorn, asupra armelor, evaluându-le la fel cum și ea îl evalua pe el. Ea se întrebă ce forță vedea el la ea. Ce slăbiciuni.

— Nu m-am mai luptat niciodată cu o femeie, totuși.

— Și nici nu te vei mai lupta. Asta este ultima ta luptă, zise ea și ridică bărbia către Gorm. Răsuflarea Mamei Război nu te va proteja de mine.

Spera ca el să arate un semn de furie, ceva ce l-ar fi putut irita, o iritare care poate ar fi dus la nervozitate, însă Regele Vansterlandului nu-i arătă decât un mic zâmbet trist.

— Aha, încrederea celor tineri. S-a profețit că niciun bărbat nu mă va ucide.

Se ridică, umbra-i enormă înălțându-se deasupra ei prin iarba ca o miriște, un uriaș ce-și făcuse apariția din cântece.

— Nu că tu ai putea.

— Mamă Război, las-o să trăiască! bâigui Brand, cu pumnii atât de strânși că îl dureau. Mamă Război, las-o să trăiască…

O tăcere deplină se lăsă asupra văii după ce luptătorii își ocupară pozițiile. Doar foșnetul vântului prin iarbă, o pasăre țipând la mare înălțime, pe cerul ca de fier, zăngănitul discret al echipamentului de război scos de un bărbat sau altul, când se foia cu nervozitate. Mama Isriun păși în spațiul gol dintre cei doi campioni.

— Sunteți pregătiți să ucideți? Sunteți pregătiți să muriți?

Preoteasa ridică mâna, între degetele căreia ținea o pană albă de gâscă.

— Sunteți pregătiți să înfruntați judecata Zeiței Unice?

Gorm stătea drept și înalt, mare cât un munte, cu scutul său enorm în fața corpului și cu sabia cea lungă la spate.

— Mama Război va fi judecătorul meu, mormăi el.

Thorn se ghemui aproape de pământ, cu dinții dezveliți într-un rânjet malefic, încordată ca un arc întins la maximum.

— Oricare. Întoarse capul și scuipă. Sunt pregătită.

— Atunci, începeți! strigă Mama Isriun, și lăsă pana să cadă, grăbindu-se să iasă de acolo, de pe iarba scurtă, ca să ajungă între războinicii din partea opusă.

Pana pluti ușor-ușor, în jos, fiecare ochi, din ambele tabere, fiind ațintit asupra ei. O prinse un vârtej, care o învolbură și o răsuci. Pluti în jos, din ce în ce mai jos, fiecare răsuflare, a fiecărui om din cele două tabere, se oprite.

— Mamă Război, las-o să trăiască, Mamă Război, las-o să trăiască…

În aceeași clipă în care pana ușoară atinse iarba tunsă scurt țâșni și Thorn. Nu uitase lecțiile lui Skifr. Îi erau impregnate în carne. Atacă întotdeauna. Lovește prima. Lovește rapid.

Un salt și vântul se grăbi să o întâmpine. Gorm stătea nemișcat, privind. Două salturi și zdrobi pana în țărână cu călcâiul. El era tot complet nemișcat. Trei pași și ea deja sărea asupra lui, urlând, atacând de sus cu securea lui Skifr și de jos cu sabia făurită cu oasele tatălui său. Acum se mișcă și el, se mișcă pentru a o întâmpina, sabia ei se izbi de a lui și securea smulse așchii din scutul său.

Își dădu seama, instantaneu, că nu mai luptase niciodată cu

cineva la fel de puternic. Ea era obișnuită cu un scut care ceda atunci când îl lovea, cu cineva care se clătina de la intensitatea atacurilor ei. Dar izbirea scutului lui Gorm se compara cu izbirea unui stejar bine înfipt în pământ. Lovirea sabiei lui îi făcea corpul să vibreze din palmă și până în vârful nasului, făcându-i, în același timp, dinții să clănțăne.

Totuși, Thorn nu era genul de persoană care să se descurajeze la primul semn de surpriză.

Gorm își înfipsese nepăsător greaua-i cizmă stângă în față cu nepăsare, iar ea se lăsă în jos, încercând să i-o agațe cu cârligul de la secure și să-l doboare. El făcu un pas în spate cu grație, în ciuda staturii sale imense, iar ea îl auzi mârâind și simți enorma sabie coborând cu putere în jos, biciuind-o ca o coadă de scorpion. Ea doar se feri, lăsându-se în jos pe sub ea, în timp ce sabia șfichiuia în urma ei într-un unghi ucigător, o lovitură menită să despice scuturi în două, să despice coifuri, să despice țeste, creând un curent de aer rece ce-o lovi peste față.

Se răsuci, în căutarea unei deschideri ce i-ar fi permis o lovitură, însă nu găsi niciuna. Gorm mânuia sabia aia monstruoasă la fel cum mânuia mama ei un ac, fără furie sau inconștiență, doar control. Privirea îi era calmă, analizând, testând, cu scutul cât o ușă care nu cobora niciun pic.

Ea socoti prima ciocnire ca pe un rezultat de egalitate, așa că dansă înapoi către locul ei, în căutarea unui spațiu care să-i permită o nouă oportunitate de atac. În căutarea unei noi deschideri.

Încet, cu precauție, Cel Care Frânge Săbiile făcu un pas în direcția centrului careului, apăsând, printr-o mișcare de răsucire, cizma-i uriașă în țărână.

— Da! șuieră Rulf când Thorn țâșni înainte, lansând un vârtej de lovituri. Da!

Lamele clincăniră când se izbiră de scutul lui Gorm, iar Brand strânse pumnii atât de tare, încât unghiile i se înfipseră în palme.

Icni când Thorn se rostogoli pe sub arcul sclipitor făcut de sabia lui Gorm, când se aruncă mârâind și lovindu-i scutul, când respinse o lovitură cu dispreț și sări cu grație din raza lui de acțiune, folosind din plin lărgimea careului. Ea se lansă într-o clătinare de bețiv, cu armele mișcându-se așa cum obișnuia

Skifr să le manevreze, în timp ce Gorm o studia pe deasupra ramei scutului, încercând să ghicească un anumit tipar în tot acel haos.

— Este prudent, șuieră Regina Laithlin.

— Lipsit de armura profeției sale, murmură Părintele Yarvi. Se teme de ea.

Regele Vansterlandului făcu din nou un pas greoi, răsucindu-și cizma în pământ de parcă încerca să înfigă piatra de temelie a monumentului unui erou. Era doar nemișcare absolută, în timp ce Thorn era toată numai mișcare.

— La fel ca Marea Mamă împotriva Pământului Tată, murmură Rulf.

— Marea Mamă câștigă întotdeauna bătălia, zise Laithlin.

— În timp, zise Părintele Yarvi.

Brand tresărea mereu asistând la duel, incapabil să-l privească, incapabil să privească în altă parte.

— Mamă Război, las-o să trăiască…

Scutul lui Gorm era la fel de solid ca poarta unei cetăți. Thorn n-ar fi reușit să-l sfărâme nici cu ajutorul unui berbec și a douăzeci de bărbați puternici. Și să se învârtească în jurul lui era aproape la fel de dificil. Nu mai văzuse niciodată un scut mânuit cu asemenea abilitate. Era foarte rapid în mișcări și chiar mai rapid când trebuia să se ascundă în spatele scutului, pe care însă îl ținea foarte sus. Cu fiecare pas pe care îl făcea cizma-i uriașă parcă se avânta prea departe, mai mult decât era prudent, piciorul lui ivindu-se de sub partea de jos a ramei. De fiecare dată când ea vedea acest lucru întâmplându-se îi părea o slăbiciune.

Tentant. Foarte tentant.

Poate prea tentant?

Doar un prost ar considera că un războinic de talia lui n-ar avea niciun truc la îndemână, iar Thorn nu era deloc proastă. Fii mai rapidă, mai dură, mai inteligentă, spunea Skifr. Avea și ea trucurile sale.

Își lăsă privirea să zăbovească asupra cizmei, lingându-și buzele de parcă ar fi urmărit prada cum se apropie de capcană, suficient de mult pentru ca el să vadă la ce se uita ea, după care acționă. Sabia lui țâșni în față, dar ea era pregătită, așa că alunecă în jurul ei, securea lui Skifr biciui pe lângă ea, însă la

nivelul umărului, nu jos, cum se aștepta el. Ea îi văzu ochii căscându-se. El se împletici în spate, ridicând repede scutul, parându-i securea cu rama, dar lama cu cârlig tot bubui izbindu-se de umărul lui, inelele din zale zburând precum praful dintr-un covor bătut cu paleta.

Ea se așteptă ca el să se împiedice în spate, poate chiar să se prăbușească, însă el doar se scutură ca și cum ar fi fost deranjat de o muscă, după care înaintă, venind prea aproape pentru ca sabia lui sau a ei să poată avea vreun efect. Rama scutului o lovi în gură chiar când se dădea în spate, ceea ce o făcu să se clatine. Nicio durere, nicio îndoială, nicio amețeală. Șocul loviturii nu făcu decât să-i sporească atenția. Îl auzi pe Gorm mugind, văzu razele Soarelui Mamă reflectate în oțel și evită, cu o săritură înapoi, sabia ce venea șuierând.

Schimbul acela de lovituri îl consideră tot un egal, însă acum erau amândoi loviți.

Sânge pe zalele lui. Sânge pe rama de la scut. Sânge pe securea ei. Sânge în gura ei. Îi arătă dinții dezveliți într-un mârâit războinic și scuipă salivă roșie în iarba dintre ei.

Sânge

Cum s-ar întâmpla și cu o haită de câini, vederea sângelui îi readuse brusc la viață pe războinicii adunați acolo, iar zgomotul n-ar fi putut fi mai asurzitor nici dacă s-ar fi ciocnit cu toții într-o bătălie.

De pe creasta din față vanstermanii zbierau rugăciuni și răcneau blesteme, de pe creasta din spate gettlanderii răcneau încurajări ineficiente și sfaturi fără rost. Răpăiau cu securile pe scuturi și cu săbiile pe coifuri și făceau un vacarm ațâțător și plin de furie ce putea trezi și morții din morminte și zeii din amorțeală.

Dintre toate, bărbaților le place cel mai mult să-i vadă pe alții înfruntând Moartea. Le reamintește că sunt încă în viață.

Peste careu, între vanstermanii ce mârâiau și urlau, Brand o văzu pe Mama Isriun, palidă de furie, și pe Mama Scaer, alături de ea, cu ochi calmi și mijiți, urmărind confruntarea.

Gorm izbi puternic pe deasupra și Thorn se feri într-o parte, sabia lui ratând-o la o lățime de-o palmă și deschizând o rană

imensă în pământ, făcând iarba și țărâna să sară în sus. Brand își mușcă încheietura unui deget, dureros de tare. Ar fi fost de ajuns ca o singură asemenea lovitură să o atingă și oțelul acela greu ar fi despicat-o în două. Părea că deja trecuse o zi întreagă de când începuse lupta și el nu reușise să tragă aer în piept nici măcar o dată.

— Mamă Război, las-o să trăiască...

Thorn pășea țanțoșă prin careu. Era iarba ei. Ea era stăpâna. Regina acestui noroi. De-abia îi auzea pe războinicii ce urlau pe terenul mai înalt, de-abia îi zărea pe Laithlin, pe Isriun, pe Yarvi sau chiar și pe Brand. Pentru ea, lumea se micșorase, la fel ca și Cel Care Frânge Săbiile și la fel ca acei câțiva pași scurți de iarbă tăiată ce-i despărțeau, iar ei începu să-i placă ce vedea.

Gorm respira greoi, iar deasupra sprâncenelor groase fruntea îi era plină de transpirație. Greutatea acelui echipament îl dovedise, însă ea nu sperase că se va vedea atât de repede. Scutul lui începea să se lase ușor în jos. Ea aproape izbucni în râs. Ea ar fi fost în stare să continue timp de câteva ore. O făcuse ore întregi, zile, săptămâni, în sus, pe Râul Divin și pe Râul Interzis și înapoi.

Sări în față, țintind în sus cu sabia. Prea sus, pentru ca el să se aplece, iar el se aplecă, însă, exact așa cum planificase ea, scutul lui se ridică un pic. Îi fu ușor să facă un pas în jurul lui și să agațe rama de sus cu cârligul securii lui Skifr, a cărei lamă era inscripționată în cinci limbi. Ea intenționase să-i tragă scutul în jos, ca să-l lase descoperit, poate chiar să i-l smulgă din mâini cu totul, însă îl evaluase greșit. El mugi, smucind de scut în sus, smulgându-i securea din mână și trimițând-o la mare distanță, rotindu-se prin aer.

Asta îi lăsă trupul neapărat pentru o clipă totuși, însă Thorn nu fusese niciodată genul care ezită. Sabia îi șuieră înainte, pe sub scut, și-l lovi într-o parte a corpului. Suficient de tare să-l facă să se îndoaie ușor și să se clatine. Suficient de tare încât să străpungă armura și să atingă carnea de dedesubt.

Nu suficient de tare însă ca să-l și oprească.

El mârâi, se suci într-o parte, făcând-o să se împiedice, dând înapoi, împunse cu sabia și-o făcu să dea iar înapoi, lovi din nou, chiar mai tare, oțelul șuierând în aer, însă ea era deja la o distanță sigură, atentă, dându-i roată.

În timp ce el se întorcea către ea, reuși să vadă tăietura zdrențuită din armura sa, zalele fluturând liber, sângele mustind. Văzu cum el își ferea acum acea parte în timp ce-și ocupa din nou poziția de luptă și începu să zâmbească în timp ce-și trecea în mâna stângă, rămasă acum goală, pumnalul mai lung.

Poate că-și pierduse securea, însă runda aceasta era a ei.

Acum Thorn era una de-a lor. Acum îl făcuse pe Grom-gil-Gorm să sângereze și Maestrul Hunnan ridică pumnul în aer, răcnindu-și sprijinul. Acum războinicii care rânjiseră batjocoritor la ea creau un vacarm asurzitor de metal izbit, admirându-i îndemânarea.

Fără îndoială că cei înzestrați pentru așa ceva deja pregăteau terenul pentru un cântec care să-i laude triumful în versuri. Gustau deja victoria, însă tot ce putea gusta Brand era frica. Inima îi bubuia la fel de tare precum ciocanul lui Rin. Tresărea și icnea la fiecare mișcare din careu. Nu se mai simțise niciodată atât de neajutorat. Nu putea face ce se cuvine. Nu putea face ce nu se cuvine. Nu putea face nimic.

Thorn țâșni înainte, lăsându-se în jos cu sabia, atât de rapid încât Brand de-abia o putu urmări. Gorm lăsă scutul repede în jos pentru a o bloca, însă ea era în altă parte, tăind pe deasupra scutului cu pumnalul. Gorm își trase capul pe spate, făcu un pas clătinându-se, cu o dungă roșie de-a lungul obrazului, peste nas, pe sub ochi.

Bucuria luptei o cuprinsese deja. Sau poate că de vină era fiertura Părintelui Yarvi.

Răsuflarea îi ardea pieptul, iar ea dansa prin aer. Simțea gust dulceag de sânge în gură și pielea îi luase foc. Zâmbi, zâmbi atât de larg încât i se păru că obrajii brăzdați de cicatrice i s-ar putea desface în bucăți.

Din tăietura de sub ochiul lui Gorm curgea sânge, râulețe ce șiroiau în jos pe față, iar din nasul tăiat sângele i se scurgea în barbă.

El obosea, era rănit, începea să devină neglijent. Ea îi luase deja pulsul și el o știa. Putea vedea teamă în ochii lui. Îi putea vedea îndoiala, crescând din ce în ce.

Înălță scutul și mai mult, pentru a-și apăra fața rănită. Atitudinea lui începea să devină ezitantă, iar sabia grea începea

să i se clatine în mână. Piciorul stâng alunecă și mai mult în față, expus în întregime, cu genunchiul tremurând.

Poate că fusese un truc, la început, însă mai exista acum vreun truc care s-o poată opri? Scotea foc pe nări și scuipa fulgere. Era furtuna, mereu în mișcare. Era Mama Război reîncarnată.

— Moartea a sosit pentru tine! urlă la el, cuvinte care chiar și ei îi fu greu să le audă din cauza zgomotului.

O să-l omoare pe Cel Care Frânge Săbiile, o să-și răzbune tatăl și se va dovedi a fi cel mai grozav războinic din jurul Mării Sfărâmate. Cel mai grozav războinic din toată lumea! Ce mai cântece se vor compune despre asta!

Îl făcu să circule în cerc, mânându-l până ea rămase cu spatele la vanstermani, până când rămase cu spatele către est, și-l văzu pe Gorm mijind ochii, căci Soarele Mamă îi arunca pumnale în ei, ceea ce-l făcu să se sucească pe o parte, cu piciorul rămas neapărat. Ea fentă spre partea de sus, strângând tare degetele în jurul mânerului, se aplecă pe sub o lovitură prost sincronizată și urlă în timp ce-și rotea sabia într-un cerc larg și jos.

Sabia amestecată cu oasele tatălui ei îi izbi piciorul lui Gorm deasupra gleznei cu toată forța lui Thorn, cu furie și cu tot antrenamentul din spatele ei. Momentul victoriei sale. Momentul răzbunării sale.

Însă, în loc să taie prin carne și prin os, lama se izbi de metal, vibrând în mâna lui Thorn atât de tare, că o făcu să se împleticească, pierzându-și echilibrul.

Armură ascunsă. Oțelul sclipea pe sub pielea despicată a cizmei lui Gorm.

El se mișcă rapid ca un șarpe, deloc obosit sau rănit, așa cum o făcuse să creadă, lovind jos, izbindu-i sabia și smulgându-i-o din degetele amorțite.

Ea se lansă asupra lui cu pumnalul, dar el pară cu scutul și o izbi cu umboul[9] în coaste. Se simți de parcă fusese lovită de un cal și se dădu în spate, împleticindu-se, de-abia ținându-se pe picioare.

Gorm se uită urât la ea pe deasupra ramei scutului, iar acum veni rândul lui să zâmbească.

— Ești un adversar de seamă, zise el. La fel de periculos ca

---

[9] Garnitură metalică centrală a unui scut (n. tr.).

toți cei cu care m-am luptat.

Păși în față, trântindu-și cizma cu armură pe dedesubt peste sabia ei căzută și îngropându-i-o în nămol.

— Dar pentru tine a sosit moartea.

— O, zei! murmură Brand, înfrigurat până la oase.

Thorn mai lupta acum cu două pumnale, fără alonjă, iar Gorm o împingea prin tot careul cu izbituri scânteietoare ale sabiei sale enorme, părând mai puternic ca oricând.

Bărbații Gettlandului amuțiră dintr-odată, în timp ce zgomotul de peste vale își dublă intensitatea.

Brand se ruga ca Thorn să se țină la distanță, dar știa că singura ei șansă era să se apropie de el. În consecință, ea se aplecă pe sub o lovitură înaltă și se lansă spre el, împungând cu mâna dreaptă, năucitor, însă Gorm săltă brusc de scut în sus, făcând ca pumnalul să bubuie și să se înfigă adânc între două plăci, rămânând înțepenit.

— Termină-l! șuieră Regina Laithlin.

Thorn izbi cu stânga mâna în care Gorm ținea sabia în timp ce și el încerca s-o lovească, pumnalul scrâșnind în jos pe zale și tăindu-l, făcând sângele să țâșnească și sabia să-i scape.

Sau poate el o lăsase să-i cadă. În timp ce ea împungea din nou cu pumnalul, el îi prinse mâna, degetele închizându-i-se în jurul încheieturii ei cu un pocnet ce fu ca un pumn înfipt în stomacul lui Brand.

— O, zei! murmură el.

Răsuflare

Thorn pipăi după pumnalul lui Brand, însă cotul i se prinsese în scutul ținut lejer de către Gorm, care păși în spate, strângând-o cu putere. Îi ținu puternic încheietura stângă și i-o smuci în sus, înfigându-i brățara elfilor adânc în carne, după care lăsă mânerul scutului să-i alunece din mână și-i înșfăcă mâneca stângă.

— Te-am prins! mârâi el.

— Nu!

Se smuci în spate de parcă ar fi încercat să se elibereze din strânsoare, dar el o trase aproape.

— Te-am prins!

Ea se repezi în față, folosindu-se de forța lui, și-l lovi cu putere cu capul în maxilar, dându-i capul pe spate. Își înfipse genunchiul în coastele lui și urlă în timp ce-și eliberă mâna dreaptă din strânsoare.

O șansă. Una singură. Smulse pumnalul lui Brand de unde-l ținea, pe șale, și împunse spre gâtul lui Gorm în clipa în care privirea lui se îndrepta spre ea.

Săltă mâna în care ținuse scutul pentru a-i para lovitura, iar lama trecu prin carne, înfigându-se până la garda ce se lovi de palma lui. Ea mârâi în timp ce împlânta lama, scutul său atârnând nefolositor, ținut doar de legături, dar el, încordându-se, opri vârful scânteietor la mică distanță de gât, ținându-l acolo, în timp ce printre dinții dezgoliți picura salivă roz.

Apoi, deși palma îi era străpunsă toată, degetele-i enorme se închiseră peste pumnul ei, prinzându-i-l ca într-o capcană.

Ea se sili din răsputeri să-i înfigă lama în gât, dar nu putea dovedi prin forță un om puternic, iar un om mai puternic decât Cel Care Frânge Săbiile nu exista în lume. El își poziționă altfel umărul, scoțând un mârâit, și începu să o împingă cu spatele, înapoi, tot înapoi, către marginea careului, în timp ce sângele fierbinte picura din palma străpunsă pe mânerul pumnalului, umezindu-i pumnul zdrobit.

Brand scoase un geamăt de durere în timp ce Gorm o forța pe Thorn să cadă în genunchi în fața războinicilor Vansterlandului, care jubilau.

Brățara elfilor strălucea roșiatic prin carnea mâinii lui Gorm strânsă peste ea, oasele ivindu-se negre pe dinăuntru și strângând, strângând. Ea icni printre dinții încleștați în momentul în care cuțitul îi scăpă dintre degetele moi ale mâinii stângi, ricoșă din umărul ei și căzu în iarbă, permițându-i lui Gorm să-i dea drumul încheieturii și s-o prindă strâns de gât.

Brand încercă să intre în careu, însă Părintele Yarvi îl prinse de-o mână și Rulf de cealaltă, trăgându-l înapoi.

— Nu! îi șuieră cârmaciul în ureche.

— Da! țipă Mama Isriun, holbându-se triumfătoare.

Nicio răsuflare.

Fiecare mușchi îndelung antrenat al lui Thorn i se opunea lui Gorm, dar acesta era prea puternic, împingând-o pe spate, tot

mai mult. Strânsoarea lui îi zdrobea mâna dreaptă chiar deasupra mânerului de la pumnalul lui Brand, făcându-i oasele să protesteze. Ea căută prin iarbă cu cealaltă mână după pumnal, dar nu-l putu găsi, lovi cu pumnul în genunchiul lui, însă era lipsită de putere, încercă să ajungă la fața lui, dar nu reuși decât să-l tragă ușor de barba însângerată.

— Ucide-o! răcni Mama Isriun.

Gorm o apăsă spre pământ, sângele picurându-i din gură și căzând pe obrazul ei. Pieptul o ardea, însă tot ce ieșea era un hârâit sugrumat din gât.

Nicio răsuflare. Fața o ardea. De-abia mai reușea să audă freamătul vocilor din cauza sângelui ce-i pompa năvalnic în țeastă. Zgârie mâna lui Gorm cu vârfurile degetelor, sfâșiind cu unghiile, însă mâna lui era făcută din fier, sculptată din lemn, la fel de implacabilă ca și rădăcinile unui copac ce odată cu trecerea anilor răzbate și prin stânca cea mai dură.

— Ucide-o!

Chiar dacă îi zărea chipul Mamei Isriun, strâmbat într-o expresie de triumf deasupra ei, de-abia dacă-i putea auzi țipătul:

— Marele Rege ordonă! Zeița Unică îl susține!

Ochii lui Gorm fulgerară într-o parte, către Preoteasa lui, obrazul strâmbându-i-se. Strânsoarea păru să-i slăbească, dar probabil că era doar efortul lui Thorn de a rămâne în viață, efort ce slăbea cu fiecare clipă.

Nicio răsuflare. Se făcea întuneric. Ea era în fața Ultimei Porți, nemaiavând niciun truc la îndemână. Moartea lăsa zăvorul să alunece, deschizându-l complet. Iar ea tropăia în prag.

Însă Gorm nu mai forță.

Parcă printr-un văl întunecat, Thorn reuși să-i vadă fruntea încrețindu-se.

— Ucide-o! țipă Mama Isriun, vocea devenindu-i din ce în ce mai ascuțită, din ce în ce mai necontrolată. Bunica Wexen o cere! Bunica Wexen *poruncește*!

Iar chipul lui Gorm se strâmbă din nou, un tremur ce porni de la ochi și se opri la maxilar. Buzele îi alunecară la loc peste dinți, făcând din gură o linie subțire și dreaptă. Mâna i se relaxă, iar Thorn reuși să tragă aer în piept, înecându-se, lumea răsturnându-se cu susul în jos în timp ce ea se rostogolea pe o parte.

Brand privi neîncrezător cum Gorm îi dă drumul lui Thorn să cadă la pământ și cum acesta se întoarce pentru a se uita la Preoteasa lui. Mârâiturile înfometate ale războinicilor începură să scadă, mulțimile de mai sus amuțiră, tot zgomotul se diminuă pentru a face loc unei tăceri șocate.

— Eu sunt Cel Care Frânge Săbiile.

Gorm își duse mâna la piept cu mândrie.

— Ce nebunie te îndeamnă să-mi vorbești mie astfel?

Isriun arătă cu degetul înspre Thorn, care se răsucea cu fața în jos, vomitând în iarbă:

— Ucide-o!

— Nu.

— Bunica Wexen poruncește…

— Am obosit să tot aud poruncile Bunicii Wexen! răcni Gorm, cu ochii ieșiți din orbite. Am obosit de la aroganța Marelui Rege! Dar, cel mai mult, Mamă Isriun…

Strânse din dinți într-o grimasă îngrozitoare, în timp ce-și scotea din mână pumnalul lui Brand.

— M-a obosit vocea ta. Behăitul tău continuu îmi zgârie auzul.

Chipul Mamei Isriun devenise de o paloare ca de mort. Încercă să se tragă înapoi, dar brațul lui Scaer se încolăci pe după umerii ei și o ținu strâns.

— O să-ți încalci jurământul față de ei? murmură Isriun, cu ochii holbați.

— Să-mi încalc jurămintele?

Gorm se descotorosi de scutul de pe mână și-l lăsă să cadă la pământ zăngănind.

— Este o dezonoare mai mare pentru mine dacă mi le țin. Le desfac. Scuip pe ele. Mă cac pe ele.

Se ridică deasupra lui Isriun, cu cuțitul sclipind roșiatic în mână.

— Marele Rege poruncește, așa? Bunica Wexen comandă, da? Țapul bătrân și scroafa bătrână, gata, mă dezic de ei! îi provoc!

Gâtlejul lui Isriun se ridică și coborî în timp ce înghițea.

— Dacă o să mă omori, va fi război.

— Vai, va fi război! Mama Corbilor își întinde aripile, fato.

Grom-gil-Gorm ridică încet cuțitul făurit de Rin, în timp ce privirea lui Isriun părea captivată de vârful strălucitor.

— Penele ei sunt săbii! Le auzi cum zăngăne? întrebă el și un

surâs îi apăru pe chip. Însă nu e nevoie să te ucid.

Aruncă pumnalul în iarbă până la Thorn, care stătea sprijinită în mâini și în genunchi, vomitând.

— La urma urmei, Mamă Scaer, de ce să omori ceva ce poți vinde?

Vechea preoteasă a lui Gorm și noua lui preoteasă, acum, afișă un zâmbet la fel de rece ca marea pe timp de iarnă.

— Luați șarpele ăsta de aici și puneți-i o zgardă la gât.

— O să plătiți! țipă Isriun, cu ochii holbați. O să plătiți pentru asta!

Însă războinicii lui Gorm deja o târau după ei pe coasta dinspre est.

Cel Care Frânge Săbiile se răsuci, cu sângele picurând dintre degetele nemișcate ale mâinii rănite.

— Oferta ta pentru alianță încă mai este valabilă, Laithlin?

— Ce n-ar putea realiza Vansterlandul și Gettlandul împreună? strigă Regina de Aur.

— Atunci, accept.

Un oftat șocat străbătu mulțimea din jurul careului, de parcă toți bărbații care își țineau răsuflarea până atunci se treziseră iar la viață.

Brand se smulse din mâinile moi ale lui Rulf și o luă la fugă.

— Thorn?

Glasul lui părea un ecou venit de la mare depărtare, ca printr-un tunel întunecos. Glasul lui Brand. O, zei, era atât de fericită să-l audă!

— Ești bine?

Simți mâini puternice în jurul umerilor săi, susținând-o.

— Am devenit mândră, abia rosti ea, cu gâtul iritat și cu gura zvâcnind.

Încercă să se ridice în genunchi, fiind atât de slăbită și de amețită încât aproape că se prăbuși din nou, însă el o prinse.

— Dar ești în viață.

— Așa cred, șopti ea, mai mult decât surprinsă că fața lui Brand era cea care se materializa încet-încet din ceața strălucitoare. Pe zei, era atât de bucuroasă că-l vedea.

— Este suficient.

Îi trase brațul peste umerii lui, iar ea mormăi când el o ridică ușor în picioare. N-ar fi fost în stare să facă nici măcar un pas

singură, dar el era puternic. N-o s-o lase să cadă.
— Vrei să te car eu în brațe?
— Ce gând frumos!
Ea tresări când se uită în direcția războinicilor Gettlandului adunați pe creasta de deasupra.
— Dar aș prefera să merg. Oare de ce nu m-a ucis?
— Mama Isriun l-a făcut să se răzgândească.
Thorn mai aruncă o privire în urmă în timp ce se deplasau cu încetineală către tabără. Grom-gil-Gorm stătea în mijlocul careului, plin de sânge, dar neînvins. Mama Scaer deja îi dregea mâna rănită în care ținuse scutul cu ajutorul acului și al aței. Mâna în care ținuse sabia îi strângea mâna Reginei Laithlin, pecetluind alianța dintre Vansterland și Gettland. Doi dintre cei mai aprigi dușmani, deveniți acum prieteni. Cel puțin, pentru moment.
Alături de ei, cu brațele încrucișate, Yarvi zâmbea.
În ciuda tuturor rugilor închinate Mamei Război, se părea că Tatăl Pace fusese cel care hotărâse deznodământul astăzi.

În lumină

Brand mai lovi bucata de oțel de câteva ori cu ciocanul, după care o împinse la loc între cărbuni, stârnind un nor de scântei.
Rin scoase un plescăit din limbă.
— Nu ai ceea ce unii numesc darul unei atingeri ușoare, nu-i așa?
— Pentru asta te afli tu aici, rânji Brand la ea. Trebuie să te fac să te simți specială, nu?
Însă ea se uita pe lângă el, înspre ușă.
— Ai un musafir.
— Părinte Yarvi, ce onoare!
Brand lăsă ciocanul jos și-și șterse fruntea cu mâna.
— Ai venit să cumperi vreo sabie?
— Un Preot trebuie să fie de partea Tatălui Pace, zise Yarvi în timp ce pășea în fierărie.
— Unul bun rămâne prieten și cu Mama Război, spuse Rin.
— Înțelepte vorbe. Mai ales acum, mai mult ca niciodată.
Brand înghiți în sec.
— Deci va fi război până la urmă?

— Marelui Rege îi va trebui ceva timp să-și strângă războinicii. Dar cred că va fi război. Totuși, războiul este un lucru bun pentru afacerile unui săbier.

Rin înălță din sprâncene către Brand.

— Nouă ne-ar conveni și o pace nu la fel de favorabilă pentru afaceri, bănuiesc. Am auzit că Regele Uthil își revine, în sfârșit.

— Puterea îi revine, încet-încet, zise Yarvi. În curând își va teroriza iar războinicii la antrenamentele cu sabia, folosind cel mai bun oțel făcut de tine.

— Slavă Tatălui Pace! zise Rin.

— Tatălui Pace și harurilor tale, zise Brand.

Yarvi se plecă umil.

— Fac și eu ce pot. Și cum se poartă zeii cu tine, Brand?

— Destul de bine, răspunse arătând cu capul către sora lui. Dacă n-ar fi fost tiranul acela de maestru al meu, probabil că mi-ar fi plăcut ce făceam. S-a dovedit că îmi place să lucrez metalul mai mult decât îmi aminteam.

— Mai ușor decât să lucrezi cu oamenii.

— Oțelul este cinstit, spuse Brand.

Părintele Yarvi îl privi cu coada ochiului. O privire cercetătoare. Însă toate privirile sale erau așa.

— Se poate să vorbim între patru ochi?

Brand se uită la Rin, care deja apăsa cu putere pe foale. Ea ridică din umeri.

— Oțelul este și răbdător.

— Tu totuși nu ești.

— Du-te și discută, îl îndemnă, privindu-l cu ochi mijiți. Până nu mă răzgândesc.

Brand își scoase mănușile și-l conduse pe Părintele Yarvi prin curtea micuță, zgomotoasă din cauza apei curgătoare. Se așeză pe banca pe care Koll o sculptase pentru ei la umbra ca o pată a unui copac, simțind briza rece pe fața plină de broboane de transpirație, și-l invită pe Părintele Yarvi să stea lângă el.

— Plăcut loc, surâse Preotul către Soarele Mamă, ce strălucea și pâlpâia printre frunze. V-ați aranjat o existență foarte plăcută tu și sora ta.

— Ea a făcut tot. Eu doar s-a întâmplat să fiu acolo.

— Întotdeauna ai avut și tu rolul tău. Îmi amintesc cum ai luat pe umerii tăi întreaga greutate a *Vântului din Sud*.

Yarvi privi cicatricele ce șerpuiau pe antebrațele lui Brand.

— A fost o realizare demnă de un cântec.

— Mi-am dat seama că îmi pasă mai puțin de cântece decât îmi păsa înainte.

— Înveți. Thorn cum se simte?

— Participă zilnic la antrenamente de câte trei sferturi de zi.

— Este făurită din lemn, ce mai.

— Nu există femeie mai zdravăn atinsă de Mama Război.

— Și totuși ea este acul care a ajutat la țeserea a două alianțe importante. Poate că a fost atinsă și de Tatăl Pace.

— Să nu-i spui asta.

— Voi doi încă mai sunteți… împreună?

— Mda.

Brand avea impresia că Preotul cunoștea deja aceste răspunsuri și că fiecare întrebare mai ascundea încă una.

— Ai putea să spui și așa.

— Bine. Foarte bine.

— Așa cred, zise el, cu mintea la cearta presărată de țipete pe care o avuseseră de dimineață.

— Nu e bine?

— E bine, zise el, gândindu-se la împăcarea de după. Doar că… Eu mi-am imaginat mereu că vom rămâne împreună la final. S-a dovedit că este doar începutul.

— Nicio călătorie ce merită făcută nu este ușoară, spuse Părintele Yarvi. Fiecare din voi are virtuți care-i lipsesc celuilalt, slăbiciuni care sunt compensate de către celălalt. Este un lucru tare bun, dar foarte rar, să găsești pe cineva care… Se încruntă la crengile ce se tot mișcau, de parcă se gândea la ceva foarte îndepărtat, iar gândul era unul dureros pentru el. Te întregește.

Îi luă ceva timp lui Brand să-și facă un pic de curaj să vorbească.

— M-am tot gândit la topirea acelei monede pe care mi-a dăruit-o Prințul Varoslaf.

— Ca să faci o cheie?

Brand împinse câteva frunze căzute la pământ cu latul cizmei.

— Probabil că ea ar prefera un pumnal, dar… o cheie este ceva tradițional. Care crezi că ar fi părerea Reginei Laithlin?

— Regina a avut trei fii și nicio fiică. Cred că s-a atașat foarte mult de Păzitorul său Ales. Dar sunt sigur că s-ar putea lăsa convinsă.

Brand mai împinse frunzele acelea o dată.

— Fără îndoială, oamenii cred că eu ar trebui să fiu cel care poartă cheia. Nu sunt chiar cel mai popular om din Thoriby.

— E corect, războinicii regelui nu sunt cei mai înfocați admiratori ai tăi. Mai ales Maestrul Hunnan. Dar am auzit spunându-se că dușmanii sunt prețul succesului. Poate că ei sunt și prețul convingerilor ferme.

— Poate prețul lașității.

— Doar un prost te-ar considera laș, Brand. Să-ți susții punctul de vedere în fața războinicilor Gettlandului și să vorbești așa cum ai făcut-o tu?

Părintele Yarvi strânse din buze și scoase un fluierat.

— Poate că oamenii nu vor cânta despre această faptă, dar a fost o dovadă de curaj admirabilă.

— Așa crezi?

— Da, iar curajul nu este singura ta calitate demnă de admirat.

Brand nu prea știa ce să-i răspundă, așa că nu mai zise nimic.

— Știai că Rulf și-a topit câștigurile de pe urma călătoriei noastre și că și-a făurit propria cheie?

— Pentru cine?

— Pentru mama lui Thorn. Se vor căsători în Sala Zeilor săptămâna viitoare.

Brand clipi.

— O!

— Rulf îmbătrânește. N-ar recunoaște-o niciodată, dar abia așteaptă să se retragă. Yarvi privi într-o parte. Cred că te vei descurca bine în locul său.

Brand clipi din nou.

— Eu?

— Ți-am spus odată că s-ar putea să am nevoie de un om alături de mine care dorește să facă ce se cuvine. Acum sunt mai convins ca oricând.

— Aha.

Lui Brand nu-i mai trecea prin cap nimic demn de zis.

— Te-ai putea alătura lui Safrit și lui Koll și să faci parte din mica mea familie.

Fiecare cuvânt al Părintelui Yarvi era cântărit cu atenție și cădea exact în locul menit să cadă. Știa exact ce trebuie să ofere.

— Ai putea fi aproape de mine. Aproape de regină. Aproape

de Păzitorul Ales al Reginei. Cârmaciul corabiei Preotului.

Își aduse aminte de acea zi de pe platforma cârmei, de răpăitul echipajului pe vâsle, de lumina soarelui strălucind în apa Râului Interzis.

— Ai putea sta la dreapta celui care este mâna dreaptă a regelui.

Brand se opri, frecându-și vârfurile degetelor cu degetul mare. Fără discuție, ar fi trebuit să accepte oferta pe loc. Un om ca el n-ar putea să se aștepte la prea multe oportunități ca asta. Totuși, ceva îl reținea.

— Ești un om teribil de șiret, Părinte Yarvi, iar eu nu sunt cel mai înțelept dinte toți.

— Ai putea fi, dacă te-ai strădui. Însă eu am nevoie de tine pentru brațul tău puternic și pentru inima ta puternică.

— Pot să-ți pun o întrebare?

— Poți să mă întrebi. Dar să fii sigur că dorești și răspunsul.

— Cu cât timp înainte ai planificat duelul lui Thorn cu Grom-gil-Gorm?

Yarvi miji puțin ochii deschiși la culoare.

— Un Preot trebuie să se bazeze pe fapte probabile, pe șanse, pe posibilități. Aceasta mi s-a înfățișat cu mult timp în urmă.

— Când am venit la tine în Sala Zeilor?

— Ți-am spus atunci că lucrul care se cuvine făcut depinde de fiecare om în parte. Am luat în considerare că o femeie care ar putea mânui o sabie l-ar putea provoca într-o zi pe însuși Gorm. Așa viteaz și faimos războinic cum este el, nu s-ar fi putut abține să nu accepte provocarea aruncată de o femeie. Și totuși s-ar teme de una. Mai mult decât de orice bărbat.

— Crezi în acea profeție?

— Cred că el o crede.

— De aceea ai vrut ca Skifr să o antreneze.

— Unul dintre motive. Împărătesei Theofora îi plăceau obiectele rare și-i mai plăcea să vadă și vărsare de sânge, iar eu m-am gândit că o fată luptătoare din nordul îndepărtat i-ar atrage suficient de mult atenția cât să am ocazia să-i vorbesc și să-i dau cadoul. Moartea a tras-o pe Theofora prin Ultima Poartă înainte să am ocazia aia. Yarvi scoase un oftat. Un Preot capabil face tot posibilul să gândească în avans, dar viitorul este un teritoriu învăluit în ceață. Evenimentele nu decurg întotdeauna după modelul pe care l-ai stabilit tu pentru ele.

— Așa cum a fost cu înțelegerea cu Mama Scaer.

— O altă năzuință, un alt pariu, spuse Părintele Yarvi și se sprijini de trunchiul copacului. Aveam nevoie de o alianță cu vanstermanii, însă Mama Isriun mi-a năruit planul. Ea a lansat provocarea, iar duelul era mai bun decât o bătălie.

Vorbea calm, calculat, de parcă vorbea despre pionii de pe o tablă, nu despre oameni pe care îi cunoștea.

Brand își simți gura foarte uscată.

— Și dacă Thorn ar fi murit, ce mai era?

— Atunci, am fi înălțat cântece de jale lângă mormântul ei și cântece de laudă despre faptele ei de vitejie.

Ochii lui Yarvi erau cei ai unui măcelar care privea la vite, calculând care-i va fi profitul.

— Dar noi și cu vanstermanii nu ne-am fi irosit puterile luptându-ne unii cu alții. Eu și Regina Laithlin ne-am fi ploconit la picioarele Bunicii Wexen. Regele Uthil și-ar fi revenit, fără a fi dezonorat. În timp poate că ne-am fi încercat din nou șansele.

Ceva din cuvintele Părintelui Yarvi nu-i dădea pace lui Brand, ca o gânganie care-l tot sâcâia.

— Cu toții am crezut că Regele Uthil este aproape de Ultima Poartă. Cum puteai fi atât de sigur că-și va reveni?

Yarvi se opri o clipă, cu gura pe jumătate deschisă, pe care o închise apoi discret. Privi spre intrare, dincolo de care se auzea zdrăngănitul ciocanului lui Rin stârnind ecouri, după care se întoarse spre Brand.

— Cred că tu ești un om mai șiret decât lași să se ghicească.

Brand avea senzația că pășește pe gheață primăvara, o gheață ce-i pârâia sub cizme, însă acum nu mai exista cale de întoarcere, ci trebuia să meargă înainte.

— Dacă am să stau alături de tine, ar trebui să știu tot adevărul.

— Ți-am spus odată că adevărul este precum ceea ce se cuvine făcut, adică depinde de fiecare om în parte. Adevărul meu este că Regele Uthil este un om din fier, iar fierul este puternic și poate căpăta un ascuțiș foarte subțire. Însă fierul e și dificil. Și câteodată trebuie să ne adaptăm din mers.

— El n-ar fi făcut niciodată pace cu vanstermanii.

— Iar noi trebuia să facem pace cu vanstermanii. Fără ei, am fi singuri împotriva a jumătate de lume.

Brand încuviință ușor din cap, văzând cum se așază fiecare

piesă la locul ei.

— Uthil ar fi acceptat duelul cu Gorm.

— S-ar fi luptat cu Gorm în careu, pentru că este mândru. Și ar fi pierdut, pentru că fiecare an îl slăbește și mai tare. Trebuie să-mi protejez regele. Pentru binele său și pentru binele întregii țări. Avem nevoie de aliați. Am fost în căutare de aliați. Am găsit aliați.

Brand se gândi la Preotul aplecat deasupra focului, aruncând frunze uscate în fiertură.

— L-ai otrăvit. Pe propriul tău unchi.

— N-am niciun unchi, Brand. Am renunțat la familie când m-am alăturat Preoției. Yarvi miji ochii și mai mult. Câteodată marile realizări trebuie încropite din mici delicte. Un Preot nu-și permite întotdeauna luxul de a lucra doar cu fapte corecte. Un Preot trebuie să cântărească binele suprem. Un Preot trebuie să găsească răul cel mai mic.

— Puterea înseamnă să ai mereu un umăr ascuns în umbră, murmură Brand.

— Asta înseamnă. Trebuie.

— Înțeleg. Nu mă îndoiesc de tine, dar…

Părintele Yarvi clipi nedumerit, iar Brand se întrebă dacă îl mai văzuse vreodată arătând surprins.

— Mă refuzi?

— Mama mi-a spus să stau în lumină.

Rămaseră așa un moment, privindu-se unul pe celălalt, apoi Părintele Yarvi începu încet-încet să zâmbească.

— Te admir pentru asta, sincer.

Se ridică și-și lăsă mâna sănătoasă pe umărul lui Brand.

— Dar când Mama Război își va întinde aripile, ar putea trimite întreaga Mare Sfărâmată în întuneric.

— Sper că nu, zise Brand.

— Bine. Părintele Yarvi se întoarse. Știi doar cum stă treaba cu speranțele.

Și intră în casă, lăsându-l pe Brand să stea la umbra copacului, întrebându-se, ca de fiecare dată, dacă a făcut ce trebuia sau nu.

— Un pic de ajutor aici! se auzi vocea surorii sale.

Brand se ridică.

— Sosesc acum!

Thorn mergea cu pași mari prin nisip, cu taburetul pe umăr. Refluxul era departe, vântul bătea cu putere peste câmpii și norii zdrențuiți se urmăreau unii pe alții pe cerul plumburiu.

Se strânseseră în număr mare în jurul careului de antrenament, strigătele transformându-se în mormăituri când trecu printre războinici și mormăiturile în tăcere când își așeză taburetul lângă sulița care marca unul dintre colțuri. Chiar și cei doi băieți care trebuiau să se lupte unul cu altul se opriră nehotărâți, uitându-se la ea în timp ce își trecea trupul pe deasupra taburetului și se așeza pe el.

Maestrul Hunnan se încruntă la ea.

— Văd că Păzitorul Ales al Reginei se află printre noi.

Thorn ridică o mână.

— Nu vă faceți griji, nu este nevoie să mă aplaudați cu toții.

— Careul de antrenament este pentru Războinicii Gettlandului și pentru cei care urmează să devină războinici.

— Așa-i, dar probabil că se află câțiva luptători destul de rezonabili printre ei, chiar și așa. Nu vă lăsați distrași de mine.

— Nu suntem distrași, se răsti Hunnan. Heirod, tu urmezi.

Cel care urma era un băiat impunător, cu pete rozalii pe obrajii grăsuni.

— Și tu, Edni.

Ea avea doisprezece ani, probabil, și o constituție slăbănoagă, dar avea o expresie de dârzenie, ținându-și bărbia în afară de parcă ar fi fost expresia ei normală, chiar dacă scutul era mult prea mare pentru ea și-i tremura în mână.

— Începeți!

Nu urmă nimic demn de remarcat. Băiatul atacă în viteză, pufăind ca un taur, primi lovitura de sabie a lui Edni, pe care nici nu o simți, cu un umăr masiv, și o izbi cu putere, aruncând-o pe spate cu membrele desfăcute larg, în timp ce scutul îi sărea de pe mână și se răsucea în loc, pe ramă.

Băiatul se uită la Hunnan, așteptând ca acesta să-l declare câștigător, însă antrenorul îi întoarse doar privirea. Heirod înghiți în sec, după care păși în față și-i mai dădu lui Edni câteva picioare, deși cam reținut, până când Hunnan ridică mâna pentru a-l opri.

Thorn o urmări pe fată cum se ridică greoi, ștergându-și nasul

plin de sânge, încă mai afișând acea expresie de dârzenie, și se gândi la toate bătăile pe care le încasase în acest careu. Se gândi la toate loviturile, la toate batjocurile și la tot nisipul pe care îl înghițise. Se gândi la acea ultimă zi, la Edwal și la sabia ei din lemn înfiptă în gâtul lui. Fără îndoială, intenția Maestrului Hunnan fusese să-i zgândăre memoria.

El îi arătă unul dintre rarele sale zâmbete subțiri.

— Ce zici de asta?

— Cred că băiatul este un golănaș de doi bani.

Ea își apăsă o nară cu degetul mare și-și suflă mucii în nisip.

— Dar nu e vina lui. A învățat de la altul, la fel și ea. Cel care s-a făcut de rușine în lupta asta a fost profesorul lor.

Un murmur străbătu mulțimea de războinici și zâmbetul lui Hunnan redeveni imediat o încruntătură.

— Dacă tu crezi că te pricepi mai bine, de ce nu le arăți tu cum se face?

— De asta mă aflu aici, Maestre Hunnan. Nu mai am nimic de învățat de la tine, la urma urmei.

Arătă cu degetul spre Edni.

— O să o iau cu mine, apoi arătă spre o altă fată, înaltă și serioasă: Și pe ea. După care indică spre o fată cu ochi foarte, foarte spălăciți: și pe ea. O să le predau lor o lecție. O să le dau câte o lecție pe zi, iar după o lună vom reveni și vom mai vedea ce va fi.

— Nu poți să vii aici pur și simplu și să-mi iei elevii unde ai tu chef!

— Și totuși, iată-mă aici, cu aprobarea Regelui Uthil.

Hunnan își trecu limba peste buze, prins pe picior greșit, dar își reveni imediat, hotărându-se să atace.

— Hild Bathu, zise el cu gura strâmbata de dezgust. Ai picat testul din acest careu. N-ai reușit să devii războinic. Ai pierdut în fața Celui Care Frânge Săbiile…

— Am pierdut în fața lui Gorm, adevărat.

Thorn își frecă unul din obrajii brăzdați de cicatrice și rânji la el.

— Dar nu mi-a frânt sabia.

Se ridică în picioare, cu mâna sprijinita lejer pe mânerul sabiei.

— Iar tu nu ești Gorm.

Păși prin nisip spre el.

— Te crezi mai bun decât mine?

Și păși până când aproape că-l călcă pe cizme.

— Luptă-te cu mine.

Se aplecă spre el, cu nasul aproape atingându-i-l pe-al lui, și șuieră din nou și din nou:

— Luptă-te cu mine. Luptă-te cu mine. Luptă-te cu mine. Luptă-te cu mine. Luptă-te cu mine. Luptă-te cu mine. Luptă-te cu mine.

Chipul lui Hunnan se strâmba de fiecare dată când ea îl provoca, dar păstra tăcerea.

— Bună alegere! zise ea. Te-aș frânge în două ca pe un vreasc uscat.

Trecu pe lângă el, strigând la ceilalți războinici:

— Poate vă gândiți că n-a fost corect ce-am făcut. Câmpul de luptă nu este corect, dar vă garantez că Maestrul Hunnan nu mai e de mult ce-a fost. Așa că, dacă cineva se crede de talia lui Gorm, mă voi lupta cu el. Mă voi lupta cu oricare dintre voi.

Se răsuci pe călcâie, mutându-și privirea de la unul la altul, uitându-se în ochii fiecărui războinic. Tăcere. Doar vântul ce ofta pe plajă.

— Nimeni? pufni. Uitați-vă la voi, supărați din cauză că nu ați obținut o bătălie în care să luptați. O să fie mai multe bătălii decât puteți voi duce în curând. Am auzit că Marele Rege își adună războinicii. Din Ținuturile de Jos, insulari, inglezi. Mii de oameni. O furtună se apropie și Gettlandul are nevoie de orice om. De orice bărbat și de orice femeie. Voi trei, veniți cu mine. Ne vom întoarce peste o lună.

Ridică mâna, ațintindu-l pe Hunnan cu degetul:

— Iar băieții tăi ar face bine să fie pregătiți.

Își săltă taburetul pe umăr și ieși din careu, pășind prin nisip, înspre Thoriby. Nu privi înapoi.

Dar auzi pașii fetelor ce veneau în urma ei.

Mulțumiri

Ca de obicei, celor patru, fără de care nu se poate:

Bren Abercrombie, pe care îl dor ochii de cât a citit cartea aceasta.

Nick Abercrombie, pe care îl dor urechile de cât m-a auzit

povestindu-i despre ea.

Rob Abercrombie, pe care îl dor degetele de cât a răsfoit-o.

Lou Abercrombie, pe care o dor brațele de cât m-a susținut.

Apoi, pentru că nimeni nu e singur pe lume, mai ales cel de față, cele mai profunde mulțumiri:

Pentru că a sădit sământa acestei idei: Nick Lake.

Pentru că a avut grijă ca ramura să se transforme într-un copac: Robert Kirby.

Pentru că a avut grijă ca în acest copac să crească fructe de aur: Jane Johnson.

Apoi, pentru că metafora fructelor de aur a luat-o pe alt drum, tuturor celor care m-au ajutat să le realizez, să le scot pe piață, să le public, să le fac reclamă, să le ilustrez, să le traduc și, mai presus de toate, să-mi *vând* cărțile, oriunde s-ar afla în lumea largă, dar, mai ales: pentru Natasha Bardon, Emma Coode, Ben North, Jaime Frost, Tricia Narwani, Jonathan Lyons și Ginger Clark.

Artiștilor care au făcut posibilă imposibila provocare de a mă face să arăt elegant: lui Nicolette și Terence Caven, Mike Bryan și Dominic Forbes.

Pentru entuziasmul și pentru susținerea inepuizabile, indiferent de vreme: lui Gillian Redfearn.

Și tuturor scriitorilor cu care m-am întâlnit pe internet, la bar sau chiar, de câteva ori, în paginile scrise ale cărților, care mi-au fost de ajutor, care mi-au dat sfaturi, care m-au făcut să râd și care mi-au furnizat o mulțime de idei demne de a fi furate.

Vă știți voi care sunteți…